SKYLD

Edinburgh
2023

Dette er et brev til mine børn men også en tekst rettet til mine børnebørn, til dem der allerede er der men også til dem som måske er på vej, i dag eller en dag ud i fremtiden, det er en tekst rettet til enhver som måske kan have hørt om mig og som kan have bare en lille interesse i mit personlige liv. I det hele taget er det et brev til enhver som kunde have en interesse i at lære at kende en alternativ version af en mangesidig familiehistorie skrevet af det sorte får selv.

Hvis du på en eller anden måde var involveret i dele af denne historie, så vil du vide at det var sådan det var. Det udelukker dog ikke at hvis du finder *faktuelle* fejl som behøver at rettes, så skal du være meget velkommen til at gøre mig opmærksom på disse og det vil blive korrigeret. Men dette brev er ikke skrevet som invitation til anden kontakt.

Det startede med nogle notater som jeg oprindeligt har haft liggende i nogle år og som jeg nu har opdateret og udvidet Jeg har længe tænkt over at skrive dette brev til dig, Camilla, og noget lignende også til dine søskende og nu også till jeres egne børn. Det har dog hele tiden været med tvivlen om, hvorvidt jeg nogensinde ville sende det til dig/jer. Jeg har haft tvivl om det vil være godt for os. Jeg har aldrig haft et ønske om at ville skade nogen med dette og jeg har tvivlet på om det på nogen måde ville gavne.

Nu er yderligere tid gået og med min mors død så er min kontakt til Sverige og Skandinavien helt afbrudt og sådan skal det forblive. Jeg har intet ønske om at genetablere noget som helst av dette men jeg har, og det har aldrig forsvundet, et

behov for at fortælle jer ting som I med sikkerhed ikke har haft fuldt kendskab til. Det er også meget muligt at jeres børn og en gang børnebørn kunne være interesserede i historien om "hvem deres mor/farfar og tip, tip, tip... nu engang var. Var han virkelig det monster som beskrevet? Var han den fraværende part i hans børns opvækst, han som lavede børn og derefter forsvandt? Jeg har en fornemmelse af at det er sådan historien om mig ser ud, og jeg har erfaret at det ikke kun er en paranoid fornemmelse. Mit ønske er derfor at lade dem der ikke selv var med bestemme selv hvad de synes om mig.

Camilla, Jennie og Simon, I er alle vel voksne nu og hver især har I besluttet at tage afstand fra mig. For mig er det ikke noget nyt, men I har vist det ikke mindst i jeres behandling af mig i efterforløbet af min mors død og den følgende arvsproces. Jeg skal igen gøre det helt klart: denne tekst er ikke ment som et forsøg på en ny start, forsoning etc. Jeg ønsker det ikke. Vi skal aldrig ses igen. Men jeg skal indrømme at I stædig er vigtige nok for mig til at bruge meget tid på at skrive dette selvom jeg jo ikke engang ved om det nogensinde vil blive læst og selvom jeg nu i mange år hverken har talt, lyttet til, skrevet eller læst dansk, et sprog som for mig med dette brev, ligesom med svensk, vil være fortid. Men, lige meget hvad, jeg har brug for en afslutning, en streg i sanden, "closure" som man siger her, derfor nu disse sidste ord om vores fælles fortid.

Efter at denne tekst nu er blevet publiceret på min webside larsgpetersson.com så er den tilgængelig for enhver som kunne have interesse, selvfølgelig også jeres børn. Det kommer at være der så længe jeg lever og også i en hel del år derefter. Med Google og lignende har jeg nu fået muligheden for at ikke blive "deleted", slettet fra familiens fortid, og jeg har besluttet at bruge denne mulighed. For enhver som ønsker at vide hvem jeg var så er jeg nem at finde.

Den som gerne vil, vil kunne finde og læse dette men mit budskab til enhver person som er nået hertil: Hvis du fortsætter med at læse denne tekst, så kommer det at være ***ligestillet med at du aktivt spørger "fortæl mig om dit liv far/farfar/ morfar/Lars/Lasse".*** Til Camilla, Jennie og Simon skal jeg sige: Jeg har ingen ønske om at ødelægge noget for jer, men jeg nægter også at tie stille for at beskytte jer i jeres fremtidige forhold til jeres egne børn. Lad mig sige det så her: I er nu voksne mennesker og i jeres fulde ret til at fatte jeres egne beslutninger, inklusive beslutningen om at læse videre eller at lade være. Hvis du har det sådan, vil jeg have fuld forståelse for at du stopper med at læse her. Hvis ikke så vender vi på bladet og ses på side 5.

Du har valgt at fortsætte. I realiteten betyder det så at du har vist interesse og aktivt spurgt mig om at fortælle dig lidt om ikke kun mit eget liv men også lidt om hvad der var gået forud, om hvordan omstændighederne havde været omkring det at jeg selv var blevet til. Lad mig først genbruge en indledning jeg skrev rettet til Camilla for, jag tror, 15-16 år siden.

”Lad mig så fortsætte med at prøve at sige hvad der driver mig til at skrive dette brev. Det er en underdrivelse at sige, at jeg er ked af, at vores forhold er som det er. Samtidig er jeg glad for, at du, som jeg ser det, har fundet lykken i et erhverv som du elsker, og i en dejlig familie med to små prinsesser og en pragtfuld mand. Jeg er så lykkelig over, at du har fundet Jesper og så stolt over hans store mod at gå ind i et erhverv som jeres, selv i en tid hvor det, på grund af misbrugssager, var uhyggeligt svært for en mand at gøre det.

Jeg er bange for meget, hvad fremtiden vil byde jer der skal leve i den. En del af min angst er den udvikling i kønsroller som er fremhævende, og som truer med at gøre en stor del af den opvoksende generation af unge drenge til fremtidens helt store tabere. Det vil blive slemt ikke kun for dem selv og for deres familier, men i videre omfang for hele samfundet. En af rødderne til denne udvikling er den katastrofale mangel på rollemodeller for små drenge. At en mand som Jesper, med hans baggrund som tømrer og fodboldspiller, for at ikke tale om hans kærlighed til børn, vælger at være pædagog er, som jeg ser det, en gave fra den himmel jeg ikke tror på.

Jeg ved kun en ting med sikkerhed om mit forhold til dig, og det er at det ikke er som jeg ønsker mig det. Du er altid rar og venlig når vi mødes, men naturligvis føler jeg at der mangler noget – en ægte glæde over at være sammen. Jeg ved ikke hvorfor, men jeg er ganske sikker på, at du bevidst har valgt bort mig fra dit liv. Hvis dette er dit velovervejede ønske, så vil jeg respektere det. Dog synes jeg, at vi begge to har en ret til at vide, at en sådan beslutning er baseret på et retfærdigt eller i hvert fald velovervejet grundlag - at det er baseret på så mange oplysninger og “sandheder” som mulig.

Jeg har en mistanke om, at du dømmer mig ud fra ting som måske ikke er helt retfærdige; jeg har en mistanke om, at der er blevet tegnet et billede af mig som jeg i hvert fald selv ville finde uretfærdigt, og derfor har jeg besluttet mig for at fortælle min historie, sådan som jeg ser den - uden nogen forestilling om at det er det eneste og sande billede af de sidste tredive år [nu næsten 50] *af mit (og dit) liv. For at gøre det hele lidt mere fuldstændig har jeg valgt at tegne et billede af mig selv, som også går længere tilbage. Måske vil du en gang finde glæde i at vide lidt mere om din fars liv; jeg er jo – lige meget hvordan du ser på det - halvdelen af dit ophav, halvdelen af dine gener.”*

Denne tekst blev aldrig sendt, åbenbart fordi brevet som det var ment som indledning til først nu, mange år senere, er blevet skrevet færdigt. Jeg ved dog at lignende var blevet udtrykt mange gange både til dig, Camilla, men også til din søster og bror. Jeg var glad for mine børn og stolt over dem.

Camilla var min lille elskede pige som jeg altid savnede; I andre to var jo meget mere nærværende i min hverdag, inden I ligeledes tog afstand fra mig. Jeg elskede jer på forskellige måder fordi I var forskellige individer, men nogen rigtig favorit det havde jeg ikke. Denne tekst er ment for jer alle tre, og også for enhver anden som kan have interesse deri.

En storartet entré

Min barndoms lille kærnefamilie startede med bravur – sådan må det i hvert fald have set ud den gang for nu snart 75 år siden. Min bror var på vej hjem med sin mor fra fødselstuen nede ved Linneasjön i Nybro. Der var masser af glade mennesker som vinkede til dem langs gaderne når taksaen langsomt banede sig vej op ad Storgatan før at så dreje ned til mejeriet og hjemmet som der ventede på min fars arbejdsplads.

Ja, sådan har min mor fortalt det, det var en virkelig storartet entré til livet. Men der var også en anden side til denne historie, til denne scene. Okay, ”hele Nybro” var ude for at fire, men i virkeligheden var det seksdagesrytterne de ventede på. Sveriges version af "Tour de France" var på vej at køre igennem min kommende hjemby og i stedet for at bringe min mor hjem med sin førstefødte til starten på et lykkeligt voksent familieliv som fortsætning på den idyl hun beskriver i sin bog *“Kattmamman”,* så ville det være mere passende at beskrive hele scenariet som fuldendelsen af en ung kvindes tab af håb om lykke og frihed.

Mildred skulle komme til at elske denne sin lille dreng for resten af begges liv – da hun jo en dag også skulle følge ham til hans grav – men, uanset dette, en baby for hende denne dag var at ligestilles med hendes bojer og taksaen rullede til sidst in gennem en figurativ fængsels-port. Efter at nu været blevet mor, dette i 1949, var hendes sidste chance at undslippe løbet ud i sandet. Der var kun gået fire år siden afslutningen på den anden verdenskrig, som havde taget så mange liv og ødelagt så meget af Europa og verden, men Sverige var uskadt og for min kommende mor kunne alt denne dag i begyndelsen af juni have set så meget bedre ud. Det gjorde det bare ikke.

Leif og mor

Far havde heldigvis aldrig behøvet at krige, selvom han havde tilbragt de fleste af krigsårene i forsvaret. Han var nu blevet gift med en sød landpige fra Öland, havde startet på sin ny position som smørmejerist på Nybro Mejeri, man havde fået en lille lejlighed på stedet og Leif var ankommet. Det kunne have set ut som om grundlaget var lagt for en fredelig fremtid i lykke og harmoni. Men virkeligheden var en anden. For at forstå meget af hvad der senere skete i denne familie, hvor jeg selv to og et halvt år senere i 1951 skulle blive dets fjerde og sidste medlem, så er det vigtig at kende noget af hvad der gik forud. At bidrage til det er hovedformålet med denne tekst.

Far under den anden verdenskrig

Farfar Hjalmar

1886-1951

Min far Sven

1916-1982

Farmor Gertrud

1889-1946

Far var den næst ældste af syv drenge hvoraf to døde som små børn. Der var ingen piger. Farfar arbejdede på Nybro jernbanestations godsafdeling. Farmor bestyrede en lille café. De døde begge to inden jeg var blevet født.

Morfar Karl

1882-1961

Min mor Mildred

1923-2022

Mormor Karolina

1886-1955

Mor var næst yngst af de 11 børn som oplevede at blive voksne af i alt 13. I kan læse om hendes tidlige år i bogen ”Kattmamman”.

Min morfar døde den gang jeg var 10 gammel. Jeg kan ikke sige jeg kendte ham. Jeg kan svagt huske ham, men kan ikke huske at ha talt med ham. Morfar emigrerede til Nordamerika i 1900 med sin far og to brødre. Han var den eneste af dem der kom hjem igen. Hans mor var blevet tilbage på Öland med andre søsken. Morfar var primært bonde og fisker men også snedker og tømrer etc…

Min mormor døde af cancer når jeg var tre år gammel. Jeg husker hende kun fra et enkelt besøg ved hendes dødsbed.

Som måske allerede kan udlæses af denne indledning, min bror og derefter også jeg selv kom til at vokse op i en meget dysfunktionel familie bygget på et forhold mellem en kone/moder der følte sig fanget i et hjem hvor hun ikke ønskede at være og en for det meste fraværende mand/fader der var dedikeret til sit job og sine kammerater og ikke mindst til sin chef, en mand han i mange år havde håb og planer om at efterfølge. Som jeg kom til at indse mange år senere: min far havde brug for en husholderske, præsentabel kone og værtinde og, ikke mindst, lejlighedsvis sexpartner, alt i den rækkefølge. En kærlig og elsket partner var ikke del af dette arrangement. Da jeg voksede op, kendte jeg selvfølgelig ikke den side af historien. Men vores fælles ulykke fik jeg at føle på anden måde. Deres ulykke spred sig til os børn.

Min mor var aldrig eller måske rettere sagt sjældent glad den gang jeg voksede op i Nybro. Rigtigt hvad der var galt har jeg først forstået mange år senere. Som lille barn kunde jeg jo ikke forventes at have indblik i mine forældres katastrofale ægteskab, men roden til det onde, det har jeg forstået nu bagefter, det var for os alle tre - mor, Leif og mig - den samme: vi var fanget i et ægteskabeligt helvede der aldrig skulle have været.

For os alle tre var hjemmet et utrygt sted at være, men måden vi hver især håndterede det hele på var forskellig: min mor resignerede og opfyldte sine pligter, hun havde intet andet valg, jeg lukkede mig ind og Leif flygtede ud i byen til sine kammerater. Jeg tror han hadede vores familieliv og jeg kan ikke bebrejde ham for det. Hvad jeg er ked af er, at han kom til at begynde at hade mig i samme åndedrag. Jeg lignede far som lille, blev det ofte sagt, og jeg tror at jeg blev straffet for det, selv om det må have været ubevidst.

Et dejlig billede for mig at kigge på i dag, mig som baby sammen med min bror Leif. Det var min dåbsdag. Men det gør mig også ked af det. Tænk hvis alt havde været anderledes. Tænk hvis vi havde været lykkelige og trygge. Tænk hvis vi havde været ”rigtige brødre”, der for hinanden.

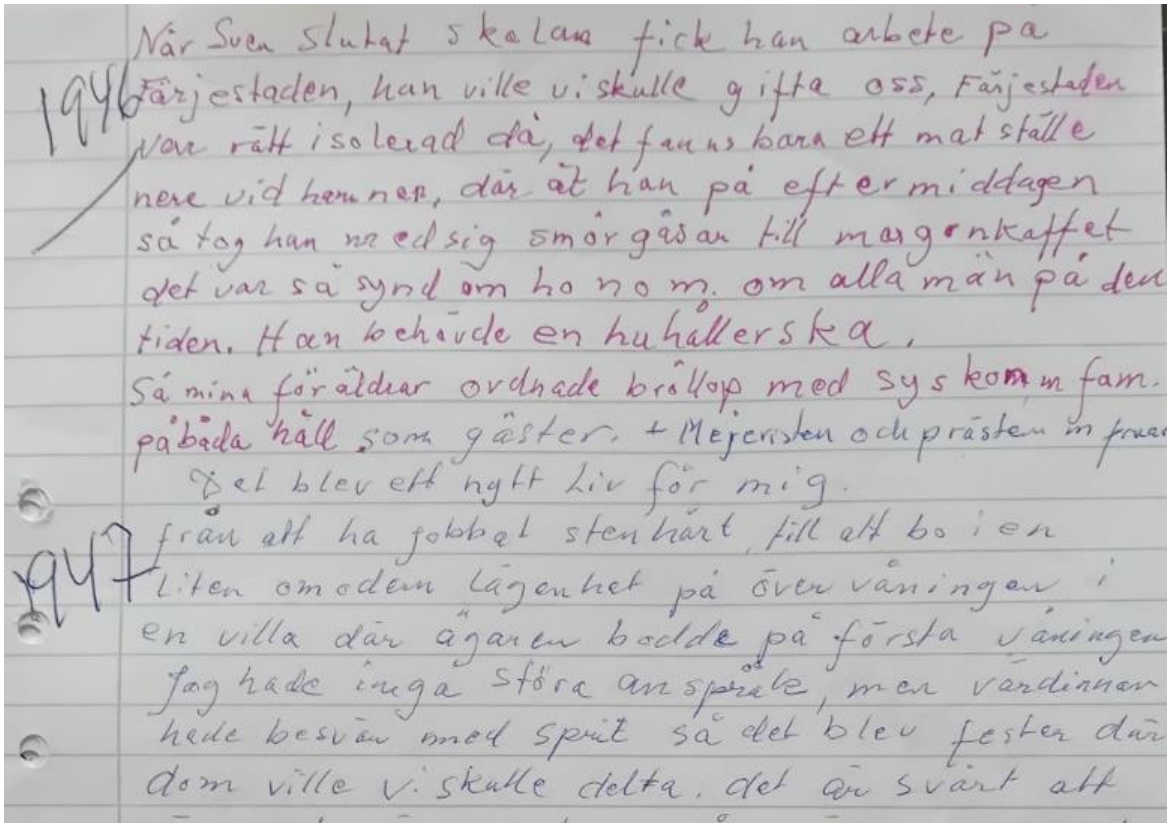
Mange år senere var jeg (hemmeligt og skammeligt barnligt) misundelig på min egen søn, da jeg oplevede hvordan hans storesøster beskyttede og hjalp ham i verden. Hvor meget havde jeg ønsket bare en lille smule af det samme den gang jeg selv var lille, men min virkelighed var en anden. Jeg var et meget ulykkeligt, ensomt og bange barn. Tænk hvis jeg havde haft en ”Jennie” i min hverdag den gang. Det havde jeg ikke men en bror som skammede sig over mig og helst ikke ville at andre ens skulle vide at jeg *var* hans bror - noget der selvfølgelig i en lille by som vores ikke var helt så nemt, for at ikke sige umulig.

Jeg sagde ikke så meget, stille levede jeg mit eget liv men jeg observerede hvad der foregik omkring mig. Ikke alene gik jeg mine egne veje som barn men efter at jeg havde vokset mig større indså jeg også at jeg ikke så verden som de fleste andre omkring mig. Jeg sympatiserede altid med ”de andre”, med modstanderne. Det kunde være udlandske sportsfolk, andre lande etc. som jeg så i hemmelighed heppede på, men det var også de “svage”, de kriminelle, etc., dem ”man” ikke kunne lide, det var dem jeg sympatiserede med. Det eneste område hvor jeg var i

samklang med andre var i min støtte til Nybro IF, den lokale sportsklub, som jeg stædig den dag i dag har et specielt sted for i mit hjerte. Selv om jeg ikke følger med i hvad de laver, så er det stadig ”min” klub.

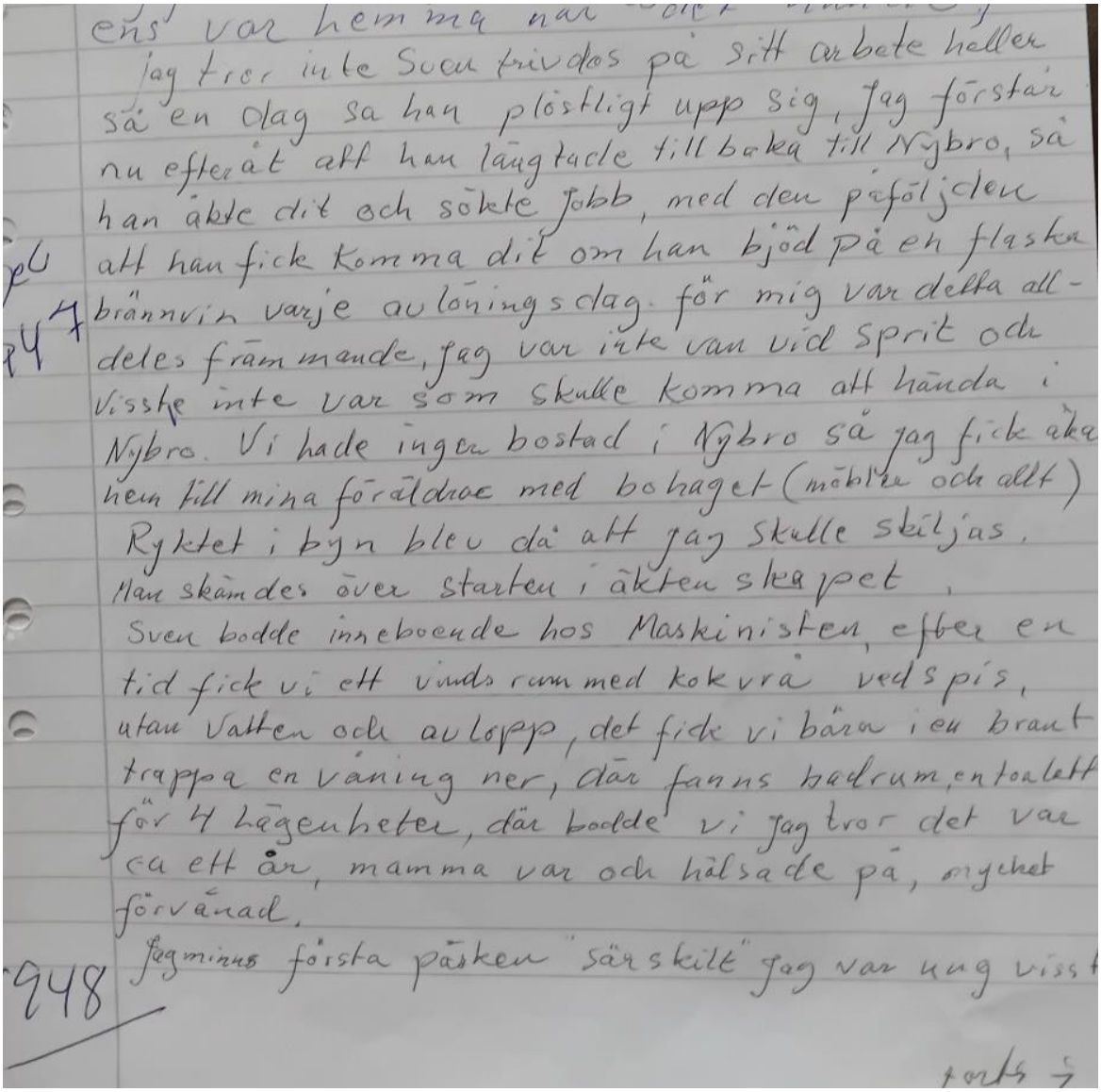
Far brugte det meste af sin fritid nede i pauserummet på arbejdspladsen. Fra vores køkkenvindue kunne man se lyset tændt dernede hvor han sad og drak med sin chef. Faktisk havde det været en aftale mellem ham og Persson, disponenten, at han ved hver aflønning skulle ”köpa ut” en ”hel” flaske ”ABSOLUT rent brännvin” for dem at nyde. Det stoppede dog ikke ved den ”sjuttifemman”, da disse drikke-sessioner var daglige begivenheder.

Lad mig bruge min mors egne ord som lidt baggrund:

1946
När Sven slutat skolan fick han arbete på Färjestaden, han ville vi skulle gifta oss, Färjestaden var rätt isolerad då, det fanns bara ett matställe nere vid hamnen, där åt han på eftermiddagen så tog han med sig smörgåsar till morgonkaffet det var så synd om honom. om alla män på den tiden. Han behövde en hushållerska,
Så mina föräldrar ordnade bröllop med syskon m fam. på båda håll som gäster. + Mejeristen och prästen m fru
Det blev ett nytt liv för mig.
1947 från att ha jobbat sten hårt, till att bo i en liten omodern lägenhet på övervåningen i en villa där ägaren bodde på första våningen jag hade inga större anspråk, men värdinnan hade besvär med sprit så det blev fester där dom ville vi skulle delta. det är svårt att

Bemærk: Min mor bruger ordet ”hushållerska” (husholderske), ikke ”fru” eller andet….

Og derfra gik det så videre til Nybro.

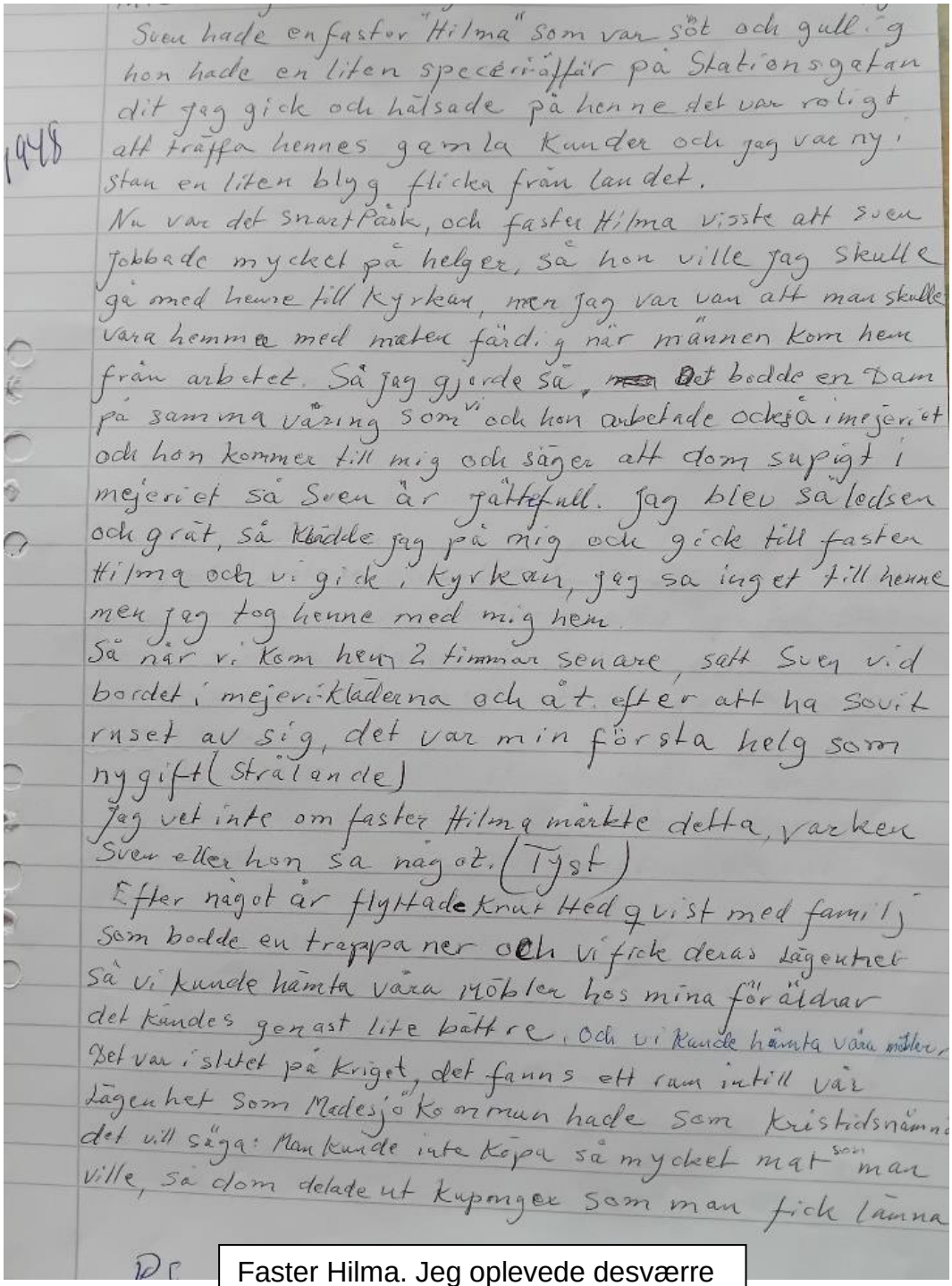

ens var hemma när
Jag tror inte Sven trivdes på sitt arbete heller
så en dag sa han plötsligt upp sig, Jag förstår
nu efteråt att han längtade till baka till Nybro, så
han åkte dit och sökte jobb, med den påföljden
att han fick komma dit om han bjöd på en flaska
47 brännvin varje avlöningsdag. för mig var detta all-
deles främmande, jag var inte van vid sprit och
visste inte var som skulle komma att hända i
Nybro. Vi hade ingen bostad i Nybro så jag fick åka
hem till mina föräldrar med bohaget (möbler och allt)
Ryktet i byn blev då att jag skulle skiljas.
Man skämdes över starten i äkten skapet.
Sven bodde inneboende hos Maskinisten, efter en
tid fick vi ett vinds rum med kokvrå vedspis,
utan vatten och avlopp, det fick vi bära i ett brant
trappa en våning ner, där fanns badrum, en toalett
för 4 lägenheter, där bodde vi jag tror det var
ca ett år, mamma var och hälsade på, mycket
förvånad.
948 Jag minns första påsken "särskilt" jag var ung visst

forts →

Dette billede af vores hjem er fra efter at vi var flyttet ud og hele huset var blevet forvandlet til ostelager. Vores lejligheds køkken kan ses oppe til højre. Derfra kunne man skævt kigge ned på det lille vindue ind til "lunch-rummet". Mine forældres første bolig i huset befandt sig helt oppe i kvisten.

Sven hade en faster "Hilma" som var söt och gull. Ig
hon hade en liten speceri-affär på Stationsgatan
dit jag gick och hälsade på henne det var roligt
1948 att träffa hennes gamla Kunder och jag var ny
stan en liten blyg flicka från landet.
Nu var det snart Påsk, och faster Hilma visste att Sven
jobbade mycket på helger, så hon ville jag skulle
gå med henne till Kyrkan, men jag var van att man skulle
vara hemma med maten färdig när männen kom hem
från arbetet. Så jag gjorde så, ~~men~~ Det bodde en Dam
på samma våning som och hon arbetade också i mejeriet
och hon kommer till mig och säger att dom supigt i
mejeriet så Sven är fältfull. Jag blev så ledsen
och grät, så klädde jag på mig och gick till fasten
Hilma och vi gick i Kyrkan, jag sa inget till henne
men jag tog henne med mig hem.
Så när vi kom hem 2 timmar senare satt Sven vid
bordet i mejeri-kläderna och åt. efter att ha sovit
ruset av sig, det var min första helg som
nygift (Strålande)
Jag vet inte om faster Hilma märkte detta, varken
Sven eller hon sa något. (Tyst)
Efter något år flyttade Knut Hedqvist med familj
som bodde en trappa ner och vi fick deras lägenhet
så vi kunde hämta våra möbler hos mina föräldrar
det kändes genast lite bättre. Och vi kunde hämta våra möbler,
Det var i slutet på kriget, det fanns ett rum intill vår
lägenhet som Medesjö kommun hade som krisbidsnämn
det vill säga: Man kunde inte köpa så mycket mat som man
ville, så dom delade ut kuponger som man fick lämna

Faster Hilma. Jeg oplevede desværre aldrig at møde hende. Hun døde før jeg blev født. Men jeg besøgte af og till hendes nu lukkede butikslokale, som under min barndom husede en legetøjsbutik.

Jeg spørger i dag, hvorfor gjorde han dette mod min mor?

Dec 1947 Mitt första möte med Mejerichefen Persson Nybro
Han stod vid Skorstenen i en mörkröd Kostym
full kl 12.00 på dagen Sons chef.
Hans svärfar hade gått bort samma dag
så han ville jag skulle laga mat till honom och
barnen, fru var hos svär mor.
Lutfisk kommer jag ihåg att det var,
män var totalt handikappade i matlagning.
det var bara att utnyttja de anställda m. anhöriga
Efter det fick jag erfara att sprit tillhörde dagliga
(fy fan)
Alla herrar på Mejeriet firade ~~Sonna~~ stort sina ~~födelsedagar~~. Födelse dagar.
Person på Stadshotellet 50 eller 60 ÅR
Maskinisten Olsson på lokal.
Sven fyllde 40 ÅR 1956. Det skulle firas i vår lägenhet vi hade fått ett rum till det var det rummet som tjänstgjort som kristidsnämnd, som jag tidigare nämnt. Det var tidig uppvaktning med blommor och presenter
Leif å Lasse var tidigt uppe. (sömnige)
Så på kvällen kom alla på mejeriet + Svens bröder m familjer, Våra vänner Iris å Helmer hjälpte mig med allt, det var inne med goda smörgåsar av många slag, med öl och Läsk. och groggar, fanns gott om. Det låg en resväska under bordet i köket, jag blev förvånad, varför ligger den där jag öppnade locket, jag blev förvånad, där var minst 10-12 Enliters sprit i den. Det resulterade i en riktig fyllefest. som varade i flera dar.

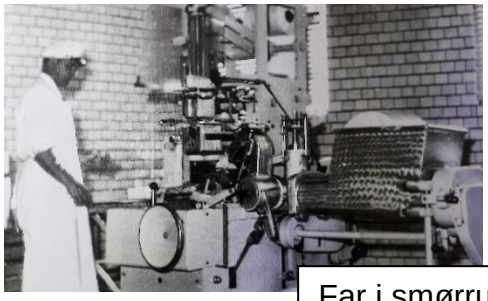
Min mamma hade några månader innan avlidit så jag var inte på fest hos mor.

Snart skulle "fyllefesten" starte, og det ville stå på i flere dage. "Jag blev forbavset, når jeg åbnede låget på kufferten."

Jeg husker mine barndomsaftener kiggende ud af køkkenvinduet. Der var altid lys i det lille rum nede til venstre på mejeriets baggård. Der var han sammen med Persson, den fede chef med den beskidte kittel, der engang må have været hvid. Måske lyder det ikke som det billede jeg lige har tegnet af mig selv, men en aften når jeg var meget lille – jeg kan kun have været seks eller syv år gammel, måske ikke engang det – besluttede jeg at gøre noget ved sagen.

Jeg gik ned, åbnede døren til ”lunchrummet” og med min bløde barnestemme sagde jeg til Persson, at jeg ville have min far til at være hjemme hos os**.** Lad ham være, sagde jeg, han er *min* far. “Ud!” skreg Persson og hvad mulighed havde jeg? Jeg blev smidt ud, og mit eget forbillede, min elskede far, han gjorde ingenting, han blev bare siddende. Måske undskyldte han bagefter min opførsel over for sin chef? Jeg ved det ikke. Hændelsen blev aldrig nævnt igen. Vi talte aldrig mere om det.

Far i smørrummet og på kontoret sammen med Kalle. Kalle var fars medhjælper, en meget rar og venlig man.

I dag ser jeg tilbage på denne episode som værende min første protest mod alle uretfærdigheder ude i verden. Den gang ligesom i resten af mit liv åbnede jeg munden mod fortrykkere, og fortsatte med det selvom det sjældent skulle komme noget godt ud af det. Det var ikke kun den gang med Persson, jeg skulle fortsætte med at stort set altid ende op på den tabende side. Noget godt er det dog kommet ud af det, i hvert fald for mig selv: nu, når jeg til sidst har givet op alle naive håb om en bedre verden, så føler jeg en psykisk ro som jeg er overbevist om at jeg ellers ikke ville have følt. Jeg har brugt min stemme til at sige fra selv om det har kostet dyrt og det er min trøst i en verden der er ved at falde fra hinanden.

Men hvad denne barndomsepisode også lærte mig var hvor smertefuldt det er at føle sig svigtet av den som (man i hvert fald troede) stod en nærmest. Jeg oplevede noget der skulle gentage sig ikke en men flere gange, og som kom til at manifestere sig mest smertefuldt den gang jeg mange år senere blev slæbt i retten for at have stået op for Irakiske/Iranske desertører. Hvad gjorde mest ondt både i Nybro og København var ikke selve aggressionen jeg blev udsat for men den tavshed jeg oplevede fra familiens side.

Mejeriet var en dejlig legeplads for os børn. Man var ikke så nøje med sikkerhed den gang. T.v. mig, Stig, Ingmar (handlerens dreng) og Leif. T.h. poserer jeg ved siden af en ny SAAB.

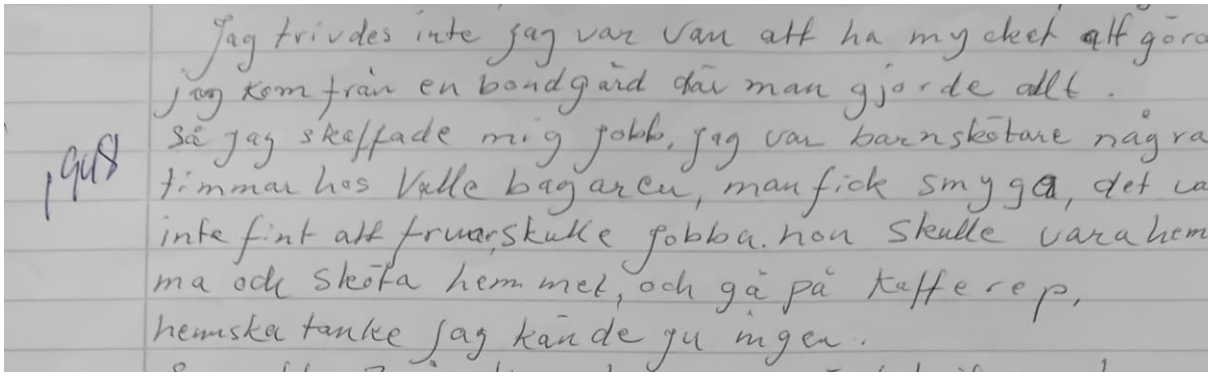

Jeg elskede og så op til min far, ligesom så mange små drenge gør. Jeg var jo ikke klar over hvor meget min mor led. Jeg havde jo ingen anelse om at hun jo i virkeligheden ikke ville være der, at hun følte sig fanget, og, som jeg nu ser det, *var* fanget.

Vi boede i en tjenestebolig på min fars arbejdsplads, byens mejeri, fra før min brors fødsel og indtil jeg var 12 år gammel. Jeg har senere fået at vide at min mor i alle disse år aldrig havde sat sin fod nede i selve mejeriet. Hun var åbenbart ikke velkommen en eneste gang at se sin mands arbejdsplads selvom den var lige om hjørnet. Hun var fanget i vores lejlighed, var ikke tilladt at gå ud søge sig et arbejde, have sit eget liv. Som hun skriver i sine dagbogsnotater: en fru skulle gå til ”kafferep” (besøge andre damer, drikke kaffe og hyggesludre). Det var dog ikke hvad hun ville med sit liv og der var også et andet problem: hun kendte ikke nogen.

Der var også mange gode oplevelser. Her min fødselsdag. Thomas var glad for blomsterne jeg fik. Bogen ”Den sidste Mohikaner” har jeg stædig på min boghylde.

Jag trivdes inte jag var van att ha mycket att göra
jag kom från en bondgård där man gjorde allt.
Så jag skaffade mig jobb, jag var barnskötare några ra
timmar hos Valle bagaren, man fick smygga, det va
inte fint att fruar skulle jobba. hon skulle vara hem
ma och sköta hem met, och gå på kaffe rep,
hemska tanke jag kände ju ingen.

Min mor forventedes at drikke kaffe og være en ”dame” (indimellem alt slid i hjemmet selvfølgelig) og min far havde andre interesser når det kom til drikkevarer. Jo jeg vidste godt fra det jeg var ganske lille, at godt nok voksede jeg op på et mejeri men det var ikke mælk mændene drak, det var ”absolut rent brännvin” (eller i folkemunde: ”renat”), det som senere er blevet eksporteret som *ABSOLUT* og reklameret som svensk vodka.

Denne ”sprit”, som min mor i foragt kaldte drikken, blev blandet med *Loranga*, en squash sodavand. Som barn hadede jeg *Loranga*, ikke fordi det smagte dårlig, det var en almindelig velsmagende squash sodavand, men i kombination var *Loranga* og ”renat” værktøjerne som ødelagde vores hjem, vores familie. Og hvad jeg ikke vidste dengang men først er blevet fuldstændig klar over efter min mors død, og efter at nu have læst hendes dagbogsnotater, som hun bad mig tage med hjem, var at hun aldrig ens havde ønsket at være der til at starte med.

Bokseren Muhammad Ali kom til Nybro sammen med Jimmy Ellis, også senere verdensmester, for en aftens opvisning. Jeg går ud fra at man havde valgt Nybro for en del af turneen, da der ikke var så mange store indendørsarenaer den gang og vi havde en af de (tre) første ishockeyhalle i landet.

Jeg var ikke interesseret i at se ham, af en grund måske ikke helt så almindelig for en dreng i min alder, eller for hvem som helst anden for den sags skyld, og undlod at opleve ”live” en af verdenshistoriens absolut største sports-personligheder. Jeg kunne ikke lide Alis hadefulde opførsel mod Sonny Liston.

Med den foragt var han selvfølgelig ikke alene, ”alle” hadede Liston, den ”kriminelle voldsmand”, ”den personificerede ondskab” - bare ikke lille mig. Jeg ved i dag at sandheden om Charley ”Sonny” Liston var en ganske anden end den tids gældende hadpropaganda. Jeg var ikke del af den slags den gang, ligeså lidt som jeg ønsker at være del af den i dag, lige meget hvem der er udpeget som måltavle.

Min far havde praktiseret på det lokale mejeri i Högby, Öland, med henblik på at senere søge optagelse på Alnarp mejeriskole i Skåne. Han og nogle arbejds-kammerater havde hørt om en privat fest i landsbyen og havde uden invitation dukket op. Der havde han lært min mor at kende. Min mor havde åbenbart på et eller andet tidspunkt kort tid derefter lovet at gifte sig. Krigen kom ind imellem og efter at min far havde afsluttet sin uddannelse som mejerist og havde fået stilling på Färjestadens Mejeri, så syntes han tiden var kommet for at løftet skulle indfries.

Högby mejeri lige før den anden verdenskrig. Fra en lokalhistoriebog. Min far nr. tre fra venstre.

Min mor mente åbenbart, at havde hun nu afgivet et løfte, så var hun bundet dertil. Som ung kvinde dengang mente hun åbenbart ikke at hun havde ret til sit eget liv, ret til at bestemme hvem hun ville leve dette liv sammen med, hvor og hvordan. Hendes helvede startede.

Først nu alle disse år senere har jeg fuldstændig forstået hvem min far i virkeligheden var. Jeg er også blevet klar over at jeg selv mange år senere på mange måder gentog min mors fejltagelse, at også jeg kom til at benægte min egen ret til at beslutte hvad jeg ville med mit eget liv, min egen tilværelse. Min mor følte at hendes *pligt* var at indtræde i et ægteskab som hun ikke ønskede med en mand hun ikke en gang kunde lide for at ikke ens nævne ordet ”elske”. Min egen ulykke var at føle jeg havde pligt til at opfylde hvad en kvinde pålagde mig. Jeg vil komme tilbage til det, men lad os først blive lidt i Nybro og mine tidligere år i livet.

En dejlig oplevelse og afveksling fra hverdagen var vores første udlandsrejse. Vi boede hele familien på et hotel i Malmö og oplevede en dagsudflugt til ”Köpenhamn”. Jeg husker ikke Tivoli men har et billede fra Zoo. Her de store både vi sejlede med.

Billeder fra Nybro i halvtredserne. ”Mjölkbar” står der på et skilt. Det var en slags lille cafe man havde den gang, men også denne blev lukket ned den gang jeg var lille.

Jeg har gennem min mor fået at vide, mange år senere, at min farmor bestyrede denne mjölkbar den gang hun levede. Jeg fik aldrig lov til at lære min farmor at kende, hun døde i 1946. Min mor var meget glad for sin svigermor, som hun mistede så tidligt. Hun var så sød og rar. Gertrud, hed hun, blev kun 57 år gammel.

Min far talte aldrig om hende, jeg vidste intet om hende den gang. I dag ønsker jeg, at jeg kunne have fået lov til at have min farmor den gang jeg var lille, måske havde meget været anderledes, hvis hun havde været der. Hvis ikke farmor, så måske faster Hilma, som også var så sød overfor min mor den gang hun var ny i byen.

Faster Hilma havde sin lille ”diverseaffär” i Stationsgatan, sidegaden til Storgatan som kan ses mellem de to banker der hvor bilen befinder sig på billedet.

Jeg ved ikke meget om min farfar, kun at han var ansat ved godsafdelingen på Nybro station og at han døde når hans hus i Madesjö brændt en nat i 1951. Min mor var gravid med mig denne katastrofale nat.

Jeg sidder i forreste række nr. 2 fra højre. Bagest i midten Stig, i mørk skjorte, som var min ven fra mejeriet. Hans far var maskinmester og vi var naboer. Pigen som sidder som nr. 5 fem fra venstre i den mellemste række er Camilla. Camillas familie som var jødisk boede lige om hjørnet fra os. Det var mit senere opfyldte ønske at min egen datter blev opkaldt efter hende. ”Fröken” Ethel Aldén var meget sød og omsorgsfuld, at hun kom til at stå lige foran solen på den ”svarta tavlan” var meget passende.

Som barn var jeg en meget ensom dreng. Min eneste ven var blevet taget fra mig, da man i skolen, fra fjerde klasse, besluttede at han, Stig, ti måneder ældre end mig og mere moden, ved at beskytte mig også “hæmmede min udvikling”. Man splittede os op i hver sin klasse, og derefter var jeg ensom…. Der var ingen af de voksede som gad følge op dette ”pædagogiske forsøg”. Var det lykkedes? Havde det gavnet den lille usikre dreng, eller må andre midler tages i brug?

Jeg flygtede ind i mine fantasibilleder om det trygge hjem. Jeg var for lille den gang til at forstå at dette amerikabilledes ”tryghed” var bygget op på andre menneskers fordrivelse, det samme som i vores dage sker i Palæstina og andre steder, alt som følge af ”vores” selvproklamerede ”fri verdens” ret til at tage over hvad de/vi mener vi har brug for. Dette billede hænger i vores soveværelse og man kan ikke se på det at det nu er 65 år gammelt.

Nej, der var ingen der gad hjælpe denne lille dreng, som nu, på grund af denne “pædagogiske” foranstaltning, konstant stod i midten af skolegården ved siden af et træ og talte minutterne til frikvarterets isolation var over, og han igen kunne flygte tilbage ind i klasserummet. Dette var resultatet af, hvad de havde gjort mod mig. Jeg var blevet overladt til mig selv; jeg var alene, totalt ensom, og kunne have været et

nemt offer for mobning. Men jeg så aldrig mobning i min barndoms skole, i hvert fald ikke fra andre børns side.

Den eneste som en gang kom hen til mig og spurgte, om jeg ikke skulle komme med ham og hans kammerater over i skoven var klassens “uartige dreng”. Tommy var måske hvad man i dag ville kalde et lettere DAMP barn; han blev tit sendt ud og fik også lussinger af læreren, men han var den eneste som kunne eller gad kigge ind bag kulissen. Denne dreng var den eneste der kunde se at jeg var ulykkelig og ensom. Det skete kun en eneste gang men jeg er ham meget taknemmelig. Jeg vil aldrig glemme denne gestus fra en som selv havde det svært.

Sidste gang jeg besøgte Nybro opsøgte jeg træerne der på skolegården og Josephine tog dette billede.

Tommy tilbød mig at være med, gå over i skoven i frikvarteret (45 minutter midt på dagen) sammen med ham og et par andre af drengene, men jeg svarede, at jeg “ikke havde lyst”; jeg ”havde brug for tiden til at lige ordne et par ting”…. Hvor meget kunne man endelig “ordne” der lige under furetræet? Naturligvis ikke ret meget mere end at spadsere fem skridt frem og fem tilbage, og igen var et minut gået. Naturligvis havde jeg lyst, naturligvis ville jeg gerne være gået med ham, men jeg ville ikke indrømme at jeg var ensom. Det var naturligvis åbenlyst for enhver, men jeg troede åbenbart at jeg kunne skjule det.

Nej, mobning kan det ikke have været meget af i vores skole, ikke fra elevernes side i hvert fald. Hvis der havde været, skulle jeg nok have været den første til at føle den, det var jo mig der var anderledes. Min brors lærer mobbede og tævede en sigøjner pige i klassen (for ingen anden grund end at hun var… sigøjner), og Tommy blev knæet ud af klassen, hvis han var lidt urolig. Det sidste fandt vi dog helt normalt; store har altid frit kunnet tæve de mindre. Jeg var åbenbart heldig. Mange andre steder ville jeg have været et godt og taknemmeligt offer, men det eneste jeg måtte lide under var ensomhed, og det var slemt nok. Et ensomt barn har ingen eller kun lidt energi tilovers for skolearbejde har jeg læst pædagogiske eksperter sige i senere år og jeg kan skrive under på det; jeg ved det er sandt.

Når jeg i dag alle disse år senere tænker tilbage på årene i først og fremmest Fagerslättskolan så er jeg chokeret over den åbenlyse mangel på ikke kun omsorg men også simpel sund fornuft som de voksne viste tegn på. Ikke engang den gang skolen fik besøg af den store missionær Wahlgren, min senere konfirmationspræst, kunne man se at der var noget galt. Jeg var ikke interesseret i, hvad denne forkynder om syndernes forladelse og den guddommelige straf fra Nybro kirke havde at sige i skolens aula, men hvorfor skulle et barn, der led så meget i alle frikvartererne, forsøge at unddrage sig dette foredrag? En del andre børn besluttede sig for at pjække, de gik og lavede noget andet. Jeg udeblev i solidaritet (i håb om at blive

accepteret og optaget i fællesskabet). Men det gik som det gik, jeg tilbragte også denne time alene derude; forbrydelsen blev opdaget, og alle “synderne” blev straffet med ”kvarsittning”, en ekstra time tilbageholdelse efter normal skoletid. Selvfølgelig skulle jeg blive straffet lige som alle de andre, jeg kritiserer ikke dette, men hvorfor spurgte ingen ”hvorfor”?

Da jeg kom sent hjem den eftermiddag var min mor meget sød og kærlig overfor mig og hun havde kroppkakor færdige. At komme hjem den dag er et af mine bedste barndomsminder. Jeg ønsker her at understryge at min mor selvfølgelig ikke vidste hvordan jeg havde det i skolen, jeg har aldrig set hende som ansvarlig for at intet blev gjort. Min far var forældrerepræsentant for klassen (!); hvis nogen udenfor skolen havde haft kendskab, så må det have været ham, men jeg kan heller ikke være sikker på det, og har ingen ret til at tro at han vidste og var ligeglad. Formentlig var hele sagen uinteressant for lærerne; jeg ved det simpelthen ikke.

Frikvarterne, især den lange middagspause, var slemme, men værst af alt var den årlige skolrejse. For os var det ikke Sydafrika, Canada eller Paris og Lyon med et skolekor. Vi var tilfreds med meget mindre, en by et par timers buskørsel væk var mere end nok, og for de andre børn var dette en dejlig dag at se frem imod, bare ikke for mig. Efter ankomst ville man sammen besøge et eller andet specielt sted og derefter spise den medbragte frokost. Derefter fulgte et par timers ”fri” tid, hvor børnene var overladte til sig selv for at i små grupper, to eller tre eller hvad man havde lyst til, at udforske de ny omgivelser. Den eneste skolrejse jeg deltog i bestod min ”gruppe” af *mig* og de næste par år ramtes jeg så af pludseligt opstået mavepine som ”tvang” mig til at melde mig syg lige før afrejse. Der var ingen som fandt anledning til at spørge til denne akut indsættende ”sygdoms” årsag.

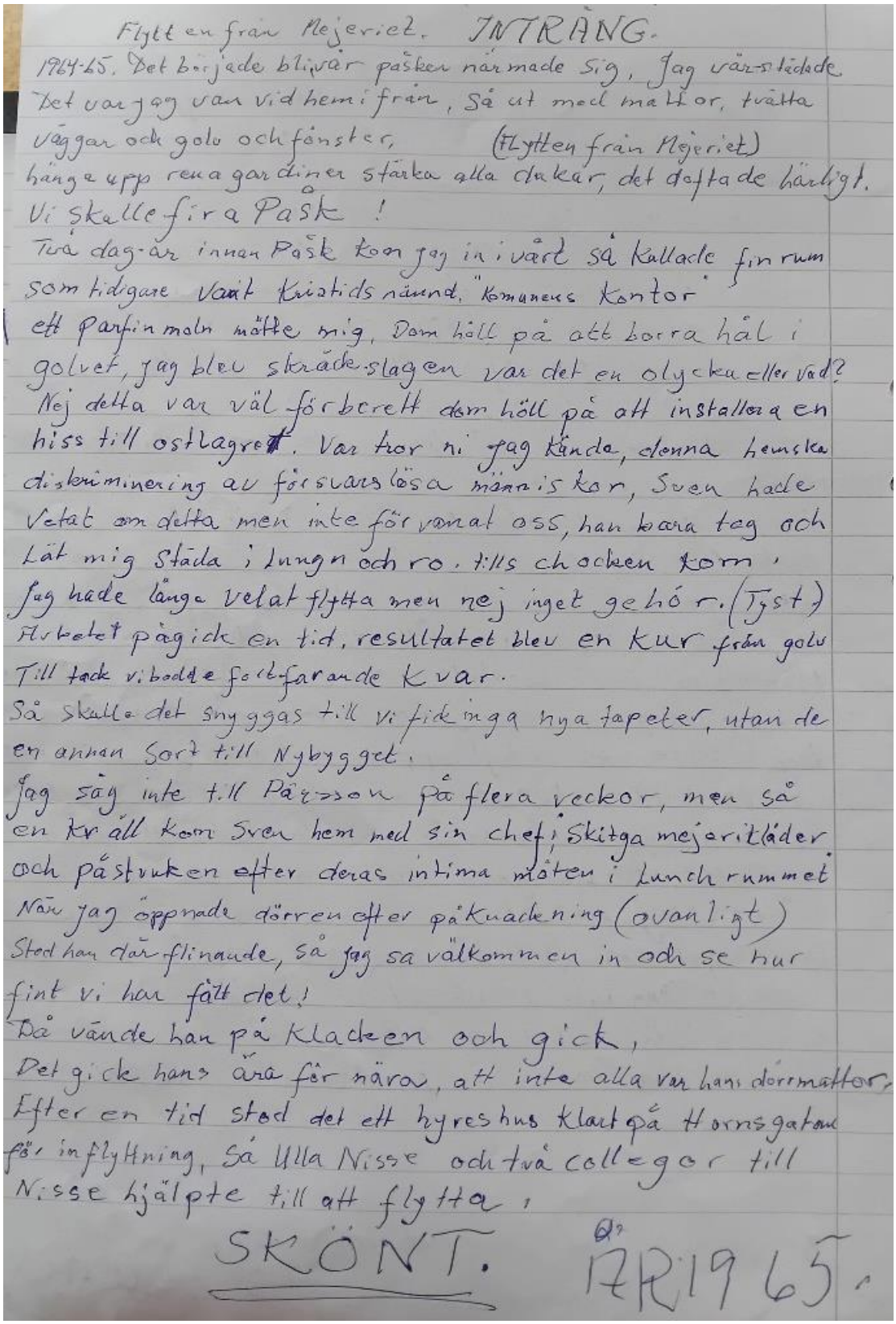

Occarinas et års fødselsdag, Thomas, og de to sammen.

Jeg lærte senere at det ikke kun var så for mig at den tidlige uddannelse ikke var nogen succes, for mange andre ensomme børn kommer skolearbejdet på anden eller tredjeplads. Hvert frikvarter, kort eller langt, længedes jeg kun efter at komme tilbage ind i skolelokalet. Jeg talte minutterne indtil klokken rang, men da jeg så først var indenfor lyttede jeg knap nok til, hvad der blev sagt, jeg eksisterede bare. Der var ingen energi tilbage til at lære. De eneste ting der rigtig betød noget for mig var hvordan jeg kunde få noget opmærksomhed fra min far og hvordan jeg kunne slippe for at være alene i skolen. Hvad jeg en dag skulle gøre med mit liv det tænkte jeg aldrig over.

”De borede hul i gulvet, fra nedenunder……”
Jeg skammer mig over dig, far. Hvordan kunne du gøre dette mod mor?

Flytt en från Mejeriet. INTRÅNG.
1964-65. Det började bli vår påsken närmade sig, Jag vår-städade
Det var jag van vid hemifrån, så ut med mattor, tvätta
väggar och golv och fönster, (Flytten från Mejeriet)
hänga upp rena gardiner stärka alla dukar, det doftade härligt.
Vi skulle fira Påsk !
Två dag-ar innan Påsk kom jag in i vårt så kallade fin rum
som tidigare varit Kristids nämnd. "Komunens Kontor"
ett Parfinmaln mötte mig, Dom höll på att borra hål i
golvet, jag blev skräck-slagen var det en olycka eller vad?
Nej detta var väl förberett dom höll på att installera en
hiss till ostlagret. Var tror ni jag kände, denna hemska
diskriminering av försvarslösa människor, Sven hade
vetat om detta men inte förvarnat oss, han bara tog och
Lät mig städa i lugn och ro. tills chocken kom.
Jag hade länge velat flytta men nej inget gehör. (Tyst)
Arbetet pågick en tid, resultatet blev en kur från golv
Till tack vi bodde fortfarande kvar.
Så skulle det snyggas till vi fick inga nya tapeter, utan de
en annan Sort till Nybygget.
Jag såg inte till Pär-sson på flera veckor, men så
en kr all kom Sven hem med sin chef i Skitga mejeriKläder
och påstruken efter deras intima möten i Lunch rummet
När jag öppnade dörren efter påknackning (ovanligt)
Stod han där flinande, så jag sa välkommen in och se hur
fint vi har fått det!
Då vände han på klacken och gick,
Det gick hans ära för när-a, att inte alla var hans dörrmattor,
Efter en tid stod det ett hyreshus klart på Hornsgatan
för inflyttning, så Ulla Nisse och två collegor till
Nisse hjälpte till att flytta,
SKÖNT. ÅR 1965.

En dag, hvor alt føltes meget tungt, skrev jeg ned på et stykke papir, hvad der tyngede mig. Jeg havde allerede den gang opdaget hvor befriende det kan være at udtrykke sig skriftligt, hvor godt det kan hjælpe, når man søger at komme til tals med ting som bekymrer en. Det er jo det samme jeg gør i dette øjeblik, hvor jeg skriver disse linjer.

Jeg husker kun de to store punkter på listen. De var: “far er altid nede hos Persson og drikker” og “jeg er altid så ensom i skolegården”. Leif kom i dette øjeblik ind ad døren til det lille kammer oppe på kvisten. Han spurgte, hvad jeg skrev. Jeg prøvede at skjule det. Han forlangte at se og rev papiret ud af min hånd. Så fulgte en trussel om, at jeg ville få tæv, hvis jeg blev ved med at være alene, da jeg næste år skulle flyttes ned til Paradisskolan der hvor han var. Når jeg så mange år senere oplevede Jennie holde hånden over og beskytte sin lillebror i alle mulige situationer, så var jeg godt nok stolt og meget taknemmelig over at have sådan en datter, men barnet inden i mig var også misundelig. Tænk hvis jeg selv den gang havde haft noget tilsvarende. Virkeligheden var en anden.

Vores første summerhus på Öland. På billedet mig forest, Leif ved dørren, Johnny og Anders med deres mor og mormor. Drengenes mormor var en gang blevet ”headhunted” fra Timișoara, lige som Nybro et centrum for glasværksindustri. Vores andet sommerhus

Grillaften i det ny sommerhus som endnu ikke var helt færdigt. Jeg, Leif, fætter Anders, Thomas og fætter Johnny. Det må have været rundt dette tidspunkt mit livs helvede startede. Mig i vores ”kanadensare”

Öland pa sommeren var et andet liv, der var jeg et andet menneske, en anden dreng. Vi var der i over to måneder. Far kom over i sin sommerferie og muligvis også i weekenderne. I Färjestaden var vi med mor, og forbandelsen rundt omkring Persson og *Loranga/Renat* var parkeret for en tid. Vi havde nogle dejlige naboer, især Annmarie og hendes to drenge Christian og Håkan fra Stockholm. Vores fætter, mors søstersøn, kom også og boede hos os til tider. Senere har jeg forstået at også for ham var dette et refugium, væk fra farens alkoholmisbrug. Til tider kom også Laila, en enke til en af mine farbrødre, med sine to sønner og boede hos os i sommerhuset. Deres far, også offer for alkohol, var pludselig faldet om død lige for næsen af den ældste søn en dag de var alene hjemme (også dette ved jeg først nu mange år senere). Laila og Ulla, en anden svigerinde, var min mors bedste veninder.

Vi byggede, lavede dukker og øvede dukketeatre i Annmaries "Ölandstuga". Hun var en sommernabo fra Stockholm, hvis ene søn i dag ejer "vores" sommerhus. Med hendes drenge og andre spillede vi badminton og fodbold, og hver morgen i sæsonen stod vi tidlig op og gik på arbejde i jordbærfelten. Det havde Leif og jeg gjort siden vi var ganske små, 6-7 år så vidt jeg kan huske. Det var dejligt, jeg kunne godt lide arbejdet i sig selv, der var meget god stemning mellem os alle, børn og voksne, og til sidst hver dag fik vi betalt efter hvor meget vi havde plukket.

Ejeren, Sten, var landsbyens godsejere, en meget flink man som var god ven med mange, inklusive mine forældre. Når jeg skriver dette føles det som om det var en helt anden verden i forhold til Nybro, og det var det jo også. Efter arbejde gik vi til stranden for at bade og padle i vores kano og om aftenen var vi ofte nede til havnen for at kigge på færgerne, der kom ind med biler og passagerer fra fastlandet. Der var mange mennesker som kom for at besøge øen og holde ferie der, og kongen, den nuværende konges farfar, var en af dem. Ligesom så mange andre mennesker kom han for at nyde sommeren i sit eget sommerhus, Solliden i Borgholm.

Solliden, Sveriges version af klunsetidens Fredensborg og skottska Balmoral, var pladsen hvor kongefamilien hvilede sig mellem alle repræsentationer og indvielser, og også idræt kom der til at spille en rolle i deres rekreation. Jeg blev først klar over dette mange år senere, og det havde ikke nogen indflydelse på mit valg af fritids-beskæftigelse, men indtil de tidlige tresser havde Borgholm været en af landets tre største tennismetropoler, dette meget takket være den daværende konges far, V-Gustaf - eller mere officielt Gustav den femte - som mere eller mindre havde introduceret sporten i Sverige.

Hvad som skulle komme til at have indflydelse på mig var noget andet. I 1964 havde det svenske Davis Cup hold med Janne Lundqvist og Uffe Schmidt stor succes og nåede til sidst den internationale interzone finale, og det hele var transmitteret på det den gang ganske ny TV. Jeg heppede naturligvis i hemmelighed, ligesom altid, på "de andre", men det svenske hold overlevede hele sommeren i fjorten dages intervaller for at først falde til Australiens "top of the game" Emerson, Stolle, Newcombe og Roche. "Alle" i landet var ramt af tennisfeber og masser af børn og unge begyndte at spille – heriblandt Björn Borg og, i al beskedenhed, jeg selv. Fra indtægterne fra jordbærplukningen kunne jeg den sommer købe min første tennisketsjere og derefter var tennis mit liv.

Pga. min protest mod Person i ”lunchrummet”, så var jeg bandlyst fra at få ekstraarbejde på mejeriet når jeg blev lidt større. Det kan ikke have været anden årsag til at naboens Stig godt måtte tjene lidt ekstra penge på mejeriet men ikke jeg. Jeg fik så andre jobs i stedet for.

Mit allerførste må have været i dagene op til jul et år, hvor jeg var hjælper i en lastbil der leverede brød til forretninger og supermarkeder, mange af dem langt væk fra Nybro. Det var et for mig spændende job, jeg kan ikke have været ret gammel, måske 12-13.

Derefter arbejdede jeg regelmæssigt på Prims, et større bageri. Det var nærmest en fabrik, kunne man sige. Det var tungt arbejde for mig, jeg var jo stædig ikke ret gammel, men må vel have været 15 på det tidspunkt. Ovnene var så store at man kørte store vogne med ”limpor” direkte ind i dem.

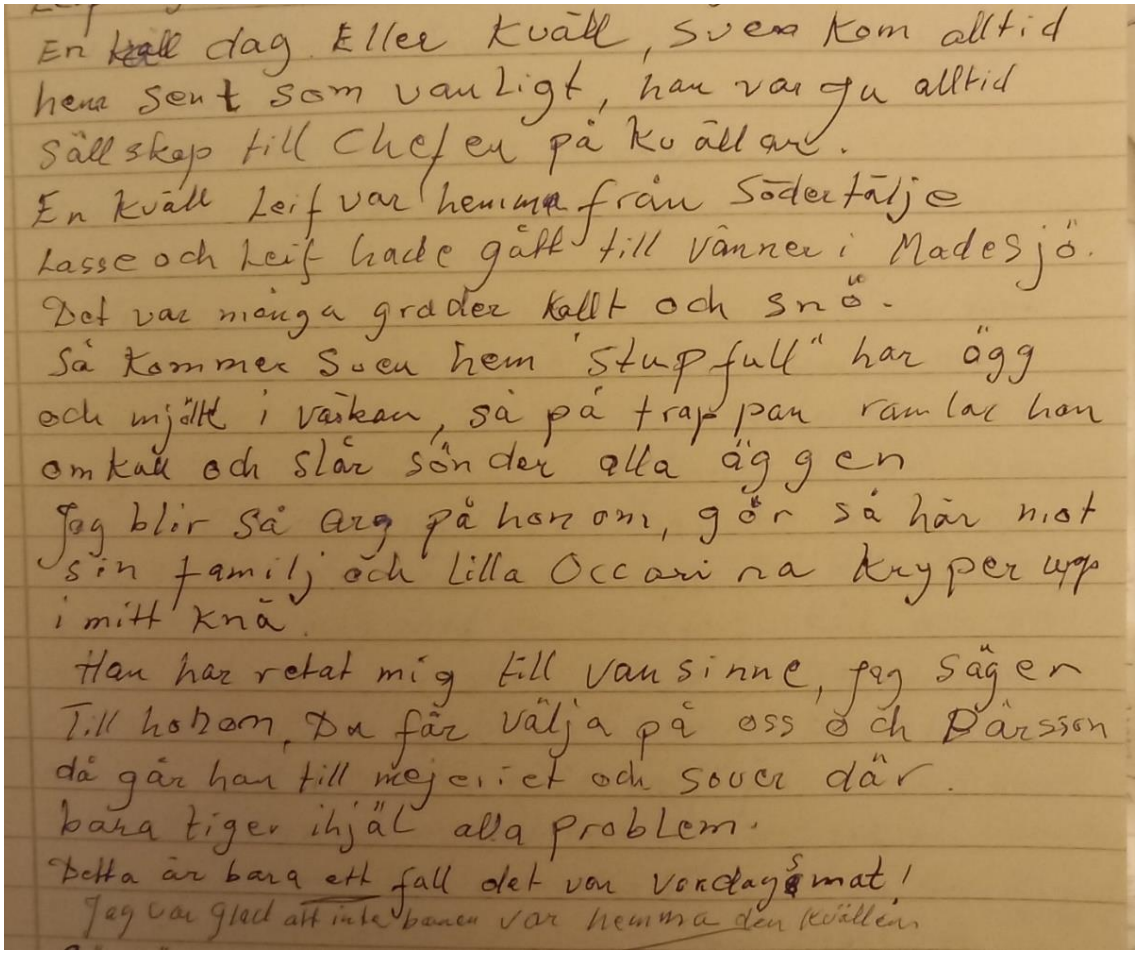
Jeg havde også en kortere ”karriere” i et konditori, men det var jeg ikke glad for. De to konditorer var ikke rare. Jeg blev direkte mobbet og min medbragte frokostpakke måtte jeg spise alene i et mørkt kælderrum, hvor de opbevarede melet.

Det bedste job jeg havde i Nybro var som postbud. Mange gange i årenes løb har jeg tænkt, måske skulle jeg være blevet der. Jeg nød friheden som postbud den gang. Meget tidligt om morgenen, man kunne måske sige sent på natten, mødte man op og begyndte at sortere brevene til ruten. Når man så var færdig med den sidste levering så kunne man gå hjem. Hvis man havde lyst til at tage det lidt mere med ro, så kunne man også det, bare det var færdigt til en rimelig tid. Jeg arbejdede om lørdagene, i skoleferierne, og, højdepunktet, dagene op til jul. Til jul måtte man dele ruterne, da der var så mange julekort og pakker. Som ung fik man så en del af en af de fastansattes rute.

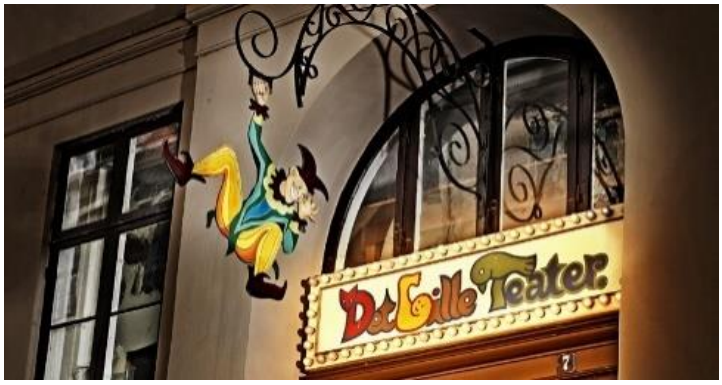
Hvis målet havde været at vinde fars opmærksomhed, så var tennis nok ikke det bedste valg, men jeg kom til at elske dette spil og gør det stædig denne dag, efter at jeg nu er vendt tilbage efter næsten 50 års pause. For far og alle andre var det fodbold der gjaldt. Far var ikke lige så succesfuld som hans broder ”Macke”, han nåede ”kun” til Nybro IF’s reservehold, hvor han kan ses bagest til venstre, men han var stolt over det.

Fodbold var vigtig, det var en stor og vigtig ting i byen, hvor jeg var lille. Min onkel havde en gang været en stor lokal fodboldhelt, målmand i byens bedste klubhold, Nybro IF. En kort årrække, med ham som sidste udpost, havde man været helt oppe i den næst højeste nationale liga, og det var stort i vores lille by. Det kunne man leve længe af i Nybro, og selv om mange år var gået efter disse heroiske kampe, så blev det den gang jeg var barn stadigvæk bragt hyldende artikler i den lokale ugelige *Nybro Tidning* om disse mænds kamp for byens ære.

En kall dag. Eller kväll, Sven kom alltid hem sent som vanligt, han var ju alltid sällskap till Chefen på kvällarna.
En kväll Leif var hemma från Södertälje Lasse och Leif hade gått till Vänner i Madesjö. Det var många grader kallt och snö.
Så kommer Sven hem "stupfull" har ägg och mjölk i väskan, så på trappan ramlar han omkull och slår sönder alla äggen
Jag blir så arg på honom om, gör så här mot sin familj och lilla Occarina kryper upp i mitt knä.
Han har retat mig till vansinne, jag säger Till honom, Du får välja på oss och Pärsson då går han till mejeriet och sover där.
bara tiger ihjäl alla problem.
"Detta är bara ett fall det var vardagsmat!
Jag var glad att inte barnen var hemma den kvällen

Jeg troede at jeg kunne vinde min fars opmærksomhed og gøre ham stolt ved at blive lige så god i en anden sport, men uden bare et minimum af støtte stod jeg selvfølgelig ikke en chance, jeg skulle aldrig komme nogen stede i nærheden af hverken de lavest rankede pokaler eller fars gunst og tennisfeberen den var hurtig kureret af mindre succesrige efterfølgere til Lundquist og Smith. Tennis i Sverige på dette tidspunkt var hurtig glemt igen og der ville gå yderligere nogle år før det ville opnå moderne tiders prestige.

Disse ny tider kom med Björn Borg og halvfjerdserne og med ham skulle også far forvandles til supporter, sammen med alle andre, men forinden skulle jeg så træne videre i det skjulte, med ketsjeren selvfølgelig men mere og mere også med tunge vægter. Disse vægter kom så til sidst at sætte et abrupt slut på min idrætskarriere før det overhoved var startet. Ryggen kunne ikke tåle al denne ikke-guidede træning og fra den tid til den dag i dag har jeg måttet leve med intermitterende rygsmerter som, når det er virkelig slemt, kan paralysere mig i dagevis.

Når jeg skrev dette så kom jeg til at tænke på et meget lille teater og efter lidt internetsøgning fandt jeg ud af at Camillas og mit lille favoritteater i København stædig eksisterer. Det gjorde mig lykkelig at opdage dette, og også at logoet ser ud som dengang. Hvad havde dette så med mine rygsmerter at gøre? Jo, dette lille teater havde meget lave bænker at sidde på. Det var et teater for små børn og designet derefter.

En dag hvor jeg boede i Malmö og var over til Camilla om søndagen så var vi gået til en forestilling. Det var gået godt mange andre gange men den dag kunne min ryg ikke tåle den timelange position på den lave bænk. Jeg lykkedes at komme sikkert hjem til Ina med os begge, men måtte så blive der i nogle dage, da jeg var tæt på lammet, kunne dårlig komme ud af sengen. Vi havde mange dejlige oplevelser dette sted, Camilla og jeg, og alle andre gange endte det godt, ikke kun pa scenen.

Efter skolen flyttede vi til Kalmar. Far var blevet forflyttet til det større mejeri der. En større fusion var startet indenfor mejeribranchen. ARLA var ved at tage over og alle mindre og halvstore mejerier var blevet lukkede og al produktion flyttet in til Kalmar. Dermed opnåede min far aldrig at eftertræde Persson og alle flasker ”renat” havde været forgæves. Man kaldte det ”udvikling” og fremskridt” når nu mælken skulle til at blive kørt end mere frem og tilbage på landevejene. Det er så et andet tema, men det gode ved det hele var at min mor endelig kunne forlade Nybro.

Jeg fik arbejde over sommeren på *Byttan*, en sommerrestauration lige over for slottet. Jeg var blevet opvasker og dette job åbnede et vindue til den store verden.

Byttan, eller som det officiell hed: Stadsparksrestaurangen.

På *Byttan* mødte jeg Steven fra Bristol i England, som kom til at arbejde sammen med mig et par uger, når han var over for at besøge Stig og Phyllis. Stig, som var svensk, var restaurantens køkkenchef og Phyllis, hans engelske kone, var bedste veninde med Stevens mor Marion.

Steven

Ruben

Efter Steven kom Ruben fra Uruguay til at blive min ny kollega. Ruben var kort tid forinden begyndt at studere medicin i Budapest. De kommunistiske regimer i Østeuropa inviterede den gang mange studerende fra rundt omkring i verden til at studere på deres universiteter. Ligesom mange andre Sydamerikanske stater var Uruguay under disse år et militærdiktatur og tortur og så kaldte ”forsvindinger” var almindeligt forekommende. I Ungarn havde Ruben fundet sikkerhed og fremtidshåb.

Min næste arbejdskammerat blev polske Krzysztof. Normalt kunde en polak under disse år ikke rejse til vesten, men Polen var friere end de fleste andre kommunistiske stater, så der var undtagelser for mere privilegerede mennesker og Krzysztof var en af dem. Krzysztofs far havde sit eget firma, en ting som undtagelsesvis blandt de kommunistiske stater var tilladt i Polen, og var ven med en direktør i hotelfirmaet som ejede restauranten. På denne måde havde han fået lov til at forlade landet og besøge Sverige og også arbejde og tjene vestlig valuta. I Polen arbejdede Krzysztof for den statslige *Polsk Radio/TV* og præsenterede popmusik i sine egne to radioprogrammer. Men som tiderne nu engang var den gang, så kunne han tjene bedre ved at vaske op på Byttan.

Ruben vendte tilbage til Sverige for sommerarbejde i yderligere et par år og blev næsten ”adopteret” af min mor. Hun var meget glad for ham og efter at han var færdig med sin uddannelse så flyttede Ruben permanent til Sverige og Stockholm. Det vil sige det med ”permanent” var kort. Han led allerede den gang vi først mødtes af hepatitis og døde i ung alder. Det varede ikke længe, men i Ruben havde jeg en ven, og min mor en tredje søn.

Efter at sommerrestauranten Byttan lukkede for sæsonen den gang i 1969, så var jeg uden arbejde. Men det var kun fra en dag til den anden. Jeg var heldig då hotelfirmaet tilbød mig at arbejde som ”stuepige” på byens ”Stadshotellet”. Vi var fire til at gøre rent og servere morgenmad på værelserne og to af de andre tre var Phyllis og hendes og Stigs datter Annmarie. Vore familier begyndte nu at lære hinanden at kende, Phyllis og min mor blev bedste veninder og når Annmarie et par år senere fik sit første barn, så blev min mor gudmor til Helena.

Lige før nytåret 1969/70 rejste jeg så for første gang til England. Sammen med familien Larsson sejlede jeg fra Göteborg til Immingham og derfra kørte vi med bil til Redcar, hvor Stevens mor tilfældigt boede i Phyllis “council house”. Jeg blev forelsket i dette lille søde ”dukkehus” som på dette tidspunkt var næsten ny. Det var

starten på et livslangt kærlighedsforhold til det nordlige England. Annmaries mormor boede om hjørnet og hun blev noget af en mormor også til mig.

Jeg var meget glad for Redcar og når jeg ser tilbage på alt hvad ville ske i de næste par år og decennier så ønsker jeg i dag at jeg havde slået mig ned der, fundet min pige, hjem og arbejde i dette miljø. Men der er jo intet af garanti for at det skulle have været så meget bedre. Den gang jeg først kom til Teeside så var det en højborg af kemisk industri og stålværker, alt det blev der sat en ende til med Thatcherregeringen i firserne og i dag lider Redcar ligesom så mange andre byer i det nordlige England af stor arbejdsløshed og fattigdom og mange af disse den gang offentligt ejede (dukke)huse blev solgt til privat investering og/eller blev forvandlede til slum.

På Byttan og Kalmar Stadshotell havde jeg lært Stig, Phyllis, Annmarie og Steven at kende, dem som senere i høj grad skulle bidrage til at Storbritannien til sidst skulle ende op med at blive mit endelige hjemland.

Jeg havde også mødt polske Krzysztof, som skulle introducere mig til en del af verden bag det daværende jerntæppe, og sydamerikanske Ruben, som blev min inspiration til at lære spansk for resten af mit liv. Desværre, Ruben blev ikke gammel, efter at han var færdig med sit medicinstudium i Budapest fik han kun nogle få år mere og døde en gang i midten af firserne.

På en måde blev Ruben også min mors dreng, de var meget glade for hinanden og det var bidragende til at min mor begyndte at lære engelsk, noget som skulle have enorm betydning for hende i hendes fortsatte liv, ikke mindst i arbejdet med min brors senere forretninger.

Min fremtid kunne også have været i Bristol, hvor Steven boede. Hans far havde et lille firma med kontormateriale, noget som Steven senere overtog. Bristol var anderledes end Redcar men også denne meget større by kunne være blevet min ny hjemby. Jeg ansøgte, desværre uden held, om at blive optaget til træning som ”mental health nurse”.

I stedet for det så var min ”karriere” gået i anden retning. Efter hotelarbejdet fik jeg arbejde på først et byggevarehus og derefter i samme firmas reservedels-afdeling. Det var Lantmännens Centralförening i Kalmar og specialen var landbrugs- og byggemaskiner af alle mulige slags. Til at begynde med arbejdede jeg i afdelingen for landbrugsmaskiner, dvs. traktorer, plove, harver etc.etc... Jeg lavede alt mulig, hvad også inkluderede at køre firmaets varebil. Især under høsten var lige det et dejligt job, da bønderne var afhængige af at hurtig få leveret reservedele til høstmaskiner der var gået i stå.

Alt dette var noget jeg kunne klare og hvis der var problemer, så var jeg ikke alene om det, jeg var kun den ny unge medarbejdere som blev lært op, var langt væk fra at have det endelige ansvar.

Denne position skulle så ændres drastisk, og det nærmest fra den ene dag til den anden. I anledning af medarbejderes ferier blev jeg så, af anledning jeg ikke er klar over, man må have været desperate, betroet et job jeg slet ikke var kvalificeret for.

Inge, ”min ven i nød”

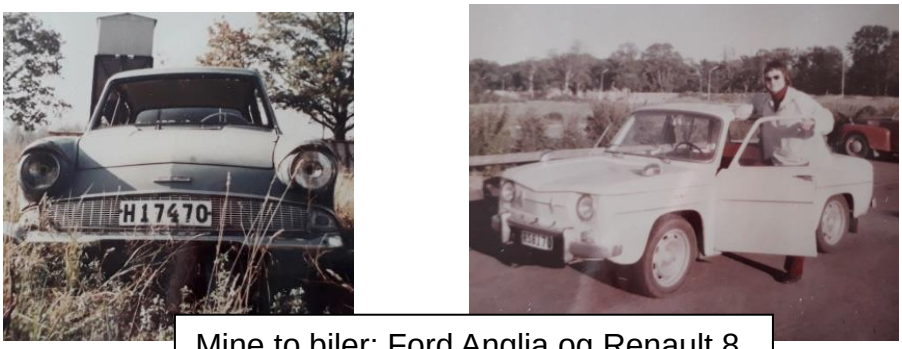
Jeg kom nu til at alene have ansvaret for reservedelslageret for gravemaskiner, løftekraner, bulldozere og alt mulig andet. Jeg var kort tid forinden blevet overflyttet til denne afdeling som normalt havde tre medarbejdere, en leder og to assistenter, men pludselig var jeg overladt det hele til mig selv. Når teknikerne havde brug for ny dele til disse maskiner så kom de nu ind til *mig*, og ofte skulle det gå hurtig. Disse maskiner kostede mange penge at bare have stående.

Jeg havde så en masse kataloger jeg kunne bruge til at finde de rigtige dele. Det var ikke så nemt, der var mange forskellige modeller og typer og de kunne skifte alt efter byggeår osv. Heldigvis havde jeg så Inge i baghånden til at hjælpe mig. Inge var souschef for firmaets reservedelsafdeling og måske ti år ældre end mig. Jeg havde hørt om ham allerede den gang vi stadig var i Nybro da han var blevet ”berømt” i vores distrikt efter at have vundet sølvmedalje i de svenske mesterskaber i mellemvægtsboksning. I Nybro havde jeg ikke haft nogle venner men, her i Kalmar, selv om jeg var meget yngre end de andre, så blev jeg meget takket være Inge inkluderet også i aktiviteter udenfor arbejdstid, såsom det i vores land så populære krebsfiske (noget som jeg i dag ville tage afstand fra).

Når en mekaniker så præsenterede mig med et problem jeg ikke kunne klare så sagde jeg noget i retningen ”Okay, vänta ett ögonblick, jag skall bara tjecka inne på kontoret, men det skall nog ordna sig”. Vel inde og i sikkerhed på kontoret, ringede jeg til Inge og gav ham alle detaljerne. Han kiggede så i sine kataloger og fortalte mig hvad det var teknikeren skulle bruge. Tilbage jeg gik og fuld af (spillet) selvtillid kunne jeg så sige noget i retning af ”ja det kan jag klara, det skulle inte vara några problemer med det”. Efter min egen karriere som *”imposter”* på Centralföreningen, agerende langt udover min egen kompetence, så har jeg aldrig følt tilstrækkelig tillid til at spørge medarbejder i byggevarehus og lignende om råd og vejledning.

Desværre var denne oplevelse med reservedelene kun starten på et arbejdsliv hvor jeg næsten konstant følte at jeg var underkvalificeret for hvad jeg gjorde, hvor jeg konstant følte at jeg ikke var godt nok forberedt for hvad som skulle kunne komme at ske. Som ansvarshavende i aften og nattetimer på psykiatriske sygehuse og i fængsler skulle disse, som jeg klart mener berettigede, følelser af at være underkvalificeret for mit job udgøre en enorm psykisk belastning. I mange år skulle jeg have en walkie-talkie eller personsøger i lommen som til hver en tid kunne kalde mig til noget jeg frygtede jeg ikke var god nok til at håndtere. Når jeg i dag skriver dette så er jeg glad: til det totale sammenbrud kom det aldrig.

Om aftenen trænede jeg i denne tid med vægter i et lille fitnesscenter og en gang om ugen passede jeg det hele selv. For det blev jeg betalt med proteinrigt kosttilskud og madkuponger til byens restaurationsskole og som en slags bonus gav ejeren mig til sidst min første bil, en rusten gammel Ford Anglia, som kun overlevede til den næste obligatoriske ”bilprovning”. Jeg husker Ruben og mig kørende rundt i den på Öland inden broen blev indviet.

Mine to biler: Ford Anglia og Renault 8

Damen som ejede fitnesscentret havde gennemgået en uddannelse i Stockholm og jeg fulgte i hendes fodspor. Axelsons Gymnastiska Institut hed det, en privat skole. Jeg flyttede nu til Stockholm og boede på et værelse i Hägersten. Krzysztof var nu også kommet til Stockholm og flyttede ind hos samme familie. Han var interesseret i at lære svensk og kom for at arbejde i en grillbar på Sergels Torg; for at gøre det havde han havde fået orlov fra Polsk Radio.

På mit værelse i Hägersten sammen med Krzysztof and værtsfamiliens søn.

Krzysztof lærte svensk, men sammen talte vi tysk. Nu mange år senere forstår jeg at det var det der må have givet mig mod til det næste skridt i mit liv, at søge arbejde i Tyskland som massør. Jeg var stædig ikke fyldt 20 den gang jeg sad på toget fra København til Frankfurt am Main, på vej til et land hvor jeg aldrig før havde været og til et folk jeg ikke kunne være helt sikker på at jeg kunne kommunikere med på en ordentlig måde.

I Tivoli lige før toget til Frankfurt den aften var til at afgå begyndte jeg at blive urolig og bange. Hvad var det jeg havde indladt mig på? Jeg hørte et ungt par ved siden af mig tale og forstod ikke et ord af hvad de sagde. Først når manden så indimellem alle de andre for mig uforståelige ord sagde noget med at ”tale dansk” blev jeg beroliget og forstod at det var dansk de talte og ikke tysk.

Næste dag var jeg så i Tyskland før første gang. Tysk, ligeså lidt som alt andet, havde ikke interesseret mig særlig i skolen, jeg havde aldrig talt med en indfødt og nu var jeg her. Men, mærkelig nok, jeg kan ikke huske at have været bekymret over det efter ankomst, det er jeg på en måde først blevet nu mange år senere. Ligesom i reservedelsbranchen og senere i mange andre sammenhæng så var jeg underkvalificeret men klarede mig trods alt godt.

Den første måned i Bad Soden boede jeg på et lille værelse hos sanatoriet St Georgs kok og hans familie. Jeg var nu ikke længere "Lasse" men "Herr Petersson" og det hele endte i yderligere en kort-varig "karriere". Jeg fik hurtig hjemve, kulturforskellene var for store for mig, jeg kunde ikke falde til. Mine arbejds-kammerater i badeafdelingen og familiens 15-årige søn var undtagelser fra den mere formelle omgangstone som ellers var kutyme, men selvom jeg blev godt behandlet og fik mangeårige venner så faldt jeg aldrig til.

"Spazierengehen" til Bad Orb med Wigand, gæstende familiemedlem, Mathias og Anne. Men den gang var vi, med undtagelse af unge Mathias, endnu alle "Dis",

Dette relative korte ophold blev dog starten på et livslangt forhold til Tyskland og interesse i det tyske sprog. Men der ligesom før og efter så savnede jeg en kæreste, en "soul mate".

Jeg skulle en dag finde hende dernede, men vejen dertil kom til at blive lang og kompliceret. Sønnen Mathias skulle først blive voksen, derefter både gift og skilt før jeg kunde finde sammen med hans ekskone og finde kærlighed. Vi vil komme tilbage til alt det. Men vigtig er også at nævne at også Mathias mor og far blev livslange venner til mig. Men den gang var jeg stædig kun 20 og jeg trivedes ikke, jeg havde hjemve og efter et halvt år var jeg igen på vej "hjem".

Jeg skyldte dette ny skift i arbejde og opholdssted på "kommercialisme" i den tyske kurindustri, og det er også rigtig nok, at lige det for mig var et problem, men det var kun en del af sandheden. Jo, kur i Tyskland var business og jeg var socialist, ideologisk passede vi ikke sammen. Men der var også en langt mere alvorlig side til det hele. Psykisk begyndte det at gå alvorlig ned ad bakke for mig. Bad Soden var del af denne historie, men det var startet på Öland mange år forinden med en "indianerpil".

Jeg må have været 8-9 år gammel. Vi legede indianer og cowboys ved sommer-huset. Jeg husker det ligesom om det var sket i går selvom det nu er over 60 år siden, dette korte øjeblik der skulle komme til at præge, jeg vil gå så langt som til at sige ødelægge, hele mit fremtidige liv og tilværelse, ofte fra tidlig morgen til sen aften, dag ud og dag ind – **SKYLD**, **SKYLD** og atter **SKYLD**.

Jeg smed en pil hen mod min fætter, på en afstand af fem seks meter. Pilen fløj ”bedre” end beregnet og ramte ham lige under øjet. Episoden skulle forblive i mit hoved i mange, mange år fremover - temporært kun for at blive afløst af andre aktuellere hændelser (virkelige men også i mange, mange tilfælde voldsomt overdrevne og konstruerede katastrofebilleder). Jeg føler mig bedre i dag men kunde formentlig ikke engang have skrevet disse linjer for bare et par år siden. Det er nu første gang jeg ser det i tryk.

Voldsomme skyldfølelser startede dengang med at overvældige mig. Fra dette tidspunkt har mit liv og mit syn på mig selv været baseret på **SKYLD**, depressive tanker om mig selv og atter igen **SKYLD**. Jeg kunde jo have blindet fætter Anders, jeg kunde jo til og med have slået ham ihjel med denne pil, den kunne have været gået gennem hans hjerne. Med tiden var jeg kun ”befriet” fra dette skrækbillede hvis andre katastrofeepisoder, reelle eller indbildte, dukkede op som midlertidige erstatninger. Og det gjorde de, der opstod aldrig en mangel, for de næste fyrre år og mere af mit liv var der nok af dem må jeg desværre konstatere, fra tiden i Bad Soden og fremover begyndte det at gå fuldstændig ned af bakken.

Skyldfølelser for end det ene end det andre var til stædighed i mit baghoved og da det hele var værst i timerne efter jeg var stået op, så kan jeg selvfølgelig erkende at natarbejde var min flugt. Jeg havde brug for et par timer i det mindste for at bearbejde det sidste katastrofescenarie før jeg kunne begynde at koncentrere mig om noget andet. Det er mange gange jeg har ”været til” ikke kun jeres begravelser men også andres. Tusinder og atter tusinder af gange har jeg tryglet om tilgivelse for at have gjort noget forkert, overset en fare, ikke beskyttet jer (og andre) godt nok, for at have været utilstrækkelig, uopmærksom og ”sjusket” med sikkerheden. Men alle disse bønner var jo meningsløse. Jeg bad mig selv om forladelse, der var jo ingen anden der vidste hvad der gik for sig i mit hoved, og jeg var den strengeste af alle dommer. Der var ingen nåde at forvente derfra.

Fra Tyskland kom jeg så hjem til mine forældre i Kalmar. Det var en kold vinter, såsom vintrene nu var dengang. Jeg begyndte nu at arbejde som havnearbejdere i Kalmar havn. Det var meget usikkert arbejde, man mødte op tidligt om morgenen, jeg tror det var ved 6-tiden og man kunne aldrig vide om man overhoved fik noget at lave. Formanden udpegede så det antal mænd (”stuvare”) som havnen havde brug for til at losse de skibe der var der den dag. Jeg husker især et skib med saltsække (mener jeg det må have været).

Det var tungt og koldt og usikkert på alle mulige måder, men det værste for mig var at man ikke var sikret beskæftigelse. Hvis man ikke var heldig, og så var det ofte for nye jobsøgere, så var der ikke brug for en den dag. Det var bare at tage hjem igen og ingen penge.... måske bedre held næste dag.

Jeg besluttede nu at tage til Israel. Jeg var socialist og kibbutzbevægelsen, som jeg havde hørt om, tiltrak mig. Men jeg vidste jo i realiteten intet om hvad det hele virkelig handlede om. Jeg havde altid stået for retfærdighed og for ”de svage”. Jeg troede at Israel var pladsen og der skulle jeg nu søge lykken i socialismen. Jeg var

kun en af mange europæiske unge som gjorde hvad mange unge gjorde den gang, men mit ønske var at blive. Naturligvis utopisk da jeg ikke er jøde, men det vidste jeg jo ikke noget om den gang.

Jeg skiftede hurtig mening, efter at jeg havde set nok af den lokale etniske undertrykkelse der låg under overfladen af et tilsyneladende paradis. I Israel blev jeg på alvor politisk. Jeg kom til at begynde at forstå hvad den så kaldte ”Israel/ Palæstinakonflikt” ***** i virkelighed handlede om, og dette tema, undertrykkelsen, dæmoniseringen og den skridt for skridt etniske udryddelse af et helt folk har så optaget mig til denne dag.

I dag spiller jeg kun andenviolin til Josephine når det kommer til politisk kampagnearbejde til støtte for det palæstinensiske folks frihedskamp, men gennem denne kamp, med udgangspunkt i den britiske organisation *Palestine Solidarity Campaign*, har vi siden vores tid i East London knyttet mange værdifulde kontakter og også etableret personlige venskaber til mange ligesindede mennesker, deriblandt mange meget aktive anti-zionistiske jødiske aktivister, især i London og Paris men også i selve Israel, mennesker vi holder meget af.

En del af dette arbejde er at overbevise populære kunstner om at aflyse koncerter i Israel. I vore dage kommer berømte navne af alle mulige oprindelser for at give koncerter i landet og mange af dem aflyser når de har forstået det propagandistiske værdi af deres optræden. Den gang jeg først kom til landet så var det til dels anderledes, til dels det samme. Store navne kom også den gang og gav koncerter, men disse kunstnere var især af jødisk oprindelse og koncerterne mindre og mere lokale.

Jeg har et personligt minde af dette. Jeg var ikke mere end ankommet til Ein Harod då jeg fik fortalt at samme aften skulle der være en koncert i kibbutzens lille samlingslokale. Der var nogen som ville spille klassisk musik på violin akkompagneret af klaver. Jeg må indrømme, jeg var ikke særlig interesseret men gik trods det derhen, då jeg jo ville lære det ny miljø at kende. En lille, lidt buttet mand blev så præsenteret som aftenens gæst. Jeg ved ikke hvad han spillede den aften, men jeg var henrykt over hvad jeg hørte, og jeg kom til at huske hans navn.

Den gang jeg var syv år gammel var jeg selv startet med at spille mandolin, jeg spillede i tre år og lidt senere fik jeg chancen at lære klaver, noget jeg er ekstremt taknemmelig for. Min mandolin blev senere min følgesvend i mange år derefter og hang på mine vægge, men jeg kunne ikke rigtigt spille på den, fordi jeg ikke var i stand til at stemme den. Af mine musiklærere som barn blev jeg aldrig opfordret til at ”lytte” til tonerne og det var hvad kom til at begrænse mig i mange år (indtil jeg for seks-syv år siden opdagede at elektroniske ”tuners” var blevet opfundet tyve år forinden). Jeg kom til at spille musik ligesom andre bruger en skrivemaskines eller computers tastatur, det var måske teknisk rimeligt godt, men det havde ikke meget med musikalitet at gøre.

Når jeg efter Israelopholdet igen var vendt tilbage hjem til mine forældre sad vi en aften og kiggede fjernsyn. Efter nyhederne kom et portræt af en violinist. Pludselig gik det op for mig at den violinspillende lille mand jeg havde oplevet i den lille samlingslokal i Ein Harod var den verdensberømte Isaac Stern. Jeg var inspireret men uden håb, jeg kunne jo ikke stemme et instrument, jeg kunne jo ikke høre hvad der lød rigtig, en violin ville være totalt udenfor min rækkevidde. Der ville gå mange

---

***** Dette er på ingen måde en ”konflikt” mellem ligestillede men bare yderligere et eksempel på etnisk rensning og vestlig kolonisering af andre menneskers land. Bag i denne tekst følger en kort litteraturfortegnelse for den som kan være interesseret i at kende sandheden bag propagandaen.

år før min jødiske aktivitetsven og jazzmusiker Andy helt tilfældigt kom til at introducere mig til en ”tuner”. Efter det, 45 år efter aftenen med Isaac Stern, så bruger jeg timer hver dag til at forsøge at indhente en lille smule af hvad jeg havde forsømt. Violinen er blevet mit ny liv.

Isaac Stern åbnede den gang mine øre for den klassiske musik og for violinen. Men hvad han også gjorde den gang var at tage del af og understøtte et kolonisationsprojekt, fordrivelsen af et folk fra det land de havde dyrket og boet på i århundreder og mere. Når jeg vandrede rundt på kibbutzen en dag, så opdagede jeg et tilgroet område hvor man tydeligt kunne se resterne af den palæstinensiske landsby som engang havde været der før Zionisterne kom og ”tog over”.

I begyndelsen af mit ophold i Ein Harod arbejdede jeg, ligesom de fleste andre vestlige volontører, med at plukke grapefrugt. Lige ved siden af disse frugtplantager befandt sig ”Gideon’s spring” også kaldt ”Harod’s spring”, den vandkilde hvor Gideon, en af Biblens mange ”heroiske” krigere, ifølge denne så kaldte hellige skrift angivelig testede sine mænds intellektuelle evner for den afgørende massakre af Israels den gang hovedfjende, medianiterne.

Jeg kendte ikke denne historie den gang, lærte den først at kende efter at jeg, tørstende efter at finde ud af sandheden om hvad alt dette med Palæstina og Israel handlede om, begyndte at søge helt tilbage til hvor det hele angivelig var startet. Jeg begyndte at læse ikke kun biblens begge testamenter i des helhed men også koranen og en masse andet fra den gang helt op til vore dage, og efter at have gjort det så troede jeg, hvis mulig, endnu mindre på alt det Kyrkoherde Wahlgren en gang havde prøvet at bilde os ind i konfirmationsundervisningen i Nybro kyrka.

For at være helt ærlig, jeg begyndte at foragte det gamle testamente, hvis krigeriske og brutale indhold efter min mening historisk set kun har haft et formål, det at hjælpe fortrykkere til at fortrykke og de stærke og magtfulde til at til at erobre land og rigdom, alt på bekostning af de svage.

På baggrund af disse massakreberetninger og med hjælp af kirkens senere misbrug af personen Jesus, som jeg ser det, verdens første kendte menneskerets-forkæmper, byggedes en historie op som for årtusinde fremad skulle blive brugt til at underkue de store masser, alt med truslen om at ”hvis du ikke tror på det vi fortæller dig og gør som vi siger skal du brænde i helvedet i evig tid”. Mig kan de ikke skræmme med den slags propaganda men i mindre oplyst tid kunne man med hjælp af denne opdigtede ”lære” nemt kontrollere, udnytte og mishandle de så kaldt lavere klasser.

Det var ikke den israelske general Gideon min mor og far tænkte på når jeg blev døbt ”Gideon”, men det er fra ham mit mellemnavn stammer. Jeg er glad for mit navn og bruger det gerne, men personen bag kan jeg ikke se op til eller respektere. Jeg kan heller ikke respektere nutidens israelske generaler, eller generaler i almindelighed for den sags skyld, den dag i dag handler det om at erobre et par kilometer land enten i den ene eller anden retning og at gøre sig til herre over andre mennesker, intet har ændret sig på det punkt.

Udsigt fra kibbutz Ein Harod mod Mount Gilboa.

Lige syd for ”Gideon’s spring” og kibbutzens frugtplantager er man stadig den dag i dag i gang med det samme. Vi befinder os så i det område man kalder ”Vest-bredden”. Sammen med nogle andre unge, udlændinge og israeler, vandrede jeg en tidlig morgen op ad bjergkæden Gilboa, hvis bjergskråning starter lige her, og entrede for første gang dette omstridte territorie. Et tilsvarende hike i dag ville være umulig, alt er afspærret og overalt er der militære ”check points” som forhindrer fri bevægelse (for palæstinensere men ikke israeler).

Den gang, ”kun” fire år efter okkupationen i 1967 var det anderledes og vi kunne frit krydse grænsen og besøge den første palæstinensiske landsby vi fandt. Vi var hilst varmt velkomne af alle menneskerne i landsbyen og havde en dejlig dag sammen med dem, og det gjorde da ikke noget at de nemt bankede os i volleyball.

Jeg tænker tit tilbage på menneskerne i denne lille landsby. Jeg ved ikke hvad der senere er sket med dem. Jeg kender ikke dets navn og kan ikke forsøge at finde ud af det. Men når jeg tænker på hvad der *er* sket med adskillige andre, så er det måske bedre jeg ikke ved. Dette folk er ved at blive udryddet og fordrevet og den proces var startet mange år før mit besøg hos disse dejlige og yderst gæstfri mennesker.

Jeg kunne godt lide at plukke jordbær men var ikke lige så glad for citrusplantagen. Det havde med at gøre at jeg er dårlig til at klatre på stiger, føler mig sikrest nede på jorden. Næsten alle andre vestlige volontører arbejdede i plantagen, men jeg var heldig i at hurtig blive overflyttet, først til det kommunale køkken (jeg var jo god til at vaske op og kunde også lide det) og derefter til kyllingefarmen (da man der havde brug for nogen som talte tysk, men som, af gode grunde, ikke var tysker).

Mig, Haim og Betty en aften i deres dejlige lille bungalow.

En af de ældre damer i storkøkkenet, Betty, var, ligesom mange af de andre, overlevende fra krigen. Ligesom Anne Franks familie var hun flygtet væk fra Hitlertysklands jødeforfølgelse til Amsterdam. Hun havde været mere heldig end Anne og overlevede. En lignende baggrund havde hendes mand som nu arbejdede i kibbutzens kyllingefarm - selv om han var vegetar. På den måde lærde jeg begge at kende og tilbragte mange aftener sammen med dem i deres lille bungalow. Nogle år senere kom jeg for at besøge dem med Gun, men kommunikation var jo ikke nemt den gang, de var ikke hjemme den dag vi kom, hvad var usædvanlig for dem, og jeg så dem aldrig mere.

Den imperialistiske Zionisme har krævet mange ofre og ledt til katastrofale konsekvenser på alle plan, især for landets oprindelige befolkning, som er blevet udsat for en årelang proces af etnisk udrensning, men også for mange individuelle jødiske israeler. I Ein Harod lærte jeg en familie at kende, deres søn, svømmer på landsholdplan, trænede hårdt for næste års olympiske lege i München. Jeg var senere glad for at vide, at han ikke var blandt dem der mistede sine liv.

Der var en anden side til mit ophold i Israel. På kibbutzen lærte jeg palæstinensiske byggearbejdere fra det nærliggende Nazareth at kende. Mange gange efter arbejde og/eller på mine fridage tog jeg så til Nazareth for at være sammen med dem. Det var nu første gang i mit liv at jeg oplevede jeg var del af en gruppe unge mænd/ kammerater.

Blandt venner i Nazareth

Dette møde med Ali, Karim og de andre, deres venlighed og enorme gæstfrihed, alt det gjorde stort og varigt indtryk på mig. Vi snakkede ikke politik, som jeg husker det, ”vi var bare en gruppe unge mænd”, men de og Nazareth var også med til at åbne mine øjne for al undertrykkelse og diskrimination som fandt sted i dette land og som bare er blevet værre og værre med årene.

Personligt skulle jeg til at opleve noget som den gang chokerede mig. Sammen var vi taget på picnic til Genesarets Sø. Vi var seks-syv unge mænd, havde lånt en pickupvan og pakket dejlig mad og drikke for en dag ved stranden af den berømte sø. Vi var ankommet, vi havde pakket ud, men mere end det nåede vi ikke før vi, af nogle vagter, blev beordret til at forsvinde. Det gik op for mig at ”vi” var palæstinensere, eller ”araber” som det oprindelige folk bliver kaldt, og ikke velkomne her blandt det ny herrefolk ved stranden. Som barn havde jeg altid ***følt mig*** mindreværdig, specielt i forhold til min bror, nu for første gang oplevede jeg ***at være*** mindreværdig, anden klasses, måske tredje klasses menneske. Det var noget nyt for mig og først som soldat en del år senere skulle jeg igen til at opleve noget lignende.

Jeg var glad for mine palæstinensiske venner, jeg havde en dejlig tid sammen med dem. Det eneste negative, set i bakspejlet, må være at de ”lærte mig” at ryge cigaretter, noget som senere ville udvikle sig til at også omfatte cerutter og pibe. Hvis en af os havde lyst til en smøg så blev der delt ud til os alle. Det var dejligt inkluderende, men fungerede i sidste ende som introduktion til den usunde levestil som kom til at præge mine første år i København.

Alle disse oplevelser havde selvfølgelig været med til at forme min syn på verden, men i det store og hele havde mine grundlæggende ideer og holdninger ikke forandret sig siden min tidlige barndom. Jeg havde altid sympatiseret med dem jeg betragtede som de svage og diskriminerede, lige meget om det var nationer eller individuelle individer, og mine kriterier for den kategorisering var ofte ikke i overensstemmelse med gængse holdninger og kunne let blive kategoriserede som kontroversielle. Min ”hemmelige” sympati for sværvægtsbokseren Sonny Liston kan symbolisere denne min tidlige holdning til verden.

Tidlig var jeg påvirket af information fra udlandet gennem det ny TV. Retssagen mod Caryl Chessman plagede mig og vækkede den gang jeg stædig var et barn min afsky mod det amerikanske ”retssystem”, noget som ville blive centralt i meget af mit voksne liv. ***** Indespærring af mennesker, i de fleste tilfælde dem der pga. sociale uretfærdigheder tidligt var udpegede til taberroller, oprørte mig. Det gjorde det ikke bedre at dem der var deres dommere var dem der var født med en sølvske i munden. Der hjemme hentede jeg min inspiration om fængsler og ”fångvård” (pleje, hjælp og positiv udvikling af indsatte) fra Rune Moberg i ugebladet *SE*.

Jeg havde min egen mening om tingene. Jeg var hvad man må kalde socialist men jeg var kritisk, jeg slugte ikke alt råt. Tresserne var tiden for kulturrevolutionen i Kina og ligesom mange andre læste jeg Maos lille røde i svensk oversættelse. Jeg var ikke imponeret eller inspireret af det jeg læste, ikke som mange andre unge som så denne massemorder (*det* vidste man dog ikke den gang) som den store helt og verdensbefrier.

Jeg var stædig hjemme i vores hjemby men Leif var nu allerede ude i den helt store verden, og, efter at have arbejdet i nogle måneder på et skib i pendulfart med korn fra det vestlige USA til Maos Kina, kom han en dag hjem med ”den lille røde” i originaludgave, en gave fra de kinesiske myndigheder. Jeg var stolt over min bror, men bogen kunne vi ikke diskutere. Han var helt klart glad for den *som souvenir*, men den gang ligesom mange år senere ville han have beskyldt mig for at tilbede kommunismen, hvis han havde vist at jeg havde læst den svenske udgave. Vigtigt for mig i mine tidlige såvel som senere år var at huske at holde alle disse politiske tanker for mig selv, lige meget hvad de var, det var bedst Leif ikke vidste for meget om ”hvem jeg i virkeligheden var”.

Jeg var ikke Mao-fan men jeg husker at jeg i modsætning til mange andre endnu ikke forstod de amerikanske krigsforbrydelser i Vietnam. Jeg troede den gang at (som jeg ser ham i dag) krigsforbryderen Robert MacNamara var en god mand, som stod op mod den kommunistiske imperialisme. Selv om jeg var overbevist socialist og læste mange af kommunisternes propagandabøger var det i en del af mine tidlige år min holdning. I dag kan jeg kun sige at jeg den gang bare ikke vidste bedre. Jeg var endnu ikke bevist om *vestverdens* og især USA’s konstante imperialistiske politik og kan ikke bebrejde mig for det, jeg var jo ikke meget mere end et barn.

Hvad jeg i dag fortryder er at jeg ikke brugte alle disse tanker om retfærdighed til at uddanne mig til sagfører/menneskeretsadvokat, men jeg havde ikke haft nogen til at inspirere og motivere mig til den slags. Min sociale arv havde forhindret mig i at tænke i de baner selvom det bestemt kunde have været mulig.

---

* www.larsgpetersson.com

Hjemkommen fra Israel/Palæstina og efter at have arbejdet et stykke tid som ufaglært sygehjælper på et plejehjem i Kalmar sad jeg hjemme hos mine forældre og kiggede RAPPORT. Danmark (foruden Storbritannien og Irland) havde blevet optaget som medlemmer af hvad senere skulle blive EU og det blev rapporteret at man havde brug for arbejdskraft i Danmark. Næste dag lod jeg mine forældre at vide at jeg ville tage op til Stockholm for at finde nyt arbejde, men min plan var nu pludselig blevet at prøve København.

I mit indre var alt kaos, men jeg tror at jeg lykkedes at skjule dette for mine forældre. **SKYLD** dominerede mit indre i alt højere grad. **SKYLD** over end det ene end det andre, selvhad og voldsomme selvbebrejdelser var der stædig i baghovedet, jeg levede et dobbeltliv og anstrængte mig voldsomt til at udadtil være glad, positiv og normal.

Måske var jeg alligevel heldig at jeg trods alt denne gang ikke endte op i Stockholm. Det kunne været gået helt galt, værre end hvad nu blev tilfældet. Jeg søgte efter en identitet. Jeg ville være ”noget”. Når jeg ikke kunne være andet, så måske narkoman. På dette tidspunkt havde jeg allerede prøvet at finde ”miljøet”, men ikke engang det var lykkedes for mig. Når jeg i dag kigger tilbage på disse dage og disse tanker, så skal jeg selvfølgelig tilføje her, at jeg ikke kan have haft en drøm om en elendig tilværelse med hårde stoffer, noget som jeg i mit arbejde en del år senere skulle blive meget nærmere fortrolig med, men mere om at være del af den daværende hippieverden med tilhørende stoffer. Det kunne stædig været endt rigtig slemt.

Jeg ville ikke gøre mor og far urolige ved at sige, at jeg igen tog til et fremmet land, denne gang uden nogle som helst forberedelser. Men mere tillid til succes end at jeg lod den ene af mine to tasker blive i en opbevaringsboks på Malmö Central, det havde jeg da heller ikke.

Jeg fandt hurtigt et job i Københavnsområdet, nu som byggearbejdere på det som skulle blive til Hvidovre Hospital. Min karriere i denne branche endte dog med at blive meget kortvarig, jeg var ikke god til at arbejde på stilladser og efter få dage så blev vi enige om at jeg nok var bedre egnet til noget andet. Det havde været meget hårdt arbejde, jeg havde gjort min del, men jeg fik aldrig en krone ud af det. Jeg var jo fremmed, uden rettigheder. Penge til mad havde jeg ikke meget af, jeg levede af franskbrød og smør fra en tube, noget jeg ellers aldrig har set hverken før eller efter. Kosten skulle dog hurtig blive forbedret. Efter at have fået arbejde som opvasker ude på et hotel på Amager så kunde jeg igen spise mig mæt. Kost var del af lønnen mens man var på arbejde.

Jeg havde fundet et værelse hos en gammel dame på Nørreport, Fru Victor-Hansen i nr. 27, og i lejligheden boede, foruden mig og damen, en ung kvinde fra Jylland og en ung mand fra Egypten. Mohamed blev hurtig min bedste ven og det er han den dag i dag. Han kendte nogle andre gæstearbejdere - fra Pakistan - og en af dem, Iqbal, ordnede et job til mig i en plastikfabrik i Vallensbæk. Formanden for eftermiddagsholdet der var en af Iqbals venner. Denne mand, Ahmed, en tidligere underofficer og krigsveteran fra krigene om Kashmir, tilbød mig også venligt at dele den til fabrikken hørende lejlighed med mig. Det hele lød fint.

Jeg havde allerede dengang skaffet mig en lille gæld, som jeg ville betale af så hurtig jeg kunne, så ”tilbuddet” om at arbejde tretten timer seks dage om ugen, med i alt cirka tyve minutters pause om dagen, det var jeg glad for. Jo, jeg var havnet lige midt i hvad man i England ville kalde en ”sweat shop”, men jeg havde arbejde og tag over hovedet. Lønnen var 13 kroner og 50 øre i timen – ca. seks kroner under

mindstelønnen for en regulær arbejder på dette tidspunkt, og der var ingen tillæg for noget som helst. Arbejderbeskyttelse var der heller ikke noget af - giftige plasticdampe væltede ud af maskinerne - og ”fagforening” det var et fyord. Ligesom alle andre dage, også på 1 Maj arbejdede vi 13 timer. Dette var bestemt ikke noget for danskere, og, som følge af det var alle mine kammerater, på nær pakistanske Ahmed, tyrkiske gæstearbejdere.

Mohamed og Ahmed

Det var dejlige mennesker at arbejde sammen med, selv om vi dårlig kunde forstå hinanden. Arbejdet var hårdt, timerne lange men kammeratskabet og hjælpsomheden var i højsædet. Jeg har senere tit funderet over, hvorfor lige disse yderst arbejdsomme og flinke mennesker til sidst kom til at føre sine andengenerations indvandrerbørn ud i et katastrofalt kulturelt tomrum.

Jeg havde som følge af disse forhold og arbejdstider selvfølgelig ikke ret meget tid tilovers til at more mig i, bare være ung, og i grunden var jeg stadig lige så søgende, som jeg længe havde været. Hvad skulle det blive af mit liv? Jeg ville så gerne have en kæreste at være sammen med. Men jeg var ikke typen til at finde hende. Et eller andet sted måtte hun dog være. Værre end så, opblandet med alle giftige damper, plagedes jeg mest hele tiden af forfærdelig ætsende skyldfølelser over ting jeg ikke burde have gjort eller burde have gjort bedre.

Mine tanker var konstant optagne af **SKYLD** og katastrofescenarier som kun var undgået fordi ”jeg havde været heldig”. Det kunne handle om hændelser som godt nok var sket, som var reelle nok men som ”normale” mennesker knap nok ville have taget til efterretning, men i mit hoved blev alt voldsomt overdrevet, og også frit opdigtede ”hvis om” scenarier blev produceret, hvis der skulle være et par minutters mangel på noget som kunne plage mig bedre. Det var næsten altid angst for at jeg skulle komme til at skade *nogen anden* det handlede om, sjældent eller i stort set aldrig mig selv. Det var slemt den gang, men desværre kan jeg ikke her sige at det i rimelig tid ville blive bedre. Dæmonerne hilste mig god morgen og lod mig ikke i fred før jeg igen var faldet i søvn, så var det fortsat dag ud og dag ind, år efter år, aldrig et øjeblik af pause. Ikke før jeg næsten 30 år senere kom til London begyndte jeg at rimeligt succesfuldt ”beat the devil in my head” og takket været Josephine, Bobo og Bentie har jeg i dag opnået mere eller mindre sindsro.

Ansvar og selvbebrejdelser tyngede mit unge liv så voldsomt, og jeg havde ikke nogen at tale med det om. Jeg husker plakaterne på Københavns reklamesøjler: ”Tal med os, *AKUTtilbuddet.dk*” (Det var ikke dem dengang, men noget lignende). Budskabet var ”tal med os før du gør noget ved dig selv”. Jeg ville gerne tale med dem, men jeg havde ikke engang mod til det. Jeg havde en gang mod til at melde

mig til et meditationskursus men kunne kun holde tavsheden ud i 5-6 minutter og så måtte jeg flygte ud på gaden igen for at bare vandre rundt.

Det var en underlig tid, når jeg var med Mohamed var jeg en anden person, eller så husker jeg det i hvert fald i dag. Han gjorde mig glad, han var min ven. I en af mine få friaftener tog jeg ind til ham og Iqbal, og sammen gik vi i byen. Vi gik til Vin&Ølgod - en bayersk vin og ølkælder i Skindergade, umådelig populær på det tidspunkt, men i dag for længst lukket. Den aften kom til at præge mit liv og kom også til at blive helt afgørende for Camillas. Ved vores bord sad to unge damer, hvoraf den ene en dag skulle blive din mor. Vi fortsatte til et andet dansested, i hvad i dag er Palads Biografer, og fra den aften udviklede det sig hurtig til et forhold mellem mig og denne unge dame.

Det varede ikke længe før jeg var flyttet hjem til Ina, som boede i en lille sød lejlighed i Baldersgade på Nørrebro. Kærlighed følte jeg aldrig, men jeg var glad for hende og bedst af alt, jeg havde fundet nogen som lyttede til mig, jeg havde fundet en slags tryghed. Jeg havde sådant et kæmpebehov for at tale med et forstående menneske, og her havde jeg fundet hende. Det med ægte kærlighed og romance, det var der ikke blevet noget af, men jeg havde fundet mit helle og kæderygende ved middagsbordet talte vi godt sammen om ALT mulig.

Hjemme hos Knud og Grethe. Mig, Ina og Kirsten

Vi boede nu sammen, men min gamle drøm var det ikke blevet noget af og egentlig vidste jeg stadig ikke rigtig, hvad følelse af kærlighed i virkeligheden var for noget. Jeg havde stædig kun en teoretisk forståelse af dette fænomen og der ville gå yderligere 20 år indtil den dag jeg endelig var i et forhold hvor denne følelse var gensidig, en utrolig oplevelse. Og, ærligt talt, i København i slutningen af 1973 havde jeg også andre ting at tænke på.

Camilla, det var kort beskrevet sådan jeg mødte din mor og blev ”etableret” i København. Det havde ikke været så svært at flytte ind, da jeg kun ejede et par tasker til mit tøj. Men det simple ved den procedure blev min ulykke i det lange løb. Jeg var jo ikke klar til sådant et liv og jeg var overbevist om at livet i sig selv ikke var noget for mig. Selv om kærlighed ikke havde været en del af vores flytte-sammen, og jeg har anledning til at mene at manglen på den slags følelser var gensidig, så havde jeg godt nok fundet en form for tryghed, selv om det var en falsk sådan, en som i det lange løb ville gøre alt så meget værre end det allerede var.

Jeg fandt hurtig ud af at jeg måtte væk fra Ina. Jeg følte ikke at det var ret at bo sammen med nogen jeg ikke elskede. Men udover det, jeg følte også meget hurtig at min frihed som menneske og individ var blevet invaderet og stærkt begrænset. Jeg følte ikke, at vi var jævnbyrdige partnere; jeg følte at hun dominerede mig. En dag i begyndelsen hvor jeg stædig havde mit lille lejede værelse havde jeg taget skridtet, men efter at Ina havde bedt Mohamed om at overtale mig til at komme tilbage, så trak jeg min beslutning tilbage og vendte tilbage. Jeg følte jeg var nødt til at blive, at jeg ikke kunne svigte hende, når hun nu havde været så god ved mig. Det med at ikke svigte og skuffe andre er en følelse jeg har kæmpet med også bagefter, en modstand mod at følge hvad jeg selv ønsker, men i stedet at gøre hvad andre vil.

Selvfølgelig skulle jeg kun være blevet i det forhold, hvis jeg selv havde ønsket det, ikke fordi jeg følte, jeg ikke kunde gøre min pige ked af det ved at forlade hende. I sidste ende gør jo en sådan (mangel på) handling ingen lykkelig. Lige på det punkt, ville jeg gerne have lært at være mere “egoistisk”. Jeg havde ikke styrken dengang at stå op for mig selv, og det viste sig senere, at det hele på en måde skulle gentage sig. Måske var det ikke så underligt endda, jeg var jo selv blevet til på samme måde (se beskrivelsen af mine forældres forhold).

Lige meget hvad, hele arrangementet og det som skulle komme var uheldigt, uansvarligt, for mig dybt beklageligt og, ikke at forglemme, fuldt ud min egen skyld. Set i bakspejlet så var jeg ligesom min mor et kvartsårhundred tidligere endt i en blindgyde og der var ingen vej ud igen. Med bind for øjnene var vi begge frivilligt gået derind og for mig ligesom for hende var det sluttet på fuld selvbestemmelse.

Jeg tror min mor ville have været bedre i stand til at starte på et lykkeligt voksenliv, havde hun fået chancen, men for mig var forudsætningerne ikke særligt gode, lige meget hvad jeg havde gjort på dette tidspunkt af mit liv. Det var jo sådan at jeg levede med en klar tanke om aldrig at blive gammel, selvmordstanker var daglige, de var der hele tiden. Jeg var stædig kun 22 år gammel og allerede med en masse livserfaring, langt fra alt til gavn for harmoni i tilværelsen. På en måde var jeg allerede gammel.

Ina var en stor trøst for mig; jeg så i hende en klippe, nogen at tale med om ting som trykkede mig, og jeg har altid været hende taknemmelig for det. Ina var dog ikke pigen jeg havde drømt om siden jeg var ni år gammel og gik med min mor og far spadserende i skoven derhjemme. Året var 1960. Jeg husker det så tydeligt, fordi en kampagne kaldt Sport 60 var i gang over hele mit hjemland. Målet var at få folk op af lænestolene og begynde at motionere. Fjernsynet havde dårlig nok nået at afløse og/eller supplere radioen, men der sad de allerede, næsten hele befolkningen, med en kaffekande - allerede døbt “TV kannan” - foran “dummeren”.

Der ude i skoven omkring spejderhytten begyndte jeg at drømme og spekulere over, hvor mon min fremtidige livsledsager var henne lige på dette tidspunkt. Hun kunne have været en kun et par måneder gammel baby i Malmö eller en fireårig tøs i Bochum i Tyskland, men det skulle ikke være sådan.

Min pige i mine drømmer skulle jeg ikke møde før årtier senere, men i dag er jeg ikke i tvivl: hun befandt sig dengang på en lille bondegård i Tipperary, Irland.

Tipperary, Irland ca. 1960

Sammen med Claudia fra Bochum er Josephine det menneske som en dag skulle betyde mest for mig og i dag er hun min mangeårigt elskede og dybt beundrede kone, en ægte ”soul mate”. Jo, der har været andre kvinder i mit liv. Gun aldrig at forglemme, jeg vil komme tilbage til hende, min kære livsledsager gennem 15 år, men især én har sat dybe spor i min sjæl. Joy gav mig en intensiv kærligheds-historie, som, selvom den var kortvarig, berigede min tilværelse. Mindet om Holly og Pierce findes også i mit hjerte, som noget af det kæreste jeg har haft. Det er der ingen, som kan tage fra mig. Tiden med Joy og børnene var godt nok kort, og endte med at blive meget smertefuldt, men i dag plager mig kun den kendsgerning at jeg ikke ved hvordan de nu forhåbentlig voksne børn har det i livet. Jeg har søgt på internettet, men intet spor efter dem.

Camilla, jeg nåede aldrig at elske din mor, men jeg beundrede hende meget, og jeg betragtede hende som min bedste ven på det tidspunkt, ved siden af Mohamed. Jeg var dog ikke lykkelig i mit liv; jeg så ikke nogen fremtid for mig selv; jeg ville ikke rigtig leve, var ikke lykkelig i vores forhold og jeg følte mig ikke ligeværdig. Som jeg allerede har sagt, min ulykke var, at jeg i grunden meget hurtig ville ud af dette forhold igen, men magtede det ikke. Jeg følte taknemmelighedsgæld til den, som havde givet mig sit øre og havde lyttet til mig.

Jeg holdt grundlæggende meget af min ”svigerfamilie”, men det var uhyre vanskeligt for mig at håndtere det man fortalte mig var ”dansk humor”. Finn forsøgte mange gange at fortælle mig hvad det var, og det nærmeste jeg kunne komme af forståelse var, at det hele var baseret i at finde fejl og svagheder hos ofret, og, med det som våben, prøve at være morsom på dennes bekostning. Jeg havde ikke evnerne til at svare igen, jeg ville ikke lede efter og udnytte andre menneskers svage sider, og var derfor et nemt offer for denne ”humor”.

Jeg kæmpede med dette, men lykkedes aldrig at komme til rette med det. Finn var selv offer for denne ”humor”, som jeg i dag kan se ikke kun var ”dansk” men hvad i virkeligheden kendetegner meget af det man i nutiden kalder ”standup-comedy”, så det kom ikke fra ham, ligeså lidt som det kom fra din mormor eller moster, begge utrolig søde og rare mennesker.

Vi var i nu begyndelsen af halvfjerdserne, og tiderne var skiftet væk fra tilstande som dem beskrevet af min mor, hvor hun havde følt sig ”forpligtet” til at flytte ind som ”husbestyrerinde” (etc. etc.) hos min blivende far. Vi var nu i Rødstrømpernes tidevarv og unge kvinder behøvede ikke længere være gifte for at blive gravide med æren i behold. Det var nu snarere sådan at det var tegn på ægte kvindefrigørelse at have et barn på egen hånd - og måske, men ikke nødvendigvis, også en mand. Det var bestemt ikke længere særlig vigtigt, at ”far” var en del af familien.

Jeg er ikke stolt over dette, jeg skammer mig delvis over min egen del i hvad der nu var ved at ske, men samtidig er jeg sikker på, at min fortsatte handling intet havde med ondskab eller selviskhed at gøre. Min kærlighed til mine forældre men samtidig også min desperation, mine konstante selvbebrejdelser og selvmordstanker, blandet med frustration over et forhold, hvor jeg var dybt ulykkelig og følte mig fanget, men hvis anden person jeg ikke kunde få mig til at skuffe, såre og forlade, førte mig ind i en tankegang, som jeg ikke kan forsvare.

Ligesom så mange andre unge kvinder ville også Ina gerne have et barn. Jeg tror, at hun kunne lide mig, og jeg tror, at hun ikke ville have haft noget grundlæggende imod at have en rigtig familie. Men, jeg tror at det vigtigste for hende, ligesom for så mange andre på dette tidspunkt, kun fire-fem år efter det berømte år 68, var at vise, at en kvinde kunne være selvstændig og have et barn uden at derfor gøre sig afhængig af en mand.

To forskellige interesser smeltede nu sammen i en udvej. Vi besluttede at have et barn sammen. Det varede ikke længe, før du, Camilla, var på vej, og glæden i din danske familie var stor, bortset fra oldemor i Nejlinge, som åbent erklærede at nykomlingen ville blive en skammelig bastard (jeg mener at huske hun brugte ordet ”uægting”). Jeg tror ikke, at nogen var særlig overrasket over det, og hvad gjorde det nu når ingen tog den gamle dame alvorlig og alle andre var meget lykkelige og forventningsfulde.

Det gik senere op for mig at ”uægtinge” ikke var noget nyt i familiehistorien. Det var angivelig sket mange gange før. Hvad der måske var nyt var at Camilla ikke kun var planlagt men også ønsket og elsket langt før hun endelig blev født og ville forblive sådan for alle involverede for resten af deres (vores) tid.

Mange år senere bor både jeg og Knud, Camillas morfar, på Frederiksberg, jeg i Domus Vista og Knud på gangafstand derfra. Vi mødtes nu et par gange hos mig til sildefrokost med en Aalborg ”til begge ben”, som man sagde. Det var dejligt at mødes på denne måde. Vi forstod hinanden og talte om gamle og ny tider, også om hans forhold til sin svigermor. Hun var meget dominerende, fik jeg ikke særligt overraskende at vide, og det var ikke glæde han følte når han kom hjem fra arbejde og kunne lugte cigarrøg helt ud i trappeopgangen, ”oh, skidt, kællingen er der”. ”Den gamle” havde i foragt kaldt Knuds elskede barnebarn ”uægting”, vel vidende at familiens historie var fuld af udenomægteskabelige børn, vel vidende at hun selv var en hykler.

Jeg var ung og umoden, men én ting vidste jeg med sikkerhed, og intet har igennem alle disse år kunnet ændre på denne grundholdning. Jeg vidste at mit lille barn skulle blive født ind i en sikker og tryg familie. Jeg vidste, at Ina skulle blive en kærlig mor for dig, Camilla, og jeg vidste, at du ville få bedsteforældre, som ville elske dig over alt andet og at du altid ville have moster Kirsten og onkel Finn som det yderste sikkerhedsnet. Foruden at forhåbentlig altid ville fortsætte med at være lige netop det, kærlighedsfuld moster og onkel, “hvis noget skulle ske” så ville de uden nogen som helst tvivl give dig et nyt trygt og kærligt hjem at vokse op i. Jeg vidste, at du ville være i gode hænder, og jeg vidste og håbede, at du kunne skænke min mor og far den trøst som de behøvede, hvis de skulle miste et af sine egne børn, mig selv. Jeg elskede dig så meget.

Muhammed var taget hjem til Egypten før du blev født, men han var lykkelig for mig og for Ina, han var lykkelig for, at vi nu skulle have dig. Han havde efterladt det lille smykke “tro, håb og kærlighed” til at give dig til dit dåb, og jeg ved at han mente disse ord.

Men for mig gik alt nu ned ad bakken. Jeg begyndte at udvikle end værre psykiske symptomer, som hæmmede mit liv i væsentlig grad. Jeg udviklede social angst, voldsom mavepine, lige så snart jeg følte mig lukket inde i et selskab. Jeg udviklede hvad jeg senere har lært at benævne som ”social fobi”. Jeg havde ”tabt balancen” og kunne dårlig gå op og ned af en trappe. Jeg var nødt til at tænke over hvert eneste skridt, hvor jeg satte foden og så videre, og var nødt til at klamre mig fast til gelænderet. Hvis der ikke var noget, havde jeg et problem. Hvis jeg var sammen med nogen, kunne løsningen være, at jeg ”ikke havde lyst” til det ene eller det andet etc. Jeg kunne ikke stå tæt på en fortovskant, og slet ikke hvis nogen var mellem mig og “faren”. Jeg havde angst for at jeg ville snuble over noget, eller bare uden anledning miste balancen og skubbe folk i døden. På arbejde på Tuborg om natten måtte jeg være opfindsom for at klare mig.

Selv om alt i dag, fyrre år senere, er blevet meget bedre, selvom jeg har klaret mig rimelig godt i alle mellemliggende år, jeg lider stædig denne dag af meget af det samme, selvom jeg har lært at leve med det. Jeg har psykiske balance-problemer af en underlig karakter: jeg skulle kunne køre en bil og cykle hvor som helst så længe der er ingen andre køretøj er i nærheden, hvad jo er lidt meget at forlange. Jeg kan gå på fortovet med Josephine, hvis det nu ikke er for smalt og forudsat at jeg selv går yderst til fortovskanten. Ingen må komme mellem mig og ”faren”. Jeg kan jo komme til at ”snuble og skubbe”…

På dette tidspunkt, måske lidt før det begyndte at blive rigtig slemt, kom Mathias på besøg fra Tyskland. Mathias var fire år yngre end mig. Min første tid i Bad Soden havde jeg boet hos ham og hans forældre. Herr og Fru März, som de hed for mig fra den gang og en del år derefter, har lige siden den gang for nu 54 år siden haft en særlig plads i mit hjerte.

I dag er de begge døde, men især efter at Claudia og jeg var blevet et par og jeg igen havde min gang i området var det altid en stor glæde for mig at komme og besøge dem. Hvis det var sommer, så plejede Wigand og jeg at sidde på altanen og småsnakke over et glas “apfelsaft”, med den dejlige lille by foran os og det hessiske landskab der i baggrunden. Jeg har altid følt mig hjemme der i dalen, mærkeligt nok mere så efter at jeg ikke længere boede der.

Wigand og Anni mødte hinanden lige efter den anden verdenskrig var slut. Wigand havde været kok for General Rommels tropper i Nordafrika og var endt i russisk krigsfangenskab øst for Uralbjergene. Der mødte han Anni som, i slutningen af krigen, sammen med den øvrige tyske befolkning i Østpreussen, var fordreven fra sit ”Heimat” i hvad i dag er det østlige Polen, tæt på russiske Kaliningrad, det tidligere preussiske Königsberg, Emanuel Kants hjemby.

Den gang jeg først mødte disse dejlige mennesker i Bad Soden føltes det meget langt væk fra derhjemme, det føltes som om vi kom fra meget forskellige steder, alt var fremmet. I dag, efter alle disse år, ser jeg lidt anderledes på det. Så forskellige var vi dog ikke. Der var sket så mange ting, især tragiske, i deres generations tid.

Millioner og atter millioner var blevet myrdede i krigen og koncentrationslejrene, andre, ligesom Anni, var blevet fordrevne for altid fra sine hjem og hjemegne.

Min mor fortalte om at hun fra sin families gård kunne høre tyske bombefly på vej for at angribe Rusland og se krigsskibene sejle forbi Öland for at hjælpe til med invasionen. Men selv blev hun skånet for krigen og des ødelæggelse. Når jeg i dag kigger på et kort så ser man at Annis gård befandt sig på den modsatte kyst af Østersøen, ikke længere væk fra Högby end København. Vi var nærmest naboer, men naboer med forskellige skæbner.

Nogle år efter krigen kom Anni, nu sammen med Wigand, tilbage til hvad var tilbage af Tyskland, til en slags indre eksil i Hessen, da fortidens hjemegn nu befandt sig bag jerntæppet. Heller ikke min mor havde valgt hvor hun skulle bo, om end af anden årsag, og jeg voksede op i Nybro, i en tid hvor vi troede at dette jerntæppe var ensidigt, at det var rettet mod os, illusorisk bygget af de andre, dem bag det. Til dels var det også rigtig, det *var* etableret for at forhindre de egne medborgere til at forlade sin lande, men der var også en anden side af den mønt.

Wolfgang havde været min chef i badeafdelingen i Bad Soden, men hans rigtige ”Heimat” var Lützen og området deromkring i det som i hans barndom først var den russiske besættelseszone og senere DDR. Han kom fra en bondefamilie og på deres marker fandt dele af slaget ved Lützen sted. Der, på deres jord, faldt den svenske konge Gustav II Adolf.

Ethvert svensk barn ved at dette skete den 6 november 1632. Det er svensk helligdag lige siden, og jeg har aldrig fået opklaret om hvorvidt ”vi” sørger ham eller fejrer at vi kom af med endnu en krigerkonge. Jeg har delte meninger om denne mand. Jeg skal ikke her diskutere temaet protestanter og katolikker, krig og fred, men en ting beundrer jeg ham for: han var selv der, i spidsen af sine tropper, han sad ikke i sikkerhed i en bunker som nutidens ledere. Han beordrede ikke kun andre til at slå ihjel og risikere at selv gå samme vej i en meningsløs interessekonflikt, han var selv med og betalte prisen.

Lørdag den 12 august 1961, dagen før de østtyske myndigheder begyndte med at bygge Berlinmuren, flygtede Wolfgangs familie over til Vestberlin. Sporvejen ved Friedrichstraße havde stoppesteder på begge sider af den endnu ikke markerede grænse. For Wolfgangs familie var det til og med ulovlig at rejse til Østberlin, for at ikke tale om at forsøge at krydse grænsen til vest, men det var hvad de gjorde, en efter en i forskellige vogne, og alle lykkedes efter en nervepirrende oplevelse, som lige så godt kunne have endt i Stasis, sikkerhedspolitiets, kældere.

Lige på dagen tre hundrede og halvtreds år efter ”dimman i Lützen” og de fatale skud var Wolfgang tilbage til sin hjemby for et kortere besøg. Han var ikke alene, også det svenske kongepar var der for at fire/sørge.

Samme dag døde min far på Kalmar sygehus, fem minutter før min fødselsdag.

Femogtyve millioner Sovjetborgere, en ud af syv-otte, var blevet myrdede af den tyske krigsmagt, men nu skulle vi til at straffe *dem*, holde *dem* ude, og dette på alle områder. For os var det ligesom om alt det bag jerntæppet ikke eksisterede.

Personligt kom jeg til at opleve hvor lidt vi i ”den fri verden” i de dage, ligesom i dag, ønsker en fredelig og venlig kontakt med det russiske folk og andre i østen, den gang Krzysztof havde inviteret mig til Sopot festivalen. Det var den gang Østeuropas version of den vestlige Eurovision Song Contest og eksisterer stædig. Badebyen Sopot var den gang ligesom i dag ikke længere væk geografisk fra Kalmar end København, men det var en anden, for os totalt ukendt verden.

I denne lille by mellem Gdynia og Gdansk fandt hvert år en musikfestival sted som sandsynligvis var lige så stor en begivenhed som den vestlige udgave, men ingen derhjemme, på den anden side af jerntæppet, havde en anelse om at det overhoved eksisterede. Det vil sige, nogle må have vidst selv om der ingen eller absolut minimal mediaomtale fandt sted i vestlige aviser. Foruden alle østlande, muligvis med undtagelse for Kina, var nemlig også Sverige repræsenteret, og med dem USA, Canada, Frankrig, UK etc.etc. I virkeligheden var denne festival langt større i deltagende lande end Eurovision Song Contest.

Vi befandt os midt i den kolde krig, geografisk nærmest i centrum af hvad kunne blive den initiale slagmark, hvis den kolde krig skulle afløses af en ”varm”, men lige her fandt en kæmpefestival sted, en musikfest som forenede os alle, i øst og vest. Det vil sige, det var nok intentionen, men alt dette var ukendt derhjemme, Vest-verden var ikke interesseret.

Sopot det år i begyndelsen af halvfjerdserne kom til at blive en kæmpeoplevelse for mig, men før jeg endelig kom til at opleve musikkens forenende effekt, så skulle jeg komme til at føle det kommunistiske DDR’s tyranni, selv om det var i den mest milde version. Ved grænsestationen blev jeg tilbageholdt og holdt fangen for et par timer, inden jeg blev eskorteret af en syv-otte soldater til det næste tog til Warszawa.

Vel ombord var tonen en anden, en polsk familie troede at jeg var den svensk kunstner for festivalen og ville have autografer. De var meget venlige, og vi havde et par dejlige timer sammen inden vi nåede hovedstaden. Derfra kørte vi i bil, Krzysztof, jeg og et par andre fra Polsk Radio og vel i Sopot skulle jeg komme til at opleve at være ”kändis”, eller i hvert fald at være ”kändisens” ”kompis”. Alle døre åbnedes når vi kom til klubber og lignende.

Jeg husker ikke hans navn, men vi boede privat hos det store navn i Polens popverden i disse år, eller rettere sagt, vi boede med ham hos hans forældre. Vi havde pladser reserverede til aftenens store show, som fandt sted næsten lige om hjørnet, men de fortrak alle at blive hjemme og kigge på fjernsynet, måske var det fordi vores vært følte det med at være hjemme for ham var den bedste forberedelse.

Fem minutter eller så inden alle lande var færdige med at have præsenteret sine sange forsvandt han med sin guitar for at så dukke op på skærmen og synge en af sine sange. Der var også en amerikansk artist til at i ventetiden underholde dette kæmpe Tv-publikum, herfra til Vladivostok, og når dommerne derefter begyndte med at tælle stemmene, så sad vores ven igen sammen med os i sofaen.

Det hele var for mig en surrealistisk oplevelse, men når jeg kom tilbage til Sverige var der ingen der havde en anelse om at denne show engang havde fundet sted, ingen havde hørt om ”Sopot”. Hvad var det nu for noget?

Lad os nu igen skrue tiden lidt frem og vende tilbage til København. Mathias var nu blevet gammel nok til at tage ud i verden og inspireret af at have lært en svensker at kende så hade han valgt at sammen med nogle venner rejse på opdagelse til Sveriges nordlige vildmarker og at på vejen dertil besøge mig i København.

Det var sommeren 1974, vi boede i Baldersgade og Ina var svanger. Det var så der i den lille lejlighed på Nørrebro at jeg for første gang mødte Claudia. Mathias havde foruden en anden ung mand også tre unge piger med sig. Jeg husker stædig så tydelig den eftermiddag de var hos os. Bagefter gik vi alle sammen i Tivoli, og planen var, troede jeg, at de skulle blive hos os over natten og tage videre næste morgen.

Fra mit barndomshjem havde jeg lært, at vores dør altid var åben og det var ikke bare tomme ord. Min mor plejede at sige, at ”fanns det hjärterum, så fanns det stjärterum.” Mennesker var altid velkomne i vores hjem den gang jeg var lille. Det gjaldt for andre voksne, bekendte, familie og venner, og det gjaldt for legekammerater til os børn. De kom og gik, som om de boede der. Især på Öland var det tydeligt. Vores hjem der var midtpunktet; der følte sig alle velkomne.

For mig var der ikke nogen tvivl, naturligvis skulle vore tyske gæster overnatte hos os. Men nej, sådan blev det ikke. Mathias og den anden unge mand kunne godt nok blive, men pigerne blev henvist til et vandrerhjem. Jeg prøvede at protestere, men ikke ret meget, da jeg jo godt vidste hvem der traf afgørelserne i dette mit ny hjem. Ina var svanger, jeg var fanget, hade intet at sige. Endnu denne dag skammer jeg mig over, at Claudia og de andre to piger ikke var velkomne at sove over hos os. De havde kun brug for et par kvadratmeter af vores stuegulv; de havde soveunderlæg og sovesække med, men ”der var ikke plads til dem”.

Efter at, Claudia og jeg, mange år senere selv kom til at danne par, har jeg gentagne gange bedt hende om forladelse for denne nat. Jeg har bedt hende om at tilgive mig for ikke have været stærk nok til at sætte mig op imod min egen daværende partners vilje og beslutning, at jeg ikke havde været mand nok til at bestemme, at mine venner naturligvis kunne overnatte i ”vores” hjem. Claudia, som dårligt kender begreb som had eller at bære nag, fejer det af bordet. ”Ist doch egal, macht doch nichts.” Jo det gør. Jeg kan ikke tilgive mig selv for den aften.

Et par måneder senere blev du, Camilla, født ind i den lille lejlighed i Baldersgade, men vi havde allerede planer om at flytte til noget større, et sted hvor du kunne have dit eget værelse. Jeg var på dette tidspunkt blevet bryggeriarbejdere på Tuborg, fik en god løn, og der var nu en chance at investere hvad vi kunne få tilovers i det ny hjem i Birkedommervej. Det vigtigste for mig var dog, og det tror og håber jeg også gjaldt for din mor, at vi kunne skabe et godt og trygt hjem for dig at vokse op i.

Men naturligvis var det mange penge sådan en lejlighed kostede, også den gang. Jeg tror ikke, at jeg havde nogen større specifik interesse i en *ejer*lejlighed, men det var jo hvad vi kunne få. Den gang ligesom nu var det ikke nemt at få en god, sikker lejlighed til leje, hvis man ikke, som lidt senere Jennie og Camilla, havde haft forældre som havde tænkt forud og investeret i børnenes fremtid ved at betale for at skrive dem op til bolig allerede den gang de var babyer. Denne mulighed, som gavnede unge mennesker med forældre som havde råd til og overskud til at tænke forud for sine børn, blev, efter min mening helt korrekt, afskaffet inden vi kunne benytte den også for Simon.

Som vi vil læse senere i denne tekst var det dog ikke meget taknemmelighed der blev vist for dette initiativ, især ikke den gang jeg gerne en sen, kold, våd aften gerne

ville havde sovet over hos Jennie og hendes partner i en af disse lejligheder, gerne på sofaen, i stedet for at tage med to busser ud til et lille fugtigt telt på Bellahøj hvor jeg overnattede for at skaffe penge til at overleve med min cancersyge kæreste i London. Eller hvad med den kolde vinteraften, hvor Camilla mente at hendes lejlighed, som hun havde fået på samme måde, ikke skulle bruges som min ”varmestue”?

En dejlig dag med Ina og Camilla i Tivoli

Okay, en investering var det vel også tale om med lejligheden i Birkedommervej, om man vil det eller ej, og fast ejendom har jo det med sig, at den oftest stiger i værdi. Vi talte allerede den gang om alt dette, også om ”hvad så, hvad hvis vi ikke kan holde sammen?”

Min totalt dominerende prioritet var, og vedrørende det er jeg helt sikker, at Camilla skulle have et dejligt og trygt hjem at vokse op i. Jeg var glad for, at vi i fællesskab kunne have råd til denne lejlighed, som jeg holdt meget af. Det var ikke nødvendigt for mig, men mor forsikrede mig om, at det var vores *fælles* ejendom, selvom den var i hendes navn.

Det var venligt af hende, og vel også rimeligt, men jeg var uinteresserede i den side, da du var det vigtigste. Jeg ville aldrig have kunnet komme ens i nærheden af at tænke på at tage noget fra dig eller mor, lige meget hvad der ville ske, og du kan aldrig finde noget der skulle kunne modsige den påstand. For mig var lejligheden først og fremmest for dig og mor, mor var din klippe og tryghed i dit ny liv og det var hvad betød noget.

Ina sagde dog, at skulle tingene ændre sig i fremtiden, i tilfælde af at vi skulle separere, så ville hun ikke glemme mig. Hvis hun i fremtiden skulle sælge lejligheden, flytte sammen med nogen anden, ikke have brug for den af en eller anden årsag, så ville hun dele det hun fik ud af det med mig. Jeg husker disse ord men den gang var de totalt uvigtige for mig. En del år senere blev dette scenarie virkelighed, men af løftene blev det intet.

Jeg har forståelsen af at mange i jeres generation ser jer selv som banebrydere i ligestilling og fædres deltagelse i små børns daglige liv og pleje. Jeg er mere overbevist om at det skifte kom i halvfjerdserne, den gang I selv var babyer.

Før den ”triumfale” hjemrejse i taksa til min mors ny ”fængsel” havde hun oplevet at føde sin førstefødte i et miljø værdigt en Hitchcockfilm, alt inclusive: et isoleret sted nede ved Linneasjön, tordenvejr og beruset jordemor, og uden partners ledsagelse. Jeg tror ikke min far ville have været til meget støtte i den situation, snarest det modsatte, nogen der selv havde brug for omsorg, men det især ville ikke

have været meget anderledes end hvad det ville have været for så mange andre blivende fædre, lige meget hvor velmenende og godhjertede de må være, mig selv inklusive. Min point her er noget andet, han ville ikke engang have haft lov til at være nærværende. Farens rolle var begrænset til at afhente mor og barn efter at alt var overstået.

Menneskemængden langs Storgatan var selvfølgelig ikke arrangeret af min far, men turen hjem med Leif til min mors ”fængsel” var alligevel mere angenem end den som syv år senere i det landlige Irland tilkom min kære kone og hendes mor. Josephines far afhentede hende og hendes mor godt nok også i en taksa fra fødestuen, men lod dem først vente i den et godt stykke tid en kold og damp dag i slutningen af september mens han først havde et par øl sammen med nogle venner i en pub.

Josephine husker ikke at ens have talt med sin far som barn, med undtagelse af korte beskeder etc. Den ”bløde” far har med al sandsynlighed altid eksisteret i et eller andet omfang, men først med vores generation, og ikke jeres, ændrede sig billedet drastisk. Før det passede vores fædre med sikkerhed bedre til det normale billede.

Som jeg har prøvet at beskrive det, min egen opvækst var ikke præget af en nærværende engageret far. Camilla, din syn på mig i dag kan være vad det nu er, men jeg prøvede altid at være der for dig, og, selv om lige det jeg nu skal fortælle ikke var helt frivillig, jeg blev overrumplet, så var jeg det første menneske nogensinde som hold dig ”trygt” i sine armer. Jordemoren puttede dig i mit skød sekunden efter du var blevet født, og jeg var selvfølgelig rædselsslagen, bange for at tabe dig. Men jeg sat der stille klamrende dig, og, selvfølgelig, intet skete, og jeg var lykkelig.

Jeg indrømmer, jeg var ikke psykisk i stand til at pleje dig når du var baby. Din mor fortsatte med at give dig til mig, når jeg sad ned i en lænestol og var sikker at du ikke kunne falde nogen steder, men andet kunde jeg ikke klare. Din mors farbror Bosse døde pludselig når du var kun et par uger gammel. Jeg passede dig i mormor og morfars lejlighed mens alle andre var til begravelse. Men det var arrangeret sådan at jeg havde alt, dig og tøj etc., på gulvet så jeg ikke kunne tabe dig.

Den sidste tid inden din fødsel var alt gået yderligere ned af bakken for mig. Jeg kunde gå på arbejde (jeg har jo næsten aldrig været sygemeldt, lige meget hvad der var sket) men det var vanskelige tider. Dagen efter du var blevet født havde jeg min første konsultation med en psykiater. Han, en ældre mand i hvid kittel (!), som havde sin lægepraksis i et almindeligt kontor lige ved siden af Rådhuspladsen og sad bag et kæmpe skrivebord, benyttede stort set hele den afsatte tid til at tale om alt mulig, især musik da han fik at vide at det var min store hobby. Men kun overfladisk berørte han hvordan jeg nu enlig havde det og hvem jeg nu engang var.

Efter at jeg en del år senere selv kom til at arbejde indenfor psykiatrien, så forstod jeg at han lyttede efter tegn på, at jeg kunne være psykisk syg/deprimeret/psykotisk, og at han udefra det ville vælge blandt sine præparater. Der var ikke andet i det.

Jeg tjente dengang på Tuborg 26 kroner i timen (dobbelt af min løn i plastikfabrikken og derefter som opvasker på en restaurant ved Rådhuspladsen) og da dette den gang var ”for meget” for at få fri behandling, så kostede det mig hver gang, efter at jeg også havde betalt skat, ca. 15 timers arbejde. For en *halv* time med mig forlangte denne mand 300 kroner i 1974. Hvordan jeg endte op hos ham ved jeg ikke. Jeg kan dog huske at han også ville tale med Ina og at hun kom forarget hjem. Han havde nærmest skældt hende ud for at have skaffet barn med

”sådan en syg ung mand”. Vi var begge vrede over denne frækhed, men i dag kan jeg se at han i hvert fald på det punkt havde ret.

I tiden op til fødslen var vores forhold i stigende grad faldet fra hinanden. Fra min side set havde det jo aldrig været det jeg ønskede, jeg havde følte mig fanget, frataget min frihed, og, sådan ser jeg tilbage på det hele i dag, måske var det endelige brud ikke andet end ”det næste skridt i planen”, et skridt planlagt af en anden men noget der også skulle give mig min frihed tilbage og i sidste ende føre mig tilbage til livet.

Camilla var næsten et år gammel, når vi så besluttede, at jeg skulle flytte ud til et værelse på Østerbro. Jeg så stædig psykiateren, men hurtig efter at jeg var flyttet til mit ny værelse fik jeg det bedre, selvom det var langt fra det samme som at have det godt. Vigtig er at sige, jeg havde ikke haft det godt før jeg mødte Ina, det var ikke hende der oprindelig gjorde mig ”syg”, men tiden med hende havde gjort alt meget værre og nu var det ligesom tingene blev skruet tilbage til hvor de var forinden.

Når jeg tænker tilbage på denne tid kan jeg ikke lade være med at svagt se at en gradvis kampagne tidligt var sat i gang til at få mig ud, selv om et par ord ville have været nok. Der var et problem for mig at se min partners uvaskede hår, manglende håndhygiejne etc. og vores intime liv var også ophørt næsten lige efter at graviditet var konstateret. Samliv blev aldrig genoptaget, selv om vi fortsatte at bo sammen næsten til vores barns et års fødselsdag. Mor ”havde ikke lyst mere”, vi var stort set separerede i måneder før jeg flyttede ud, og jeg var jo stædig ikke mere end 24.

Aftalen nu, helt frivilligt mellem mig og Camillas mor, var at jeg betalte fire gange det normale børnebidrag, og foruden det også andre løbende udgifter. Jeg havde foreslået at hun kunde beholde min løn og bare give mig lommepenge og penge til leje af værelset, men det var blevet afslået. Det var hårde tider men jeg havde nu igen en chance at komme ovenpå, og jeg elskede min lille pige.

Fem nætter om ugen havde jeg nattearbejde på Tuborg, jeg var sammen med Camilla så meget jeg kunne i min fritid, naturligvis afhængigt af Inas planer og hvad hun ville give mig lov til, men jeg husker Ina som venlig, sød og hjælpsom med at gøre det mulig for mig at opretholde kontakten. Min kontakt med mit barn kunne meget vel været endt der, jeg havde jo den gang i min situation ingen legale rettigheder at fortsat se hende. Det var noget jeg meget hurtig fik besked om. Man kaldte det ”mandssamfund”.

Men jeg var heldig, selvom jeg ingen ret havde og desuden havde store vanskeligheder med at på egen hånd passe, beskytte og have ansvaret for et lille etårigt barn, så lod det sig gøre. Ina var flink, jeg måtte være i lejligheden når jeg var sammen med dig, og hun ville gerne bære dig ned til barnevognen, noget jeg ikke kunne have gjort selv, sådan at jeg kunne gå en tur med dig.

Men dette med at ikke have nogle *rettigheder*, at være afhængig af en anden persons gode vilje, det fandt jeg meget vanskeligt at håndtere. Jeg følte at jeg stod med hatten i hånden og blev tildelt forskellige goder, såsom retten til at overhoved se dig. Hvor gode man nu var ved mig, det var et samtaleemne i familien.

Når jeg kigger tilbage på disse erfaringer, så er jeg klar over at, om bevidst planlagt eller ej, jeg mener begge scenarier eksisterer, det kan være en kæmpe fordel for en kvinde i at først få barn sammen med en så kaldt ”blød” mand, før man finder den rigtige, den man vil leve med.

Jeg kan identificere tre specifikke fordele efter at det første forhold så er afsluttet og et nyt liv tager over:

1. Økonomisk tilskud selv om man nu er i nyt forhold, alt dette uden nogen som helst hensyn til parternes separate økonomiske forhold.

2. Til enhver tid har man adgang til fri børnepasning.

3. Man kan give den ”biologiske” far skylden for stort set alt.

Denne tildelte **SKYLD,** det var den der gjorde ondt, ikke det andet, det gjorde jeg jo mere end gerne. For denne skyld, hvad den nu end bestod af, skulle jeg blive straffet både af mor og barn i mange år fremover, dette selv om jeg opfyldte alle disse krav der blev stillede til mig, og skulle fortsætte med at gøre det i næsten to decennier.

Ufrivilligt men lydigt opfyldte jeg rollen som evig skydeskive, firedobbelt og mere opfyldte jeg de økonomiske pligter og, hvis jeg ikke var på arbejde, så ville jeg til enhver tid passe min datter, hvis moren havde brug for adspredelse efter den hårde dagligdag.

Man kan ikke sige at jeg var ligesom en del andre bryggeriarbejdere, i hvert fald ikke dem fra den tidligere generation, dem Knud og Grethe, Inas far og mor, fortalte om. De boede meget tæt på Carlsbergs port og Knud havde arbejdet i Tuborgs søsterbryggeri i det man den gang kaldte De Forenede Bryggerier i et stykke tid den gang han var yngre. Han kendte godt forholdene, og meget, ligesom det følgende, var også almindeligt kendt i kvarteret.

Sidst på ugen, når bryggeriarbejderne fik sin ugeløn udbetalt *i kontanter*, så ventede mange koner på dem ved udgangen, dette for at sikre sig lidt penge til familiens og børnenes mad og underhold for den kommende uge. De var bange for at pengene ellers ville forsvinde i det nærmeste værtshus, og der var mange af dem rundt om bryggeriet. Som Tuborgarbejdere den gang Camilla var lille var der ingen grund for Ina til at vente ved porten, og det var ikke kun fordi pengene nu blev udbetalt via bank.

Jeg var i bedring, selv om selvbebrejdelser og evigt nærværende følelser af **SKYLD** stadig var mine evige ledsagere og ville blive der i mit baghoved, dag ud og dag ind, for det næste kvartsårhundred. Men en ny alvorlig krise var i opsejling, nu i anden regi. Psykiateren havde åbenbart fundet ud at han ville prøve et andet af sine præparat på mig, noget som jeg nu ved, med min senere egne psykiatriske baggrund, var totalt uansvarligt og totalt uden videnskabelig basis. Han startede mig på Fluanxol, flupentixol, og helvedet startede.

Denne tilstand, som var lige ved at drive mig til at ende mit eget liv, hvis det nu ikke var fordi jeg jo havde min Camilla, må have stået på i en måned, til næste konsultation. Jeg husker ikke præcis, men tror, eller måske rettere sagt håber, at jeg nu næste gang jeg så ham, var i stand til at sige stop til denne mands psykiske forsøg med mit liv som indsats. Jeg husker ham ikke efter det, så det er mulig det var sådan. Fluanxol har som mulige bivirkninger lige det som kom til at ske, søvnløshed, voldsom angst og uro. Han gav mig denne medicin, uden et ord om at ”hvis der er problemer, ring mig” eller lignende.

Jeg arbejdede om natten på Tuborg og passede en etiketmaskine. Ti flasker i sekunden kørte igennem og hvis noget gik galt var det min opgave at stoppe maskineriet og udbedre fejlen. Hvis jeg som oftest var der alene, så gik det godt, jeg kunne tage mine forholdsregler og kompensere før mine psykiske balanceproblemer.

Det var først hvis også en arbejdskammerat opholdt sig ved maskinen at problemer kunne opstå, men jeg klarede også det. Jeg havde lært overalt i livet, i alle mulige situationer, at tage mine forholdsregler og undgå at udsætte andre for mine psykisk betingede balanceproblemer. Jeg havde dog ligesom altid angst for at komme til at snuble uden anledning og at derigennem skubbe et andet menneske in i den farlige maskine, og derigennem fodredes hele tiden min dæmoner. Maskinerne var godt beskyttede, men ikke totalt, det kunne ikke lade sig gøre, og min fantasi var ligesom altid parat til at konstruere de værste katastrofescenarier og bidrage til yderligere følelser af **SKYLD**.

Denne måned var alt dette gjort meget værre, da jeg når jeg kom på arbejde var træt på grænsen til kollaps. Jeg fik under denne tid meget begrænset søvn og hvile. Jeg kæmpede mig gennem natten på arbejde og kom hjem til det lille værelse for at sove. Det varede dog ikke længe, efter en time eller to så var jeg oppe igen i en tilstand af ekstrem angst og uro jeg aldrig har kendt hverken før eller senere.

Værelset var jo næsten tomt, bestod af en simpel seng og klædeskab og intet andet, jeg havde mit tøj og det var det. Når jeg så vågnede, hvad skulle jeg gøre? Hurtigt tøj på og ud på gaden for at vandre rundt i byen. Jeg husker at gå ind i biografer for at se film, kun for at flygte ud igen efter 5-10 minutter, udmattet men fuldstændigt desperat. Dette var min hverdag dag ud og dag ind.

Jeg overlevede dette helvede og når jeg senere arbejdede som aftensygeplejerske i Vestre Fængsel, så forstod jeg meget vel hvilket helvede mange nyindsatte narkomaner der gennemlevede. Gennem at skynde mig med at starte metadonbehandlinger op i tid om aftenen, selv om det mange gange kunne være lidt for tidligt i forhold til reglerne, gjorde jeg alt jeg kunne for at nå at sørge for at de ikke skulle gennemgå en natlig ”kold tyrker” i et ”værelse” mindende om mit på Østerbro, men uden chance at ens flygte ud af det.

Det var sikrest at have det gjort inden natsygeplejersken kom. Ligesom alle de andre der om natten, de skulle helst ikke forstyrres. Jeg tror jeg havde en god fornemmelse af hvad en nat dette sted i den tilstand må have været for et sårbart, men i dette miljø oftest forhadt, ungt menneske.

Efter at jeg så endelig var fri, ikke kun fra et kvælende parforhold men også fra den hvidkitlede psykiater og hans Fluanxol, så begynde livet langsomt at vende tilbage, om end, ligesom før, ledsaget af alle dæmoner og den evige **SKYLD**. Jeg begyndte nu igen at tænke på, hvordan jeg kunne gøre noget godt for menneskerne i verden, det var jo det jeg altid gerne havde villet. Da jeg nu følte mig bedre kom tankerne om sygepleje tilbage. Jeg ville ”redde verden” og gøre det gennem international medicinsk hjælp til mennesker i nød.

Set i bakspejlet var dette for mig en forfejlet plan, ikke mindst fordi jeg nu havde en datter i København. I dag med meget mere erfaring af hvordan verden nu engang er skruet sammen kan jeg også se, at det var forfejlet fordi jeg har forstået bagsiden af meget så kaldt hjælpearbejde.

Jeg skal ikke gå ind i detaljer omkring dette emne, men lad mig kun sige: ”vi” sender vores læger og sygeplejersker ”der for at hjælpe”, hvorefter ”vi” rekrutterer deres egne, dem *de* har uddannet, til at komme her for dække manglen på sundhedspersonale i vores egne lande. I sidste ende gavner udbyttet os, ikke ”dem” og adderer til al den anden eksploitering av fattigere lande. Mine evner ville have været bedre brugt som sagfører for underprivilegerede og for ofre for menneskerets-overtrædelser.

Jeg besøger Mohamed og hans familie i Kafr El-Zaiat. Her, mig og søskende og mor og far.

Men jeg vidste ikke bedre, og sådan skulle det være. Min mor foreslog velmenende, at jeg skulle søge optagelse i Sverige og jeg fulgte det råd. Jeg prøvede aldrig muligheden at blive optaget i Danmark, og det var selvfølgelig en fejl på alle måder, ikke mindst økonomisk, da uddannelsen var et studium i Sverige men stædig en læreplads i Danmark med løn.

Lige meget hvad, det var hvad jeg så gjorde. Jeg havde dog ikke gode nok karakterer for at direkte blive optaget på sygeplejeskolen og valgte at forbedre min situation med et ophold på folkehøjskole.

Hvilan i Åkarp gav mig et af de bedste år af mit liv, men det var også starten på 25 år af elendig personlig økonomi og gæld. Hvad jeg også havde glemt at tage i betragtning var at den lange svenske militærarm nu var ude for at fange mig. Jeg var nu tilbage i landet og lovligt offer.

Til at starte med var jeg dog ikke alt for ked af at blive indkaldt til flyvestationen i Ljungbyhed. Måske fandt jeg udsigten til at blive trænet som ”flyvemekaniker”, naturligvis af laveste rank, attraktiv og spændende. På en måde var det flyvevåbnets version af en fortidens medarbejder på en motorvejs servicestation: tjek at alle instrumenter fungerer, luft i hjulene og brændsel i tanken, ”off you go”.

Jeg gennemgik træningen men, det er rigtig, jeg kom aldrig til at tjenstgøre som sådan, men som ”malaj”. Jeg opdagede hurtig at denne ”mekaniker” funktion ikke var andet end udnyttelse af stort set fri arbejdskraft til at uddanne piloter, som efter en kortere tid i flyvevåbnet så kunde gå videre til karrierer i de store internationale flyselskaber.

Jeg var heldig med at blive udpeget til at holde nogle idrætsfaciliteter i orden, herunder en sauna- og badefacilitet, hvor jeg nu var min egen herre og ”fri”. Den helt store fordel for mig med det var at jeg fik lov til at arbejde fire lange dage om ugen og til gengæld holde lang weekend.

Jeg kunne nu tage til København og Camilla hver anden weekend. Der boede jeg mest hos Peter, en tidligere arbejdskammerat fra Tuborg, men Ina var også sød mod mig og lod mig et par gange sove over i hendes lejlighed. Den modsatte weekend kunde jeg så rejse til Kalmar, hvor jeg arbejdede tre lange dage i mejeriet med at vende ost.

Det var enormt hårdt fysisk arbejde at dagen lang vende disse 12 kg tunge oste, men det gav mig nogle hårdt tiltrængte penge. Jeg havde naturligvis mine udgifter af ”firedobbelte ” børnepenge og alt ekstra for dig, havde allerede dårlig økonomi og gæld efter Hvilan, så disse penge var meget velkomne. Soldaterlønnen var 12 svenske kroner *om dagen* (at sammenligne med 26 danske kroner *i timen* på Tuborg) og jeg fik et yderligere dagligt tilskud af 5 kroner for mit barn, så man kan forstå, mejeripengene var meget velkomne.

Der kunne selvfølgelig ikke blive meget tilovers af soldaterlønnen, men jeg havde jo også fri kost og logi på flyvebasen og fri togrejse til Kalmar. Hvad mange betragter som ungdommelige fornøjelser var der ikke noget af, det havde jeg hverken tid eller penge til og heller ingen venner at dele det med, men jeg glædede mig hele tiden til næste gang jeg kunne komme og være sammen med min lille pige og psykisk havde jeg det meget bedre – kun den altid tilstedeværende plageånd **SKYLD** var der i baghovedet fra morgen til aften. Jeg må have haft det ganske godt, jeg husker intet andet, men jeg var jo også i grunden en velhavende mand, jeg havde min lille pige.

Tiden i Ljungbyhed gav mig intern viden om militæret som lukket institution, en indsigt som har tjent mig i senere aktiviteter, men som jeg nok personligt (som individuelt menneske der alligevel ikke kan gøre noget ved menneskets ødelæggelsestrang af både menneske, natur, dyr og materiale) havde været bedre tjent med at aldrig have fået. Denne indsigt og disse personlige oplevelser kom til at på afgørende måde totalt ødelægge mig, selvom jeg naturligvis forud godt vidste hvad det hele drejede sig om.

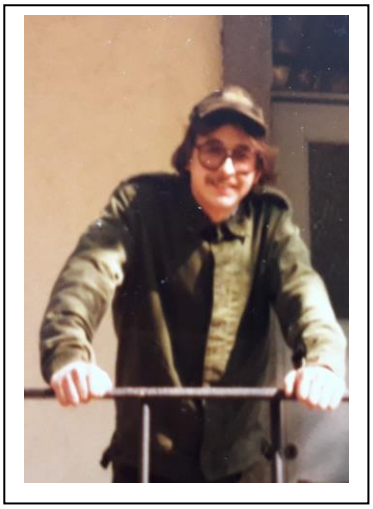
Foruden at læres op til at skyde med maskinpistoler, passe kampfly, en sauna og squashhall etc. kom jeg i Ljungbyhed også til at fungere som reserve brandmand og portvagt. Vi befandt os i 1976 og den kolde krig var på sit højeste, selvom vi ingen frygt havde for en rigtig krig. I dag kan jeg se at datidens politiske leder stædig godt vidste hvad konsekvenserne af sådan noget skulle blive. Der var stædig alt for mange der huskede anden verdenskrig for at nogen igen skulle vove sig ud i den slags vanvid. I halvfjerdserne havde vi også stædig noget man den gang kaldte ”statsmænd”, et begreb man i dag må kigge meget, meget langt efter.

En eskalation af fjendtlig aktivitet var nærmest utænkelig, men det militære system skal selvfølgelig holdes i gang. For at ”forsvare” svensk luftrum mod fjendtlig sovjetisk indtrængen (danskerne var teoretisk set lige så meget vores fjender, men det var kun i ”teori”) havde luftvåbnet til alle tider to kampfly startklare i den sydlige del af landet og to andre i den nordlige. Hvis udlandske fly trængte bare en lille smule ind i ”vores” luftrum, så ville disse fly gå op og afvise. Dette ”kat og mus” spil finder sted stort set i alle grænseområder mellem stater, det er del af begge siders ”træning” eller ”underholdning”, eller hvad vi nu skal kalde det – en i de fleste tilfælde harmløs leg. Det er daglige begivenheder verden over men bliver kun rapporteret til presse og radio/tv når det kan blive brugt til politisk propaganda i tider som disse med fx. Ukraine. Folk i almindelighed kan nemt bildes alt mulig ind og disse episoder lader sig taknemmeligt udnytte.

Når disse fly uden meget forvarsel befandt sig klar til indsats i Ljungbyhed, så sad også jeg ofte klar til aktion, i en brandbil. Hvis de skulle komme tilbage i brændende

tilstand, så var det vores opgave at slukke. Min specifikke opgave var at trække piloten ud af cockpittet. Jeg kan kun betegne alt dette som latterligt, det var det rene ”Dad’s Army”, men det var virkelighed.

Andre gange kunne jeg sidde i flyvebasens port. Den var afspærret og i teori var det kun akkrediterede personer med ID som kunne gives adgang. Det var jo stædig under den kolde krig, der var masser af fly på basen og sabotører skulle selvfølgelig holdes udenfor. Virkeligheden var en anden, lige så snart en bil nærmede sig de røde lamper der om natten, så skiftede man bare til grønt, og ingen klagede over det. Det var hvad de med streg og striber på armene forventede. Russiske spioner og sabotører ville have haft frit spil, men Brezhnevs folk må ikke have vidst, de kom aldrig. Hvad skulle de også været kommet efter?

Mine militære oplevelser var ”military light”, det var ikke engang så slemt som det jeg beskriver i min artikel fra Danmark ”Er du psykisk syg, mand?” ***** eller som opfølgende, baseret på denne artikel, blev beskrevet i Tv’s dokumentar ”En soldat er en mand” Der var intet eller meget lidt af ”Medical Rape” eller ”Faneflugt” ***** i mine oplevelser og det var lysår fra hvad de unge mænd i dag oplever i Ukraine som gidsler i Putins, NATO’s og Zelenskys fælles krigsforbrydelser. Det var også lysår fra hvad millioner af unge der og over hele verden tvinges til at opleve og gennemgå også i fredstid.

Mine oplevelser var ingen steder i nærheden af disse lidelser, men *også mit* sind blev forandret; jeg udviklede vrede. Tankerne som jeg fik med mig derfra, selvom de var ”militær light” kom til at blive ødelæggende for resten af mit liv. Det kom til at fylde mig med had, og det var fremover ikke altid lige nemt at styre dette had. Næsten halvtreds år senere, efter at vi var blevet genforenede efter års af adskillelse, skriver jeg dette brev til min mor, som jeg håber kan forklare lidt af hvad effekt disse oplevelser havde på mig.

”Kære mor,

Det endte med at blive et langt brev. Inden du begynder at læse, vil jeg gerne have, at du forstår mig rigtigt. At jeg har behov for at skrive dette, hænger sammen med noget, du sagde, sidste gang vi talte sammen. Men, og det er meget vigtigt for mig at understrege dette, intet af dette er din skyld, du er ikke skyld i dette. Jeg er ikke vred på dig. Den eneste grund til, at jeg skal skrive dette, er, at du, som så mange andre, har udtrykt en mening, som jeg kun kan betragte som baseret på uvidenhed om emnet og accept af generel forsvarspropaganda. Jeg har tænkt grundigt over dette og tænkte først at bare lade tiden gå og prøve at glemme. Men jeg er ikke god til det. Så bliver det, der plager mig, bare længere i tankerne. Jeg er sikker på at du vil forstå, og så kan vi glemme det og gå videre.

***** https://larsgpetersson.com/military-abuse/dansk/

***** https://larsgpetersson.com/deserters/ https://larsgpetersson.com/military-abuse/

Jeg blev ked af noget du sagde sidste gang vi talte sammen, vedrørende de forfærdelige voldshandlinger som finder sted mere end nogensinde i dagens Sverige. Jeg er enig med dig i næsten alt, hvad du har sagt, men ikke kommentaren (ikke ordret, men som jeg hørte det) "lumpen" ville løse problemet". Jeg følger ikke med i svenske nyheder og politik, men jeg mener at vide, at "lumpen" er afskaffet. Det er jeg taknemmelig for og håber at det er rigtig. Dette emne er så følsomt for mig, at jeg ikke engang ønsker eller magter at prøve at finde ud af fakta desangående. Jeg er bange for, hvad jeg kan finde.

Ordet "lumpen" har, siden jeg var helt lille, vakt vrede, frygt og had i mit indre. Jeg kan uden tvivl sige, at det det står for ødelagde det meste af mit liv og livsglæde – alt. Jeg hadede og frygtede, siden jeg var meget lille det som ifølge min far ventede på mig [side 16 i *Medical Rape*]. Desværre var jeg alligevel dum nok til at vende tilbage til Sverige for at søge om optagelse til sygeplejerskeuddannelsen. Det var begyndelsen på mit helvede og mange års lidelse. At vende tilbage var en kæmpe fejltagelse for mit psykiske velbefindende. I realiteten var alt med Danmark og Skåne en kæmpe fejl fra min side. Jeg fortryder dybt, at jeg endte der nede og ikke kom til England da jeg var ung, jeg havde jo chancen. Den gang jeg var helt ung kunne jeg have være flygtet fra dette psykiske misbrug, der ventede mig.

Først nu i de allersidste år er det lykkedes mig at føle mig fri, men ikke helt. "Lumpen" (jeg HADER dette ord) sidder der stadig i baghovedet. Viden om hvor mange millioner drenge, der bliver udsat for dette fysiske og psykiske misbrug, bare fordi de er drenge, plager mig den dag i dag og vil fortsætte med at gøre det. Nej, mor, "lumpen" er ikke løsningen på volden i det svenske samfund. Tværtimod.

Udover at blive behandlet som et tredjeklasses menneske i Ljungbyhed, har jeg også erfaring fra arbejde i det danske forsvars psykiatriske afdeling for unge mænd der var blevet psykisk ødelagde af den danske variant af "lumpen". Men i stedet for at blive set som, hvad de var (ofre for statsstøttet psykisk terror mod landets egen mandlige ungdom), blev disse unge mænd betragtede som værende "syge". *

Det var en smertefuld og ensom tid for mig: Jeg skrev artikler, blev interviewet på tv-kanalerne og modtog en masse verbale angreb fra militæret og, tro det eller ej, også fra de læger og sygeplejersker som var involverede i misbruget på en eller anden måde, alle vildledte til at tro, at "lumpen" og "ung mand" er to begreb der naturlig hører sammen. De danske "krigere" måtte give efter lidt til sidst, nye regler blev indført * men stort set forblev alt som før og i dag har jeg skærmet mig af fra alt dansk. Jeg kan ikke klare det længere.

Jeg var også involveret og den centrale figur i en kampagne i Tyskland. Masser af unge og ældre mænd har betroet mig om, hvordan "lumpen" ødelagde deres liv, gjorde dem aggressive. Også derfra er jeg blevet udsat for en masse had fra fortalere for "lumpen" og dens nedbrydning af unge mennesker.

De fleste mennesker formår at holde denne vrede og had inde i sig selv. Det var heldigvis også tilfældet for mig. For andre, mange gange udsatte for end værre ting, er det ikke lykkedes. Masser af vold i parforhold har denne baggrund. Mange går hjem og slår kæresten. "Man kan jo ikke hævne sig på sergenten eller systemet", som jeg citerer en ung mand i min artikel ”Er du psykisk syg, mand”. *

***** https://larsgpetersson.com/military-abuse/dansk/ ”*Du må da være psykisk syg, mand*”
*ordrer fra chefen af generalstaben, “Hærens operative kommando” (se ovennævnte internetside)
E-books for free here: http://www.humiliationstudies.org/whoweare/coreteamlong.php#petersson

I Amerika var i lang tid tidligere [forpligtede] Vietnamsoldater voldsomt over-repræsenterede blandt fængselsindsatte. For ikke så længe siden blev det officielt annonceret af russiske militærmyndigheder, at i gennemsnit en værnepligtig soldat tager sit eget liv næsten hver dag, året rundt!! [senere kommentar: dette er officielle tal og det var naturligvis længe før Ukrainekrigen, tallene i dag er med sikkerhed meget højere]

Mine personlige erfaringer fra Sverige kan ikke sammenlignes med den lidelse alle disse mennesker har været udsat for der og andre steder med lignende forhold og tvang. Men jeg tænker ikke kun på mig selv. Deres lidelse er også min lidelse. Det er aldrig lykkedes mig at lukke mig af fra verden.

Min egen vrede blev vendt mod mig selv. Men i mange år stod det klart, at også de nære omgivelser var berørte. Jeg sagde aldrig noget til Gun, men hun må have fornemmet min vrede, hun må have lidt derunder. Det var ikke hendes skyld hvad jeg var blevet udsat for lige før vi mødtes. Men den mindste grund, det mindste ”forkerte” ord, og jeg kunne være stille og vred indeni, og dette i dagevis. Hun vidste aldrig hvorfor, jeg forklarede aldrig, hvad der rørte sig i mit indre. Jeg straffede hende, den uskyldige, med min tavshed. Jeg var fuld af had og Sveriges og andre landes "lumpen" var årsagen. Jeg har aldrig slået nogen, men det kan ikke være nemt at leve med en, der er "vred uden grund".

Jeg er fri(er) nu, siden jeg kom her til England/Skotland. Militær værnepligt fandtes kun i Storbritannien under (og kort tid efter) de to verdenskrige – og aldrig i Irland (hvilket gør alting meget nemmere for mig). Det er derfor nemmere for mig at bo her. Jeg føler stadig vrede mod Sverige for det, de udsatte mig for. Jeg havde ikke noget imod at lære at forsvare landet, men jeg har fundamentalt noget imod at blive behandlet som en underklasse, som lort.

Jeg ved, at samfundet i dine ungdomsår var mandsdomineret. I min tid var det ikke sådan. Jeg mener at jeg måtte betale prisen for denne imaginære mandlige dominans. De tog et år af mit liv til "lumpen", og selv som "sygeplejerske" havde jeg ingen andre "rettigheder" til mine børn end dem, deres mødre nådigt gav mig.

Lad mig opsummere: "lumpen" er ikke løsningen på det svenske samfunds voldsproblem. Vold giver næring til vold. Ingen svensker eller indvandrer/flygtning vil blive reddet ved at tvangslære alle mandlige unge i at bruge maskingevær og instruere dem i at sparke/trampe sårede “fjender” i skridtet for at spare på kugler (brud på Genève-konventionen, men en del af min "uddannelse"). Jeg har søgt lighed og fred i samfundet hele mit liv, men det skal gælde alle mennesker, også os mænd. Lad mig slutte med denne absolutte sandhed: Hvis det ikke var for den tyske "lumpen", ville hverken den første eller anden verdenskrig nogensinde være sket.

Jeg har opgivet troen på en bedre verden. Mærkeligt nok har denne erkendelse beroliget mig. Mennesket ødelægger sit eget livsgrundlag med al sit forbrug og egoisme. Det vil ende smertefuldt med krig og hungersnød men til allersidst vil mennesket have afskaffet ikke kun sig selv men også "lumpen" og det er min stakkels trøst. Og igen, intet af dette er din skyld. Det ødelagde så mange år for mig og overskyggede og ødelagde mine ellers underbare forhold til både Gun og Claudia. Men nu med Josephine er jeg fri. Og jeg er så glad for, at vi, du og jeg, igen har kontakt, og nu bedre end nogensinde før. Jeg elsker dig mor.

Kærlig hilsen Lasse”

Min mor kommenterede aldrig dette brev. Ikke et ord, total tavshed. Og hvem er jeg til at klage over det? I alle de år havde jeg selv aldrig sagt noget. Jeg tilgiver hende for disse manglende ord, jeg er sikker på hun ville være enig med mig i alt jeg havde sagt og skrevet. Jeg elskede min mor og savner hende meget.

Det var ikke altid nemt, næsten hele min tilværelse var forbundet med hvad jeg oplevede som ydmygelser. I militæret var jeg en tredjeklasses menneske, i København var det lidt bedre, andenklasses, men også der var jeg totalt uden noget at skulle have sagt.

I skolen havde jeg som tidligere beskrevet været et ensomt barn, og intet kunne smerte mig mere end en dag at opdage dig, Camilla, stående der i børnehaven, alene for dig selv. Ingen af personalet syntes at bekymre sig om min lille pige. Der var ingen du legede med, du legede slet ikke på egen hånd, nej du bare stod der.

Jeg bragte det op med Ina, jeg mente vi måtte gøre noget. Jeg ville flytte dig et andet sted; jeg tilbød selvfølgelig at betale hvad det ville koste ekstra at få dig tilbage til en dagplejemor, eller hvor som helst, et sted hvor du kunne blive glad for at være. Men jeg havde ingen magt eller indflydelse over dit liv; jeg kunne kun forsigtigt foreslå, og håbe på at jeg kunne være enig med mor. Men, hvis der var en stemme i hver retning, så var hendes den afgørende. Nej, intet skulle fortages blev det sagt, du skulle blive hvor du var, færdig. Dette var det demokratiske grundlag for vores omsorg om dig gennem hele din opvækst. Du var ladt alene midt i børnehavens gård, og ingen bekymrede sig om det, men min bøn om at få dig flyttet blev ikke hørt, intet blev diskuteret.

Jeg var vandt til ydmygelser. De var dagligdag for mig i disse år, både før, under og i mange år efter soldatertiden. Denne børnehaves personale kunne eller gad ikke at sørge for, at du var inkluderet i legene, men fysisk kunne de godt passe på dig, og denne sikkerhed blev jeg ofte husket på.

Især morfar fortalte stolt til alle dem der ville høre, at ikke hvem som helst kunne komme og hente et barn dette sted. ”Nej, nu skal I bare høre: Lasse var såmænd blevet nægtet at få Camilla med sig...!” Jo det var rigtig nok. En dag var jeg kommet tidligere end planlagt til København og havde skyndet mig op til børnehaven for at hente mit barn. Det måtte jeg så ikke. Mor havde ikke meldt mig som tilladt afhenter, og derfor blev jeg afvist. Jeg forstår børnehavens politik; jeg støtter den fuldstændig. De har et ansvar for at ikke udlevere børnene til forkerte hænder, men det var ydmygende at igen og igen, tilsyneladende ved hver mulig lejlighed, lytte til at denne pralende historie blev fortalt for alle og enhver. Det var ydmygende, fordi det igen understregede min hjælpeløshed, når det gjaldt om retten til mit eget barn. Det var ydmygende, fordi det var en elsket underholdning at fortælle hvor lidt jeg havde at skulle have sagt.

Nej jeg syntes ikke det var retfærdig, hvad jeg blev udsat for. Jeg følte det nedværdigende at igen og igen høre mig selv omtalt ved familiesammenkomster som: ”ja Lasse blev *dømt* til at betale dobbelt.” etc. etc. Nej jeg var aldrig *”blevet dømt*” til at betale dobbelt, jeg var aldrig *dømt* til noget som helst. Men jeg havde fuldstændig frivilligt besluttet at betale *firedobbelt* - og meget mere ved siden af, inklusive ferierejse til London og andet, det for at kompensere for det hårde liv Ina angivelig havde ved at være alene mor med *deltids*arbejde. Disse vanskeligheder og alle hendes opofrelser blev jeg mindet om ved hver mulig lejlighed.

Jeg var nu startet på sygeplejerskeskolen i Malmö og, pludselig efter alle disse år, fandt jeg min kæreste, en sød, kærlig medstuderende. Gun og jeg blev meget hurtig

et par, boede i hvert sit værelse på skolen men i praksis meget snart kun på det ene. Ikke nok med det, jeg fandt også mit dejlige helle i hendes forældres hus. I Guns hjem blev jeg fuldt ud respekteret, og Maja og Sune elskede dig, min lille prinsesse. Der var jeg ikke ham "der var blevet dømt til at betale," eller ham, der "på grund af børnehavens gode regler ikke fik udleveret sit eget barn." Der i Malmö var jeg din far, og jeg nød disse år i dette vidunderlige hjem.

Tilbage i Kafr El-Zaiat, nu med Gun. De elskede hende alle sammen

Det betød dog ikke, at alt var nemt. Der var nogle kolde vintre i halvfjerdserne. "Katastrofe-Carsten" blev reporteren på Skåne Radio kaldt, efter at han var blevet gjort verdensberømt i hele Skåne under de hyppige og meget voldsomme snestorme. Når det var som værst nåede sneen op over vindueskarmene på Sunes og Majas hus og militæret blev sat ind for at forsyne isolerede landsbyer og øde liggende huse med basale madvarer og fornødenheder. Is i Øresund var hyppigt forekommende, og flyvebådtrafikken var lange tider indstillet, fordi de umulig kunne sejle.

Som sædvanlig glædede jeg mig dog til at hente dig hver anden fredag for vores weekend i dette kærlige hjem i Malmö. Selv under normale dage, uden is, ville det tage timer. Først turen ned til flyvebåden, derefter sejlturen, fulgt af to busser til Nordvest kvarteret. Efter at have hentet dig måtte vi så tilbage den samme busrute, igen vente og sejle i 45 minutter, og altid, som en længe ventet på afslutning, mødtes vi til sidst af Gun eller Sune som trofast havde ventet på os med bilen ved kajen. Majas dejlige mad og endnu en kort aften sammen med familien var der tilbage, før dagen var til ende.

Her er jeg på vej med Camilla til flyve-båden en søndag eftermiddag. Jeg husker kun at vi altid blev kørt i bil enten af Sune eller Gun. Billedet her viser en undtagelse fra den regel, men det ser ud til at have været en dejlig varm dag.

Lørdag var min store dag. Vi tog måske på en lille tur, vi kælkede, hvis vejret var til det, eller hyggede os med noget andet. Det værste for mig var søndagene. Jeg vidste, at denne dag altid skulle afsluttes med en ny tur til København, det hele en gang til, nu for at levere dig tilbage. Sidst kom så det værste af alt: den ensomme rejse tilbage over sundet. Mange år senere havde jeg det stadig svært med at krydse Øresund. De gamle ture hang som en skygge over mig og gjorde mig mismodig. Det havde været sådant et trauma, så svært for mig at levere dig tilbage; det havde været så svært at komme der med dig og din taske.

> Ruben havde været forsvundet i Sydamerika efter at have rejst hjem for første gang før at besøge sin gamle mor. Min mor havde frygtet det værste, som hun skriver i sine dagbogsnotater. Mange mennesker forsvandt i disse år i sydamerikanske torturkældere. For det Uruguayske regime ville Ruben have været en forrædere og mors frygt var berettiget. Heldigvis var det ikke tilfældet, han dukkede op og pludselig en dag fik Britt-Marie et brev, hvori hun blev bedt om at komme til New York for at gifte sig. De er nu begge for længst døde, men jeg håber at de havde et par gode år inden det var slut.

Ikke nok med at aflevere dig, i de tidlige år skulle jeg også hver anden gang afregne min gæld til din mor. Denne mekaniske proces, som hver gang mindede mig om min status, var tung, og det var jo ikke fordi jeg ikke ville betale, det gjorde jeg jo meget mere end gerne, men det var proceduren der var vanskelig. Ofte blev der også, som del af afregningen, modregnet cigaretlimper (boks med 10 pakker), som jeg købte i Malmö for en billigere pris end hvad de kostede i Danmark. Jeg er ikke hellig - jeg havde jo også selv røget en tid - men samtidig med at jeg lugtede al indgroet røg og inhalerede alt det lige exhalerede lige så snart jeg kom ind i dit hjem, så var det mig der var kureren som forsynede din mor med (en del af) det.

Selv i disse dage vidste man godt, at rygning og cigaretrøg var yderst sundhedsskadeligt, så, jo, det hele var et problem for mig. Det var et problem, fordi der ikke var noget der hed hensyn. Nej rygning var en menneskeret for rygeren; i hvert fald var det din mors holdning men hun var ikke alene om det, der var andre som syntes det samme. Den holdning kunne jeg aldrig acceptere. Hun var også af den holdning, når det kom til hende selv, at det ”er lige meget med de sidste fem år”, som hun mente en ryger ville leve kortere. Vi ved jo godt i dag at prisen for dette massive misbrug skulle komme til at blive en anden.

Farfar kom af og til på besøg, og hans øjne kunne ikke tage den kraftige røg der var i lejligheden - især til de sædvanlige fødselsdage. For at lette det for ham og hans røde og irriterede øjne, bad jeg engang mor om at få lov til at åbne et vindue og lufte lidt ud. Svaret var entydigt: nej. Det var “for koldt udenfor”. At farfars øjne sved, det kunne der ikke gøres noget ved. Tobakken styrede livet, og ikkerygerne måtte tilpasse sig, så godt de nu kunne. Jo det var en selvfølge, at røgen havde fortrinsret, og det gjaldt også i din nærværelse. Jeg plagedes over at selv opleve, at det blev læst aftenhistorie for dig i dit soveværelse - med en rygende smøg i hånden. Men jeg var magtesløs. Hvad kunne jeg gøre? Vi havde hver sin stemme i dette

“demokratiske” spil om liv og helbred for vores fælles datter - og ved stemmelighed var mors afgørende, og det var jo hendes hjem ikke mit.

Jeg var også bange for at lejligheden skulle brænde med alle disse askebægere og brændende cigaretter og jeg havde anledning til det. En gang var der gået ild i noget, jeg husker ikke hvad, men det havde været tæt på at gå galt fik jeg at vide. Heldigvis var det lykkedes Ina selv at slukke. Jeg vidste heller ikke om hun stædig røg i sengen. Jeg skriver ”stædig” fordi jeg godt vidste besked, i vore meget tidlige dage sammen havde jeg selv taget del i det.

En af mine senere arbejdskammerater på Bispebjerg hospital var ægtefælle til Inas kollega på skattekontorets udlandsafdeling. De sad på samme værelse, de to alene, og det havde de gjort i mange år allerede den gang, og så vidt jeg ved ville de fortsætte med det i mange år derefter.

Ina, ligesom mange andre i disse tider, havde en cigaret rygende i askebægeret meget af tiden, og kun af og til ville man så tage et sug af den. Økonomisk set var det selvfølgelig et enormt spil af ”værdier” (hvis man nu kan kalde en cigaret en ”værdi”) men der var noget der var værre end så. Luften i værelset må have være tykt af røg og her tilbragte Lilian *som var ikkerygere* hele sin arbejdstid.

Jeg ved ikke om hun nu er død, lider af COPD eller lungekræft, alt pga. passiv rygning af selvrygende cigaretter, men hvis det er tilfældet så er sandsynligheden stor at årsagen kan findes i en anden persons misbrug af cigaretter og enorme selviskhed.

Camilla må have været seks-syv år gammel den gang hun, Gun og jeg rejste til England på ferie. Jeg synes vi havde en dejlig tur. Vi rejste med flyvemaskine og jeg mener at det var første gang min lille pige havde prøvet sådan noget. Vi boede først på hotel og vi var rundt og kigge på London, voksemuseet, parlamentet og en masse andet. Jeg mener at vi gjorde alt for at give dig en dejlig tur, baseret på hvad som kunne være sjovt og spændende for et barn.

Vi besøger Steven i Bristol

Hele tiden var du i højsædet, ikke kun for mig men naturligvis som sædvanlig også fra Guns side. Jeg husker ikke om vi også oplevede vagtskiftet ved Buckingham Palace, men til min store sorg må jeg deklarere at rejsen på en eller anden måde etablerede et personligt vagtskifte, i hvert fald fuldendtes hermed min lille prinsesses forvandling til at være sin mors kronprinsesse. Fremover skulle det ikke længere kun være hendes mor til at være efter mig og kritisere men også min lille pige selv.

Efter nogle dage i London rejste vi videre med tog til min mangeårige ven Steven i Bristol og oplevede med ham ikke mindst det fantastiske Longleat safaripark. Det var den første af europæiske safariparker og sandsynligvis stadig den flotteste. Ikke kun kunne man opleve savanner og se spændende dyr snuse på bilen, man kunne også sejle med flodbåd forbi øer med gorillaer samtidig med at flodheste kom svømmende efter os.

Vi var også i fantastiske kalkgrotter langt under jorden og havde mange andre spændende oplevelser. Men, det som du mange gange har mindet mig om fra denne rejse, og det som ser ud til at være det eneste ene du har fundet vært at mindes er at vi en afton lod Marion, Stevens mor, passe dig i cirka en time, måske halvanden, mens jeg, Gun og Steven gik over til en nærliggende pub for at drikke en enkelt øl og opleve atmosfæren der.

Gun havde aldrig været i England før, og for de fleste mennesker er et besøg i en engelsk pub noget man ”skal” før man kan sige “at man har været i England.” Gun og jeg havde dig med til alt hvad vi kunne mens du var lille, ikke kun på denne udlandsrejse men også derhjemme, alt hvad vi gjorde når du var hos os var centreret omkring dig. Jeg ville også gerne have haft dig med til pubben den aften. Det var bare et lille men, det var ikke tilladt at tage børn med ind i en traditionel pub i England den gang, og, selvom reglerne er blevet mere liberale i dag i mange etablissementer (nu ofte med mad), så er det i vid udstrækning stædig sådan, og det med god grund.

Hvis jeg havde anet hvor frygtelig svært det åbenbart skulle blive for dig at blive hjemme sammen med Marion, som gjorde alt for at underholde dig, selv om hun ikke kunne tale med dig, så var jeg dog blevet hjemme med dig. Hver gang vi bagefter kom til at nævne denne rejse så hørte jeg dig sige “Oh ja, det var jo den gang du lod mig blive passet af den der dame som jeg ikke kunne tale med.”

Flyverejse, London, dobbeltdækkerbusser, undergrundsbane, løver, gorillaer, fantastiske kalkstensgrotter og flodheste, for at ikke tale om simpelthen bare ferie sammen med far og Gun (den “tant Gun” som du elskede så højt), alt det blev for evigt trængt totalt til side fordi du i én (måske halvanden) time blev passet af en sød dame, en af mine og min families venner, som gjorde alt for at du skulle føle dig tryg.

Lige meget hvor mange år det nu er siden den gang, indtil den dag jeg sidst så dig, aldrig kunne denne rejse blive omtalt uden at fokus var på denne ”frygtelige” oplevelse. Det passede så godt ind i familien Jensens (læs: Inas og Knuds) syn på mig og var velkomment nyt til deres repertoire, men fra nu af begyndte du selv i samme stil.

I sommerhuset: Camilla lærer at cykle. Far og jeg skiftedes ad med at støtte

Jeg har nævnt dette tidligere: i 1964 var jeg startet med at spille tennis efter at vores land var blevet ramt af ”tennisfeber” gennem succes i Davis Cup. Jeg var ikke den eneste, mange børn og unge, herunder Björn Borg, begyndte at spille, de fleste dog for at hurtig holde op igen.

Jeg meldte mig selv ind i Nybro IF’s tennisklub, købte en ketcher og bolde fra jordbærspengene og begyndte at træne, desværre uden nogen som helst vejledning eller hjælp, jeg havde en instruktionsbog, det var alt. Men jeg trænede hårdt, tennis blev nu mit middel til at blive accepteret og få min fars opmærksomhed.

Men, som med alt andet, heller ikke det var nogen succes. Det var måske ikke så underlig, det var jo ikke kun sådan, at der ingen voksen var der for at træne os, også fra familiens side var jeg helt fra starten overladt til mig selv. Mine forældre spurgte aldrig til hvad det nu var jeg gjorde der nede på Viktoriavallen. Jeg husker tydeligt den eneste gang i disse fem år, hvor min far dukkede op når jeg spillede. Det var et eller andet han ville sige til mig, og efter det var sagt var han igen forsvundet.

Landets tennisfeber var kureret allerede i efteråret 1964 og skulle først komme tilbage efter at Borg havde vokset sig stor og begyndt at vinde turneringer, og nu også store penge. “I min tid” havde penge og rigdom aldrig været et tema, spillet alene var.

Det gjorde ondt når tennis nu igen blev populært. Nu var far pludselig, ligesom alle andre, tennisfan. Min tid var allerede forbi, det var endt med en slem, kronisk rygskade. De sidste par år var jeg også begyndt med daglig, voldsom vægttræning for at blive bedre, men til sidst ødelagde alle tunge vægte min ryg. Intet, absolut intet, havde jeg til sidst opnået, der ligeså lidt som med alt andet. Jeg var hverken blevet tennisspiller eller vægtløfter og min far havde formentlig knap nok noteret at jeg havde forsøgt.

Min ”tennis” havde far aldrig nævnt med et ord, men Borg blev nu beundret og rost til skyerne. Vi er nu i halvfjerdserne og, ligesom med alt andet forinden, holdt jeg i hemmelighed med alle dem han spillede imod, selv om jeg prøvede at lade som om jeg overhoved ikke var interesseret, ikke af ham og ikke længere af tennis. Det hele var naturligvis primært baseret i min indgroede illoyalitet til mit fædrelands sportsstjerner, men nu var der også blandet i en meget stor portion af simpel misundelse.

Lad os nu ”fastforward” til sommeren 1981. Det var nogle måneder før Gun og jeg skulle flytte over til København for at komme nærmere til vores lille pige. Min far var med mig, når vi to kom for at besøge Ina og Camilla. Vi kom lige midt under Wimbledonfinalen mellem Borg og John McEnroe. Min far var selvfølgelig totalt ubevidst om alt hvad jeg lige har prøvet at beskrive af både mit forhold til ham selv og til tennis og Bjørn Borg, og det samme ville have været tilfældet med Ina. For dem begge var der en eneste gældende kendsgerning: Min far og jeg var *svenskere* og Borg var *”vores” mand* i dette drama af en tennisfinale.

I hemmelighed holdt jeg selvfølgelig med den amerikanske spiller, men det var i mit indre. Hvis jeg skulle have udtrykt noget som helst, så ville det have været at jeg var ”ligeglad”. Men det var ikke nemt at opleve Inas højrøstede støtte til McEnroe under kampen, og det var for mig pinligt og smertefuldt at opleve hende juble efter hans slutlige succes. Glem mig, men hvorfor gjorde hun dette overfor min far? Det var en slem oplevelse. Hvad hvis en dansker havde været involveret og vi, far og jeg, havde heppet på lige meget hvem der måtte have været hans/hendes modstander?

Gun og jeg var nu færdige med vores uddannelse. Godt nok havde jeg oprindeligt haft i tankerne, at jeg ville arbejde i de fattige lande og hjælpe mennesker i nød. Men, når jeg så endelig stod der med min autorisation, så var det jo naturligvis umulig, det var utopi. Hvordan kunne jeg da nogensinde have været så dum at tro, at jeg ville kunne forlade min lille datter for at arbejde i et land langt borte?

Efter en tid på Östra Sjukhuset i Malmö, den lukkede psykiatriske akutafdeling for mænd for mig og ældrepleje for Gun, så fulgte Gun mig tilbage over sundet.

> Det falder udenfor formålet med denne skrift at nærmere kommentere den svenske psykiatrilovgivning, mere præcis ”*Lag (1966:293) om beredande av sluten psykiatrisk vård i vissa fall*”, i dagligt brug LSPV. Jeg skal dog tillade mig at sige, at mit senere skift til modsvarende dansk psykiatri føltes som et skift til noget meget mere menneskeværdigt.
>
> Trofast min vane at være underkvalificeret på arbejdsmarkedet havde jeg, da de manglede bedre folk, accepteret et vikariat som afdelingsleder på den mest restriktive, lukkede psykiatriske behandlingsafdeling i Skåne. Jeg passede mit job, jeg protesterede aldrig, men jeg føler i dag at dette sted i mange henseende, i henhold til i hvert fald nogle specifikke patienter, havde lighedstræk med det sovjetiske system, selv om det bestemt var i en forholdsvis meget ”light” udgave. I dagens politiske klima skulle jeg være bekymret for mange individuelt tænkende mennesker, hvis denne lovgivning ikke er blevet modificeret i mellemtiden.

Først fik vi en lejlighed på Tagensvej tilhørende Bispebjerg Hospital, der hvor vi begge havde fået arbejde, for mit vedkommende på den psykiatriske klinik, nu på akut lukket modtageafdeling for kvinder. Det var en kold vinter det året. Den gang var der stædig noget man kunne kalde vintre, vintre med sne, den slags vintre jeg var vokset op med.

En ting husker jeg tydelig fra livet i vores lille lejlighed for enden af Tagensvej i 1981: om vinteren havde vi kun varme på i soveværelset og opholdt os kun der - pga. ”klimaet”, pga. ”miljøet”, pga. den allerede den gang pågående ødelæggelse af selve grundlaget for menneskelig eksistens som vi kender det. Gun og jeg sparede energi, og det var ikke el- og gasregningerne vi tænkte på, de var langt fra hvad de er i dag. Det er nu 42 år siden og vi sparede bevidst på jordens resurser.

I dag er det mange der tror og bilder sig ind at miljøbevægelserne, hvad end de i dag kalder sig selv, ”X Rebellion”, ”Letzte Generation”, ”Stop Oil”, ”Friday for Future” etc. etc., skulle være noget nyt. Der er nogle der tror og bilder sig ind, at det er jeres generation som nu pludselig har fundet ud at ”jorden har brug for at reddes”. Sådan er det jo ikke. Plyndringen af verdens resurser startede langt, langt før også min generation var født, og, selv om det var meget senere, heller ikke anerkendelsen af at sådan kan vi dog ikke blive ved med at leve er noget nyt, selvom det kan virke som sådan.

En ting står klart for mig i dag, i 1981 var Gun og jeg klart miljøbevidste og forsøgte at leve et liv i overensstemmelse med det. Jeg husker ikke hvor det kom fra, jeg husker ikke noget ”moment of change”, jeg husker kun at sådan så jeg på disse ting den gang. Måske var det kun tale om en helt naturlig skærpelse af en livsstil som hele tiden havde været der. Jeg havde jo aldrig været nogen stor forbruger af noget som helst, og havde fra barnsben lært at være sparsom med alt, reparere hvad som kunne blive repareret og spise op min mad.

Jeg må have haft alt dette fra mine forældre, selv om de aldrig sagde noget, det var bare naturligt. Vores familie var ikke del af den tids ellers velkendte ny livsstil ”slit och släng” og vi smed aldrig noget ”skräp” på gaden. Sådan var det bare, men det var aldrig et tema. Hvis mad ikke blev brugt den ene dag, så blev det genbrugt den næste.

Det gør ondt at 1/3 af mad som produceres og sælges i Storbritannien i dag ender som affald. Dette samtidig med at børn er sultne og familier fattige.

Bil havde vi ikke når jeg voksede op, men selv fik jeg som ”præmie” den gamle Ford Anglia jeg har nævnt tidligere, den gang jeg var lidt over 18 år gammel og arbejdede ekstra i et fitnesscenter. Det var en god bil, kørte godt og tilforladeligt, men, som sagt, den klarede ikke det næste ”pit stop” i ”svensk bilprovning”. Den fik køreforbud og endte som skrot. Derefter havde jeg i yderligere nogle måneder en lige gammel Renault 8, men jeg var ikke heldig med disse gamle køretøjer, og denne havde sin egen mening om hvornår vi skulle køre nogen steder. Ofte havde den ikke lyst og det var det samme som jeg havde oplevet nogle år tidligere, når jeg som 15-årig havde købt en gammel Puck Alabama knallert. I sidste ende, jeg kom aldrig til at bruge meget af verdens olie på disse maskiner, og ikke før jeg mange år senere desperat forsøgte at holde sammen på mine børn havde jeg/vi nu igen en bil for en kortere stykke tid. Mere om det senere.

Puck Alabama (fra internettet)

Jeg har aldrig været en stor bruger af naturens resurser, men det er meget mulig at jeg i mange år var lige så uvidende som de fleste andre om hvad der siden lang tid, pga. menneskets aktiviteter, var i gang med planeten hvor vi bor. Hvad jeg ved og husker, fra den gang jeg var 30 og Gun og jeg flyttede til, respektive tilbage til, København så begyndte jeg at støtte alle mulige naturbeskyttelseorganisationer og fortsatte med at gøre det i mange år fremover. Det var den gang min faste overbevisning at, hvis folk bare blev gjort bevidste om at verden, vores livsgrundlag som mennesker, var i fare, så ville alle begynde at ændre adfærd og alt vil blive godt igen.

Men det var jo en naiv utopi, med tiden blev jeg selvfølgelig klar over at det ikke var så nemt endda. Menneskene i almindelighed er for egoistiske til at tænke på andet end det som kan gøre deres egen tilværelse mere bekvem og underholdende, det synes for dem at være lige meget hvad for en verden deres egne børnebørn ”tip, tip, tip” vil arve og leve i. Ikke engang dem jeg støttede ”krævede” noget der bare tilnærmelsesvis kunne minde om de drastiske ændringer i politik og personlig adfærd som også den gang fremstod som åbenlyst nødvendige.

Jeg forstod tidligt at også ”miljøbevidste” kampagneorganisationer og deres medlemmer ofte ikke havde andet syn på ”at redde verden” end at lade bilen stå søndag morgen og spadsere til bageren for morgenbrødet (det er ikke ment som en vittighed, det blev man opfordret til) eller beskytte pandabjørnen fordi den nu en gang er ”sød”, men i øvrigt til helvede med alle de for os og vores underholdningsbehov mindre attraktive dyr, planter og økosystemer.

Jeg var stædig i mange år medlem og understøtter af mange af disse organisationer, men jeg ”prædikede” aldrig selv, hverken offentligt eller blandt familie og venner, min hovedsagelige og beskedne indsats for naturbeskyttelse var at mindst mulig selv bidrage til dets ødelæggelse. I dag er det så i hvert fald 43 år siden jeg blev *totalt bevidst om* at vi ikke må ”plyndre naturen”, ikke kun for dens egen skyld, men fordi vi som mennesker ikke kan leve uden den. Jeg har prøvet bedst mulig at følge denne overbevisning, og jeg vil aldrig undskylde for at have levet sådan.

Siden den gang er det desværre gået i rask takt ned af bakken med vores verden, og nu er det lige pludselig næsten umulig at åbne en avis eller andet blad uden at læse om den ene miljøkatastrofe efter den anden.

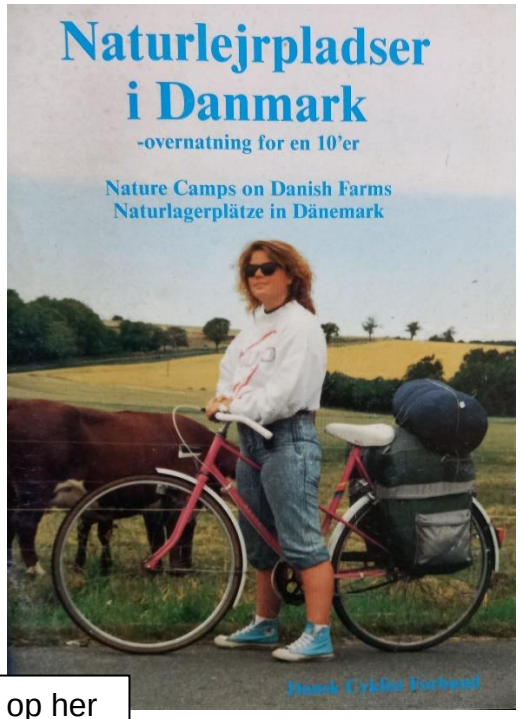
Vi opfordres nu til at skifte til el-biler og elcykler, skrue lidt ned på varmen, flyve lidt mindre etc. etc. Hvis man gør det så ”hjælper man planeten” får man at vide, og hyklerne jubler over at vi nu er blevet så gode ved at spare på olie. At ikke alle har noget til at skifte over med til alle disse batterikøretøjer, ingen varme at skrue ned og ikke flyver, det er da bare ærgerlig. Da kan vi jo bare ikke være med i redningsaktionen.

Familien på cykelferie.

Et af vores billeder fra Bornholm endte op her

Hykleriet har ingen grænser. At det meste af alle vore forbrugsgoder, inklusive mange af alle disse ”økovenlige” køretøjer, bliver produceret i Kina, og at den dertil hørende CO2-udledning og miljøødelæggende udvinding af råmateriale statistisk set derfor kommer til at regnes som *deres* forurening, selvom varerne er produceret for os at nyde, bruge og smide ud, det er selvfølgelig en ubehagelig sandhed som vi bedre glemmer. Og hvorfor ikke også feje under tæppet at de ny råvarer, ligesom meget af de tidligere, til største del stammer fra den af os stærkt udnyttede ”tredje verden”, at mennesker der forgiftes ved udvinding af Litium og alt andet, at chokoladen vores børn sluger til børnefødselsdagene og alle andre lejligheder i meget høj grad stammer fra børnearbejde og svær udnyttelse af fattige mennesker, at regnskovene fældes for at skaffe plads til at dyrke foder til vestverdens ”burgers”, og at metan langs den proces bidrager til jorden opvarmning.

Det var allerede den gang i de tidlige firsere, og selvfølgelig også før det, nødvendigt for vores fælles overlevelse at stoppe overforbruget af verdens resurses, stoppe ”vækst”, stoppe massturismen og begynde at leve i harmoni med omverden. I dag brænder overalt skov og mark og den ene naturkatastrofe afløser den anden. Polaris, Grønlandsis, permafrost og gletschere smelter, mens tørke breder ud sig og ødelægger menneskets chance til forsørgelse og leder til hungersnød. Hvis det så et sted endelig begynder at regne, så har mennesket asfalteret alt for sine biler, hugget ned urskoven, bebygget flodsletter og rettet ud åer og floder og skabet idealske forhold for oversvømmelsekatastrofer.

Grund til at ændre levestil? Åbenbart ikke rigtigt, vigtigere ser det ud til at være at planlægge de næste krydstogter, ”rejser til solen” og eksotiske pladser for ikke at tale om skirejser til den nu snart forsvundne sne (åbenbart i desperat håb om at snekanonerne stædig fungerer).

En vigtig ting lærte jeg fra Claudia: der er i virkeligheden ikke noget der hedder varig ”re-cycling”, det er ”down-cykling” det handler om. Efter et par gange, hvis man er heldig, så ender al denne plastic i jordens kredsløb, i havet, i fiskene, i maden, i os. Det er da i det sammenhæng fuldstændig lige meget om jeres plasticflasker, smartphones etc. først havde haft et par års ”liv” som parkbænk inden partiklerne de bestod af ”til sidst” ender op i jeres burgers og kartofler, og, selvfølgelig, de vil ikke engang ende der, de ender ingen steder, eller rettere, alle steder.

Jeg har prøvet at ikke konsumere af vores fælles resurser mere end nødvendig. Jeg har prøvet at leve op til parolen at vi ikke ejer denne verden men kun har den til låns fra vores børn og børnebørn. I lang tid er jeg og folk som mig derfor blevet set som “økologiske idioter”. “Er du nu sikker på at den økologiske gulerod smager bedre?” Nej, det er jeg ikke sikker på, og jeg er også ret ligeglad hvad det angår, men jeg er sikker på en ting: vi som mennesker må lade være med at save over den gren vi selv sidder på. Det er det vi i mange år har været meget gode til, og efterhånden er det ikke kun ”excentrikere” som advarer mod hvad vi er ved at gøre ved vores verden – vores børnebørns og kommende generationers selve livsgrundlag.

Det er jo i sidste ende ikke velgørenhed og “godhed” det handler om, det er simpel selvbevarelsesdrift på vegne af familie og art. Hvis vi fortsætter som vi gør, bliver vi udslettet! *Vi* vil jo slutte med at eksistere, men som Benny Andersen skriver og Paul Dissing synger: ”solen [og verden] vil gå sin runde uden mig”. Det gælder ikke kun mig som individ, det gælder menneskeligheden som helhed.

Jeg kommer at vende tilbage til dette tema men en ting vil jeg understrege allerede her: jeg har aldrig ”prædiket” om dette, ikke til mine børn ikke til andre, ikke før her oven. Det eneste jeg i alle disse år siden den gang i Tagensvej har gjort er at leve på en måde jeg finder ansvarlig, og derudover, ”i hemmelighed”, uden at tale mere om det, understøtte økonomisk miljøbeskyttende organisationer og kampagner, det sidste indtil jeg fandt ud af at de, ifølge mig, ikke gik langt nok.

Jeg er fuldt ud bevidst om at min sparsommelighed med energi, den gang og, tro det eller ej, også i dag, af mange betragtes som ”sygeligt”, eller i hvert fald som voldsomt overdrevet. Okay, det var 43 år siden, og tanken om verdens undergang var måske stædig et monopolemne for religiøse fanatiker, men lad os vare ærlige, videnskaben vidste allerede den gang, og lang tid før, at vi, menneskerne, er ved at ødelægge vores eget hjem, verden vi lever i, verden vi er totalt afhængige af.

I dag er det nu pludselig blevet almindelig kendt og der er ikke længere en dag uden nyheder om den ene naturkatastrofe og hedebølge efter den anden, og måske er også du, ligesom jeg hørte om Jennie, faldet for den ny forretningsfidus ”buy an electric car and save the planet”, selvom hvert enkelt tænkende menneske må være i stand til at se at alle disse metaller, al denne plastic, alle disse batterier, kun vil gøre en ting: fortsætte med at bidrage til og accelerere den endelige ødelægge af livsgrundlaget for alle kommende generationer, fuldende forvandlingen af denne vidunderlige planet til en gigantisk asfalteret, livløs parkeringsplads.

For at have den holdning, og forsøge at leve derefter allerede for næsten et halvt århundred siden blev jeg ikke kun grinet ad men også skældt ud (for at bruge Camillas sprog) af mit eget nu fuldt ud voksne barn. I hendes lange rad af

beskyldninger blev jeg ca. 25 år efter forbrydelsen husket på disse angivelige ondskabsfuldheder hun var blevet udsat for som barn:

”Og ikke mindst den gang hvor jeg læste lektier i den ene side af sofaen med standerlampen tændt, og du blev så gal på mig, over at jeg ikke sad ved vinduet med dagslys, Du skældte ud og gik, og ikke ville tale mere med mig… Jeg husker så tydeligt hvordan Gun bagefter stod og skraldede kartofler i mørke, det var godt nok en hård dag.”

Du bruger gerne ord som “skælder ud” for enhver irettesættelse, enhver kommentar, det var, og er åbenbart stædig, del af dit sprogbrug. Jeg skal ikke nærmere analysere tonen jeg selv brugte for næsten 40 år siden, men i din gengivelse lyder det jo nærmest som svær psykisk børnemishandling. Måske skulle du den gang, hvis det virkelig var så slemt have bedt din mor om fritagelse fra at se mig igen. Jeg finder dine ord oprørende at læse.

Jeg må have ment at man godt kunde bruge dagslys midt på dagen. Camilla, jeg kommer ikke at bede dig om tilgivelse for det. Igen, du skrev dette for 15 år siden, mange år efter at du selv var blevet voksen. Jeg har været meget opmærksom på vores brug af energi. Ikke fordi jeg har været nærig; ingen vil kunde sige, at jeg nogensinde har været nærig overfor andre, måske mere overfor mig selv, fordi jeg ikke synes at jeg skulle have ret til at bruge energi på mig selv. Nu med al opmærksomhed på verdens klima og miljøødelæggelser, så er det måske sådan at du kan begynde at forstå, hvad jeg stod for den gang for 40 år siden.

Dit billede af mig som tyran også overfor Gun gør mig ked af det. Desværre, jeg kan kun se det som et grundlæggende had mod min person. Insinuationen er at stakkels Gun stod der ”i mørket” og skrallede kartofler, beordret dertil af mig. Jeg har tænkt meget på hvad det nu er der har fået dig til tale og skrive på den måde. Kan det virkelig være mig? Hvad kan jeg ha gjort? Jeg har prøvet at ikke konsumere af vores fælles resurser mere end højst nødvendig, er det det? Jeg har prøvet at leve op til parolen at vi ikke ejer denne verden men kun har den til låns fra vores børn og børnebørn, det kan vel ikke være det, eller kan det?

I lang tid har jeg og folk som mig blevet set som “økologiske idioter”. “Er du nu sikker på at den økologiske gulerod smager bedre?” blev man spurgt. Nej, det er jeg ikke sikker på, og jeg er også ret ligeglad hvad det angår,* men en ting er jeg sikker på: vi som mennesker må lade være med at save over den gren vi selv sidder på. Det er det vi i mange år har været meget gode til, og efterhånden er det ikke kun excentriker som advarer mod hvad vi er ved at gøre ved vores verden – vores børnebørns og kommende generationers selve livsgrundlag.

Det er jo i sidste ende ikke ”velgørenhed” og “godhed” det handler om, det er simpel selvbevarelsesdrift på vegne af familie og art. Hvis vi fortsætter som vi gør, bliver vi jo simpelthen udslettet. Vi vil slutte med at eksistere som civilisation, og det er i senere tid i højere og højere grad blevet klart at det scenarie kan blive realitet i

---

* jo, i virkeligheden, lige økologiske gulerødder smager faktisk bedre, men mange grønsager gør det ikke.

meget nær fremtid. Desværre, det vil ikke blive en fredelig afslutning på alt dette, der vil blive krige om vand, ikke om olie (snart ikke meget tilbage til at suge op), der vil blive en massivt øget flugt fra ubeboelige pladser i denne verden. Dansk Folkepartis medlemmer og alle andre ligesindede i jeres land vil få fuldt op med at beskytte sine rigdomme og grænser.

Lad mig fortsætte med at citere fra Camillas e-mails i årene omkring 2007. Følgende er lidt venligere, men jeg aner ikke hvor det kommer fra, jeg aner ikke hvordan jeg skulle have provokeret hende til at skrive dette*:*

”MEN VI ER FAKTISK IKKE SÅ FORSKELLIGE. JEG RESPEKTERER VIRKELIG DIG, FOR ALT DEN VELGØRENHED OG MANGE KAMPE, DU IGENNEM LIVET HAR TAGET. DIN KAMP FOR FLYGTNINGE, AMNESTY, UNICEF, M.M. MEN JEG ER IKKE EN FRONTKÆMPER. MEN JEG GØR ALLIGEVEL MIT, PÅ MIN MÅDE, OG JEG LÆRER DET OGSÅ VIDERE TIL MINE BØRN. VI SKAL VÆRNE OM MILJØET OG VORES DRIKKEVAND, VI SKAL BEHANDLE VORE MEDMENNESKER GODT, UANSET NATIONALITET, VI SKAL SÆTTE X DET RIGTIGE STED, M.M.”

Camilla, men alt dette er også rettet til Jennie og Simon, aldrig nogensinde fortalte jeg dig/jer om denne miljøkamp som jeg understøttede som almindelig lille borger. Jeg bidrog finansielt, og jeg efterlevede dette budskab mere end vel i handling, men jeg var ellers ikke aktiv i nogen kampagne og Camillas ord om ”frontkæmper” må jeg tage som totalt ufortjent kompliment. Nogle gange lyder det nærmest som om jeg har prøvet at promovere mig selv med de der ting. Dette er vel ikke rigtig og modsiges vel også af det jeg også ofte er blevet beskyldt for, nemlig aldrig at tale om det.

Jeg svarede på dette med disse ord: ”Nej vi er ikke så forskellige. Jeg er stolt som en pave, når jeg hører om dig og dit arbejde. Jeg fornemmer så stærkt, hvordan du virkelig gør en forskel for ’dine’ børn. Du virker på mig så professionel. Du kigger på børnenes behov. Du har sans for deres problemer og hvordan de kan hjælpes til en lykkeligere barndom. Du havde ikke sådan en pædagog, den gang du var i børnehave på Bispebjerg. Selv savnede jeg noget lignende, den gang jeg var lille. Jeg er så utrolig stolt af dig, dit hjem og din familie. Hvor ville jeg da så gerne selv starte forfra og vokse op der. Det er med den ny generation, man kan gøre en forskel. Det er nok større end det med ’at gå ned af Strøget med et banner’.”

Vi skrev dette for snart 15 år siden men når jeg nu genlæser dine ord, så finder jeg det bemærkelsesværdig, at du skriver at du lærer dine børn hvor de skal sætte politiske krydser, dvs. hvilket parti de skal vælge i politiske valg.

Aldrig fortalte jeg dig/jer hvor du som voksen skulle sætte krydset, hverken ved de grønne eller ved socialisterne eller hvad helst *jeg* kunne have ment var ”det rigtige sted”. Og jeg gjorde det ikke fordi jeg selvfølgelig vidste at du, Camilla, alligevel ville følge din mors anvisninger og ikke mine, jeg fortalte dig ikke hvor du skulle sætte dine kryds af en helt anden årsag: fordi det er min mening at det med at fortælle andre hvad de *skal* stemme på ville været totalt uret og også udemokratisk.

Jeg, ligesom du selv overfor dine børn, har ret til at sige hvad jeg står for, men hvert individ skal have ret til at selv beslutte hvor han eller hun sætter sit kryds i

politiske valg. Jeg håber at dine egne børn nu når de selv er voksne har mod til at ikke automatisk følge dine direktiver.

Men selv om jeg kun levede sådan, og ikke prædikede noget som helst, så blev jeg udsat for aggression og dette mange år senere med skriftlige udsagn som *"Hvis jeg var sulten, måtte jeg ikke kigge rundt i køleskabet, jeg skulle åbne og tage hvad jeg skulle bruge, men hvordan kunne jeg det, når jeg ikke vidste hvad der var?"*

Jeg er udmærket klar over at min egen sparsomhed med energi i alle former ikke kan redde verden, set i lyset af alt dette massive generelle overforbrug. Men jeg har al ret til at gøre mit bedste. Jeg var og er meget opmærksom på forbrug af energi, ikke pga. mine egne udgifter men pga. miljøet, sådan har jeg været i over 40 år og siger ikke undskyld for det. At du skulle have åbnet køleskabet i, for mig, "for lang" tid er selvfølgelig latterligt (fra min side), når man sammenligner med alle åbne frysere og store køleskabe i supermarkeder etc.,

men det må have smertet mig, selv om jeg ikke kan sige at jeg husker denne for dig så slemme oplevelse.

Derudover, jeg tror ikke jeg fortjener flere aggressive angreb bare fordi jeg den gang gjorde mit bedste og prøvede at holde dig - en lille pige med social risiko for udvikling af overvægt og dertil hørende dårligt helbred - til faste spisetider og begrænse dit eget overforbrug af slik og snacks.

Der er i dag skøjtebaner i de varmeste lande og lokaliteter og også skiløjper i Abu Dhabi, men når jeg tænker på at lukke døren til vores køleskab for at spare på energi, så må jeg jo også erindre mig selv om den kæmpe fryser som er Viktoria-hallen i Nybro og hundredvis af andre lignende sportsarenaer verden over. Viktoriahallen er måske ikke meget bedre end Abu Dhabi, hvad verdens klima angår. Svaret er at intet af dette er acceptabelt i en verden som smelter og hvis skove brænder.

På billedet besøger vi, Gun jeg og børnene, venner i Falun og byens skihoprampe. Nybro SK kan ikke længere spille bandy i Nybro – Svea-vallens is er kun et minde, klubben er død - men det vil nok gå yderligere nogle år før skihopskonkurrencerne bliver nødt til at flyttes til en eller anden indendørsarena i Abu Dhabi eller Qatar.

Vad som måske er nødvendigt er en ørenbedøvende brandalarm, men jeg tvivler på om det vil hjælpe. Vi bygger og kører os selv ihjel.

Lad mig nu bringe os tilbage til lejligheden på Tagensvej. Det var en dejlig lejlighed, det var kun nogle få hundrede meter derfra til Camillas hjem, men det var ikke nær nok syntes jeg, jeg ville tættere på. Camilla, jeg ville, at du skulle være del af min hverdag, komme hjem til os efter skole, hvis du havde lyst – have både din far og din mor, såvel som Gun, i din nærhed. Du ville også så gerne have en lillesøster eller bror. Det havde du talt om nu i lang tid. Du var otte år, og jeg ville så gerne give dig det du så gerne ville have. Igen var det nok lidt for tidlig, ikke så meget for mig længere men for Gun. Men vi var begge indstillet på at få et lille barn, for os selv naturligvis, for at gøre os til en rigtig lille familie, men for mig (her kan jeg kun håbe at Gun kan tilgive mig) var det især for dig, det var jo det du så gerne ville have.

Vi havde nu muligheden at købe en lejlighed kun to opgange fra Camilla og Ina, og da *Ina var indforstået og syntes det var en god ide*, så gjorde vi sådan og flyttede. Jennie var på vej, vi boede i samme hus, men ro skulle der desværre heller ikke nu falde over det hele. Vi var vel ikke meget mere end flyttet ind da tragedie ramte os.

Min far som elskede sit barnebarn og nu glædede sig til at en lille ny var på vej havde lige været pensionist i lidt mere end et år, når han styrtede fra sin cykel på toppen af Ölandsbroen. Sammen med en af hans kammerater fra mejeriet havde han været på vej til sommerhuset for en kombineret picnic og oprydningsdag. De var taget afsted for at brænde løv og andet haveaffald, noget man normalt gjorde om efteråret, men som jeg nu i dag nok ikke synes er sådan en god ide. Men det er så en helt anden sag. De skulle også have ”en lille en” til den medbragte mad, men

”Persson og hans Loranga/Renat” var fortid. Dette var optakten til det der skulle være en dejlig efterårsdag i vores sommerhushave. Sådan blev det bare ikke.

De var nået til toppen af højbroen da far, i følge kammeraten, som cyklede lige bag ham, pludselig begyndte at ryste voldsomt og derefter styrtede ned i asfalten hoved først. En ambulance blev tilkaldt, han blev kørt til intensivafdelingen i Kalmar, hvor han så døde en uge efter uden at genvinde bevidstheden. Det må have været en TIA (passerende blodprop) som forårsagede styrtet, hvor han brækkede kraniet, noget som så ledte til en hjerneblødning.

Farmor ringede i fortvivlelse sent den eftermiddag. Det var før Dankort og VISA, og jeg havde ingen kontante penge til den flyvebillet, som var eneste chance for at nå over til dem samme dag. Min eneste chance var Ina to opgange længere ned ad gaden. Besat af uro styrtede jeg op ad trappen til hende for at bede om hjælp. Havde hun måske nogle penge liggende, som kunne være nok til en flyvebillet? Jo, hun havde; jeg måtte også låne, men også her skulle jeg igennem en lille ydmygelse. Jeg kan ikke huske nogle trøstende ord, noget med “vi må holde sammen”, “jeg tænker på dig”, “hils Mildred”, men jeg kan huske opfordringen til at sørge for at pengene blev betalt tilbage hurtigst mulig.

Indrømmer, jeg var ked af denne opfordring, da min pengepung altid havde været åben den anden vej, og jeg altid betalte hvad jeg skyldte og mere til. Hun vidste meget vel, at vi, Gun og jeg, var i nød denne aften, at vi havde brug for pengene indtil banken åbnede. Hun vidste også at min far, Camillas farfar, sandsynligvis var døende.

Det var slemt nok at styrte hjem den aften til en fortvivlet mor som ventede ængsteligt ved Kalmar Flyveplads på den lille flyver fra Kastrup. Måske var det lige så godt, men min bror var ikke hjemme og kom heller ikke. Ulykken var sket lige før det skib han lige var stationeret på var ved at sejle fra Europa på vej ud et sted i verden. Understøttet af min mor valgte han at blive på sin post selvom om erstatning stædig kunne være blevet kaldt ind for at tage over. Leifs karriere var vigtig og jeg var jo hjemme hos mor. Jeg tvivlede aldrig på den trofaste kærlige støtte fra Guns side derhjemme i København, men ellers så mor og jeg ikke meget til familie af nogen art i den uge der fulgte.

Støtte havde vi dog, og den støtte var altomfattende. Min fars gamle kollega Nils og hans kone Marianne var der hos os fra morgen til aften, når vi ikke var på hospitalet. Nils havde været chef på et mindre mejeri i Småland før fusionerne i branchen startede. Når ARLA tog over og lukkede de mindste mejerier, så pensionerede de også Persson i Nybro, og, i stedet for at indsætte min far i hans i lang tid efterstræbte position, noget som de to nok havde talt om mange gange der nede i ”lunchrummet”, så fik Nils jobbet lige for næsen af ham.

Man ville ikke mene at dette skulle føre til et meget tæt venskab mellem mine forældre og Nils og Marianne, men, efter at også Nybro mejeri var blevet lukket et par år senere og også Nils var blevet flyttet ind til Kalmar, så var det den lykkelige udgang på denne historie. For det er jeg stolt over min far, han bar ikke nag, og det var godt for dem alle dengang, og ikke nok med det, dette venskab endte ikke med far selv. Nils og Marianne, ligesom alle de andre mejerister i Kalmar og deres koner, glemte aldrig min mor efter at far var død, hun var fortsat inkluderet i deres hyppige sammenkomster.

I Kalmar var fars tidligere kolleger og deres ægtefæller blevet forvandlet til også min mors meget gode venner og det forblev de allesammen indtil de den ene efter den anden med tiden døde. Til sidst var der kun to tilbage og min mor var inviteret til ”Gun i Ålems” 100-års fødselsdag. Med sine nu egne 98 følte hun sig dog for gammel og svag til at tage turen. Til det sidste snakkede de dog jævnligt sammen i telefonen og jeg er lykkelig over at vide at Nybro mejeri til sidst også havde ført noget godt med sig for min mor.

For mig var det vigtig at værre hjemme hos mor denne uge indtil far døde fem minutter før midnat den 6 november – fem minutter før min fødselsdag – men det hele smertede, og det gjorde det ikke bedre at all omsorg var om min bror og hvordan han nu havde det der ude i verden. Og naturligvis, i sædvanlig stil, lige så snart han kunne, ringede han hjem fra Amerika for at høre hvordan det nu gik.

Jeg blev nu skarpt bebrejdet og irettesat, denne gang for at i telefonen ikke vise nok af følelser når jeg redegjorte for hvad der var foregået. Jeg ”skulle græde” fik jeg at vide. Min bror ”bad” os nu om at udsætte begravelsen tills han kunne komme hjem. Det gjorde vi selvfølgelig men når han til sidst en måned eller mere så endelig kom hjem og vi havde alt arrangeret, så valgte han alligevel at udeblive.

Gun var nu, pga. disse forsinkelser, alt for tæt på den kommende fødsel og det ville have været uansvarligt for os begge at tage over til Kalmar. Hvad så med resten af familien? Nej, ingen af dem, hverken fra København eller Malmö, fandt grund til at tage med over for at deltage i begravelsen. Jeg blev udstyret med et lille beløb - indsamlet af “min danske familie”, inklusive Ina - som var nok til en lille buket af *tre, måske fire* roser. For de penge blev jeg bedt om, lige midt i min egen sorg, at sørge for en hilsen fra familien Jensen. Efterladende en højgravid kone derhjemme måtte jeg så alene tage over til begravelsen og støtte min mor. Jeg sørgede naturligvis for en buket fra vores danske ”familie” – efter at selv have tredoblede beløbet jeg havde fået for at undgå at det skulle komme til at virke som et totalt slag i ansigtet (også) på min mor.

Jeg havde meget dårlig samvittighed, når det kom til min far. Han døde på et tidspunkt, hvor vi ikke helt var gode venner. Han havde lovet det samme guldur til både Leif og mig. Jeg ved ikke hvorfor han havde gjort så, men Leif var (selvfølgelig) vred på mig og jeg på min far. Han havde to af den slags ure, en fra hans 50-års fødselsdag og den anden havde han fået efter 25 års tjeneste. Hverken Leif eller jeg var særlig interesserede i uret, vi havde jo vore egne ure og guld betyder intet for mig og jeg tror heller ikke det betød noget for min bror. For ingen af os var værdien vigtig, for min bror må det have været at ”Lasse er fortrukken”… “favorit”.

Hvis noget var totalt unødvendigt i vores families historie så var det denne imaginære konflikt om et ur. Desværre, den dag han faldt på cyklen var vi desangående ikke de bedste venner, og det var i den efterfølgende tid en stor ekstra byrde at bære. Jeg kan i dag ikke se at det kan have været min skyld, men selvfølgelig kom dette til at blive adderet til min totale følelse af voldsom og evig **SKYLD**.

Årsagen til ”ur-gate” var dog med største sandsynlighed fra min fars side en total misforståelse og forglemmelse uden nogen som helst intention om at skabe konflikt. Men måske var det dråben der fik bægeret til at flyde over, eller det sidste halmstrå

der knækkede ryggen på kamelen. Både jeg og min bror havde i høj grad grund til at hver især føle os svigtede af vores far den gang vi voksede op. Men selv om følelse af svigt utvivlsomt havde været tilstede, så betød det dog ikke at vi afbrød kontakten til ham lige så snart vi var store og uafhængige nok til at klare os selv, det ville have været totalt utænkeligt. Omvendt vil jeg sige, vi begyndte nu at tage os af *ham*.

Camilla var en del af den proces. Siden hun blev født havde ting ændret sig. Camilla betød nu meget for min far, han var meget glad for vores lille pige og viste nu en anden side af sig selv, en jeg aldrig havde oplevet som barn. Den gang jeg var lille var min far ikke særligt interesseret i mig eller min bror. Hans interesser så ud til at begrænse sig til arbejdet, arbejdskollegerne og *ABSOLUT rent brännvin*, men meget havde ændret sig i tiden op til hans alt for tidlige død, og jeg vil mene at Camilla spillede en meget stor rolle i den positive forvandling.

Jeg tog mig af min far, men i end højere grad var det tilfældet med min bror. Han havde mere tid end mig, og selvfølgelig også flere penge, og sammen tog de på spændende rejser. Min far havde mange gode oplevelser takket være min bror. Far havde altid været økonomisk meget gavmild den gang vi voksede op, nu var det sådan også den anden vej, og det gjaldt ikke kun min bror men også mig.

Hverken min bror eller jeg smed vores far på lossepladsen ”når vi ikke længere kunne bruge ham”. Tiderne den gang var nogle andre end i dag. Vi følte et ansvar for vores forældres velbefindende. Far talte kun svensk og hans bevægelsesfrihed var derfor begrænset til de udlandsrejser han var på sammen med Leif, men også med vores mor - som jo havde lært engelsk pga. Ruben. Han var dog også med mig til Israel/Palæstina, og til England, hvor vi begge steder besøgte venner til mig, og han var også med mig på en rejse til Hamburg for at søge job.

SKYLD er skrevet med blokbogstaver i min pande, men jeg ved at jeg aldrig glemte far. Han kom flere gange til København for at besøge mig (okay, især Camilla, tror jeg... :)) og en gang var vi i Idrætsparken (i dag ”Parken”) for den legendariske årlige Sverige-Danmark fodboldkamp. Det var noget min far altid havde ønsket sig at opleve, og bedst af alt for ham, Camilla var med.

Både jeg og min bror havde al anledning til at være taknemmelige for hvad far havde gjort for os når vi voksede op, dette også når jeg i dag tænker tilbage på hvordan vores familie nu engang blev til og min mors tragedie. Far var en mand af sin tid, ligesom de fleste af os er. Han havde ikke brugt meget tid på os børn, men med hårdt arbejde havde han sørget for, at vi havde tag over hovedet, mad på bordet, alt tøj vi havde brug for og lommepenge indtil vi begyndte at tjene selv, og han sørgede for at vi havde et dejligt sommerhus i Färjestaden, hvor vi kunne tilbringe de mest vidunderlige sommerferier sammen med mor.

Selv efter at jeg var blevet voksen, næsten hver gang jeg gik ud ad døren, så råbte far efter mig: ”Har du penge med?” Jeg svarede altid ”Ja”, eller måske en gang imellem lidt irriteret ”ja, ja, ja”. Både Leif og jeg ville klare os selv så hurtig som mulig, det var sådan man var den gang, men jeg ved at hvis jeg havde sagt ”nej” så ville han have været der med sin ”plånbok”.

Godt nok drak far med Persson den gang jeg var lille, godt nok havde han ikke meget tid til eller interesse i os børn, for at ikke tale om ægte kærlig interesse i mor, men han tænkte ikke kun på sig selv og sine egne behov, alkoholen tog ikke overhånd, han sørgede for sin families materielle behov. Far var ligesom min mor generøs og gæstevenlig, men det var ikke kun derfor, at hverken jeg eller min bror "glemte" ham, "kørte ham på lossepladsen", huggede af forbindelsen. Han var nu en gang vores far, og, i godt og ondt, vi var hans børn, hans sønner, ligesom de fleste andre følte vi, når vi selv blev voksne, et ansvar også for vore forældre, begge to, alt andet var utænkeligt.

Jo, jeg havde dårlig samvittighed over at have været vred på min far på grund af dette ur, som jeg ikke engang havde eftertragtet. Det plagede mig den sommer, året efter hans død, og det var også grunden til at jeg foreslog at vi tog på en biltur i ferien i stedet for at være i sommerhuset. Set i bakspejlet, det var i sig selv ikke en klog beslutning, men jeg følte det var svært at være der uden far.

I en e-mail mange år senere læser jeg så om den eneste ene episode/oplevelse som Camilla åbenbart husker fra disse par ugers ferie, som hun tilbragte med at se en del af det sydlige Sverige sammen med farmor, lillesøster Jennie, Gun, og, om jeg også må nævne det som noget muligt positivt, hendes far. Vi oplevede meget, vi rejste gennem Småland, et distrikt som jeg selv, selv om jeg stammede derfra, havde set meget lidt af forinden. Vi kørte gennem områder som Emil i Lönneberga ville have levet i, hvis han nu ikke havde været en opdigtet figur men virkelig, og oplevede på nært hold den verden af glasværk og glaskunsthåndværk som har gjort Nybro berømt, men som strækker sig langt ind i Småland.

Længere mod vest oplevede vi Sveriges eneste akvædukt, hvor bådene sejler over vejen, vi besøgte Phyllis og Stig i Göteborg og derefter Ruben i Stockholm og meget mere. Men ligesom med vores tidligere Englandsrejse var det kun en eneste ting der ser ud til at blive husket og det kommer så her i en af Camillas mange genfortællinger af denne forfærdelige oplevelse.

"For ikke at nævne starten af vores 3 ugers ferie (mange fædre har kun 1) det var det år farfar var død, og vi kørte rundt i Sverige, vi var på restaurant og jeg bestilte spaghetti med kødsovs. Da den kom, var den fuld af ost og jeg kunne ikke lide det, du fjernede det meste af osten, men jeg kunne stadig ikke lide det, du blev så gal på mig, sagde at det kun var fordi min mor ikke kunne lide varm ost, og hvis jeg ikke spiste maden, ville jeg ingen slik få i hele ferien, og hold da op, hvor du holdt dit ord. Godt nok noget af en straf til en 8-årig."

Jo Camilla, jeg ved at mange fædre har kun en uge. Jeg ved også at mange fædre aldrig ser sine børn fordi de den gang, og med sikkerhed også i dag, ingen ret havde etc. etc. Disse ord skrev mit barn ikke lige efter vi var kommet hjem igen, men mange år senere som voksen. At hun når hun skriver denne hadefulde e-mail ikke kun er en voksen dame i den senere trediveårsalder men også siden mange år uddannet pædagog har såret og skuffet mig meget.

Når jeg skriver dette her sent om aftenen, så har jeg lige været over til et lokalt kirkerum med brød. Et par og tyve kilo mener jeg det var. Hver fredag morgen leverer et bageri brød til os her i vores hus. Det har været alt mellem 8-9 kg og helt op til 60. De har 4-5 salgssteder i Edinburgh og det brød vi får leveret er blevet bagt dagen før. Sent på aftenen bruger vi så vores nabos lille trækvogn for at bringe

brødet over til kirken. Hvis han er hjemme og vi har brug for det, så hjælper han også gerne selv. Ingen af os har en bil, men den lille vogn klarer opgaven godt. Der over samles om aftenen mange frivillige som forbereder næste morgens gratis udlevering af al mulig slags mad. Også meget andet end brød, alt som ikke kunne sælges og som har passeret det så kaldte ”best before” datum bliver bragt ind af frivillige fra mange forretninger rundt om i vores del af storbyen. Josephine er med i en af disse vogne i aften, men meget bliver også hentet med varecykler.

Hvorfor fortæller jeg lige denne historie, lige her? Fordi man regner med at ca. 1/3 af al mad som produceres og/eller importeres i/til dette land ikke bliver spist men ender som affald. Dette samtidig med at børn går sultne til skolen og familier er afhængige af ”foodbanks” til at holde sulten fra døren. Min indsats er minimal og begrænset til det fortalte, men Josephine og alle hendes venner arbejder hårdt for at redde så meget mad som mulig, mad som er så hårdt tiltrængt af så mange mennesker mindre heldige end os selv.

Den gang I voksede op havde *jeg*, og derefter *jeg og Gun*, fulgt af *jeg* igen meget få penge at gøre godt med. Men dengang ligesom i dag, lige meget om der var penge nok eller ikke, for os dengang, ligesom for Josephine og mig i dag, hvor vi har mere end nok til hvad vi selv har brug for, vores grundindstilling var og er, mad er der for at spises. Selvfølgelig er der gange hvor mad går til spilde, men for nogen som mig, opvokset i et hjem hvor mad var værdsat og ikke bare blev købt eller bestilt (vi var aldrig på restauration, det var uden for vores evner, men det er en anden sag) for at derefter blive smidt i skraldespanden, så kan jeg kun sige til denne episode: jeg er forfærdet over din reaktion, Camilla, ikke som barn men som voksen 30 år senere.

Ligesom andre børn var du glad for slik. Ligesom andre børn kunne du spise dig mæt på slik. Ligesom andre børn fik du meget slik da vi var på ferie og skulle være “gode” ved os selv. Ligesom andre børn kunne det tit være at du ikke var sulten, når vi så var ved at skulle spise, fordi du forinden havde spist for meget slik.

Det er korrekt som du skriver, at du selv bestilte denne ret. Den blev serveret med ost, som vi fjernede. Du nægtede at spise maden, selvom, som du selv skriver, næsten alt var væk. Med vores knappe økonomi og med baggrund i min helt klare syn på spild af mad, så var jeg ikke glad for at bestille mad og så bare lade den stå. Jo, jeg vidste også, at du var påvirket af at din mor ikke kunne lide ost på maden. Ofte adopterede du den slags efter hende uden at du selv ens smagte på det serverede.

Jeg er ked af at jeg blev vred på dig over at du nægtede at spise. Det er en af de ting jeg selv husker og jeg har tænkt meget over det siden. Det er sikkert også rigtigt at jeg sagde, at du så ikke kunne få mere slik i ferien. Hvad jeg dog ved er forkert og hvad jeg ikke kan acceptere at du beskylder mig for er dette: ”*og hold da op, hvor du holdt dit ord. Godt nok noget af en straf til en 8-årig*”. ”Det er ikke rigtigt, Camilla. Jeg ville aldrig have holdt fast ved sådan en trussel. ALDRIG. Højst til næste dag. Du fremstiller mig som en sadist og det kan jeg ikke acceptere.

Jeg er meget såret over denne beskyldning, men, desværre, den ligner så mange andre af dem du har slynget rundt med gennem årene. I hvert fald som pædagog skulle man mene at du skulle være bevidst om at en stående og bekvem beskyldning mod fraskilte fædre den gang, og med sikkerhed også i dag, var at det er så nemt at bare købe børnenes kærlighed og ikke bidrage til opdragelsen. Det var jo noget jeg meget nemt kunne have blevet beskyldt for, som måske fremgår af det tidlige skrevne.

Lad mig her afslutte med: vi har alle ret til at have vores egen smag, hvis vi baserer det på *vores egen mening* og ikke indoktrinering, lige meget hvor det kommer fra.

Min far nåede aldrig at opleve Jennie, hun fødtes kort tid efter hans begravelse. Men Camilla havde fået sin lillesøster og jeg var lykkelig, de to skulle nu vokse op sammen og jeg skulle have min Camilla bare to opgange længere nede af gaden.

Denne lykke varede dog ikke længe, det kan ikke have været mere end en måned eller to, måske lidt mere, inden jeg pludselig nåedes af beskeden ”at de nu skulle flytte ud lige efter vi havde flyttet ind”. Hvordan fik jeg så dette fortalt, beslutningen Ina og Preben nu ”pludselig” havde taget? Selve beskeden var forødende, men måden den blev fortalt os på var hvis mulig værre og brutalere. Men også her endte det med at blive mig, der i det lange løb skulle blive beskyldt for end det ene og end det andet. Lad mig som udgangspunkt bruge en mail Camilla skriver mange år senere i et nyt angreb på min person:

”Jeg glemmer aldrig den nat, i din seng, efter at jeg havde fortalt dig at vi skulle flytte, hvor du hele natten, fortalte mig hvad du havde gjort for mig, og hvor ondt det gjorde dig. Jeg forstår godt, du var ked af det, men jeg var 9 år gammel, hvordan kunne det blive mit ansvar???“

Når du skriver dette har du allerede været pædagog i mange år, men du kan åbenbart ikke gennemskue hvad det er du giver dig ind på af, for at bruge dit eget sprogbrug, smudskastning og tilsvining af mig selv.

Det var ikke din skyld, Camilla, jeg har aldrig nogensinde sagt så, men hvorfor havde din mor overladt til dig, som du skriver, en niårig, at give os denne besked? Du bebrejder mig for at blive ked af det, men glemmer noget andet selv. Du blev misbrugt af din mor som budbærer, fordi hun ikke selv var stor nok et menneske til at tage et ansvar for hvad hun havde gjort. ”*Hele natten*”??? Virkelig? *I ”min” seng*? Hvor var Gun? Jeg havde ikke min egen seng og Gun var hjemme den nat ligesom alle andre.

Hvis det er noget Camilla har udviklet med årene så er det evnen til at piske op en stemning mod mig med utrolige åbenlyst løgnagtige påstande. Hendes had mod mig ser ud til at være uudtømmeligt og jeg undrer hvor det stammer fra. Hvad mon kan jeg have gjort for at fortjene at være skydetavle for dette had?

Jeg indrømmer, jeg var totalt ødelagt efter at have hørt dette denne aften. Det var en frygtelig chok for mig, og jeg må indrømme, at jeg ikke syntes det var retfærdigt. Jeg syntes at Ina med dette havde vist fuldt ud, at hun savnede enhver lille smule af respekt for mig, for os. Hun mente åbenbart hun kunne gøre hvad hun ville mod Gun og mig, udsætte os for hvad som helst hun havde lyst til. Hun mente hun kunne fordi hun *kunne*. Jeg var helt i hendes magt, og havde været det siden den gang svangerskab var blevet bekræftet. Kort tid forinden havde hun sagt det var en god ting vi flyttede tættere på, men jeg kan ikke tro andet end at hun (og Preben, som hun lige havde lært at kende) allerede på det tidspunkt havde besluttet at selv flytte væk.

Ina flyttede nu sammen med Preben,* de havde angivelig brug for et stort hus, solgte lejligheden, som i mellemtiden var steget betydeligt i værdi, og investerede alt i den ny ejendom, langt væk i en forstad. Jeg har svært for at sige ting som dette, men, jo, jeg føler mig snydt. Ina høstede gevinsten af investeringen og lade grunden til en betydelig investering i deres nuværende hus, og hendes udsagn fra tidligere om at hvis sådan en situation nogensinde ville opstå, så skulle hun dele lejlighedens værdi med mig, det blev aldrig videre nævnt, det var nu ”glemt”. Jeg kom ud af det hele med intet, med tomme hænder.

Det var ikke så vigtigt for mig på det tidspunkt, da du, og nu også Jennie, naturligvis fortsat var min prioritet. Nej penge har aldrig været særlig vigtige for mig; det betyder dog ikke, at jeg smiler over at altid ende op med det korte strå og følelsen af at være blevet udnyttet/snydt. Jeg havde puttet mange af mine penge i Inas lejlighed; investeringen var dog en andens. Det som var meget værre for mig, det som slog mig ud, det var dog noget helt andet.

Med denne flytning, lige på et tidspunkt hvor jeg så endelig havde troet at Gun og jeg var ved at falde til ro, var vi nu igen nødt til at sørge for hentning af dig. Det var ikke så nemt for mig i mit indre at acceptere. Det var svært for mig at se dig flytte væk fra gaden, hvor jeg havde håbet, at du ville fortsætte at vokse op, nu sammen med Jennie, som du jo havde ønsket dig så inderlig. Det havde været en lang vej for mig at nå dertil, og nu havde jeg glædet mig til at få dele hverdagen med min lille pige.

Jeg skal understrege her, jeg var glad for at Ina havde fundet sig en kæreste, jeg ønskede dem alt godt sammen. Men, de kunne have tænkt på dig og på os og

1. ikke ført os bag lyset ved at holde planen hemmelig indtil vi havde indrettet os i Birkedommervej med alt hvad det kostede af resurser og energi.
2. de kunne i tid have diskuteret en mulighed sammen med os, som kunne have givet dem en større bolig og os, (dig, Jennie, Gun og mig) et liv sammen.

Jeg blev ført bag lyset. Jeg havde finansieret en meget stor del af lejligheden, jeg havde med store bidrag finansieret afdragene, den var nu steget meget i værdi og nu flyttede I.

Det var ikke pengene jeg tænkte på og jeg havde forståelse for at mor og Preben, hvis de ville bo sammen, var nødt til at skaffe sig noget større, da I jo nu pludselig skulle være fem, i hvert fald for en kortere tid fremover. Men jeg var fortørnet over måden det hele skete på og også valget af lokalitet. Der var huse i vores nærhed, på den måde ville vi stædig kunne have været sammen. Men nej, i Albertslund havde man fundet huset. Havde jeg fortjent dette? Havde Gun fortjent dette? Havde du fortjent dette? Jeg mener det ikke.

Pludselig var du væk igen og vores drøm at du og Jennie kunne lege nede i gården og være rigtige søskende, den var forsvundet ud i det blå. Nu var pludselig også hele grundlaget for os at bo i en lejlighed i Birkedommervej revet væk. Set i

---

* Preben kan jeg kun beskrive som en yderst hæderlig mand som jeg var meget glad for at Ina havde lært at kende, en mand som jeg aldrig har hørt et eneste ondt ord om og som jeg har et soleklart indtryk af at have været en yderst kærlig og ansvarlig stedfar for min datter.

bakspejlet så var jo hele grundlaget for oss at bo i ikke kun Birkedommervej men i København nu væk. Jeg tænkte ikke så langt den gang, men på dette tidspunkt skulle jeg have spurgt Gun, om hun ikke ville flytte tilbage til sin familie, til Malmö. Jeg tænkte aldrig så langt, jeg var besat af tanken at mine børn skulle vokse op sammen.

Alt dette har sat dybe spor i mit indre, ikke kun følelser af at have været blevet misbrugt og udnyttet, men, værre end så, vrede over hvordan du ikke kun blev rykket væk fra Gun og Jennie (og vel også mig selv, selvom jeg senere har lært, at det for dig nok ikke var så slemt) men også fra din bedste veninde, Lene, for at i efterforløbet blive indoktrineret til at agere forsvarsadvokat for dette agerende.

Som lille barn blev du *misbrugt* som budbærer, men selv et kvartsårhundrede senere, så beskylder du *mig* alene for at ikke reagere korrekt denne aften. ”Reagere korrekt” i din og din mors vokabular betyder for mig at bare ”vende den anden kind til” og invitere til mere misbrug, flere slag i hovedet. Jeg var jo vandt til alt dette, men jeg kan ikke acceptere at med mig også Gun blev udsat for den samme foragt. Hvis ikke før, denne dag, eller dagene derefter, skulle jeg til sidst have lyttet til advarselstegnene, eller som man siger her, hvor jeg nu til sidst har fundet mit helle, jeg skulle have lyttet til ”the bullshit buzzer”.

”Bullshitbuzzeren” var i virkeligheden en sirene, en brandalarm, men jeg hørte den ikke. Før jeg til sidst blev klar over hvad der skulle have været sket på dette tidspunkt er der gået alle disse år, ca. 40. Jeg skulle have sagt tusinder af tak til Gun for at hun havde givet mig denne chance at have min datter tæt på, men nu skulle jeg også have ”givet” hende frit valg, blive hvor vi var eller vende tilbage til Malmö for at være tæt på hendes/vores familie der.

Hvad forskel ville det have været, hvis vi havde gjort det? Jeg kunne så (alene eller med Jennie og Gun) have taget over for at besøge Camilla for at gå en tur i parken, i Tivoli, Zoo etc. ligesom alle de andre unge mænd jeg iagttog i disse dage, ligesom alle de andre mere eller mindre retsløse weekendfædre.

Vi valgte, eller, rettere sagt, vi så ingen anden udvej, ingen anden alternative end at bare blive. Jeg var stædig naiv nok til at fortsat være besat af tanken, at mine børn skulle vokse op sammen. Indrømmer, jeg kiggede efter noget vi kunne have råd til i Albertslund, men det var selvfølgelig langt over vores økonomiske muligheder. Gun mente heller ikke at vi kunne eller skulle blive ved med at rende efter dem, noget som jeg også dengang kunne se og forstå og som jeg i dag er fuldt ud enig i.

Nu var vi nødt til at gøre noget for at kunne holde sammen på børnene. Det var ikke nok for mig med hver anden weekend, jeg ville have dig mere, i hvert fald også en aften midt i ugen. Den eneste mulighed for os var at skaffe en bil. Med den skulle vi så kunne hente dig efter skolen, så meget som du ville, så meget som mor ville tillade. Med det offentlige ville sådan noget have været umuligt for et par timers samvær.

Før vi så til sidst fik anskaffet bilen følte jeg igen hvor svært psykisk det var for mig at hente dig og aflevere dig igen. Det var en lang tur: først med bus til Hvidovre, derfra med tog til Albertslund, bus til en holdeplads ikke så langt fra huset, spadseretur, hente dig og derefter det hele tilbage igen i omvendt rækkefølge, og alt

dette to gange på en eftermiddag. Nej, det var selvfølgelig umulig, det kunne naturligvis ikke lade sig gøre.

Din mor havde købt en splinterny bil, da de nu havde gjort sig selv til pendlere. Jeg ved ikke hvordan det er i dag, men den gang blev folk mere eller mindre opfordrede til at flytte langt væk fra arbejdspladsen. Meget af omkostningerne, ikke kun af disse ny ejendomme med des investeringsværdier, men også renteudgifter til bilkøb og bidrag til benzinforbrug blev så betalt af skatteyderne (læs: dem der ikke selv brugte disse helt lovlige skattefiduser).

Selv blev vi mod vores vilje nu tvungne til at også begynde med at køre. Hvad vi havde råd til var en brugt billigbil, Skoda. Skoda var i disse dage stædig en så kaldt ”øststatsmodel”. Den var af meget dårlig kvalitet, havde dårlige køreegenskaber, men den kunne klare hvad jeg ønskede af den, at hente min datter.

I dag har jeg dårlig samvittighed over én ting alene, når det kommer til alt dette: at jeg ikke udtrykte overfor Gun hvor meget det betød for mig al hendes støtte til at opretholde kontakten til mit barn. Jeg vidste jo også den gang godt hvor mange fædre som til sidst simpelt hen må opgive, da de ikke længere orker eller har råd til at kæmpe imod ikke kun praktiske og økonomiske hindringer men også i høj grad den konstante nedværdigelse, følelsen af at være en anden klasses borger, en mand med hatten i hånden, taknemmelig for ethvert tegn på venlighed. Mange mødre flytter ikke kun til en forstad, men til en anden by og gør det dermed umulig for faren at holde kontakten.

Jeg havde senere en arbejdskammerat som på den måde pendlede til Ålborg (før Storebælt broen var bygget), sov over på vandrerhjem der for at så se sin dybt elskede lille datter en gang om måneden. Det var hvad han havde råd til. Karsten * (navnet ændret for at beskytte hans identitet selv om jeg ikke kan se at en genuint stor mand som han skulle behøve at skamme sig) hed han, var ”ulærd” socialarbejder på Sundholm, men i nattens mulm og mørke altid der for de svageste og mest udsatte af Danmarks ”tabere”. Det var Karstens største ulykke at hans datters mor var lysår fra min Gun. Det var ikke kun sådan at Gun støttede mig den gang med Camilla, men når det senere blev vores egen tur at splittes ad, så forblev hun i min nærhed og underlettede alt efter bedste evne.

Okay, vi købte bilen og det blev nu lidt nemmere, men jeg må indrømme at det aldrig blev som jeg havde håbet at tingene skulle være. Hvad skulle vi nu egentlig med lejligheden i Birkedommervej? Hvorfor boede vi overhoved der? Vi begyndte at se os om efter noget andet. Som sagt, vi var også ude i Herstedvester, der var et lille hus der, som vi var interesserede i, men det var selvfølgelig meget for dyrt, og Gun havde ret i, at vi kunne ikke blive ved med at rende efter jer.

Efter at have afleveret dig en aften standsede Gun så tilfældig ved en ejendomsmægler for at kigge i vinduet. Hun fandt det som senere skulle blive vores hjem i en del år fremover. OK, vi var alt for hurtige, vi blev snydt hele vejen i den proces, men det er en anden sag. Et lille hjem med vores egen have havde vi nu fået. Det er da helt klart, huset var meget for lille for fremtiden, især efter nutidens krav og fordringer, det må jeg indrømme. Jeg er i dag sikker på at især Simon engang når han blev større ville have skammet sig over dette lille dukkehus, men vores kommende skilsmisse ville en dag redde ham fra den ydmygelse. Lige meget

hvad, den gang, hvor Gun og jeg stædig var naive nok og kun havde vores lille Jennie, så var vi begge forelsket i vores ny lille hjem. Her dukkede så tanken op, at i dette lille paradis skulle der være plads for et barn mere og Simon kom så på sin vej.

Sune og jeg bygger et legehus på sommerhusgrunden. Det står der den dag i dag, med Jennies og Camillas navne på døren.

Pladsen var godt nok meget sparsom, men det betød jo ikke at vi ikke allesammen skulle kunne have vores helt eget ”lille hjørne” i dette vores ny lille hjem. Guns og mit sovekammer var bogstaveligt ikke større end vores seng, der var intet andet, men som jeg ser det, det var stort nok. Både Jennies og Simons små værelser var bittesmå. Jeg havde indrettet alt selv, med lidt hjælp fra Jørn, efter hvad der nu var af plads.

Sammenlignet med det synes jeg Camillas lille hyggelige “kammer” helt oppe i toppen af huset ikke var så dårligt endda, selvom det selvfølgelig var meget lille. Jeg havde gjort mig stor umage at indrette det og syntes det var så “mysigt”. Jeg glædede mig til at du der skulle have dit eget, når du var hos os, måske ikke sove – det var måske ikke rigtig tilladt – men det lille kammer, det var dit eget. Der kunne du have dine ting på lige fod med de andre to.

Tim, en US-amerikaner i Danmark, boede i vores gade sammen med kone og to små drenge, den ældste Simons bedste ven som ganske lille. Deres venskab sluttede med at Jamie sammen med bror og mor flyttede til Californien. Hvorfor flyttede de så langt væk? Jeg ved det ikke med sikkerhed, men jeg har mine formodninger, der var en ting som Tims kone åbenbart ikke kunne lide i Vigerslev og Danmark: Tim havde en datter fra et tidligere forhold.

Jeg lærte her at det ikke kun er moderen til det pågældende barn men også den ny ægtefælle som kan have en interesse i at forhindre eller gøre kontakt vanskelig for den fraskilte/separerede far. Tim kørte lang vej for at være sammen med sin datter på de tidspunkter han var blevet tildelt, men han måtte ikke tage hende med hjem til sig selv og de små drenge. Det tillod ikke hans ny kone, drengenes mor. Det skete så det, at han lejlighedsvis kom til os med henne for at være sammen med sit eget barn, for at derefter bringe hende tilbage. Man kalder dette et ”mandssamfund”.

Jo, jeg brugte mange timer på at bygge og indrette, ikke kun dit lille kammer oppe på kvisten, men også meget andet i dette minihjem. Det var godt nok meget lille, men det var *vores* hjem. Jeg ville så gerne at du skulle være en naturlig del af familien, en naturlig daglig del af os alle sammen. Du skulle ikke komme med en taske for en weekend og i slutningen af opholdet pakke og gå hjem igen. Sådan skulle det ikke være mere, men rigtig godt blev det alligevel ikke.

Nej, desværre, jeg tror ikke, at du glædede dig særlig meget over dette lille "værelse". I lang tid havde jeg drømt om at du skulle havde dit eget hos os, at du skulle være en af os, men du kom nok ikke til at se det sådan. Det var og det er jeg ked af. Jeg ved kun at jeg gjorde mit bedste.

> Gun ville gerne have et større køkken, med et køkkenbord hvor hun kunne sidde lørdag morgen ved vinduet med en kop kaffe og lytte til Malmöhus Radio. Hun var jo kommet med mig over sundet for at jeg skulle kunne være sammen med min lille pige. Gun forlangte aldrig noget, men jeg skyldte hende at indrette et hjem, hvor hun ville være glad for at være. En lille udbygning af køkkenet gav os til sidst hvad vi havde brug for, men vejen dertil havde vist sig vanskelig på mange måder. Det endte med at blive et kæmpearbejde.

Tiden i det lille røde hus var en ny svær tid for mig, samtidig med at jeg var meget lykkelig der og elskede vores ny lille hjem. Vi havde været blåøjede, købt et hus med råddent tag. Efter overtagelsen stod det klart at det ikke kunne forsikres med mindre taget blev helt skiftet ud. Kim, naboen i den anden halvdel, anbefalede en tømrermester. Denne snød os både i tid, penge og, værst af alt, udførelse af jobbet.

Huset var i måneder en byggeplads. De kom når det passede ind imellem andre jobs etc.etc. Her hvor jeg nu bor kalder man den slags håndværkere "cowboy builder", og når jeg nu tænker tilbage på denne mand, så må man sige at han, i cowboyhat (!) og stor amerikanerbil (!), fuldt ud levede op til denne rolle og mere dertil.

Efter at arbejdet var fuldendt nægtede forsikringsselskabet fortsat at forsikre. Blåøjede som vi havde været så havde vi selvfølgelig betalt for jobbet uden at først have fået det godkendt. Det var igen fejlisoleret og der var ingen anden vej end at gøre det hele om. Cowboyen og hans kammerat (Kims arbejdskollega i brandvæsenet) var selvfølgelig for længst væk, men vi var til sidst heldige og hjælp var lige om hjørnet.

Takket være nyfundne venner, Jørn og Irene, blev hele arbejdet omfattende korrigeret (af Jørn) og til sidst – efter store extraregninger - godkendt af forsikringsselskabet. Men vores gæld skød i vejret. Sommerhuset på Öland blev solgt og min del af det slugt af reparationsomkostningerne. Måske værre end så, også min opsparede pension - som jeg fik lov at hæve, forsvandt i huset, naturligvis med livslange konsekvenser.

Jeg var lige begyndt at arbejde i Vestre Fængsel, med alt det der belastede os derfra i de kommende år.* Krise efter krise belastede os, men fysisk mest truende var selvfølgelig når vi begge to blev syge med alvorlig lungebetændelse. Det var kort tid efter at vi var flyttet ind, vi var der alene i vores lille hus og havde endnu ikke lært Jørn og Irene at kende.

Gun havde dobbeltsidig lungebetændelse og var meget syg, knapt nok i stand til at komme ud af sengen. Jeg havde ensidig ditto og i stand til at slæbe mig op om morgenen for at aflevere Jennie i børnehaven. Efter at have gjort det, må jeg åbenbart også have været i stand til (selv om jeg ikke husker noget som helst af det) at holde Simon, som ikke var mere end en baby, i live resten af dagen.

Jeg ved ikke hvorfor Maja og Sune ikke kom for at hjælpe os. Den eneste forklaring jeg kan komme op med i dag er, at de slet ikke kan have været klar over hvor alvorlig situationen var. Hverken Gun eller jeg var gode til at bede om hjælp, ingen af os ville være til besvær, vi kan ikke have fortalt dem sandheden om vores tilstand. Hvor anderledes kunne tingene have været, hvis vi havde boet i Malmö tæt på Guns kærlige familie. Det var min **SKYLD** vi ikke gjorde det.

Nej, vi boede ikke i Malmö, men i København og kun af en eneste anledning: Camilla. Men, nu set i bakspejlet, selvfølgelig var det en fejl, og, som det kom til at udvikle sig, fuldstændigt meningsløst. I realiteten var jo den reelle afstand til Camilla efter Inas villakøb ikke så meget kortere og hyppigheden af kontakt ikke særlig meget bedre end hvis vi havde flyttet tilbage til Malmö efter det mislykkede forsøg med Birkedommervej. Men vi kæmpede videre i en håbløs kamp, og, i hvert fald for mig, intet godt ville komme ud af det.

* https://larsgpetersson.com/final/

Jeg har ikke mange billeder af Sixten, vores kanin, og jeg har også dårlig samvittighed når det drejer sig om ham. Simon var allergisk, vi mistænkte det kunde være Sixten. Til at begynde med løb han frit rundt i huset (jeg havde måttet sikre alle ledninger og også bogreolen da han godt kunde lide at bide på alt mulig). Nu kunne vi ikke have ham i huset længere og han fik en løbe gård i legehusets have med tilhørende lille hus. Der var *masser* af hø i hans lille hus, men jeg har det dårlig med alt dette. Kunne han have været kold der om natten, når han var lukket ind? Det var nødvendigt da ræven ofte kom forbi. En aften før jeg skulle på arbejde var jeg sen til at lukke ham ind og han var ”væk”. Jeg fandt ham udenfor. Han var bidt ihjel men ikke en gang spist. Det gør også dyr til hinanden, noget jeg finder det vanskelig at komme tilrette med.

I begyndelsen, efter at vi var flyttet til Vigerslev, havde vi hentet og bragt dig med den røde Skoda, men meget hurtig var der ingen anden udvej for os end at igen sælge den. Vi havde ikke længe råd til at beholde bilen. Regningerne med at restaurere et hus som vi aldrig skulle have købt (eller for et meget billigere pris) var steget os over hovedet og Skodaen måtte gå. Vi mistede mange penge også på den konto, men, trods alt, den havde tjent sit formål i en kort men vanskelig tid. I huset boede vi nu også med lidt nemmere adgang til dig: “kun” tog, én bus og en spadseretur og det samme tilbage igen, alt ganget med to for en eftermiddag.

Første gang jeg kom for at hente dig efter at Skodaen var væk var en ny ydmygelse i den lange række. Jeg kom slæbende med to små børn – den mindste på armen. Gun var på arbejde, som sædvanlig arbejdede vi på skift for at kunne passe børnene, når den anden var væk. Selvfølgelig, jeg blev nu spurgt om hvor bilen var blevet af, men der blev ikke vist nogen som helst medlidenhed med mig. At Gun og jeg med to ny små børn ikke længere havde råd til at beholde den bil vi købt udelukkende for at hente dig, det var, som det blev udtrykt, ”da bare ærlig.”

Ina og Preben havde nu et stort moderne hus, splinter ny bil i garagen, to gode indtægter og modtog stædig tæt på tre gange det normale børnebidrag, som jeg betalte for dig til dem, men jeg blev ikke engang tilbudt at blive kørt tilbage med dig og de andre to, ikke engang ned til toget.

Som jeg har nævnt tidligere, børnepengene fra mig havde en gang startet med fire gange normalbidraget, plus betaling af andre udgifter, inklusive ferierejse for Ina, men var faldet med inflationen. Dette arrangement var en helt intern, frivillig aftale mellem Ina og mig for at give Ina muligheden til at arbejde deltid og have mere tid sammen med sit barn.

Hvad jeg den gang jeg nu kom for at hente mit barn ikke vidste var, at Ina, uden at fortælle mig, for længst var gået tilbage til fuldtidsarbejde. Hun inkasserede dog gerne stædig de samme penge. Det er en sag at jeg tillod mig selv at blive udnyttet på denne måde, jeg kan dog ikke tilgive mig selv at med mig også Gun kom til at betale prisen.

Vi er nu på Öland på sommerferie. Lene, Camillas bedste veninde fra Birkedommervej, er med os. Der om aftenen kommer Leif over fra Kalmar. Han er lige kommet hjem fra udlandet, højst sandsynlig tilbage fra arbejde. Mindet om denne aften og min bror skulle jeg under normale forhold i dag kunne kigge tilbage på med glæde, hvis det nu ikke var for noget helt andet. Leif havde nogle små gaver med sig til vores tre børn, men kun til dem, han vidste af gode grunde ikke at Lene også var med os på ferie.

Der manglede nu noget til Lene. Vores familie gør ikke forskel på børn og et eller andet blev hurtig arrangeret af min mor og Leif. Jeg husker ikke hvad de kom op med, men jeg husker at det ikke var godt nok. Lene bad om at få ringe hjem (mange år før børns og unges mobiltelefoner), hun ville pludselig hjem. Forældrene, tidligere naboer i Birkedommervej og moderen veninde til Ina, besluttede sig så, uden nogen som helst diskussion med os, at styrte afsted for at ”redde” sin datter.

Det var sent om aftenen, mange år før Øresundsbroen, så de må have nået en sen færge over Dragør-Limhamn for at derefter køre hele natten, ankomme om

morgenen, hente deres datter for at hurtig derpå vende tilbage til sikkerheden derhjemme.

Efter denne episode fik jeg gentagne gange høre, hvor ansvarlige og kærlige forældre det her handlede om – som med denne ”heroiske indsats” havde gjort alt for at beskytte sin datter (med andre ord) fra os, Gun og mig, beskytte hende fra vores manglende evne til at passe godt på hende. Ina syntes det var godt gjort, og det var så den gældende opfattelse ”derhjemme i Danmark”.

Hvem var så disse mennesker? Jo, det handlede om forældre, hvor datterens kontaktbehov der hjemme, ligesom Camillas egen i hendes forhold til sin mor, konstant blev afvist med ”ikke nu, kan du ikke se at mor ryger?” Der var sjældent tid over til barnet der hjemme i Birkedommervej, men man kunne godt køre hele natten for at demonstrere hvor gode man var i forhold til os, Gun og mig, som havde taget deres datter med på ferie på lige fod med vores egne.

Det var også den samme mor som jeg en gang til min forskrækkelse observerede slog ud mod Lene bagfra på åben gade, så hårdt at barnet faldt forover. Ina var ved siden af, ligesom mig sagde hun intet, men har naturligvis ingen skyld i dette. Hvad skulle man da gøre? Jeg kan aldrig forestille mig at Ina selv kunne have forestillet sig tanken at slå sit barn. Selv som barn blev jeg aldrig fysisk slået af mine forældre og jeg har aldrig slået mine egne børn, men i denne situation var både Ina og jeg magtesløse.

Jeg voksede op i halvtredserne i et hjem som godt nok var ulykkeligt, men ad den anden side totalt frit fra vold som opdragelsesmiddel, det var hvad man i dag må kalde moderne på mange måder. Jeg var selvfølgelig for ”tam” til at lave ballade, men ofte skulle der ikke noget til i gamle dage, før børnene blev slået, om de så “fortjente” det eller ej. Jeg har altid været taknemmelig for denne voldsfri barndom, som jeg og Leif fik glæde af. Jeg er stolt over, at vi havde forældre, der ikke slog dem der var mindre end dem selv.

Når jeg i dag tænker på vold mod børn i hjemmet og i skolen, kan jeg heller ikke glemme, hvad Josephine har fortalt om den lille pige i hendes klasse i det landlige Irland, hvis forældre var for fattige til at købe hende skrivemateriale (blyanter og papir), med det resultat, at hun gentagne gange blev slået af lærerinden. Josephine var for lille til at protestere, til at hjælpe, og hvad ville det have hjulpet? Men disse minder plager hende den dag i dag. Hun var selv kun fem-seks år gammel på det tidspunkt (børnene her begynder i skolen allerede det år de *bliver* fem), men bebrejder stadig sig selv alle disse år senere: hvorfor lod hun det ske? Hvorfor bad hun ikke sin egen mor at gribe ind? Hendes mor fik næsten aldrig ens penge til daglige fornødenheder til sig selv og sine børn fra sin mand, deres far, men ville give sin sidste penny til den som havde mere brug for den.

Måske er årsagen til dette at findes i at den lille Josephines forhold til hendes mor fra første begyndelse var belastet af morens på mange måder tragiske fortid. Josephines mor klarede under meget vanskelige forhold at sørge for at både dyr og børn fik mad og tag over hovedet, men hun havde ikke overskud til mere. Hendes forhold til ikke kun den yngste af pigerne var totalt følelsesløst og ukærligt. Det var sandsynlig det der forhindrede lille Josephine at søge hjælp. Hun følte hun ingen steder havde, hvor hun kunne gå. Josephine havde aldrig en bamse eller dukke som barn, men, som hun siger i dag, selvfølgelig ville hun gerne have haft en, men

savnet af en følelsesmæssig og kærlig kontakt til mor, det var noget der var langt værre.

Både Josephine og jeg tørstede efter kærlighed den gang vi var børn, men hverken hun eller jeg blev slået af vores forældre. I hvert fald på det område var vi heldigere end Lene.

I lang tid havde jeg to jobs hver anden weekend, både lørdag og søndag. Først otte timer ude på Nordvang, så en hurtig 10 kilometers cykeltur og derefter otte timer på Vestre Fængsel, hjem og næste dag det hele forfra. Nej, det var ikke nemt og mod slutningen var der mange som gerne så mit hoved på et fad. Jeg havde mange fjende, og i denne tid kom mange til, men jeg er stolt over den side af mit liv. Jeg er stolt over at jeg ikke lukkede mine øjne for uretfærdighederne, selv om det kostede meget dyrt.

Ligesom i dag var der den gang mange unge mænd som ikke ville krige, som ikke ville kæmpe for en sag der ikke var deres, unge mænd som kontinuerligt blev misbrugt af magthavere, systemer og ideologier. I dag har de der gerne i egen politisk sag ødelægger og ofrer *andre* menneskers liv og helbred navne som Biden, Putin og Zelensky, for at kun nævne nogle få. I tidligere tider hed de Mao, Stalin, Hitler, MacNamara, S. Hussein og Khomeini og meget mere.

Men mennesket lærer aldrig, især ikke når der er andre end dem selv, dem der tager beslutningerne, der betaler regningerne, og sådan har det altid været. I dag når Ukraines og Ruslands unge mænd ofres på Zelenskys og Putins alterer, så vender verden ryggen til dem og smider mere brænde på ilden, mere brænde til mere og mere lemlæstelse og død af dem der aldrig havde haft noget at skulle have sagt.

I Tyskland kalder man det ”feministisk grøn udlandspolitik” og i jeres lille Danmark konkurrerer man om at få lov til at være med og lege med de store, sidst i går, da jeg noterede at man ville donere kampfly til at holde ilden i live. Det koster jo heller ikke så meget ekstra for ”de modige danskere”, da de danske F16 fly, som snart skal sættes ind mod russisk ungdom i en totalt meningsløs krig, alligevel snart ville blive skiftede ud med nyt legetøj.

Gun, jeg, Jennie og Simon tager toget til Salzburg og von Trapps hus i Sound of Music.

Jeg ser ikke længere meget håb for at noget nogensinde vil ændre sig til det bedre i denne verden. Alt gentager sig i en uendelig rundgang. ”Vi” hader nu Rusland, får man daglig at vide, og ”vi” skal ”vinde”, men alligevel er det nærmest umulig til at finde bare en eneste supporter, for at ikke tale om beslutningstagere, som kan se at det mest sikre og ublodige middel til at ”vinde” enhver militær konflikt er at overtale fjendens soldater til at desertere, at ikke være med. Som jeg tidligere skrev til min mor, uden værnepligtige soldater ville hverken den Første eller Den Anden Verdenskrig nogensinde være sket og det samme var tilfældet med firsernes Irak-Iran krig.

Gun, jeg, Jennie og Simon foran Brandenburger Tor dagen efter det første demokratiske valg i Østtyskland, de dage hvor ”muren faldt”. Jeg troede naivt den gang, at nu skulle mine børn leve i et fredeligt Europa. Det gik godt i nogle år, mens man brugte Islam som ny fjende, men Vestverden havde brug for ”noget bedre”, og, lad os nu en gang være ærlige, kun med en genoplivelse af det gamle Ruslandshad kunne man rekonstruere et fjendebillede stærkt nok til at igen fylde tomrummet. NATO og et korrupt Ukraine skulle til sidst sørge for at våbenindustrien kom til at nyde en længe ventet på renæssance. Når skovene brænder og isene smelter mener man, at der skulle være et eller andet bedre mennesket hellere skulle koncentrere sig om.

Men desertører og krigsnægtere er altid blevet totalt svigtede, forfulgte og plagede, ikke kun af sin egen side, men forbavsende nok også af den anden. ”Man skal kæmpe for sit land”, bliver det sagt, dette selv om det er Hitlers, Stalins etc. etc. og det er også deres fjenders holdning, i hvert fald skrivebordsfjenderne, sandsynligvis ikke dem der i egen kød og blod står til at blive lemlæstede og slået ihjel (men de har jo intet at skulle have sagt). Man kan kalde denne for mig uforklarlige tilstand en ”pligt til automatisk, ubetinget patriotisme”.

Nej, det stoppede ikke med min ven Ludwigs generation fra Den Anden Verdenskrig,* fyrre år senere var det igen det samme, nu handlede det om tusinder og atter tusinder af Iranere og Irakere. Heller ikke disse unge mænd ønskede at dø og/eller slå ihjel for en sag som ikke var deres. De ville ikke kæmpe for hverken S. Hussein eller Ayatollah Khomeini, men ”det var da bare ærlig”. Der var ingen hjælp at finde, ingen beskyttelse, heller ikke for dem der, efter en risikofyldt flygt, havde nået et land som Danmark. Det de der blev udsatte for, var en del af hvad jeg oplevede under de år jeg arbejdede i Vestre Fængsel. *

---

* https://larsgpetersson.com/deserters/faneflugt/

* https://larsgpetersson.com/final/

Kort sagt, verden, herunder Danmark, vendte disse unge mennesker ryggen. Hvis nogen havde frækheden at forstyrre det borgerlige Danmark, så var adressen Vestre Fængsel. Jeg skal ikke komme videre ind på det specifikke emne her, jeg overlader den side til dig selv, hvis du har lyst. Det er alt der på min internetside.

Jeg skal dog komme ind på hvad denne sag gjorde ved mig. Det kostede dyrt på alle mulige måneder. Presset var enormt, retssystemet, helt op på regeringsniveau, var efter os, mig og Lars W. Ikke nok med det, ikke engang vores fagforening Dansk Sygeplejeråd eller, man tror det er løgn, Dansk Amnesty støttede os, de søgte alle efter dækning, og min egen familie var hurtig væk, også det enkelte individ som (udover Gun) i begyndelsen havde udtrykt support.

Desværre, lige så snart staten og retssystemet kom efter mig, så blev Gun og jeg efterladt til os selv. Det gjaldt ikke kun venner og bekendte, arbejdskollegaer etc. men også hele familien, på begge sider. For alle dem var dette emne åbenbart tabu. De lod som om intet var sket, og alt blev jævnligt fejet under gulvtæppet, hvis det overhoved var blevet bemærket. Og bemærket må det have været, det var overalt i aviser og tv.

Lige netop det, jeg må ikke glemme at der *var* dem der stod bag os. Foruden en del private som støttende kom frem, og, meget vigtigt, det internationale hovedkontor for Amnesty International i London, så havde vi stort set hele den danske mediaverden i ryggen. Fra socialistiske *Arbejderen* hele vejen til konservative *Berlingske Tiderne* og *Danmarks Radio/TV*, de var alle positive til os.

Når jeg i dag lever i Storbritannien og her ofte oplever journalistik af den mest ondsindede natur, så er det dejlig at mindes, at vi nød af at have total pressesupport fra dem alle, en dejlig side af det Danmark jeg elskede. Uden Gun, som altid var der bag mig, og alle disse journalister, ikke mindst chefredaktøren på *Sygeplejersken*, Peter, som endte op som en god ven, så havde jeg aldrig klaret at overleve denne tid hvor Gun og jeg var truede med den endelige ruin.

En ting vil jeg gerne tilføje her. Meget af dårligt humør kan jeg give militæret og andre ting skylden for, men ikke alt. Den gang Gun fyldte 30 år, havde jeg/vi organiseret et ”surprise party” for hende i vores hus. Hun kom ”for tidligt” hjem fra sin runde som hjemmesygeplejerske, og jeg blev sur på hende for det. Jeg tror det gik hurtig over, jeg mener vi havde en dejlig fødselsdagsfest, men jeg har haft det meget dårlig med dette. Jeg blev så skuffet, men min reaktion var og er totalt utilgivelig. Jeg beder trods det om ”förlåtelse”.

Men, det er da klart, intet virkeligt godt kom ud af alt dette, lige så lidt som noget virkeligt godt kom ud af alt det andet jeg i tidernes løb stod op for. Ikke for andre, desværre, men måske alligevel lidt for mig selv. En ting har jeg fået ud af det med Vestre Fængsel og desertørerne der, min samvittighed er i orden. Det føles godt i dag alle disse år senere, at vide at jeg havde mod og kræfter til at stå op for disse unge mennesker, som havde flygtet fra en morderisk krig, kun for at blive udsatte for menneskeretskrænkende behandling i det danske retssystem, dette selvom ingen af dem engang var anklaget for noget som helst kriminelt.

Det er nu snart fyrre år siden den gang, en ny generation er vokset op, og nu er vi der igen. I dag vender Vestverden ryggen til de russiske og ukrainske unge mænd som ikke vil deltage i denne meningsløse slagt i det østre Ukraine. Det er på mange måder det samme billede som mine nu døde venner Ludwig, Helmuth og Peter oplevede for 80-85 år siden, for Helmuth og Peter, og til stor del det samme sted. Til min store sorg og fortvivlelse, alt gentager sig, selv om krigsføringen i dag ser ud til at mere minde om den Første end den Anden Verdenskrig.

Når jeg tænker tilbage på alt dette med Vestre Fængsel og det med at nægte og/eller desertere fra krige, så kommer disse ord op i min bevidsthed:

> “In the end we will remember not the words of our enemies, but the silence of our friends”
>
> ”Når det hele engang er over vil vi ikke huske vores fjenders ord, men vores venners [og families] tavshed.”

Jeg husker ikke alt i detaljer, men der må også have været tider, hvor jeg kun havde et job i weekenden, kun aftenvagt på Vestre. Som andre unge ville også Camilla have et fritidsjob. At dele ud reklame og gratisaviser var et job som var nemt at få. Men man skulle, hvad jo er forståeligt, arbejde *hver* weekend. Dette var svært for dig, Camilla, da du kun var hos os hver anden weekend. Det betød for en tid at jeg selv gik din rute hver anden weekend, udover mit normale arbejde, sådan at også du kunne have et job, udover at jeg selvfølgelig også hjalp når du gjorde det selv. Jeg behøver jo ikke tilføje, at du naturligvis fik alle pengene ”vi” tjente på dette arrangement.

Jeg er da helt klart af den opfattelse, at et arbejde som dette, ligesom jordbærrene en gang havde været for mig, er med til at bygge op en god arbejdsetik for resten af ens liv. Jennie gjorde det samme nogle år senere, hun arbejdede i par med Stine, og Simon og jeg var sammen om det ligesom du og jeg en gang havde været - selvom det naturligvis var *hver* uge. Jeg er ikke en supporter af reklameblade, men jeg er helt sikker på at I alle tre har fået grundlagt god arbejdsetik med disse små jobs den gang I var ganske unge. Det var *mig* som støttede, ikke Ina, men jeg havde også selv fuld støtte fra Gun. Uden hende havde alt det her været umulig.

Jennie arbejdede om aftenen, jeg tror det var en gang om ugen, i en slikbutik på Valby langgade. Hon var for det meste alene i butikken, men ejeren, en meget flink mand, var altid i baglokalet. Jeg hentede hende altid efter arbejde og fulgte hende hjem, lige meget hvor hjem var.

Jennie var blevet teenager og jeg havde svært med at finde ud af hvad der var ret og rimeligt. Jeg ville at hun skulle have en lykkelig ungdom, men vidste godt at man ikke skal have alt serveret på et sølvfad. Hvem, for mig, ville være bedre at spørge end lige Camilla? Hun havde jo været teenager for ikke så længe siden. Jeg var sikker på at Camilla ville kunne rådgive mig om "hvad det koster at være ung." Jeg spurgte hende en dag og svaret kom som et chok.

Vi er med farmor på Konditori la Glace og fejrer mormors 70-års-dag med en tur til Klampenborg

Jeg skriver senere dette til *hende "Du var ikke bebrejdende, du var meget venlig og imødekommende og prøvede at hjælpe mig med mit problem, men, hvad du også sagde, det ramte mig lige i maven. Det var ikke din mening, du sagde det kun som et naturlig led i vores diskussion. Du fortalte mig at den gang du var i Jennies alder, stadig i skolen og med et fritidsjob, så havde du ikke fået nogle lommepenge af dine forældre (mig inklusive)."*

Camilla havde fortsat med at fortælle mig *"Jeg betalte mit tøj og mine lommepenge selv, da jeg var under 18, men først husleje efter jeg var fyldt 18 år.*

Om det var rimeligt eller ej, må guderne vide, men det har i hvert fald været med til at gøre mig meget sparsommelig, og kunne leve for få penge."
På det svarede jeg: *"(…) du havde oven i købet betalt af din fritidsindtægt for at bo hjemme hos din mor. Jeg føler stadig denne dag en forfærdelig skyld over dette. Jeg føler at det er sket dig en uhyre uret, og hvad værre er, denne uret kan aldrig gøres godt igen."*

Med disse ord havde jeg åbnet mig op for voldsom kritik, og det gjorde ikke min situation bedre, at jeg senere havde tilføjet dette:

"Jeg burde selv have spurgt til disse ting den gang, men må indrømme, at det havde jeg ikke gjort. Det ville dog være uret overfor mig selv, hvis jeg nu undlod at nævne for dig, at jeg føler at også jeg blev svigtet. Det ville være uret hvis jeg ikke nævner at, selv om jeg burde have fulgt op på hvordan du havde det på dette område – jeg kan aldrig tilgive mig for at ikke have gjort det – så føler jeg at hovedansvaret lå et andet sted. Jeg er vred over at jeg og Gun stadig overførte penge til Ina, der svarede til meget tæt på tre gange de normale børnepenge [inflation: efter at være startet på firedobbelt plus, plus], *og at hun derudover modtog børnepenge fra staten, for tøj og lignende, noget hun beholdt selv, alt dette selv om du, som mindreårig, betalte alle dine udgifter selv.*

Jeg vidste det ikke, jeg føler, at jeg havde al grund til at tro at pengene fra mig/Gun og staten, blev ført videre til dig, på den ene eller den anden måde, til at dække dine udgifter. Jeg havde heller aldrig en anelse om at du senere også skulle afgive dele af din fritidsløn for at bo hjemme. Jeg har spurgt mig selv mange gange efter denne samtale: hvorfor? Jeg synes ikke det var retfærdig overfor dig og jeg synes at det var uretfærdig over for mig. Gun og jeg havde ikke mange penge i disse år, men I tre, Jennie, du og Simon var centrum for os, og vi ville dele alt lige mellem jer, så godt vi kunne. På denne måde bidrog vi med det vi havde til nogle andre som havde meget mere, som ikke havde brug for det og du mit barn var, uden min viden, ladt udenfor.

Nej, vi bidrog åbenbart ikke til dig og dit liv, som vi troede at vi gjorde, og selv om jeg føler mig snydt af din mor, så føler jeg også stor skyld for ikke at have opdaget det, for at have været for blåøjet. Jeg ved endnu denne dag ikke engang om jeg ordentlig sørgede for at give dig penge til rejser for at komme og besøge os eller om du også finansierede det med dit fritidsjob. Jeg ved det ikke, Camilla, jeg kan ikke huske det, men tanken om det smerter mig."

For at skrive dette blev jeg beskyldt for at tilsvine Ina. *"Hvor må du egentlig have haft et trist liv,*" fik jeg at vide, *"siden det eneste du gør, er at tilsvine andre".* Når Camilla taler om "tilsvining", et ord hun ofte benytter, dette er så et eksempel på hvad hun tænker på. Efter min mening utrolig hårde ord som siger mere om den som skriver dem end om modtageren, noget som gør mig end mere ked af det, det gør det hele for mig så meget værre. Hvad er det for et menneske som på den måde i skrift håner et andet menneske bare fordi pågældende kunne have haft "et trist liv"? Okay, svært har det godt nok været for mig mange gange, men ikke "trist". Jeg er mere ked af disse hendes ord end alt det andet.

Hvad jeg mest af alt ønsker mig af mine børn er medmenneskelighed. Jeg håber og tror at Camilla i normale tilfælde har masser af den slags, men at det kun er det

nedarvede had mod min person som har fået hende til ”skyde fra hoften” og benytte enhver chance at angribe. Hvis det er tilfældet, så kan jeg leve med mindet af disse angreb, selvom det stædig gør ondt. Ovenstående var godt nok slemt, men når hun skrev *”Jeg kan ikke lade være med at tænke på, om du nyder at såre andre, på andres bekostning, herunder min.”* føltes det godt nok som et spark under bæltet, selv om jeg hurtig kom mig, jeg er jo vandt til det.

Det kan med sikkerhed lyde mærkeligt, men takket være at jeg for første gang var blevet fyret fra et job, ikke ret længe før jeg til sidst forlod Danmark, var nu min økonomi pludselig for første gang i plus. Jeg havde været ansvarshævende nattevagt på en psykiatrisk institution/hjem i det nordlige København og efter at jeg til sidst ikke længere havde kunnet affinde mig med hvad man i England ville kalde ”Dicken’s conditions” (fordi man her har masser af erfaring med det samme) omkring nogle af beboerne, så havde jeg klaget.

Det skulle man dog ikke gøre. En eftermiddag hvor jeg vågnede, fandt jeg et brev fra forstanderen indenfor døren. Kirsten, som jeg havde kendt i mange år, havde oprindeligt bedt sin ex-mand, en god ven til mig, om at overtale mig til at tage jobbet, men nu, med denne klage, havde tiderne ændret sig. I brevet fik jeg kort og godt at vide at jeg ikke længere var velkommen, det var en utvetydig besked om ikke igen at komme på arbejde.

Fyringen var med umiddelbar effekt, men jeg var fri til og mere end velkommen til at fortsatte med at tage vagter på det samme psykiatriske hospital som brugte denne institution som hjem for udskrevne patienter, de var begge to i Københavns Amts regi. Fagforeningen skred ind og Kirstens hjem (med andre ord Amtet) endte med at betale erstatning til mig med tre månedslønne for uberettiget fyring. På en absurd måde kom Københavns Amt dermed til at betale mig dobbelt for denne tid. Som sædvanlig, utroligt spild af penge fra det offentliges side, men pludselig var jeg reddet ud af de sidste gældsposter. Jeg kunne nu betale det sidste tilbage på studiegælden til Sverige, og der var, efter mange år, ikke længere noget overtræk på min bankkonto.

Det var jo godt for mig, men hvorfor fortæller jeg denne historie her? Jeg gør det fordi jeg læser igennem gamle e-mails og bliver gjort opmærksom på noget jeg ellers havde glemt. Jeg bliver husket på, at efter at al gæld var betalt tilbage så havde det været penge tilovers. Disse penge havde jeg brugt til at ”betale tilbage” på en anden gæld, på enorme følelser af **SKYLD**, skyld for det ovenstående.

Jeg var blevet påmindet, fordi Camilla i en e-mail havde skrevet noget som jeg ellers havde glemt alt om. Hun skriver: *”JA, DU HAR HJULPET OS ØKONOMISK, OG DET HAR VÆRET HELT FANTASTISK, VI HAR VIRKELIG HAFT DET SMÅT MED PENGE, SET I BAKSPEJLET, VILLE JEG ØNSKE, AT JEG HAVDE SAGT NEJ TAK. DET ER GODT NOK IKKE RART, AT FÅ SMIDT I HOVEDET, AT MAN KUN GIVER LYD FRA SIG, NÅR DER ER PENGE.”**

---

* Camilla skriver alt dette med store bogstaver. Jeg lader det blive stående sådan, når jeg gengiver hendes tekst her, dette selvom jeg ikke er helt klar over hvad meningen bag kan være. Her hvor jeg nu bor, betyder valget af ”consistent upper case” at man ”skælder ud, er vred”. Jeg kender ikke de danske regler på dette område, da jo alt dette er forholdsvist nyt. Men, det kan jo også være at tastaturen simpelt hen har låst sig af en fejl. Mig er det lige meget, jeg lader det blive stående som skrevet for at ikke blive beskyldt for at censurere eventuelle følelser, de følelser som jo alligevel kan udlæses af selve teksten.

Hvad var så baggrunden for dette ”få smidt i hovedet” osv.? Jo den 22 august 2007 havde jeg skrevet: *”Kære Camilla, Du har ikke kun været sød og rar overfor mig sidste gang vi mødtes men også tidligere. Men, når jeg vel er gået, så hører jeg aldrig noget (bortset fra invitationer til fødselsdage). Det er ligesom at det med at holde kontakt skal være min opgave fuldt ud. Jeg kan ikke huske hvornår du sidst ringede bare for at tale med mig, høre hvordan jeg (vi) har det. Bortset fra nogle e-mail bekræftende at penge var kommet frem, og den e-mail du nævner, har jeg ikke hørt noget fra dig siden jeg flyttede til London - men det var ikke anderledes før jeg flyttede. Ikke en eneste gang har du ringet til mig. (...).”*

Hvad drejede det sig så om med disse pengetransaktioner? Jo det var den ”gæld” jeg havde *følt* jeg havde som følge af, at jeg ikke havde været bevidst om at Camilla betalte hjemme fra sine arbejdsindtægter ved siden af skolen, samtidig med at Ina havde fortsat med at modtage alt som tidligere, og også, uden min viden, siden en del år igen arbejdede fuld tid. For at kompensere for hvad min datter havde været udsat for bag min ryg som teenager, så gav jeg hendes ny familie alt hvad jeg havde, når jeg nu lige pludselig havde fået nogle penge tilovers.

Når jeg kort tid efter skulle til at begynde på en frisk i England havde jeg godt nok ingen gæld at kæmpe med, men heller ikke noget økonomisk sikkerhedsnet. Jeg havde brugt dette på at kompensere Camilla for noget som ikke rigtig kunne betales tilbage, selvom det jo overhovedet ikke havde været mig der snød hende som ung, men hendes mor.

Jeg erkender at det er taget ud af direkte sammenhæng, følgende citat fra en af hendes e-mails i nulleårene, men det summer op hvad Camilla skulle sige til denne historie i dag, hvis hun havde fået chancen. *”Jeg gider heller ikke flere breve, der er allerede blevet sagt rigeligt, og jeg gider slet ikke, at høre mere ondt om min mor. Måske på gensyn.”*

Den gang jeg var barn betalte jeg min tennis selv, men klaveret var sparet op til af mor. Jeg har mange gange takket hende for dette, der har betydet så meget for mit liv. Musikken har været centralt for mig, selvom det aldrig rigtig er lykkedes mig at ”komme ud og spille”. Dvs. med sangeren Finn Dahl var jeg godt på vej engang. Vi spillede på en del mindre steder i København.

Derefter fik jeg tilbudt job som ”hyggepianist” på Skindbuksen, fire timer en aften en gang om ugen. Helt dårlig kan jeg ikke have været, ejeren talte om at give mig to aftener, men kun for at kort tid derefter ”fyre mig”. Det var jo af natur et meget usikkert job, kunne ende til enhver tid uden forvarsel. Jeg mener at han havde fundet en anden som var bedre end mig.

Det var gode penge, 600 kroner for fire timer, men da det havde været mit drømmejob, henover alt andet, noget som jeg havde øvet mig for i 25 år og mere, så havde jeg gerne spillet gratis, men sådan skulle det ikke være.

Det var en meget lang ”uddannelse” som endte med en meget kort ”karriere”. Jeg kan ikke huske om dette job var det første eller andet job jeg blev fyret fra, det var næsten ved samme tid som jeg blev sparket ud af Kirsten fra det psykiatriske hjem i Lyngby.

De aggressive e-mails var mange og aldrig læste jeg noget virkeligt venligt. Jeg kan ikke huske andet fra Camillas voksne liv end at jeg, bortset fra fødselsdagsinvitationer, stod for *ALLE* forsøg på kontakt. Jeg kan huske et eneste andet besøg i de ni år jeg boede i Domus Vista, og da jeg ikke følte mig velkommen at komme uden at være formelt inviteret, så var mine besøg hos hende også meget sjældne. Hvis *jeg* ikke ringede var der heller ingen telefonkontakt.

Jeg husker *en* gang at Jennie og Simon og jeg var hjemme hos dem, og dette er hentet fra min korte tid tilbage for at arbejde ved tiden rundt omkring Josephines cancerdiagnose og behandling. Det er med al sandsynlighed det som er refereret til i denne besked:

"JEG HAR LÆNGE GÅET OG FØLT, MIG OG MIT HJEM MISBRUGT, SOM EN SLAGS VARMESTUE. DET HAR DA VÆRET SKØNT FOR DIG AT KOMME HJEM TIL MIG, FÅ MADEN SERVERET, HYGGE I SOFÆN MED JENNIE OG SIMON, AFTALE STRØGTURE MED DEM, ISHOCKEYKAMPE M.M. ALT IMENS KAFFEN OG KAGEN BLEV SERVERET, OG SÅ VAR DEN GODE GERNING OVERSTÅET, DU HAVDE BESØGT MIG, IKKE TALT MED MIG, MEN BESØGT MIG."

Jeg har ingen anelse hvad hun tænker på med disse ord. I al den tid, omfattende ca. 20 år, husker jeg en eneste gang, hvor jeg blev serveret mad i Camillas og Jespers hjem. Alt det her lyder som om det kommer fra nogen der er dybt frustreret, misundelig og jaloux. Jeg kan i dag sige til Camilla: der var ingen grund for denne misundelse. På ingen måde betød de to mere end du, og hvad du tidligere har læst i denne tekst burde understrege dette med al tydelighed. Jeg kan ikke besvare anklager der er grebet ud af intet, anklager der mangler al realitet.

Men der var mere i samme stil. Jeg gengiver det her, men kan kun undre mig over hvor disse tanker kommer fra.

"MEN JEG HAR FAKTISK OGSÅ SKREVET ANDRE MAILS, OM HVORDAN DET GÅR, MEN NÅR DU ALDRIG SVARER IGEN, MED HVAD DER SKER HOS DIG, SÅ FORSVINDER MOTIVATIONEN. OG HVORNÅR HAR DU SIDST RINGET FOR AT SNAKKE MED MIG…"

Dette skrevet til nogen som ALTID svarer på ALT. Jeg aner ikke hvad hun hentyder til af e-mails, måske en bemærkning til en af disse fødselsdagsinvitationer, jeg ved det ærligt talt ikke.

Vi er nu i tiden rundt Josephines cancer og vores usikre flytning til det østlige London. Jeg skriver her, *"Mellem midt besøg hos jer og denne e-mail havde vi haft det meget svært herhjemme, hvis du forlader mig for at sige det sådan. Jeg tørstede sådan efter at nogen (og især du, Jennie og Simon) ville ringe til mig og vise at I 'bare var der', at vi betød noget for jer. Josephine og jeg har 'kørt rutsjebane' næsten hele foråret. Der var uger hvor der var tvivl om hvorvidt vi overhoved havde nogen fremtid. Selv dagen før operationen ventede vi på telefonbesked om hvorvidt der overhoved ville blive nogen, om det kunne betale sig eller om man bare skulle behandle symptomerne, tilbyde 'palliative care'".*

Lige på samme tid som canceren blev opdaget havde vi købt vores hus (og det kunne ikke ændres). Det var en byggeruin, støvet og snavset når vi flyttede ind ugen efter Josephine var startet i kemobehandling. Det var ikke et særlig godt sted at være for nogen i hendes situation. Risikoen for alvorlig infektion var væsentlig større end under normale forhold. På et tidspunkt var hun akut indlagt og var tæt på at dø i en infektion.

Den gang var jeg herover [København], så hun var alene. Jeg havde ikke fundet arbejde efter at vi kom tilbage til London, da ansættelsesprocesser er meget langsomme og det på det tidspunkt var meget få jobtilbud. Jeg var tvunget til at tage til Danmark for at skaffe penge, vi havde intet andet valg.

Men når jeg nu vendte tilbage til vagter på Grønlandsinstitutionen, så havde jeg ikke noget sted at overnatte. I den tid jeg senere vil behandle om Jennie og F. Nielsen så boede jeg i den koldere tid på forskellige vandrehjem og ellers i et lille telt på Bellahøj camping. Især vandrehjem var svært da der naturligvis var meget støj der om dagen, hvor jeg behøvede at sove. Det var en svær tid da Josephine til tider var meget dårlig derhjemme og ved i hvert fald et tilfælde tæt på at dø af en infektion.

Det var i sådan en tid, hvor jeg en gang mødtes med Jennie og Simon i byen. Jeg havde en aftale med Camilla om at komme på besøg næste dag. Det var koldt ude, vi havde været et sted for at spise og så tænkte jeg at hvorfor kunne vi ikke tage ud til Camilla og være sammen alle sammen den aften. Jeg ringede, men beskeden var, en mundtlig version af det tidligere nævnte, og disse ord glemmer jeg aldrig: *”mit hjem er ikke en varmestue”*.

I mange år har jeg arbejdet med og prøvet at hjælpe mennesker med behov for varmestue om vinteren. Ina, Gun og jeg havde sørget for at vores børn var skrevet op til lejligheder, til sikre boliger, vi havde alle tre gjort alt for at de skulle få leve i tryghed. Det var nok derfor disse ord ramte mig som en damptromle. Jeg aflyste så besøget næste dag og blev derfor udsat for yderligere beskydning.

Lad mig nu skrue tiden lidt tilbage. Selvom det er klart at jeg ikke på nogen måde var etableret i London umiddelbart efter ankomst, så er jeg blevet bebrejdet for at ”ikke ville have besøg”, dette efter at jeg havde boet i Domus Vista og i ni år været genstande for et eneste sporadisk besøg uden fødselsdagsinvitation. På disse beskyldninger svarede jeg:

”Camilla, Det er rigtig at jeg ikke ville have besøg lige efter jeg flyttede. Jeg havde jo ikke andet end en seng i et lille værelse. Efter at jeg så havde mødt Josephine var jo alt anderledes. Min/vores dør har altid været åben og ikke nok med at enhver gæst kunne og skulle føle sig som hjemme, for jer ville vi også have betalt alle udgifter, flybilletter, alt, ligesom vi havde gjort for Jennie og Simon og også Stine og Frederik.”

Med tiden var der dog en ting, som gjorde at jeg ikke længere selv havde så meget lyst til at spørge om I ville komme over til os - selvom I naturligvis havde været meget velkomne, hvis I selv havde foreslået det. Det første efterår efter at jeg havde lært Josephine at kende tog jeg hende med til København - ALENE for at se KLIMA forestillingen det år. I respekt for dig ville Josephine meget gerne, udover at møde jer alle, komme for at opleve teateret, dette selvom hun jo ikke ville kunne forstå

handlingen, eller hvad der blev sagt. Jeg spurgte så dig om det var okay at vi overnattede hos jer. Det var det ikke. I havde ikke tid til os. Jeg forstår, at I havde travlt med forestillingen, men det eneste jeg bad om var at få lov til at sove hos jer (gerne på gulvet).

Det var Josephines første gang i København. Vi var ikke velkomne hos Camilla, men vi havde en dejlig aften i Tivoli.

Jeg var skuffet over at vi måtte indlogere os på hotel. Set i bakspejlet, og i respekt for Josephine, skulle jeg have valgt at aflyse det hele. Josephine er selv så gæstevenlig, og her stod jeg og følte at vi ikke var velkomne hos min egen datter, selv om hele baggrunden for vores rejse var for at komme og se *dig* spille teater. Vi var dog velkommen til at invitere jer allesammen ud på restauration efter forestillingen. Jeg kan ikke hjælpe dette, men denne episode, minder mig om den gang din mor nægtede Claudia og hendes unge veninder at sove i deres soveposer på vores stuegulv i Baldersgade.

Der var en tid omkring 2007, da jeg modtog en række af denne slags vrede e-mails fra min datter. Et af mine svar var:

"Jeg bliver ked af at du skriver at jeg ikke engang er interesseret i mine børnebørn. Hele mit voksne liv har jeg kæmpet en kamp for at få lov til at være en del af mine børns liv. I dag orker jeg det ikke mere. Jeg vil stadig, men jeg vil også være ønsket. Jeg vil ikke kun 'få lov' til at være med. Jeg har altid elsket dig meget højt, Camilla. Jeg er meget stolt over alt hvad du har opnået. Jeg er så glad for at du har mødt Jesper. Jeg har set hvor kærligt I opdrager jeres to små piger. Tænk hvis alle små børn kunne vokse op sådan. Det vigtigste for mig, det som betyder ALT er at I (ligesom Jennie og Simon) er lykkelige mennesker som trives med jeres liv. Hvis det betyder at I helst vil leve uden for meget kontakt med mig så accepterer jeg det. Jeg vil meget gerne være en del af jeres liv, men jeg er lykkelig bare det går jer godt. Du skal bare vide en ting: lige meget hvad der sker, hvis du har brug for mig – lige meget for hvad - så er jeg her. Min/vores dør er altid åben. Vi har et sødt lille hus og der er også plads til jer. Når som helst I har lyst, så er det også jeres hjem."(...)Kærlig hilsen FAR"

Denne hilsen fra mig stod overfor udsagn som følgende, selvom jeg ikke længere kan huske det korrekte sammenhæng. Det følgende var ikke et svar på ovenstående, men det var fra den samme tid. Venlighed så jeg ikke meget af, i virkeligheden intet.

"Men nu kan jeg så berolige dig, lysten til at besøge dig er helt forsvundet. Har du lyst til at se os og dine børnebørn, kan du jo melde ankomst i god tid, så skal du/i være velkomne, men jeg gider ikke flere straffe, så skal du hellere blive væk. Jeg

kommer ikke til at invitere til flere fødselsdage, er I i landet, må I sige til, så skal I være velkomne."

Alt jeg har gengivet her har jeg, for at det ikke skal blive opfattet som ren fantasi, taget ordret ud fra e-mails, alt gemt elektronisk. Det står der sort på vidt, men jeg husker også mundtlige kommentaren som denne: "*jeg vil at du skal kæmpe for at se dine børnebørn*". Nej, Camilla, det skal jeg ikke kæmpe for, det er nemt for mig, fordi, for at citere dig selv, min lyst er helt forsvundet for den slags. Jeg kæmpede i alle dine unge år for at have normal kontakt med dig, jeg er ikke længere interesseret. Du ønskede med denne opfordring, at jeg skulle fortsætte med at "kæmpe", det var ligesom om du var taget over hvor din mor slap, som om I to skulle dominere mit liv til den sidste dag. Men sådan bliver det ikke. Og det er nemt for mig at sige dette, fordi, helt ærligt, jeg er ikke interesseret.

Når jeg i årene rundt 2005-8 eller sådan noget læser Camillas e-mails, så slår det mig hvordan hun udtrykker sig. Der er så meget aggression i disse korte tekster. Hun beskyller mig for at "tilsvine" folk, men jeg kan ikke forestille mig at hun kan finde et eneste troværdigt eksempel til at underbygge disse grove beskyldninger. Hun glemmer eller er ikke klar over, at sandheden ikke kan være "tilsvining", lige meget hvor svær den kan være at høre. Jeg er ked af at hendes sprogbrug har udviklet sig på den måde. Jeg finder dog trøst i at tro at, ligesom med Leif, det er formentlig kun mig hun ser ud til at hade så meget. Jeg er sikker på at Camilla overfor alle andre mennesker er sød, venlig, omsorgsfuld og kærlig og det er for mig det vigtigste. På den måde kan jeg bedre holde ud at tænke på aggressionen rettet mod mig, især nu når vi aldrig igen skal ses, aldrig mere skal høre fra hinanden.

Uddrag fra lidt korrespondance, uden at jeg hermed siger at det skulle være fyldestgørende og i komplet sammenhæng.

Camilla: *"MEN I BUND OG GRUND, ER DET NOK OGSÅ "BARE" FORDI, JEG IKKE LEVER MIT LIV, SOM DU NOK HAVDE FORESTILLET DIG. DU KAN BARE IKKE LIDE MIG, SOM JEG ER."*

Mig: *"Jeg har allerede svaret på dette en gang. Jeg skrev: Jeg kan faktisk bare ikke forstå hvad det er du prøve at sige med dette udsagn. For det første går jeg som absolut grundregel ind for hvert menneskes ret til at selv udforme sit eget liv. Jeg mener vi allesammen skal have ret til vores egen tilværelse (men naturligvis med respekt for andres). Hvordan kan det så være at det ikke også skulle gælde dig?*

Det ville da ellers være højden af dobbeltmoral. Men, bortset fra det, jeg kan ikke forestille mig i mine vildeste drømme, hvordan du skulle kunne leve dit liv mere i overensstemmelse med hvordan jeg kunne ønske mig det. Igen, det er da ikke min ret til at blande mig i hvordan du lever, men jeg har da ret til at glæde mig og være stolt. Jeg synes ikke det er rimeligt, at jeg bliver pålagt holdninger, som slet ikke er mine."

En anden gang skrev jeg: *"Jeg føler at du ikke kan lide mig og at jeg, og min del af familien ikke betyder noget. Det har længe plaget mig. Det plager mig ikke så meget mere. Jeg er begyndt at acceptere at sådan er det nu blevet, og det jeg skal være glad for er at det går dig godt, at du har et fint forhold til din mor og Preben såvel*

som til Jespers forældre og udvidede familie. Jeres lykke gør også mig glad og lykkelig."

Jeg finder også dette citat fra vores korrespondance: *"Det du og Jesper har skabt for jer selv og de små piger er jo, som jeg ser det, den fuldendte lykkelige familie. Jeg er stolt over jer. Jeg er stolt over hvordan i prioriterer familien og børnene frem for luksusgoder og ferierejser. Hvor god ville verden blive, hvis flere tænkte som jer."*

Jeg skrev også på et tidspunkt: *"Jeg er stolt som en pave, når jeg hører om dig og dit arbejde. Jeg fornemmer så stærkt, hvordan du virkelig gør en forskel for 'dine' børn. Du virker på mig så professionel. Du kigger på børnenes behov. Du har sans for deres problemer og hvordan de kan hjælpes til en lykkeligere barndom. Du havde ikke sådan en pædagog, den gang du var i børnehave på Bispebjerg. Selv savnede jeg noget lignende, den gang jeg var lille. Jeg er så utrolig stolt af dig, dit hjem og din familie. Hvor ville jeg da så gerne selv starte forfra og vokse op der."*

Alt dette er at finde i vores elektroniske kommunikation. Det er ikke noget jeg finder på i dag. Det er det gode ved internet og e-mails: fakta, alt jeg gengiver og citerer står der i de gamle e-mails sort på hvidt. Hvis Camilla kan finde "tilsvinende" tekster fra mig, så skal hun være velkommen at præsentere dem. Men jeg må her understrege, saglig præsentation af sandhed kan ikke være "tilsvining".

Du har åbenbart en meget god hukommelse når det handler om at angribe mig decennier senere om "din svære barndom" når du var hos mig. Selv husker jeg ikke den følgende episode, på ingen måde vil jeg betvivle at det skete, det handler om sikkerhed, så jeg er forundret over at det ikke har plaget mig gennem årene. Camilla skriver:

"Jeg har altid været så kedelig og overforsigtig som barn, men jeg husker engang du, jeg og farmor var i en slags sommerpark. Vi startede dagen med at være på en stor indendørs legeplads, jeg havde bare glædet mig. På legepladsen var der en hængebro og den måtte jeg ikke gå op på for dig, der var mange børn på, de hoppede og den var farlig. Umiddelbart ingen problemer, for jeg turde heller ikke. Nu var det så bare sådan, at pludselig forsvandt alle disse vilde børn og hængebroen var helt øde. Det var godt nok svært, den så så spændende ud, så jeg vovede mig stille og roligt ud på den og satte mig ned og holdt godt fast, KÆMPE SEJR. Bagefter kommer der nogle børn ud på broen, og jeg var med, det var helt vildt, jeg var glad og råbte se far. Nej hvor blev du gal, du flåede mig ned, vi gik hjem med det samme, og så talte du ikke mere med mig den dag."

Nej, desværre, jeg kan slet ikke huske din beskrivelse af denne frygtelige oplevelse du havde i en slags "sommerpark". Jeg ved ikke hvad du taler om, så jeg kan ikke kommentere det udefra hvad jeg kan huske. Dog, jeg var generelt så bange for at noget skulle ske med dig, at du skulle falde ned fra noget og så videre.

Overbeskyttelse af dig indrømmer jeg da gerne. Hvad jeg vil at du skal vide er, at det ikke var udefra ondskab men angst, konstant angst at du skulle komme til skade. At overbeskytte sit barn er bestemt ikke godt, men det er vel heller ikke noget man skal straffes for, for resten af ens liv. Jeg er ked af, at du har haft denne oplevelse i denne park. Det eneste jeg kan forsvare mig med er, at jeg elskede dig så højt og

helst ville have haft dig pakket i vat. Jeg kan ikke huske noget af denne dag, men jeg er ked af at du skulle have lidet så meget.

Jeg må have været bange men kan det være rigtig at jeg skulle have ”flået dig ned”, at jeg ikke ”talte med dig mere den dag”. Kan jeg virkelig have været så ond? For mig er det også mærkeligt at jeg ikke husker noget som helst fra denne episode. Jeg mener ikke at min hukommelse normalt er fremragende, men jeg ved at når det kommer til ting som beskrevet, og beslægtede langt mindre alvorlige episoder, så husker jeg *alt*, det bliver i baghovedet i årevis, det plager mig og bliver tænkt igennem, bearbejdet og evalueret fra morgen til aften, dag ud og dag ind. Dette bare ikke.

En ting du skriver ved jeg dog er totalt forkert, du skriver at du var ”kedelig” som barn, det er bestemt ikke sandt. Jeg ved ikke hvad du mener med at være ”kedelig”, for mig var du alt andet, for mig var du *alt.*

> Jeg har set statistik der viser at flest ulykker på legepladser sker når forældrene kigger på, og er nervøse. Åbenbart, der må i denne verden være andre forældre, ”onde” ligesom mig, må jeg formode, selv om mit syn på ondskab ser anderledes ud. Uro for sit barns sikkerhed mener jeg personlig ikke at høre dertil. Jeg ved dog ikke, jeg er ikke pædagog.

En episode har jeg i mange år følt **SKYLD** for, jeg har ment at jeg ikke handlede som jeg skulle, jeg havde ikke været god nok. I årevis har det plaget mig, da jeg i mindet foran mig ser min lille datter i vrede cykle ned af bakken i fuld fart på vej hjem. I dag kan jeg se mere nøgtern på hvad der skete og jeg kan nu finde mig mindre skyldig i forsømmelse, men det har taget mig mange år at nå dertil.

Gun, Camilla og jeg havde cyklet til Klampenborg og i Dyrehaven havde vi lejet en pony for at tage på en lille gåtur i skoven med Camilla ridende. Det gik godt nogle minutter indtil vi var kommet et meget lille styk vej væk fra staldene. Hverken Gun eller jeg havde nogen autoritet over ponyen og den besluttede sig nu for at spise af det dejlige græs langs vejen. Fuldstændigt ignorerende Gun og mig fortsatte den så med dette indtil vores tid var ved at løbe ud og vi skulle vende hjem med den igen, og hjem ville den godt gå.

Vi havde så alligevel i det mindste været sammen med ponyen i den tid vi havde lejet den. Men det var ikke nok, Camilla krævede at vi skulle leje en anden. Jeg (vi) havde ikke råd til det og syntes måske heller ikke at det var rimeligt, vi havde jo gjort vores bedste og så slemt var det vel heller ikke.

Ligesom med alt andet vi gjorde sammen, i denne tid var Camilla i centrum, det var om hende det hele drejede sig, men, desværre, hun blev meget hurtig sur hvis noget ikke passede. Gun ofrede alt for os og for min lille pige, når vi tog på udflugt var Camilla altid med, alt det mens hendes egen mor aldrig gjorde noget lignende men sad hjemme med en smøg og termokande med kaffe og sagde: ”ikke nu, kan du ikke se at mor ryger”. Jeg fandt det hele så uretfærdigt overfor Gun, som altid var så sød og kærlig overfor min/vores lille pige. Der ude i Dyrehaven var Camilla vred på mig, og vel også i forlængelse af det på Gun, og dagen i skoven var ødelagt. Jeg havde ikke været god nok.

Mærkeligt nok, denne forsømmelse i Dyrehaven blev formentlig aldrig rapporteret videre til den øvrige familie. Denne gang slap jeg for bebrejdelser fra dem, men desværre ikke fra mig selv, det ville fortsætte mange år fremover. ”Tænk hvis en ulykke var sket, når hun cyklede hjem i sådan en vrede.”

Dette var i begyndelsen af Guns og min tid sammen i København, lad mig nu skrue tiden nogle år fremad igen, til slutningen af denne fælles tid, til 1993 året hvor vi bliver separerede. Min verden styrtede nu igen sammen, endnu engang skulle jeg til at være weekendfar. Det jeg havde bygget op skulle nu igen rives ned, blive smidt ud og solgt og jeg forventedes bare at tage det som det mest naturlige i verden.

Camilla beskyldte mig senere for at ikke støtte og opretholde *hendes* kontakt til Guns familie. Jeg er ked af det, Camilla, jeg havde ikke overskud til andet end at prøve at stable mig selv på benene igen. Jeg kunde ikke også klare at hjælpe dig, og jeg ved ikke hvad jeg skulle have hjulpet dig med. Gun ville skilles fra mig, då hun havde fundet en anden og havde al ret til det, men du var da ikke part af det og behøvede da ikke som 18-årig min hjælp til at fortsætte dit forhold til hendes familie. Jeg synes andre skulle have taget sig af det, hvis der nu var sådant et behov.

Jeg var i krise og kunne dårlig nok klare mig selv. *Jeg* havde brug for støtte, men verden så ikke sådan ud. Hvad jeg fik var i virkeligheden det omvendte, nu mistede jeg også dig. Jo, jeg har altid følt at det var der jeg mistede dig, selvom jeg jo godt ved, at jeg også havde set mindre og mindre til dig desforinden (jeg var jo dengang heller ikke klar over at du selv skulle betale for disse rejser…). Okay, hvorfor skulle jeg have forventet noget andet? Jeg havde jo aldrig været en fuldværdig fader, kun en der var tolereret så længe jeg selv tolererede al nedværdigende behandling, opretstående og med et smil.

Nej, jeg nægter at igen acceptere rollen som syndebuk, den rolle som endnu engang var udpeget for mig. Skylden var heller ikke Guns, det var ingens. Lad mig give en lille baggrund til dette. Jeg er godt klar over, at hvad jeg nu skal fortælle ikke er en traditionel historie om gensidige beskyldninger om end det ene end det andet, og det har jeg det godt med.

Efter at vi var flyttet over til København blev Gun og jeg almindelige men også aktive medlemmer af dansk afdeling af Amnesty International. Vi var aktive i en lokal gruppe og deltog i denne gruppes møder en gang om måneden og derudover skrev vi breve og deltog i kampagner. For mig var yderligere ting kommet til og alt dette fuldt ud med Guns støtte. Men det var *jeg* der udadtil var optaget med konsekvenserne af Vestre Fængselssagen og andet dertil hørende. Jeg var aldrig ”ude med kammeraterne” (okay, jeg havde ikke nogle) og morede mig, men en hel del af min tid var taget op af møder osv. udenfor familien og alt arbejde (de faste men også mange ekstra vagter, da vi behøvede pengene).

Gun beklagede sig aldrig, ikke over disse aktiviteter, som hun fuldt ud støttede og heller ikke over noget andet. Men jeg følte det skulle være godt for hende, godt for os begge, om hun også havde noget andet end familien, hjemmet og arbejdet. Da Gun havde en dejlig sangstemme foreslog jeg, at hun skulle søge optagelse i et kor, nyde musikken og møde andre mennesker. Til min glæde gjorde hun så og var glad for det. Det var bare det, at der mødte hun også hurtig sin kæreste, Finn, og det kom så helt pludselig til at betyde sluttet på vores lille familie. Jeg erkender jeg var slået

ud. Hvis jeg ikke havde været det, hvad skulle det så ikke have sagt om vores forhold og min kærlighed til min lille familie. Men jeg forstår også Gun og hendes valg af fremtid.

Jeg kendte jo ikke Finn på dette tidspunkt. Mens de var sammen mødtes jeg aldrig med ham, og dette var *mit* valg og kunne lade sig gøre fordi Gun forstod og hjalp med det praktiske. Men jeg var meget tidlig udmærket klar over, at han var en flink og rar mand, også overfor mine børn, og dette blev bekræftet fuldt ud efter at også deres forhold var slut og jeg, når vi nu var i samme båd, lærte ham personligt at kende.

Jeg har beskrevet dele af denne tid også andre steder i denne tekst, men her vil jeg afslutte med at sige at jeg på ingen måde kan acceptere skyld for at, som Camilla antyder, at denne proces skulle have skadet hendes, en 18-årig ung voksen dames, forhold til Gun og øvrig familie.

Jeg er udmærket klar over at Gun ikke var lykkelig, jeg er udmærket klar over det *i dag*, men det var jeg ikke den gang. Jeg blev først klar over at noget var galt en dag, hvor Gun lå på vores sofa i stuen og jeg lagde mig ved siden af hende. Hun så ked ud af det og af en eller anden anledning spurgte jeg ”Vill du inte ha mig längre?” og hun svarede ”nää”.

I alle disse år vi havde været sammen havde Gun aldrig før sagt noget som helst som kunne hentyde til at hun ville ud af vores ægteskab. Jeg var ikke glad for det den gang jeg først hørte det, men jeg er glad for det i dag. Hvor frygtelig en tanke det ville være, hvis jeg først i dag skulle til at opdage at hun havde følt sig fanget i alle disse år, ligesom jeg selv engang havde været en gang, for at ikke tale om min mor.

Jeg er derfor glad for at jeg selv havde hjulpet med at sætte skub i den frigørelse. Det var jeg som havde opfordret hende til at søge optagelse i et sangkor, og det var der hun mødte Finn, manden som blev den direkte årsag til at hun nu ville prøve noget andet. Jeg skal dog understrege, jeg beskylder ikke Finn for at ”rende af” med min kone, han var godt nok der den gang, men, som teksten siger til en af mine kære country&western sange: ”nobody steels a husband, who is happy with his wife.” Det gælder selvfølgelig også omvendt. Det kunne lige så godt have været en anden *værdig* mand, tidspunktet var kommet.

Hvad sårede mig var at beskeden kom uden forvarsel, som et totalt chok, og, værre end det, *jeg* blev så bedt om at fortælle jer, vores børn. I to sad i mit skød og bag jer kunne jeg se jeres mor betragte os. Jeg fortalte at ”det var synd for jeres mor, jeg var ikke god nok, hun var ulykkelig og det var min skyld at vi nu ikke havde anden mulighed end at splittes ad”. Det sårede mig at se jeres mor smile ad os, mens jeg fortalte dette, noget som var en katastrofe for mig.

Det var en katastrofe som var yderligere forværret af at jeg nu, kort tid forinden, efter mange år af at ”kunne meget godt lide” også var blevet *dybt forelsket* i Gun. Jeg vil understrege her, at dette sidste godt nok var ”lidt sent” og ikke på nogen måde er det ment som hverken bebrejdelse af hende eller undskyldning for mig selv, det var totalt mit eget problem. Lige meget hvad, det var stædig en kendsgerning.

Der var kun et par måneder tilbage af vores ægteskab, når det for første gang lykkedes for mig at åbne op og fortælle Gun om de mørke skyer som i årevis havde gjorde mig vredladen og tavs, fortælle om dæmonerne som havde været årsagen til at jeg ofte havde lukket mig ind i mig selv ”uden årsag”, ”uden forklaring”. For første

gang følte jeg total åbenhed og dermed genuin nærhed mellem os. Pludselig, efter at vi nu havde været sammen i næsten 15 år, så var jeg for første gang også *forelsket*. Det var som om de sorte skyer pludselig var væk, at tale åbent om alt dette, at vide at min egen kæreste forstod mig, at være enige om at verden er ond, men at vi er der for hinanden, alt det havde pludselig forandret mig. Det var nu engang sådan at først på dette tidspunkt, nogle få uger før vores ægteskabs endelige finale, skulle jeg til at opleve hvad begrebet forelskelse i virkeligheden var for noget. Jeg havde jo aldrig oplevet denne følelse før, eller måske bare for en time eller to, engang for mange, mange år siden.

Sytten år gammel havde jeg haft min første kæreste, Kerstin, en meget sød og kærlig pige fra Kalmar, men selv om hun gerne ville, så fuldendtes aldrig vores forhold. Jeg ville spare min debut til den helt store kærlighed, til den pige jeg altid havde søgt efter og drømt om. Det kunne have været kort tid derefter, hvor jeg for en enkelt aften følte mig i syvende himmel, men det varede kun meget kort. Jeg havde mødt en anden meget sød pige i Blomstermåla Folkets Park, kom aldrig til at røre ved hende, men den nat på vej hjem var som en fortryllet nat. Jeg troede længe at det må have været det andre kalder *forelskelse*, men helt sikker blev jeg først den morgen, når jeg cyklede hjem fra nattearbejde på Sundholm, eller rettere sagt svævede hjem på en blå sky, i viden om at min elskede Gun ventede på mig derhjemme.

Gun havde givet mig alt, og hun havde givet Camilla den lillesøster hun så inderligt ville have. Men jeg havde ikke været klar til at leve op til hende. Ydre omstændigheder, sorte skyer fra fortiden, havde belastet vores forhold, og i dag, hjulpet af efterklogskab, kan jeg godt se, at jeg svigtede hende. Jeg opdagede for sent, hvor meget jeg elskede hende, og hvor meget hun betød for mig.

Tragedien med denne min nyfundne forelskelse og chance for bedring i mit indre, var for mig at det, desværre, var begyndelsen til sluttet. Det var det sidste dolkestød fra systemet militær, i hvert fald for en tid. Jeg havde til sidst alligevel ikke sluppet væk. En langt større tragedie er også, at jeg på ingen måde er en undtagelse, jeg er kun en af adskillige unge mænd gennem tiderne ødelagt at dette krigeriske tvangs-system.

Lige præcis, desværre ved jeg alt for vel, hvor almindeligt dette nu engang er, jeg var og er kun en af mange, mange millioner, og vi behøver ikke at gå til Ukraine-krigen og lignende for at finde ud af at min lidelse i sammenligning med andres kan betegnes som ”suffering light”. Hvis jeg mod al forventning en dag skulle ende op i tvivl, kan jeg til at starte med bare læse mine egne bøger og artikler.

Efter at det meget hurtig stod klart at den umiddelbare grund til vores separation var en ny mand, Finn, så betydede det så også sluttet på vores families tid i huset i Vigerslev. Jeg havde arbejdet på det i alle år vi var der, og husker at der var et par småting som skulle laves før jeg så flyttede ud. Det var bittert. Bogstavelig, jeg fejede en dag carportens tag for det sidste byggeaffald, job afsluttet og derefter gik jeg min vej.

Gun var ikke Ina, jeg har aldrig troet at denne slutning var noget hun havde planlagt fra starten. Loven ville have været på hendes side, hvis vi havde været uenige om noget som helst, men den kendsgerning, at manden stort set ingen

reelle rettigheder havde, er og var ikke hendes skyld. Gun ville at vi skulle have delt myndighed, dvs. betale underhold til hinanden og hun mente også at jeg kunne blive i huset.

Problemet med begge disse ting var at ingen af os af egen kraft uden hjælp af den anden kunne blive i en bolig stor nok til at give begge børn sine egne værelser. Det var *MIN* beslutning at afslå disse forslag, noget som så endte med at vi endte op i, for hende, fast ejendom og, for mig, lejet lejlighed, alt med konsekvenser for vores respektive fremtidige forsørgelse og økonomiske forhold.

Økonomisk set var det naturligvis for fremtiden en dårlig løsning for mig, men *JEG* valgte dette, at underholdet kun skulle gå den ene vej, til hende, for at gøre det mulig for Gun at have plads nok til jer alle tre. Jeg mener at jeg fik noget meget værdifuldt ud af den aftale, selv om den på ingen måde havde været en betingelse for noget som helst: min tid med Jennie og Simon som skilsmissebørn kom til at blive så meget nemmere for mig at klare, sammenlignet med den tidligere erfaring. Det var ikke nemt, men jeg behøvede aldrig hente og aflevere mine to yngste børn med deres tasker. De blev stort set aldrig hentede og afleverede, og de få gange noget skulle hentes, så stod Gun for det. Til daglig kom de til mig fra skolen og gik til skolen, for at måske derefter gå hjem til Gun, eller alt det omvendt, osv. Det var lykkes at ordne det praktiske så jeg undgik smerten. Jeg er taknemmelig for det. Jeg havde ikke klaret det samme endnu en gang.

Når jeg tænker tilbage på denne tid er der stædig ting jeg er ked af, selv om alt nu i dag er ved at forsvinde ind i en for mig uvedkommende, ligegyldig fortid. Jeg er ikke ked af at Gun den gang ikke længere ville have mig. I dag forstår jeg fuldt ud at hun til sidst gjorde det hun gjorde, jeg er glad for det, fordi intet menneske skal føle at hun/han skal blive i et forhold, hvor man ikke er lykkelig. I dag er jeg lykkelig for at Gun fik prøvet livet af og til sidst fandt en mand som hun gerne ville dele sit liv med, og jeg er glad for at jeg selv nu efter alle disse år føler, at jeg endelig er fri. Men helt godt har jeg det ikke med denne gamle historie, det skulle aldrig vare sket.

Jeg kom direkte fra militæret til sygeplejeskolen, det var som dag og nat, et kulturchok og jeg magtede det ikke psykisk. Aldrig havde jeg bevidst udnyttet nogen, men jeg er klar over i dag, at for mig havde alt den gang kredset omkring Camilla. Jeg skulle aldrig have ladet mit forhold til Gun fortsætte. For den sags skyld, det skulle aldrig have været indledt, men når det nu var, så kom jeg hele tiden til at have mit tvivl om hvorvidt dette var ret.

Men hvordan kunne jeg i denne situation have taget Camilla væk fra Gun og hendes forældre, efter at hun først havde lært dem at kende? Jeg følte jeg havde ikke noget valg. Det var som om hele scenariet spillede op igen fra tiden før Camillas fødsel. Jeg følte mig igen fanget, men nu var det mig der bar <u>*al*</u> **SKYLD**. Den store forskel denne gang var at jeg hold meget af Gun, jeg følte mig ligeværdig i hendes familie, det var en utrolig oplevelse for mig at være hos dem. Men jeg skulle ikke have været der. Jeg skulle ikke have belastet dem med mig. Det var alt forkert, men hvordan kunne jeg tage Camilla fra dem, og omvendt?

Mange år senere, den dag alt var slut med vores familie, så var det naturligvis end mere klart for mig at, vi som par og som familie aldrig skulle have været. De evige skyldfølelser, den depressive tilstand som jeg konstant prøvede at skjule, den voldsomme indre vrede over militæret og hvad dette system havde gjort ved mig, alt

det skulle have stoppet mig fra at nogensinde igen blive dybere involveret med en kvinde. Set i bakspejlet, jeg skulle have gjort mit bedste for at gøre alt godt for Camilla men ellers været blevet for mig selv. Det var ikke ret at give Gun skylden i mit underbevidste for hvad jeg var blevet udsat for fra anden side.

Det var forår 1993, og dette år skulle til at starte med ikke kun et chok men to. Først, selvfølgelig, den pludselige separation, men derefter noget meget værre, den værste oplevelse jeg nogensinde har været igennem: uroen og panikken den aften hvor Gun og alle vores børn var tæt på at miste livet ude på Øresund. Jeg var ikke med, Ina og Preben kom for at hente mig, sammen kørte vi ned til havnen og vel der var alt over.

Jeg havde i lang tid derefter dårlig samvittighed over at ikke gøre noget for jer alle fire, men jeg ved i dag ikke hvad jeg skulle have gjort. Jeg er bare så lykkelig over at det hele endte godt, derefter var det som om alt andet var af så meget mindre betydning. Jeg er også evigt taknemmelig for Camillas rolle ombord; jeg hørte om det, hun var længe min heltinde, men jeg kunne ikke tale om det, den gang. Jeg er også taknemmelig for hvad Ina og Preben gjorde for mig, den aften.

Jeg var nu igen alene, denne gang med to små børn at dele. Det kan ikke sammenlignes med første gang, vi boede nu tæt på hinanden og børnene var større. Takket være Gun skulle jeg ikke igennem det samme igen. Det var ikke nemt men det var heller ikke slemt. At det gik godt i begyndelsen var naturligvis også godt hjulpet af hvad der skete under vores sommerferie. Den sommer havde jeg tre uges ferie og naturligvis alle med Jennie og Simon. Vi var hjemme den første uge og tog på dagsudflugter i byen, derefter havde vi en uges cykelferie til Ishøj og en campingplads der ved vandet og i den sidste uge rejste vi med toget en uge til Tyskland.

På camping/cykelferie til Ishøj

Mathias, min ven i Bad Soden, havde længe spurgt om vi ikke snart kom ned for at besøgte dem. Et par år forinden havde han besøgt os med sin mor og far. Mathias og hans kone, en af de tre piger som en gang sammen med ham kom på besøg i Baldersgade, var også ved at separere og denne uge var begyndelsen til mit forhold til Claudia. Selvom det ville tage mange måneder før det havde udviklet sig til et rigtigt forhold, håbet derom holdt mig i godt humør og forventningsfuld den sommer og efterår.

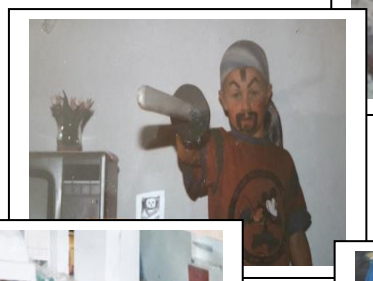
Dette må være påsken 1994 og vores første besøg hos Claudia, den rigtige start på vores forhold. Vi var kommet med toget over Hamburg, Bonn, langs Rhinen til Koblenz og Frankfurt am Main.

Med Claudia ville jeg have overstået alt dette på en god måde, det er jeg sikker på. Jeg tror at vi alle sammen kunne have haft en god, venlig ny begyndelse, hvis der ikke havde været for hvordan jeg meget snart kom til at føle mig behandlet. Meget hurtig kom der udvikling i sagen om Guns ny forhold til Finn, huset skulle sælges og I skulle til at flytte. Det var nu ikke Albertslund eller lignende, bare en lille smule længere væk i Valby. Det var et meget større hus, så det kan ikke have været pladsmangel der var problemet, og jeg synes at de provokationer der nu skulle til at følge var unødvendige og direkte sårende, og med det brød det hele sammen.

I mange år havde jeg, ved siden af arbejde og menneskerettighedsarbejde, også arbejdet hårdt med at ikke kun forbedre hus og have på alle mulige måder, men vi (Simon var langsomt blevet stor nok til at hjælpe i vores lille værksted) havde også begyndt med at selv producere legetøj af forskellig art. Jeg følte mig totalt slået ud den dag jeg kom til huset og opdagede at alt dette var sat ud til storskrald. To hjemmebyggede dukkehuse med alt udstyr, køkken og trapper etc., piratskibet med robåd, alle ”våben” vi havde lavet som kompromis (Simon var stædig kun 7 år gammel, han havde ikke vokset fra dem), sæbekasse-taksa, alt dette, og muligvis mere, var stillet ud for skraldemændene at hente.

Teatret tog I godt nok med til det ny hus, men, trods at det var udstyret med elektriske lamper for scene og tilskuerpladser og mange delikate detaljer, blev det der overladt til sig selv udendørs til at forfalde. Jeg ved det, fordi den gang jeg meget senere havde Holly og Piers på besøg fra England, så bad jeg om at få det tilbage til restauration. Alt det sat ud til storskrald var årsagen til at jeg endte op med at ikke kunne besøge jer i jeres ny hus. Jeg følte jeg låg ned og blev sparket i hovedet.

Jeg husker ikke hvor længe I var der, men det varede ikke så længe før jeres tid med Finn var over. Gun flyttede nu til en førstesals lejlighed i Vigerslev. Vel ankommet der fik hun en ny kæreste, hvis navn jeg ikke husker. Lad os her kalde ham X, og denne mand skulle skabe mange problemer, ikke kun for mig og Finn men især for Gun selv.

Jeg var selvfølgelig ikke lykkelig da han, jeg går ud fra med Guns viden, tog vores otteårige søn med i biografen for at se *Saving Private Ryan*. Jeg mener at det var tæt på psykisk børnemishandling at udsætte ham for det. Simon og jeg var også i biografen til på nær samme tid, til en vilde vesten film. Det var ikke ”Bambi” eller ”Snehvide”, men trods alt en helt anden boldgade, og her var han med sin far.

X havde selvfølgelig ingen ret til at udsætte mit barn for den slags oplevelser, men jeg tilgiver Gun for at ikke være stærk nok til at stå imod denne mands dominans.

X skaffede sig meget indflydelse og magt i meget kort tid. En anden ting var nu hvordan Finn blev behandlet efter bruddet med Gun. Jeg kendte ikke Finn mens de var sammen, jeg havde aldrig set ham, og alt det var min egen beslutning efter sagen med ”storskraldet”. Dette ændrede sig når det var over, fordi vi nu begge var venner til Jørn og Irene og ligesom i ”samme båd”.

Helt den samme båd var det dog ikke, jeg havde min kontakt til mine børn, men Finn, som havde været en god og af børnene meget vellidt stedfar i den tid de havde været sammen, blev nu nægtet at se vores børn. I den situation han nu befandt sig havde han i forhold til børnene overhoved ingen rettigheder. Det lignede dog ikke Gun? Må være kommet andet sted fra.

Hvad ledte dette så til? Jo, det ledte til at Finn begyndte at se børnene i den tid de var hos mig, i min lejlighed. Efter at den ny hersker i Guns hjem opdagede dette, fik jeg gennem Guns formidling at vide at dette ikke var i orden og skulle bringes til ophør. Jeg er stolt over at jeg ikke lod mig afskrække, og lod X hilse, at intet af dette kom ham ved.

Jeg havde godt nok været slået ud af den åbenlyse foragt for de hjemmelavede legetøj den gang I flyttede sammen med Finn. De kunne jo engang have gået i arv til jeres egne børn, hvis de nu ”havde været gode nok til dem” i disse ny tider, men intet sagde mig at det var Finns beslutning at ”rydde op efter mig” på den måde.

Husker ikke hans navn, Claudia, Finn, jeg og Irene. Jørn må have taget billedet.

Heldigvis, problemet med adgang til børnene var kortvarigt, da X’s rolle som partner hurtig var historie. Gun var nu for en kortere tid igen alene, og selv var jeg i et lykkeligt forhold til Claudia og definitivt ikke ude efter at ”komme tilbage”. Men, med risiko for at igen give Jennie vand på hendes ”du skulle altid fortælle mig hvor meget du havde ofret og gjort”-mølle, så hører den følgende historie med til denne skrift og skal derfor fortælles.

Jeg var der for Gun, når hun nu igen kom til at have brug for mig. Jeg ved at mine børn aldrig blev udsatte for at opleve nogle som helst voldelige og/eller verbalt truende episoder involverende deres far, hverken under vores tid sammen som familie, under splittelsen, eller derefter. Jeg ved det ikke med total sikkerhed, hvordan kunne jeg, men jeg er fuldstændigt overbevist om at det samme var tilfældet med tiden sammen med Finn.

Forløbet med X var til gengæld anderledes og vi husker alle sammen alle de trusler som fulgte efter at Gun også havde endt dette forhold. Især husker jeg to gange (det kan have været en gang mere) hvor hun ringer i desperation og beder

mig om at komme hurtig. X havde lige ringet og sagt han var på vej og ville slå hende ihjel. Jeg kaster mig så ud af huset og render i hurtigst mulige tempo de 1.5-2 km fra min lejlighed til hendes, første sal af en dobbeltvilla.

Den sidste gang det skete var min mor på besøg hos mig. Vi havde inviteret Gun, mormor Maja (som var på besøg hos jer) og dig og Simon til at komme over for aftensmad. Jeg skyndte mig så meget jeg kunne, løbesko på og afsted, men når jeg ankommer er X allerede der og sidder stille og rolig og snakker med Gun nederst på trappen op til lejligheden.

Min mor ventede med maden derhjemme, jeg kunne have forsøgt at påskynde en afslutning på Guns og X's samtale, men valgte at ikke risikere at provokere. Jeg fortsatte op til lejligheden, hvor Maja og Simon sidder ved køkkenbordet. De har radioen på, jeg slukker den for at kunne følge med i hvad der sker dernede og er klar til at forsvare mine børns mor, om det så skulle være med mit eget liv. Det bliver heldigvis ikke nødvendig, X går efter noget tid og vi vender tilbage til middagen med min mor. Det mener jeg i hvert fald, jeg husker alt fra det jeg kom ind ad døren og passerede de to på trappen med en venlig hilsen. Jeg husker alt til det øjeblik X forlod huset, men absolut intet derefter. Resten af aftenen er totalt væk.

Men den episode har plaget mig i mange år derefter, jeg beskylder mig selv for ikke at beskytte Gun godt nok, for at vente i baggrunden i stedet for at blive ved hendes side dernede? Ville det have provokeret yderligere? Jeg ved det ikke, jeg kommer aldrig til at vide, men det plager mig, jeg har haft mange skyldfølelser over dette gennem årene.

X havde langsomt, skridt for skridt, flyttet ind til Gun ved at hele tiden tage småting med og skabe et status quo af at han boede der. Når forholdet så var over, nægtede han at hente sine ting. Gun blev professionelt rådgivet om hvad hun kunne gøre og udefra den rådgivning sendte hun besked (brev tror jeg, før e-mail tror jeg) om at tingene ville blive stillet ud på fortovet for afhentning. Tilbud om at vælge dag og tidspunkt var givet, men alt forblev ubesvaret. Der var ingen anden vej end at selv sætte dag og tid… og håbe på det bedste.

Hvem af alle de ny venner siden vores skilsmisse ville nu være der for at hjælpe i denne krise? Hvem blev så bedt om at praktisk stå for dette? Jeg, og jeg gjorde det gerne, men der var åbenbart ikke andre. Når der var problemer var jeg god nok. Den dag havde vi så arrangeret, at ingen børn var hjemme. Vi bar alt ud på fortovet og trak os tilbage oppe i lejligheden for at se, hvad der nu ville ske.

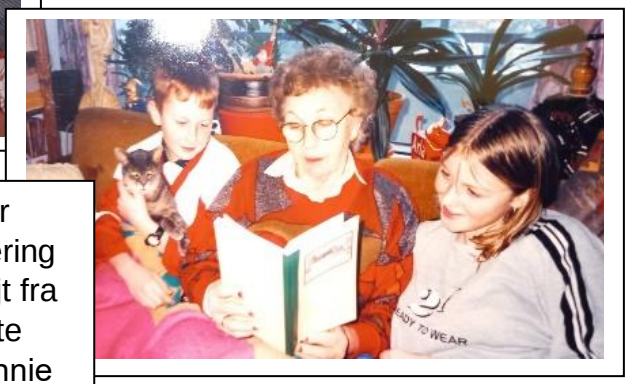
Kort efter at det "aftalte" tidspunkt ankommer nogle mænd, dog ikke X. En af dem begynder at råbe op til os med alvorlige trusler på livet. Jeg personligt får at vide at de "godt ved hvor jeg bor", en almindelig trussel på liv og lem. Jeg forstår det alvorlige i situationen, det begynder at eskalere og jeg frygter at de vil prøve at klatre op til lejlighedens altan. Jeg beder nu Gun om at ringe politiet.

Glem mig, men det her er nu en situation, hvor en sygeligt jaloux ex-kæreste truer en kvinde på livet og hun beder desperat efter hjælp. Vi hørte INTET mere fra politiet. I korthed, Guns nødråb blev ignoreret, ingen kom til vores hjælp. Heldigvis opgav belejrerne på et tidspunkt, tog tingene med og trak sig tilbage. Irene, Stines mor, kom så med sin bil og vi blev kørt i sikkerhed i Domus Vista, hvor jeg mener Gun blev indtil hun kunne føle sig sikker derhjemme.

Kort tid derefter forsvandt Plet, vores kat. Det var selvfølgelig håbløst, men det var mange timer jeg, og sikkert også de andre, vandrede rundt, søgende efter kære Plet. Der er ingen tvivl om at han var blevet kidnappet. Han var væk i over et halvt år før han blev fundet tæt på X's fars lejlighed et sted i nærheden af Vestre Kirkegård. Glæden var stor når vi fik besked om at han var fundet. Vi besluttede at han skulle genfinde sine kræfter gennem et par ugers hvile i Domus Vista og Gun kom med ham til lejligheden.

Jeg glemmer aldrig Simons glæde når han kom hjem fra skolen og fandt sin kære ven på sengen. Men, desværre, når dette drama så var over og Plet var hjemme igen, derefter hørte jeg aldrig mere noget om ham. Jeg ved intet mere om vores families kære kat og hans videre skæbne.

Jeg tror dette var efter at Plet var kommet hjem og var til rehabilitering i Domus Vista. Farmor læser højt fra sin bog, min hjemmelavede første udgave af "Kattmamman" for Jennie og Simon og ikke mindst Plet.

Jeg tror ikke der er nogen der kan beskylde mig for at ikke have gjort mit bedste for at hjælpe Gun i denne svære tid, og jeg havde ingen som helst bagtanke med dette. Lad mig igen understrege, jeg var *forelsket* i Claudia og lykkelig med hende. Jeg synes alt nu var forberedt for en harmonisk fremtid for os alle sammen, som venner. Men sådan skulle det ikke være.

X var historie, meget snart efter tager Frank over, og med ham skiftede karakteren af mit forhold til Gun stort set fra den ene dag til den anden. Kontakten blev mere eller mindre afbrudt og jeg nægter at se at dette skift skulle være kommet fra min side. Jeg tror heller ikke at det var Gun som pludselig ville afbryde kontakten til mig eller skrue ned til det minimale. Det må være kommet "andet sted fra".

Når jeg i dag tænker tilbage på alt dette kan jeg ikke lade været med at tænke på at "andre", hverken Gun eller jeg, skulle komme til at have afgørende indflydelse ikke kun på hvordan vores fælles fremtidige sociale liv skulle til at forme sig men også på et meget specifikt etisk aspekt, som jeg mener ikke kun havde stor betydning for mig, men også for Gun, nemlig retten som forældre at i hvert fald med vores

handling få lov til at udtrykke vores holdning, dette uden at derfor, ligesom Camilla med sine børn og det med at sætte sit X på valgseddeln, at fortælle dem hvad de i fremtiden SKAL gøre.

Allerede med Finn havde Gun, og dermed også vores børn, givet op på et etisk princip hun selv og ikke jeg havde initieret som grundholdning i vores families dagligdag. Det er med sikkerhed sådan at vores børn i dag tror, at jeg og ikke Gun havde besluttet at vi skulle være vegetarer. Det kan måske lyde meget sandsynlig, når man tænker på at alle i vores familie bortset fra mig startede med at spise kød igen lige så snart vi var skilt ad, lige så snart jeg var væk.

Jeg kan ikke lade være med at nævne dette, fordi det helt klart er sådan, at også på dette område bliver jeg set som lidt underlig, selv om min adfærd her godt nok blev ”tolereret”. Nej, som sagt, intet kan være mere forkert, og jeg mener dette som et kompliment. Måske kunne det have været sådan at Gun havde følt at lige netop dette her var noget *jeg* ville, og at hun derfor havde fulgt mit/mandens ønske og selv foreslået det. Den teori, som jeg tror mange kunne forestille sig at være den rigtige, skulle jo passe meget godt med det senere hurtige skift tilbage igen, men sådan var det nu engang ikke.

Initiativet til at holde op med at spise kød kom ikke fra mig men fra Gun, det havde ikke noget som helst med at gøre at følge mit ønske, at tilpasse sig mig og mine underlige ideer. Hvad årsagen kan have været til det pludselige skift tilbage igen skal jeg ikke kommentere på anden vis end at det ikke kommer mig ved. Jeg aner ikke om grunden var at dyrevelfærd ikke længere betød så meget for mine børns mor eller om det handlede om noget helt andet. Men dyrevelfærd, det var hvad alt fra begyndelsen havde handlet om.

Foto, Greenpeace: Aktivister demonstrerer ved opførelsen af Danmarks største svinefabrik. Her kommer 10.500 grise til at bo på 9.500 kvadratmeter. Den samlede svinebestand i Danmark var på 13,4 mio. svin 1. januar 2021, hvilket er 5,2 pct. flere end sidste år.

Hvordan kan vi have ret til at udsætte andre levende individer for den slags?

Vi boede i Birkedommervej, når Gun en dag sagde at hun havde fået nok. Hun havde fået nok efter at have set et nyhedsreferat fra den danske svineproduktion under en strejke. Det var jo tale om rene torturfabrikker, det var åbenbart, at det var totalt ligegyldig, hvad vi som mennesker udsætter andre levende individer for, bare vi som konsumenter kan tilfredsstille vores lyst til billig mad. Gun sagde noget i stil med, ”vi skal aldrig igen spise sådan noget, produceret efter så meget lidelse”.

For mig var disse ord sådan en befrielse, jeg havde jo altid siden jeg var ganske lille haft sådan en aversion mod at spise kød. Jeg havde lidt så meget under

overfarten med færgerne fra Öland, hvis der var kvægvogne ombord på vej til slagteriet i Kalmar, og dagene før og selve dagen hvor den stykkede ”halve gris” blev afleveret i vores køkken av en av fars landbrugsvenner var for mig frygtelige. Jeg hadede alt det, men det var del af livet, og i virkeligheden var disse dyr hvad man i dag kan betegne som ”økologiske”, de havde haft, hvad man i dag kan kalde et godt dyreliv på en gammeldags bondegård, de kom ikke fra en af disse nyere tiders dyrefabrikker. Men, jeg var et barn, jeg kunne ikke lide det.

Gun tog denne beslutning uden at spørge mig, og jeg mener at det var fordi hun var overbevist om at dette nu en gang var det rigtige for hende og hendes barn, vi kan ikke fortsat være en del af denne masstortur, men hun spurgte mig heller ikke hvad jeg mente, fordi hun med al sandsynlighed allerede vidste det, selvom jeg aldrig havde sagt noget i den retning. Siden jeg var ganske lille var kød nu en gang en del af kosten, jeg vidste formentlig ikke at man kunne leve uden, i hvert fald vidste jeg ikke hvordan, og sådan var det med sikkerhed for mange mennesker i disse dage.

Det var derfor ikke nemt at tage dette skridt og Gun gjorde sig stor umage at lære sig selv at lave fuldværdig vegetarisk mad også for børn. Hun visede vejen. Vi skal huske på, at den gang var det ikke lige så nemt at være vegetar og veganer som det i hvert fald er i Storbritannien i dag. Jeg beundrede hendes dedikation og føler stor taknemmelighedsgæld for hvad hun gjorde for os den gang. Vores voksende lille familie skulle ikke basere vores lykke på andre levende individers lidelse.

Jeg havde den gang ligesom i dag en ægtefælle og livspartner som vidste hvem jeg var og hvor jeg stod, og derfor var der aldrig nogen som helst diskussion om at blive vegetarer, lige så lidt som vi behøvede at diskutere om vi skulle blive aktive i Amnesty. Alt det var hvad vi var, det var vores identitet, i hvert fald føltes det sådan for mig.

Jeg har ingen ret til at fortælle nogen hvad de skal spise (ligeså lidt som Camilla skulle have ret til at *instruere* andre i hvor de skal sætte sit X ved politiske valg) og skulle derfor ikke skrive følgende, men jeg gør det alligevel. Jeg er udmærket klar over at mine tre efterfølgere ikke var vegetarer og at Gun, og med hende børnene, så, på grund af disse mænd, vendte tilbage til det som hun havde sagt ”aldrig mere” til. Jeg er skuffet over at mine børn fra dette tidspunkt og fremover skulle til at vokse op med en madkultur som understøttede og fremmede dyremishandling, dette selv om deres mor en gang havde sagt ”aldrig mere”. Men, jeg understreger, alt det kommer ikke mig ved.

> Groucho Marx: Those are my principles, and if you don't like them... well, I have others.

Efter to måneder i en lille enrumslejlighed på Nørrebro så lykkedes det mig at få en lejlighed i Domus Vista, alt dette gennem vores fagforenings boliginvesteringer. Jeg havde først prøvet at finde et værelse, hvor jeg kunne få husly, men det havde vist sig vanskeligt. Jeg ringede på et par annoncer, men forstod hurtig at min accent var et problem. Værelserne var der, jeg kunne betale hvad de ville have i husleje, men det var for mig helt klart, at dem jeg ringede til ikke ønskede en udlænding som lejer.

Jeg var derfor meget lykkelig, da jeg fik tilbuddet om Haraldsgade. Det var en dejlig lille lejlighed, men da det var afgørende for mig at være tæt på børnene, så var

Domus Vista efter yderligere to måneder den sande redder. Jeg kunne ikke en gang til forstille mig at skulle rejse frem og tilbage for at hente og bringe børn.

Vores separation var kun et par uger gammel, da jeg fra Haraldsgade tog hjem til mor i Kalmar for et kort besøg. Leif var der, og som er til at forstå, der var ikke meget af støtte at finde, og sent om aften måtte jeg igen, som så mange gange før, flygte ud af huset.

Det første tog tilbage til København ville afgå ved sekstiden om morgenen, det var koldt men om foråret, så ingen sne eller frost, et hotelværelse var ligesom ikke en rigtig mulighed. Jeg havde jo så mange huller at fylde og overtrækket på bankbogen var altid kritisk i den forkerte ende. Jeg vandrede rundt i byen i alle retninger hele natten, jeg var kold, men jeg vidste at et tog ventede på mig til morgenen og en dejlig lille lejlighed for enden af den togrejse. Jeg var ikke hjemløs som så mange af de mennesker jeg har mødt i mine dage har været.

Det året, 1993, var så min første jul alene. Og ydmygelserne fortsatte nu i ny regi: Camilla kom forbi et par dage før jul for hurtigt at bytte julegaver, og da jeg så efter jul ringede, så spurgte hun muntert om jeg nu havde ”haft en dejlig jul”, alt dette vel vidende at jeg havde været alene, og at jeg lige var blevet separeret og skilt.

For mig var det var jo ikke kun Guns familie som var væk, jeg havde heller ikke længere nogen af min egen familie at være sammen med til julen, de eneste helligdage i året som betyder noget for mig. Leif var siden en tid tilbage i Kalmar med sine ny forretninger og kæresten Edilsa, og som følge af det var min mor ikke længere særlig interesseret i mig. Når det kom til Camilla selv så, bortset fra det første år af hendes liv, havde hun altid været uden rækkevidde de dage.

Juledagene havde altid tilhørt Ina og blev senere delt mellem hende og Jespers to forældrepar. For mig var det endt mange år forinden. I efteråret 1976, hvor Camilla lige var blevet to år gammel, så havde vi, Ina og jeg, en kortvarig konflikt omkring julefirende. Naivt nok havde jeg troet at jeg kunde have hende hver anden jul med mine forældre (og senere med Gun og hendes), men fik nu at vide at hun, Ina, jo var den der *havde alt besvær med barnet*, jeg fik at vide at det med at have et barn var *en enorm byrde* for hende, og at det som følge af dette derfor var hendes ret til at nyde barnet i helligdagene som kompensation.

Jeg var meget ulykkelig over dette, julen meget for vigtig for mig og min drøm havde været at have min lille datter især juleaften hvert andet år. Jeg indrømmer, på dette tidspunkt tænkte jeg på at afbryde kontakten og kun betale. Jeg havde aldrig tænkt på det forinden, og jeg kom aldrig til at tænke i de baner derefter. Det kom hurtig til ”forhandling”, og et forslag til afklaring af situationen blev lagt på bordet.

Inas forslag var, at det ville være bedst at spørge Camilla, høre hvad hun selv foretrak. Som allerede nævnt, det var i efteråret 1976 og Camilla var i oktober lige blevet to (!) år gammel. Jeg sagde okay til dette, Ina “spurgte” så Camilla derhjemme hos dem selv og meldte tilbage om, at svaret havde været at barnet foretrak at være hos sin mor (det år og hver jul derefter). Spørgsmålet blev aldrig rejst igen.

Som allerede nævnt i korthed, I al den tid efter at Camilla kom til at have sit eget hjem kom arrangementet omkring julehøjtiden til at blive en sag mellem tre forældrepar, Inas og de to fra Jespers side. Så vidt jeg har forstået blev de tre juledage nu fordelt mellem dem, sådan at de på skift fik lov at *invitere* (går jeg ud fra). Derefter blev jeg tilbudt privilegiet at *INVITERE* dagen efter helligdagene. Jeg tror ikke, at jeg nogensinde benyttede mig af dette ”privilegie”, da jeg fandt det hele nedværdigende.

Jennie arbejder på vores hjemmelavede julekrybbe. Juleaften i Domus Vista

Tiderne var skiftet, det var måske ikke kun mine børn som så det som en selvfølge for dem at blive inviteret af os forældre til alle festdage, bortset fra deres egne fødselsdage. For mig ser det ud som om mine børns *generation*, ikke kun dem selv, tager det som en selvfølge at blive inviteret til det hele, at vi forældre skal føle og betale af på en evig taknemmelighedsgæld for at de er blevet til.

Tiden hvor voksne børn tog sig af sine forældre, den ser ud til at være forbi. Jeg ser det overalt, de gamle forældre render efter de unge og serverer, hjælper og støtter. Hvis vi får lov til at stædig vare med, så forventes vi at betale af på denne evige gæld. For mig er det et nej til den slags entrebillet til jeres liv.

Jeg har mange gode minder fra årene i Domus Vista, men foruden at komme for at hurtigt bytte julegaver et par dage før jul, og invitere til fødselsdagsfest, så hørte jeg stort set aldrig noget fra Camilla, hverken i person eller per telefon. Fra hendes side fortsatte alt formelt og per invitation. Jeg boede i den lejlighed i ni år men kan kun huske en eneste gang at min ældste datter kom på besøg uden meget speciel anledning, af kategorier som nævnt oven. Korrekt, kun et eneste andet besøg kan jeg huske: den gang min korttid-kæreste Joy kom på besøg med sine børn fra Sheffield, kort tid før jeg flyttede til London.

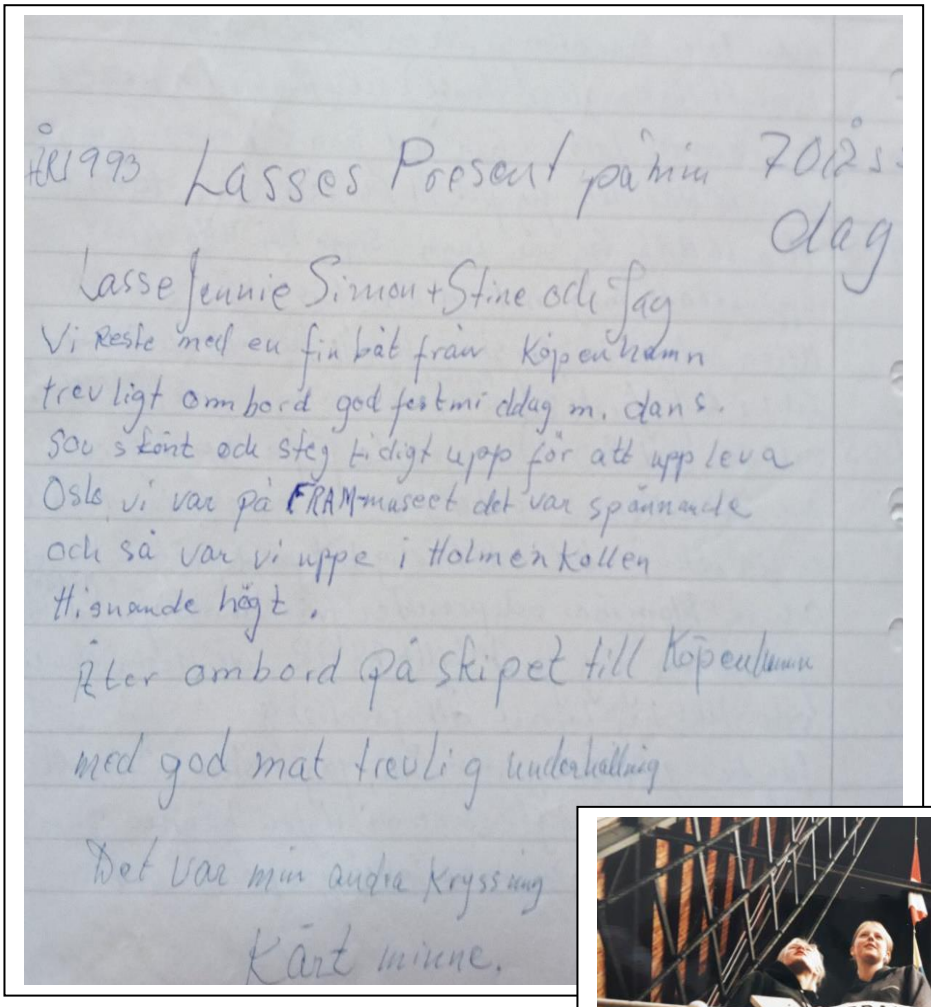
Simon maler kongerækken

En uges sommerferie et år tilbragte vi, Jennie, Simon jeg og Claudia, med at bo (bagi) og passe Amnesty Internationals butik i Frøslevlejren, interneringslejren fra den anden verdenskrig.

Men der var en dejlig anden side til min tid i højhuset. Med Jennie og Simon havde jeg nogle dejlige år der, det mener jeg i hvert fald selv. Børnene var ni dage hos Gun og fem hos mig over to uger. Alle andre dage var jeg på arbejde og aktiv med al aktivisme. Disse dage var for mig de bedste i mit liv. Jeg vil også lade billederne her tale sit eget sprog, men, i lyset af at Jennie senere har beklaget sig over sine barndomsoplevelser med mig selv (jeg var "ikke glad nok" var anklagen, der var intet værre, men åbenbart slemt nok til at efterlade dybe ar), så synes jeg det må være rimeligt for mig at give et lille billede af, hvad vi lavede "der oppe" på 24e sal og også uden omkring. Mit billede af denne tid kan vel ikke adskille sig så meget fra deres, ville man da mene, selv om jeg efterhånden ikke kan være helt sikker.

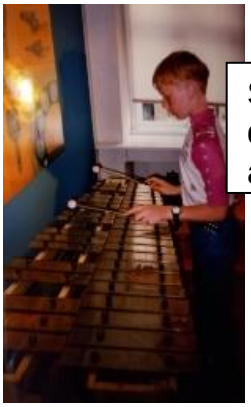

Onsdag eftermiddag begyndte de gode dage hver anden uge. Da kom de begge to om eftermiddagen fra skolen, i begyndelsen Jennie fra St Anna og jeg hentede Simon fra den lokale skole. Mandag morgen var det så den anden vej, men det var uden emotionelle problemer, det var kun det med at minde dem om at ”husk nu at gå hjem til mor fra skolen.” Der var intet af ”tasker”, intet af dette grundlæggende trauma, det jeg så vel husker fra de smertefulde år i min tidligere tilværelse som weekendfar.

Jennie kom og gik selv fra starten, det samme var tilfældet med Simon, men først efter at også han var blevet optaget på St Anna og stor nok til selv at tage bussen. Mens han stædig var på Grundtvigskolen, så hentede og bragte jeg ham. Allerede der startede vores leg. Cykelturen til skolen var forvandlet til en etape af Tour de France. Simon var Bjarne Riis og jeg - løbende ved siden af, foran og bag - eskorterende ”motorcykelpoliti”.

Simon i det musikhistoriske museum som desværre lukkede et par år senere og solgte alle deres fantastiske instrumenter

Med Phyllis i Teeside

Vel hjemme lavede Jennie sine egne lektier og hjalp Simon med hans, mens jeg lavede mad. Jennie var sådan en dejlig storesøster, og jeg ved at hun også senere var engageret i frivilligt arbejde med lektiehjælp til børn som havde brug for hjælp. Jeg var og er meget stolt over min datter for alt dette.

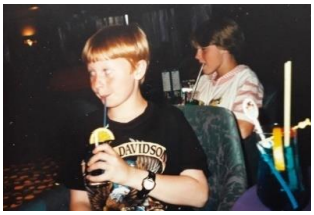
Skolepligterne først, men der var masser af tid for andre ting. Vi besøgte museer og historiske pladser i byen og omegn og gik til fodbold med FCK, Barcelona, Manchester United, Danmark og Ghana. Vi, specielt Simon og jeg, trænede straffesparks over på KB’s anlæg.

Vi havde været over og besøge Phyllis og Stig i England og der havde vi købt en målmandstrøje og et Manchester United klubmærke som Stig syede på. På et marked i Redcar havde vi også fundet en Manchester fodboldkasket som vi troede ville fuldende Simons forvandling til Peter Schmeichel. Desværre viste det sig at være en City-kasket, men det gik nok alligevel. Manchester City var den gang ikke rigtig sagen, det var før sheikerne var kommet med alle sine penge. På billedet har han målmandstrøjen på, men det er tilbage på Frederiksberg og ”arrangeret”.

Wembley før det blev ombygget. De står der hvor Dronning Elisabeth gav Bobby Moore VM-pokalen i 1966, nu Jennie og Simon i rollerne.

I baren på Englandsbåden og på Piccadilly Circus

Vi var åbne for alt, udforskede alt mulig. Vi gik til basketbold med Harlem Globe-trotters, vi var til håndboldkamp, kiggede på cricket og heppede på cykelrytterne i Danmark Rundt. Vi oplevede ishockey med CSKA og Kinas landshold og galop ude i Klampenborg. Vi spillede billard i den irske pub inde i København og lejlighedsvis også i KB's klub cafeteria. Men der i "vores" klub var det selvfølgelig primært tennis det handlede om.

Klampenborg gallopbane

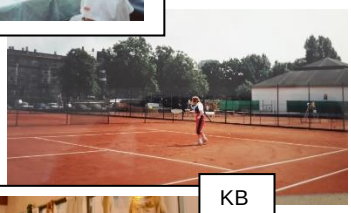

Manchester United - FCK

Ghana-DK

KB

Irish pub, Kbh.

KB cricket

Harlem Globetrotters

CSKA

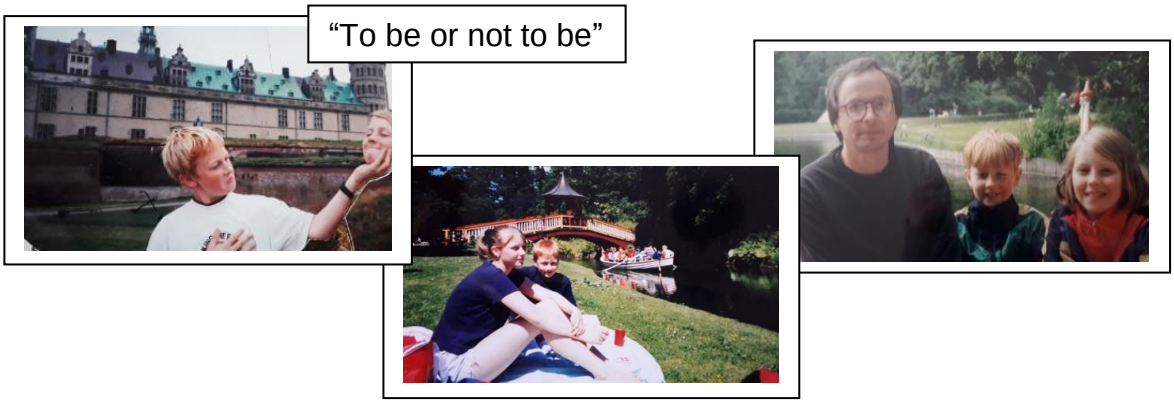

Tv-billede: Kenneth Carlsen og Jennie

Vi spillede selv alle tre, men ikke nok med det, Jennie kom til at være boldpige i Copenhagen Open, den internationale turnering i KB hallen som ikke kun attraherede stjerner som Kenneth Carlsen og Tim Henman men også kommende superstars som Roger Federer.

Vi var masser af gange til teater, hvor Jennie og Simon ofte var de eneste børn blandt publikum. Det gjorde ikke noget, de forstod handlingen bedre end mig og plejede at forklare for mig i pauserne, specielt når det var opera og ballet. Når verdens den gang største containerskib blev vist frem så var vi tre naturligvis også der.

Jeg mener at mine børn nød disse oplevelser, i hvert fald hørte jeg ikke andet. Jeg håber i hvert fald at de også nød vores årlige udflugt med picnic og tur i de store robåde rundt i de gravede kanaler i Frederiksberg Have og måske også alle de gange vi besøgte Zoo.

Vi havde årskort til det nærliggende Zoo, hvor vi gik bare for et par timer i nu og næ for at kigge på og opleve en dyreart ad gangen. Vi hastede ikke, vi tog os den tid vi havde brug for. Jeg abonnerede på det interne blad som udkom, tror jeg det var, seks gange om året med nyheder om dyrene og anlægget. I hver udgave var der også en lidt mere fyldestgørende beretning om en specifik dyreart, alt skrevet i nemt tilgængeligt sprog for almindelige mennesker som os.

Her er vi til ridderturnering bag Tøjhuset, til Frederiksborg museum, på rundtur i Folketinget og til mindedag i Mindelunden i Ryvangen. Inden den officielle ceremoni startede sad vi tre på en parkbænk og læste det sidste kapitel af Anne Franks dagbog. Det passede meget godt at vi lige havde nået dertil med den bog vi lige til den tid læste sammen.

Hvis Jennie eller Simon stædig læser denne tekst, når vi nu er kommet så langt som hertil, så håber jeg de kan tilgive mig at jeg der i Zoo den gang var lidt af en ”bedrager”. Jeg var ikke så kyndig som det måske lød som. Det meste af alt det jeg sad der og fortalte havde jeg lige forinden læst i bladet og lært udenad. Jeg tilgiver mig selv for det, jeg tror det gjorde vores ophold der blandt dyrene lidt mere spændende. Jeg havde gjort det samme med Camilla nogle år forinden, selvom ikke så meget, der i Zoo og i Danmarks Akvarium, men det er nok gået i glemmebogen.

Derhjemme legede vi med ishockeyspillet og alt det der hørte dertil, såsom byggeri af tilskuerpladser etc. etc. alt i pap.

Vi havde vores egne hold og havde malet vores egne dragter på spillerne. Det blev alt dokumenteret i vores egen lille avis *Lilla SPORTEN*. Det var en fortsætning af et blad jeg havde skrevet i mange (hemmelige) udgaver som barn, alt i min egen lukkede verden. De ”aviser”, den gang alt håndskrevet, er alle sammen med mig den dag i dag og vil først forsvinde den dag alt det som ”the charity shops” ikke vil have havner i en ”skip”.

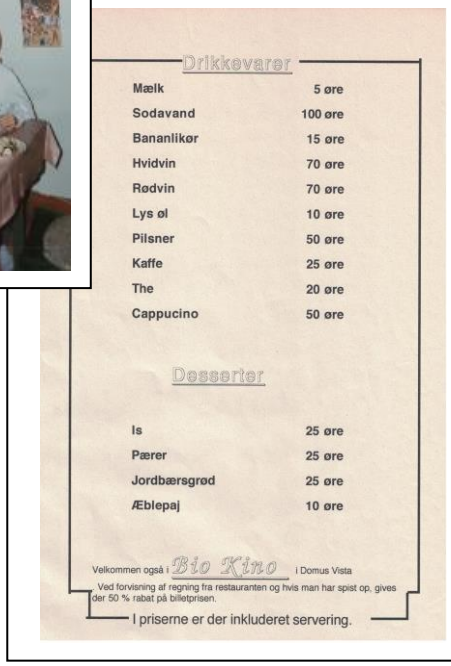
Jeg har desværre ikke noget billede af dette, men vi lavede også vores eget familieorienterede Matadorspil (Sv. Monopol). Jeg husker ikke helt nøje, men alle vores egne familiers forskellige gader var repræsenterede, alle uden bevidste undtagelser: Birkedommervej, Vigerslevstræde, gader i Malmö, Kalmar og Albertslund etc. etc. Jeg er sikker på at man på hver sine felt kunne købe DINOVA solstoler, benytte Posten i Malmö og betale ind til skattevæsenet i København.

Det eneste familieorienterede jeg mener ikke var inkluderet var ”mit eget” Vestre Fængsel. Der var med sikkerhed ikke noget felt sigende ”De sættes i fængsel”. Med det emne kunne jeg ikke lege, men ellers var det for os en personligt udformet kopi af det rigtige spil. Jeg formoder at det blev smidt ud med de to dukkehuse, med teateret, med de hjemmelavede legetøjsvåben og sørøverskibet etc. etc. Jeg er ked af, at jeg ikke har et billede af vores Matador, men hvad jeg ved med sikkerhed, dette spil var en del af alt det vi gjorde sammen, selv om det, ligesom meget andet, ikke blev særligt værdsat.

Lørdag aften havde vi hyggeaften med gamle danske filmer eller Bonanza og lignende, som jeg havde optaget og gemt fra fjernsynet. Engang i mellem kunne det så også være, at børnene i stedet for ”gik i byen” til vores egen ”Top of Town” restaurant. Jeg havde så forberedt forskellige retter som de flot klædte ”gæster” kunne vælge mellem på menukortet. Alt det der ikke blev valgt blev spist næste dag og/eller puttet i fryseren, intet blev spildt.

Top of Town spise kort og billede fra en aften

Drikkevarer

Mælk	5 øre
Sodavand	100 øre
Bananlikør	15 øre
Hvidvin	70 øre
Rødvin	70 øre
Lys øl	10 øre
Pilsner	50 øre
Kaffe	25 øre
The	20 øre
Cappucino	50 øre

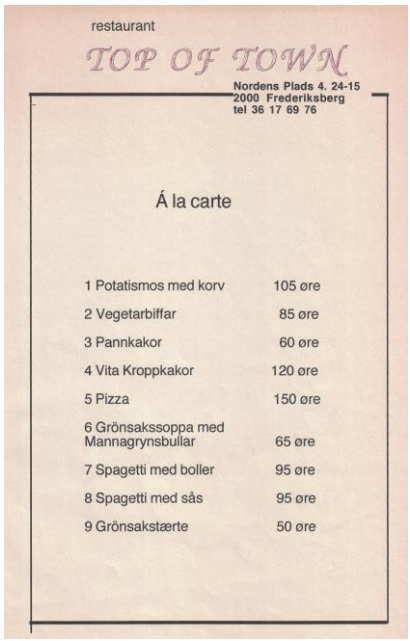
Desserter

Is	25 øre
Pærer	25 øre
Jordbærsgrød	25 øre
Æblepaj	10 øre

Velkommen også i Bio Kino i Domus Vista

Ved forvisning af regning fra restauranten og hvis man har spist op, gives der 50 % rabat på billetprisen.

I priserne er der inkluderet servering.

restaurant

TOP OF TOWN

Nordens Plads 4. 24-15
2000 Frederiksberg
tel 36 17 69 76

Á la carte

1 Potatismos med korv	105 øre
2 Vegetarbiffar	85 øre
3 Pannkakor	60 øre
4 Vita Kroppkakor	120 øre
5 Pizza	150 øre
6 Grönsakssoppa med Mannagrynsbullar	65 øre
7 Spagetti med boller	95 øre
8 Spagetti med sås	95 øre
9 Grönsakstærte	50 øre

Til sengetid læste jeg så højt for dem, og de sagde i hvert fald at de elskede det, selv om de jo udmærket godt kunne læse selv. Vi læste originaludgaven af ”Nils Holgerssons underbara resa” og meget andet, deriblandt Anne Franks dagbog som nævnt ovenfor.

Det var mig der kom til domkirken om søndagen med Simon, når han var blevet gammel nok til det (fordi det var hver anden uge og i ”min” weekend, Gun ville selvfølgelig have gjort det samme!). De fleste andre forældre til de 10-11-årige børn afleverede sine drenge og gik igen for at komme tilbage og hente dem efter gudstjenesten. Vi var vel en fire-fem stykker der blev, og det hjalp jo også på gudstjenesternes forløb. Det var især under nadveren, at man havde brug for mennesker, og det var der koret havde sit højdepunkt.

Der var efter min mening tre grupper af folk nærværende i forsamlingen: der var os få forældre til drengekoret, der var familierne til babyer som blev døbt og der var en lille gruppe af ældre mennesker, som måske enten var genuint troende eller som så det hele som en slags forsikringspræmie, nu når livet begyndte at nærme sig enden.

Uden forsamling, lige meget hvad grunden var til at vi hver især var der, havde det ikke rigtig været nogen mening i alt dette, hverken for præst eller kor. Derfor, mens de fleste andre forældre var hjemme igen for at drikke kaffe eller gik en tur i byen gjorde jeg min pligt. Jeg hjalp også med til at fylde ud ved nadveren, jeg gjorde det for Simon og de andre drenge, men det hykleri ville jeg ikke gentage i dag.

Den gang havde jeg trods alt stadigvæk en lille smule respekt for kirken, jeg troede at de i hvert fald mente at gøre godt. I dag tager jeg total afstand fra al religion. Jeg ser en anden treenighed end den version som kirken prøver at bilde os ind. For mig består denne min egen personlige ”Trinity” af den samme religion (lige meget i hvilken version), suppleret med militarisme og monarki/aristokrati. Deri er gennem årtusinder meget ondskab blevet smeltet sammen og uhyrlig lidelse påført almindelige mennesker.

Kirke i Musselburgh. Der hænger han, et torteret menneske, på det kristne symbol. Hvis han personligt eksisterede, må Jesus fra Nazareth, byen der jeg en gang tilbragte så mange dejlige dage sammen med hans efterkommende, være det første kendte eksempel af en totalt uselvisk menneskeretsforkæmper.

To ting har længe undret mig: hvordan kan det være at en religion kan have et tortur- og henrettelsesredskab som sit varemærke? Og hvordan kan alle disse kristne hyklere tillade sig at mene at hans lidelse kan give nutidens skin-hellige medlemmer fribillet til at synde frit, udefra princippet at han allerede har betalt for dem alle. Med tanke på alle afskyeligheder begået i dette yderst gode menneskes navn finder jeg det hele totalt afskyeligt.

Sådan husker jeg vores ni år i Domus Vista. Måske er det et skønmaleri, en opdigtet virkelighed, men, Jennie, jeg har aldrig bedt dig om at være taknemmelig, måske havde jeg af *dig* forventet bare en lille smule venlighed, men ikke andet. Af Simon har jeg siden han blev voksen ikke set meget grund til ens den slags håb. Jeres minder af denne tid var måske en anden end min. Jeg overlader det til jer selv og jeres egen samvittighed at vurdere. Måske savnede I en ting blandt alt dette, men det kunne jeg ikke leve op til: jeg havde ikke lyst til Sankt Hans. At fejre tortur og henrettelse på bålet af (overvejende men ikke udelukkende) kvindelige ofre for middelalderlig overtro, det er ikke mig, beklager.

Den gang vi var en familie så cyklede vi mest på ferie. Det var hvad vores børn ville. Det fortsatte vi med også efter separationen. Dvs. det var hvad jeg og børnene gjorde, Gun og hendes partner og børnene gjorde det ikke, de rejste nu på konventionelle ferieture, og det var de selvfølgelig i sin fulde ret til at gøre.

Jeg havde mødt Claudia, og jeg ville selvfølgelig gerne have brugt nogle af mine fridage til at besøge hende en gang imellem. Men det var kun sjældent muligt. Claudia stod for rejserne og takket være hende kunne vi holde vores forhold i live, selv om jeg, på grund af børnene, ikke kunne gengælde meget. Ligesom den gang med Camilla, så var nu Jennie og Simon i mit fokus, al den tid jeg havde tilovers var fokuseret omkring dem og deres behov, mine egne behov for fremtidig relation kom til at spille andenviolin.

Børnene ville helst på cykelferie om sommeren og det var så det vi gjorde. Deres ønske prioriteredes højest, det blev ikke særlig meget tilovers for Wächtersbach, Tyskland. Guns nye mænd ville noget andet, så cykelferierne som vi havde haft sammen og som børnene ville have skulle fortsætte, det blev så overladt til at være min opgave, alene. Ingen tvivl, i grund og bund elsker jeg også den slags ferier. Tid til mig selv og min ny kæreste, ligesom Gun og Ina ville have haft til sine efter vores forhold var endt, det var der ikke meget af, men jeg elskede at være sammen med mine børn.

Desværre, disse fortsatte cykelferier kom til at have enormt negative konsekvenser for mit psykiske helbred. Jeg var overvældet af ansvaret for børnene. Jeg havde i mange år været en sikker og erfaren cyklist i København. Jeg havde cyklet i høj hastighed frem og tilbage til arbejdspladser og andet i ofte tæt trafik. Det skulle snart være slut på det, siden jeg forlod Danmark for over tyve år siden har jeg aldrig igen siddet på en cykel. Jeg kan det ikke længere. Jeg har totalt mist modet. Trafikken, pakning, ansvar for det hele for disse ferieture alene med børnene, det blev til sidst for meget for mig.

Jeg ville så gerne at vores ture skulle være en glæde for os alle tre, men nu i dag kan jeg se at også der fejlede jeg. Jeg ved at Jennie har beklaget sig over, at jeg i hendes ”vanskelige barndom” ikke var glad (nok). Den gang troede jeg dog at jeg lykkedes at skjule, hvordan jeg selv havde det. Jeg husker specielt den morgen jeg skulle pakke for os at cykle videre fra en campingplads. De to var over på en legeplads med en trampolin. Den var ikke som i dag med net rundt, jeg var urolig for dem, men det var jo en offentlig legeplads. Jeg husker jeg sad der og græd, jeg kunne godt se dem derover fra teltet og jeg var så bange noget skulle ske dem.

Det var ikke kun det med trampolinen, det var også cyklerne. Jeg havde skyldfølelser for at vi overhoved var taget afsted den gang. Til daglig derhjemme havde jeg jo ikke længere kontrol over deres cykler. Når de kom med dem lige før vi skulle afsted var cyklerne, især Jennies, i en elendig tilstand. Børnene var

forventningsfulde, de ville afsted om morgenen, jeg var i paniktilstand, vidste ikke hvad jeg skulle gøre. Jeg gjorde hvad jeg kunne, jeg havde jo ikke længere et værksted med ordentlige værktøj og der var ikke tid til at aflevere dem hos en cykelsmed. Jeg husker specielt Jennies bagageholder, den var gennemrustet og ved at falde af. Jeg brugte snor til ”sikre” den.

Men, set i bakspejlet, jeg skulle aldrig have indladt mig på dette. Jeg skulle have stoppet der og nægtet at tage af sted. Den ferie var et helvede for mig, og i mange, mange år derefter har disse minder fortsat med at plage mig. Hvis jeg undtagelsesvis manglede noget i baghovedet til at tortere mig selv med, så kunne jeg altid hive dette frem. Det ville så være der fra tidlig morgen til sen aften, indtil mine onde ånder fandt på noget bedre.

Men, vigtig for mig er at huske, og det er ikke svært, dette var kun et minde ud af mange. I årevis holdt jeg mig selv som den alene ansvarlige for alt, selv om det ikke altid kan siges at have været helt retfærdigt. Som jeg nu engang var skruet sammen var det totalt uden betydning at ansvaret for det med at for eksempel vedligeholde cyklerne, som jeg jo pga. separationen ellers aldrig så, ikke kunne være mit, men Guns (husholds). Det var dog på den måde, at mens jeg selv forventedes at tage fuldt ansvar for vores børn, når de var hos mig, også den ”moderlige” side, så var der ingen af de ny mænd som åbenbart kunne se, at der var ”faderlige” pligter som også skulle overtages, når man tager over en familie, ikke kun fornøjelser.

> Uden mig var det ikke til meget vedligeholdelse af noget som helst. Jo, det gjorde ondt en gang også meget senere, da jeg i Jennies cykelkælder genså den ”mormorscykel” hun havde fået af mig til sin 18-års fødselsdag. Det var en kvalitetscykel, som med god vedligeholdelse skulle kunne holde et menneskeliv ud og mere. Men når jeg så den igen var den rusten og allerede i forfald. I dag er jeg sikker på at den for længst har endt som skrot, med sikkerhed sammen med en masse andet, formentlig erstattet af et eller andet el-transportmiddel, eller hvad ved jeg.

Der var rigelig med episoder, der plagede mig i årevis efter disse cykelture, langt de fleste fuldstændigt min egen **SKYLD**. Meget af dette er det nu lykkes mig at fortrænge, også det følgende, men denne ”hændelse” var i meget lang tid dominerende: vi var overrasket af tordenvejr lige før vi nåede bestemmelsesstedet, en campingplads nord for København, vi var gennemvåde og i nød lejede jeg en lille hytte i stedet for at prøve at rejse teltet. Det var begyndelsen til noget som skulle plage mig i mange, mange år fremover. Hverken Jennie eller Simon kan have den fjerneste anelse af hvad jeg nu taler om. Jeg kunne ikke en gang have skrevet dette bare for nogle få år siden.

Noget komplet banalt skete i denne hytte, eller rettere sagt, intet skete, men, i mit sind, det kunne have været sket, hvis, hvis, hvis. Denne fiktive nonepisode har jeg derefter i årevis gennemlevet og bearbejdet, til tider fra morgen til aften, dag ud og dag ind. Jeg kunne have smittet Jennie med HIV, hun skulle derefter lide og dø af AIDS pga. mig, bildte jeg mig ind. Jeg bildte mig ind at Jennie skulle lide men ”glemte” at, hvis så, også jeg ville være syg og gå samme vej, det sidste var jeg dog ligeglad med. Jeg ved og har altid vidst, at hele scenariet havde været opspind, overdreven angst, helt fra begyndelsen, men lige så lidt hjalp det.

Det hele fandt sted i en tid, hvor konstatering af den ny sygdom AIDS for den ramte stadigvæk var ligestillet med en dødsdom. Efter en episode på arbejde havde politifolk overtalt mig til at blive testet. Ikke en gang kilden til denne årsag til at blive testet var i sidste ende positiv, ikke en gang seriøst mistænkt for at være, og den angivelige ”smittevej” var en totalt overdreven fiktion. Men der i hytten på campingpladsen kendte jeg endnu ikke resultatet af denne, som jeg ser det, unødvendige test.

Det var ikke kun cykelferier i Danmark i de år vi boede i Domus Vista. Vi var selvfølgelig også over hos farmor. For mig førte det med sig sine egne problemer. Jeg gjorde mit bedste for at mine børn skulle have god kontakt med deres farmor; *de* var også meget velkomne til Borgholm, men jeg var ikke.

Claudia og jeg havde et år tænkt at vi alle fire skulle holde sommerferie i Borgholm. Min mor og Leif boede stædig fast i Kalmar, men om sommeren lejede Leif en lejlighed ovenover den lille sommerbutik han den gang havde ved Societetsparken, min mor boede der sammen med ham og sammen passede de forretningen og det øvrige arbejde med solstoleimporten. I tiden op til vores rejse havde mor forsikret mig om at vi alle sammen var meget velkomne til også at bo i lejligheden. Der var masser af plads, sagde hun (og det var det også). Jeg var bekymret for om dette virkelig kunne være korrekt, det at vi var velkomne, men jeg kunne jo ikke nægte at acceptere, da min mor insisterede.

Dagen før fik jeg så at vide at Leif havde andre gæster og at vi ikke kunne bo der. For børnenes skyld valgte vi alligevel at komme. De glædede sig så meget. Vi tog vores telt med os og boede på campingpladsen i byen. Jeg noterede at ingen andre gæster kom og forstod bagefter at Leif først dagen før vores ankomst havde fået at vide at vi var blevet inviterede og at han så havde sagt nej.

Børnene fik dog lov til at bo sammen med deres farmor og farbror og om dagen var de beskæftigede med at være i butikken sammen med farmor, og jeg mener at de havde en dejlig sommerferie. Claudia og jeg opholdt os hele tiden i nærheden og prøvede at forsikre os om at de havde det godt. Hvis vi med sikkerhed vidste at Leif ikke var der, så kunne vi også gå ind og besøge dem på ”arbejde”. Vi var der hvis de havde brug for os, vi var dog ikke selv velkomne.

Næste år gentog sig det hele, men denne gang var jeg alene, uden Claudia. Børnene nød sin tid sammen med farmor og Leif og betjente kunderne i forretningen, selv sov jeg i teltet, vandrede rundt i byen om dagen og håbede at alt skulle gå godt. Helt trygt var det jo ikke, jeg vidste nu godt hvad der var sket Camilla nogle år forinden, når hun havde været alene over for at besøge farmor. Men igen, jeg var der i nærheden hvis der skulle være et behov.

En dag fik jeg af min mor at vide at Leif var ude af byen for nogle timer og jeg kunne komme over til dem til tidlig aftensmad. Det endte op med at være en fejl, han kom tidligere hjem end planlagt, jeg fik skynde mig med at spise op og gå. På den måde tilbragte jeg to af mine sommerferier i de år.

Ina havde engang introduceret mig til teater, og med det mener jeg især farser i ABC-teatret og lignende med Ulf Pilegård, Klaus Ryskjær og alle de andre gamle gode navne jeg kom til at holde så meget af. Disse teateraftener med Ina ser jeg tilbage på med stor glæde. Det var nogle af de dejligste minder jeg har fra vores tid sammen.

Godt nok havde Ina introduceret mig til teatret, jeg er taknemmelig for det, men hun introducerede ikke sin egen datter. Det var mig der tog Camilla dertil og senere, sammen med Gun, også Jennie og Simon.

Jeg begyndte at spille klaver for et lille amatørteaterselskab og medens vi stædig var gift så var Gun og alle børnene også med i forestillingerne på en eller anden måde. Jeg er meget glad for alt det KLIMA i senere år har betydet for Camilla og hendes egen lille familie, men jeg ønsker mig bare at hun også husker hvem som introducerede hende til den verden.

Når du var lille var det mig du gik med til *Det Lille Teater* inde i byen og det var jeg og Gun som banede vejen for dig til at selv begynde at optræde i forestillinger. Det var det der var grundlaget for din senere virksomhed i KLIMA, og det er jeg både glad og stolt over at kunne gøre dig opmærksom på. Men, ligesom med alt andet vi gjorde sammen, så har jeg en fornemmelse at også det er gået i glemmebogen eller er blevet fejet under gulvtæppet. Intet af alt dette kan vel passe særlig godt til det hadebillede der er blevet bygget op omkring min person.

Min bror blev syg. Han havde *aldrig* røget men blev ramt af lungecancer. Leif var nu i cytostatikabehandling i Göteborg og vores mor kom til ham der for at være hos ham i denne svære tid. De boede nu sammen i hans lille kvistlejlighed og måtte holde sig mere eller mindre isolerede fra omverden for at beskytte sig mod infektioner. Pga. det kunne jeg ikke besøge dem der, men vi var i jævnlig telefonkontakt.

Når den behandling så var overstået, så havde vi den store fornøjelse at have dem begge som gæster hos os i London. Det var en dejlig tid for mig, meget forskellig til al anden kontakt jeg havde haft med min bror, både før, men også, tragisk nok, derefter.

Alt dette smerter mig meget og for at gøre det lettere for mig, så skal jeg genbruge tre breve til min mor fra efteråret 2012 og foråret 2013. Når jeg i dag læser dem igen, så ser jeg, at de giver et godt billede af hvad der var gået forud. Efter disse breve var kontakten igen afbrudt og jeg vænnede mig til at jeg ikke længere havde en mor. Vi flyttede tilbage til Skotland. Hver eneste dag i nogle år derefter gik jeg med hundene langs stranden til Nordsøen og tænkte, derover i øst er min mor, men jeg ved ikke hvordan hun har det.

Efter vores sidste besøg i Borgholm den gang skrev jeg:

”Ja, jeg var bange for Leif som barn, og jeg var rædselsslagen for alles sikkerhed der i din lejlighed i Borgholm. Jeg ved, at du også er kuet af denne mand. Men du har valgt dette. Jeg har valgt (NU) ikke længere at blive kuet af sådan en person. Værst for mig: du viste med din opførsel den dag, at du støttede din yndlingssøn, da han angreb Josephine. Du prøvede ikke på nogen måde at stoppe ham.

Efter at han var gået ud gik du ind på dit værelse og satte på radioen. Du forsøgte ikke at redde situationen, undskylde dig for at ikke gribe ind, undskylde til Josephine for den fuldstændig absurde måde hvorpå hun var blevet modtaget i dit hjem. Hvis du havde gjort det efter han var gået ud, kunne vi have løst problemet med at flytte ud i byen. Vi havde forstået dig; Jeg ved jo hvordan han er, og at I er afhængige af hinanden. Jeg ved jo også at du heller ikke tør konfrontere ham. Men du sagde intet. Ved din tavshed erklærede du at du støttede angrebet på Josephine.

Josephine havde modtaget dig og Leif i sit/vores hjem i en hel måned, vist ubegrænset gæstfrihed og her blev hun skældt ud uden grund, lige så snart hun kom ind på hans og dit område. I skulle skamme jer begge to. Og det tror jeg faktisk du gør. Men det vil du selvfølgelig ikke indrømme. Du gik ind på dit soveværelse, satte på radioen [og isolerede dig]. Nu beskylder du os for at gå uden at sige farvel. Mildred, der er grænser for, hvad jeg er villig til at acceptere. Jeg har forsøgt gang på gang i næsten 40 år, siden jeg forlod Småland og Öland, jeg har igen og igen prøvet at glemme og tilgive og starte på en frisk. Men der har ikke været grænser for, hvad jeg skulle stå model til gennem årene. Gang på gang har denne mand vist sin foragt for mig og mine børn, for ikke at tale om mine partnere (lige meget om det har været Gun, Claudia eller Josephine). Gang på gang har jeg måttet flygte ud af dit hjem, når han er kommet og angrebet mig. Jeg kender min historie, jeg kender min skæbne.

Josephine og jeg havde ingen anden chance den dag andet end at flygte så snart vi kunne. Hun var chokeret bagefter. Hvorfor? Fordi, hun havde aldrig set mig så bange før. For mig havde det været som at i en tidsmaskine blive ført tilbage til barndommen med al dens usikkerhed. Igen blev jeg tyranniseret af min bror. For din skyld har jeg prøvet at holde ud i alle disse år. Men det er slut med det nu efter denne episode. Jeg har også mine grænser. Josephine er det bedste, der er sket for

mig i mit liv. I har kunnet gøre dette mod mig i alle disse år, men dette er mit sidste ord, når det kommer til at angribe Josephine, så er grænsen overskredet.

Når jeg tænker over det der er sket kan jeg simpelthen ikke forstå hvad denne mand tænker på. Hvad er der i vejen med ham? Efter hans [kræft] behandling i Göteborg, blev I begge inviteret til at blive hos os, så længe I ønskede. I boede hos os i en hel måned. * Jeg må sige, det var den bedste måned, jeg nogensinde har tilbragt med nogen af jer."

Dette er så et svar på et svar som jeg ikke skal trykke:

"Jeg havde længe tænkt, at jeg ikke ville svare på dit ondskabsfulde brev, som jeg fik til min fødselsdag. Jeg ved, det er meningsløst at prøve en dialog med dig. Jeg har prøvet det så mange gange. Det kan gå fint en ganske kort tid og vi ser ud til at forstå hinanden, for mig ser det i hvert fald sådan ud. Men, desværre, det jeg måske i min naivitet har betroet dig, ender derefter altid med at blive brugt imod mig, når dit humør og dit syn på mig så er skiftet tilbage til det normale.

Det har taget mig alle disse år, stort set hele mit liv at komme over alt det her, at endelig være fri. Jeg føler mig fri nu, men helt fri, det bliver jeg selvfølgelig aldrig helt. Det indser jeg nu, når jeg tænker på, hvor meget dit brev trods alt har fyldt i min bevidsthed. Jeg har prøvet at ignorere det du skrev, men det fungerer ikke. Jeg har intet valg, jeg bliver nødt til at skrive dette. Jeg kan ikke længere holde ud at være måltavle for alt dette had uden at svare igen - dette selvom jeg ved at det er meningsløst og at det jeg skriver i sidste ende vil blive brugt mod mig selv.

Jeg ved, at jeg altid har været og altid vil være den søn, du ikke ønskede. Men det er ikke noget jeg kan være ansvarlig for, og nu har jeg fået nok. Jeg skriver ikke dette som endnu et forsøg på forsoning. Jeg føler det er meningsløst at forvente sådan noget. Jeg har jo prøvet det så mange gange gennem årene. Josephine og jeg vil også fortsat være der, hvis du har praktisk brug for os, men vi lader det blive ved det, intet andet er muligt.

Leif og jeg kommer aldrig til at se hinanden igen, jeg ved ikke hvordan han har det med helbredet, men vi kan ikke hjælpe. Vi prøvede alt, hvad vi kunne, men udskældning og aggression var vores belønning. Han får ikke flere chancer til at såre os. Jeg ønsker ham alt godt og mange flere år i livet, men så længe han bliver i Borgholm skal jeg holde mig væk. Jeg har fået nok.

Lige meget hvad, jeg må trods alt erkende, at det sidste besøg hos dig på en mærkelig måde har befriet mig. Jeg har pludselig opnået meget af det, jeg har søgt efter i alle disse år. Pludselig forstod jeg, hvad jeg har fortrængt lige siden barndommen. Jeg troede i alle disse år, at den spændte atmosfære i vores lille familie skyldtes fars manglende interesse for sin familie, og at alle skænderier skyldtes din og (når han en sjælden gang var hjemme) fars manglende evne til at håndtere de naturlige konflikter mellem to børn, at hver lille konflikt mellem to brødre eskalerede til en familiefejde.

---

* Jeg skrev en måned, men blev korrigeret for det. Det havde kun været lidt mere end to uger. Okay det var ikke så lang tid, "kun" et par uger, men vi havde nydt ethvert øjeblik af deres besøg den gang hos os i London. Min mors kommentar i dagbogen som jeg læser efter hendes død gjorde mig derfor ked af det. Alle andre oplevelser med Leif var blevet udførlig beskrevet, besøget hos os var kun blevet værdiget en enkelt linje, hvor det stod at de var blevet hos os *i for lang* tid.

Jeg har i alle disse år troet, at Leif og jeg var ligeværdige i disse, hvad jeg troede ”naturlige konflikter”. Pludselig, der i Borgholm, denne dag sidste sommer, forstod jeg, at sådan havde det jo aldrig været. Da Leif (verbalt) angreb Josephine i dit køkken med alle sine uforskammetheder forstod jeg pludselig sandheden bag vores familiehistorie. Jeg var tilbage i barndommens angst og frygt, men jeg var nu i stand til at fra en voksen mands perspektiv se hvad det hele virkelig handlede om, ikke kun der denne dag men langt bag i fortiden.

Josephine kom ud til mig, efter at hun var blevet groft verbalt overfaldet i køkkenet. Jeg havde hørt alt, men vidste selvfølgelig udmærket godt, at det ville eskalere yderligere, hvis jeg blandede mig. Jeg var lettet over, at hun først kom ud til mig uden at svare igen. Jeg rystede indeni - præcis som nu, mens jeg skriver dette. Barndommen og dens usikkerhed og frygt var vendt tilbage. Jeg prøvede at forhindre hende i at konfrontere ham, da hun sagde, at hun ville gå tilbage og fortælle ham ”et par sandheder”. Jeg bad og tryglede, men først forstod hun mig ikke. Jeg var rædselsslagen, lige så bange som jeg altid havde været som et lille barn i Nybro. Jeg bad hende om at bevare roen, og til min lettelse, da hun kunde se hvor rædselsslagen jeg var, gjorde hun som jeg sagde.

Josephine har sagt mange gange bagefter, at hun var chokeret over måden jeg havde været på. Hun havde aldrig set mig så bange. Normalt er jeg ikke bange for nogen længere. Jeg går rundt overalt, også nattetid i kvarterer i London man advarer om, og jeg er ikke bange for såkaldte ”myndigheder” og andre, der forsøger at skræmme folk til tavshed. Den tid er forbi for mange år siden, den tid da jeg var en genert lille bange dreng, der ikke turde sige hvad jeg tænkte.

Men der i din lejlighed var jeg tilbage i min barndom og rædselsslagen. Igen var jeg “Pittsons lille pöjk”, bange og kuet – jeg var igen den lillebror, som storebror Leif skammede sig over at have. Nu, her i lejligheden, lige efter at have trådt ind, var han interesseret i at have et lyttende publikum, og vi, Josephine og jag, var forpligtede at udgøre dette publikum. Vi havde pligt til at lytte og jeg vidste naturligvis også godt den dag, at Leif ikke ville tolerere nogen som helst konfrontation eller mindste modsigelse. Hans ord og meninger var lov, ligesom de altid havde været. Kun det, der interesserer ham, kan diskuteres og man har pligt til altid at have samme mening som ham selv og komme med ”interessante” synspunkter (selvfølgelig identiske med hans egne).

Nu var vi ikke i lejligheden på Nybro mejeri i halvtredserne og tresserne men på Gl. Kyrkgatan 1 i Borgholm, sommeren 2011, men alt var stort set det samme. Okay, han forlod lejligheden efter at have ”læst på” Josephine, du gik ind i dit soveværelse og jeg bad Josephine at lade mig tage beslutningen om hvad vi så skulle gøre. Det var klart: Leif kan ikke konfronteres, eller modsiges. Det er også klart, at vi heller ikke kan tale fornuftig med dig. Du forsvarer alt, hvad han gør og siger, du er hans sagfører og talsmand. Du videregiver gerne alt fra ham, men det er en ensrettet trafik. Hvis jeg forsøger at få et ord ind, får jeg besked på at sige det til ham selv.

Resumé: Det var meningsløst og farligt at forsvare sig denne dag. Jeg var også bange for din reaktion, jeg har jo oplevet dig gå ud på altanen i Kalmar med en køkkenkniv og låse døren bag dig. I flere år bagefter havde jeg en frygt for alt, hvad der havde med knive at gøre. Jeg har set dig låse dig ind på badeværelset og åbne for vandet i badekarret.... og det er bare eksempler. Jeg kender så godt dine trusler om selvmord og om “Västervik” *

---

* For oss i Småland var byen Västerviks navn i folkemunde identisk med dets psykiatriske hospital.

Sådan var det altid efter ”konflikter” mellem Leif og mig. Nej, det eneste vi kunne gøre denne dag var at snige os ud og flygte. Hvordan var det så i virkelighed med disse ”konflikter” mellem de to brødre? Først nu, alle disse år senere, forstod jeg, hvad det egentlig havde handlet om: Det var aldrig sådan, at vi ligesom andre børn havde en konflikt og begyndte at skændes. Det er normalt blandt normale søskende – uden at det derfor vil føre til en verdenskrig. Nej, jeg har nu opdaget, hvad det har handlet om, og denne opdagelse har hjulpet mig til at se tingen i et andet lys.

Leif og jeg har aldrig haft konflikter som følge af forskellige meninger. Jeg opdagede, at jeg aldrig i hele mit liv, så vidt jeg ærligt kan huske, har modsagt Leif i noget som helst. Vores “konflikter” opstod, når jeg ikke fulgte i detalje hans direktiver og forventninger, når jeg ikke kunne forudse, hvad han forventede af mig, når jeg ikke sagde hvad han havde besluttet at jeg skulle sige, når jeg havde fejlet i at lytte med tilstrækkelig interesse til hans tale og ikke vist tilstrækkeligt interesse i temaet, lige meget hvad det nu var der optog ham i det pågældende øjeblik.

Gennem årene skiftede disse interesser som også jeg helt automatisk skulle være interesseret i, samtidig med at det jeg selv kunne være interesseret i slet ikke havde nogen interesse. Hvis mine egne interesser overhovedet blev noteret, blev de i bedste fald ignoreret og i værste fald udsatte for voldsom kritik. Det var i mange år selvfølgelig skibe og skibsfart det handlede om. Efter at interessen skiftede til solstole skulle man så automatisk vise ærbødighed for alt det der havde med dette og forretningerne rundt omkring at gøre.”

Baggrund til meget af dette kan findes her, i dette brev:

”Leif havde boykottet mig i 20 år (!) forinden, efter at jeg havde vovet at sige, at jeg ’ikke var helt tilfreds’ med at blive meldt [sammen med Jørn, Stines far] til de svenske skattemyndigheder bare for at have været blevet inviteret på en pizza. Det var efter at jeg for egen regning havde brugt en hel dag, fra tidlig morgen til sen aften, på at tage til Jylland [før Storebæltsbroen var bygget] for at hjælpe med Leifs introduktion af stole til Danmark. Vi var der for at losse containere til ny kunder. Jeg fik ikke løn for det, arbejdede frivilligt og Jørn blev kompenseret med 8 timer lønkompensation - og var glad for det selvom han var væk i 15-16.

Da jeg senere, efter at pludselig have modtaget brev fra de svenske skattemyndigheder, forsigtig nævnte i en telefonsamtale, at jeg var ked af, at Leifs firma havde meldt udgiften til to ’take away’ pizzaer han havde købt til os til de svenske skattemyndigheder (med alt det bureaukrati, det ville medføre), var det ikke en undskyldning jeg fik men en ordentlig skældud i telefonen.

Dinova var et ’ærligt firma’, fik jeg at vide og en ’dygtig sekretær’ havde bare gjort sit job. Er det ikke utroligt? Hvordan kunne en sekretær i Kalmar overhoved vide, at Leif havde “inviteret” os på pizza i Jylland? Hvordan vidste hun hvad de havde kostet? En normal person ville selvfølgelig ikke have rapporteret det til deres sekretær, hvis det ikke var fordi hun forventedes at handle ud fra disse oplysninger.

’Otack är världens lön,’ siger man ofte i Sverige. Dette er et godt eksempel på det. Jeg meldte mig frivilligt for at hjælpe min bror med at introducere sine solstole i Danmark, blev kompenseret med en pizza (intet andet) og blev efterfølgende meldt til skattevæsenet og skældt ud i telefonen. Hvad var min forbrydelse? Jeg havde forsigtigt sagt, at jeg var ’lidt skuffet’ over, at Jørn også var blevet meldt. Straffen for denne forseelse var en 20-årig suspension af al direkte kommunikation, og du, vores mor, blev sprogrør, men kun den ene vej. Selv havde jeg i al den tid ingen chance at

forsvare mig. Måske synes du nu bagefter at det må have været bare lidt uretfærdigt?

Som baggrund til denne dag som ulønnet men skattebetalende medarbejdere i Leifs firma kan jeg tilføje dette. Selv på baggrund af vores anstrængte økonomiske forhold arbejdede jeg ikke kun gratis for min bror, men Gun og jeg havde også lånt ham penge til hans projekt – rentefrit selv om vi selv havde lånt samme penge fra banken, sammen med al anden gæld der håbede sig op for os. Men så 'stupid' kan man dog ikke tillade sig at være. Det skal selvfølgelig straffes hårdt. Min straf var 20 år.*

Jeg har fortalt Josephine mange gange gennem årene, at 'Leif er ligeglad med penge og akkumulering af ejendom, han har tjent meget, men bruger dem, sådan noget som at spare op værdier interesserer ham ikke'. Jeg har sagt til hende at vi er [var] lige på det punkt, at Leif og jeg aldrig kunne komme til at stride om en arv. 'Hverken han eller jeg er interesseret i penge og værdigenstande,' plejede jeg at sige. På det seneste er det gået op for mig, at dette billede af min bror har været en udsmykning af virkeligheden. Nej, det er klart, han har kun ved få tilfælde haft sin egen lejlighed, sit eget hjem. Men det virkelige billede ser anderledes ud end det jeg altid har bildt mig ind som det sande af den bror som jeg hele mit liv har følt, jeg har stået i skyggen af.

Det var en bror som aldrig så mig som vigtig nok en person at interessere sig bare en lille smule for, det var en bror som så mig som et nul, en uduelig lillebror som helst bare skulle glemmes. Jeg vidste, at han så på mig på den måde, men omvendt hade jeg et billede af en storebror jeg var stolt af. Jeg "pralede" ofte med ham, hvis folk spurgte til min familie, spurgte om jeg havde søskende. Leif var en verdensmand, men ikke interesseret i ting og ejendele, sådan så jeg ham. Men det var selvfølgelig en fantasi. Okay, han var ikke interesseret i at eje ting, men var interesseret i at bruge alle sine penge på sig selv.

Hvis du vil leve et liv uden ansvar og bruge alt hvad du tjener på dig selv, hvad er så bedre end at bevare din base i dine forældres hjem og ellers rejse rundt og have det sjovt lige som det passer sig. Og hvad skal man nu med børn? Uden dem slipper man jo ikke kun for den dyre fornøjelse at passe og sørge for dem - dvs. i sidste ende betale for at en ny generation vokser op, som så en dag kan tage sig af en selv når man er blevet gammel, skrøbelig og syg, men man slipper jo også for den økonomiske byrde og det praktiske besvær med at have en lejlighed/bolig/hus, og man slipper for at betale alt hvad dertil hører, vedligeholdelse, energi, skatter og afgifter. Når man har lyst, kommer man så bare hjem og tager over. Alt er der, og ansvaret er en andens, mors og fars. Alle de penge man har tjent kan man bruge på sig selv. En lillebror, der har den frækhed at komme på besøg, passer naturligvis ikke ind i denne behagelige verden.

Nej, Leif var ikke så generøs, som jeg troede. Han var en rigtig egoist. På trods af dette har jeg altid været (og er stadig) meget glad for, at han tog både dig og far med på ture og synes, det var fantastisk, hvordan du og han arbejdede så godt sammen i jeres virksomhed. Det gav dig så meget glæde. Jeg sagde det så mange gange gennem årene, men du ville ikke have, at jeg skulle være glad for det. Det ville være

---

* Når jeg læser dette i dag mange år senere så kan jeg kun bede Gun om forladelse for at være så dum og naiv med vores få penge den gang. Jeg føler nu voldsom **SKYLD** over hvad jeg udsatte hende for, også med dette.

bedre for dig, hvis du kunne have et billede af mig som en, der ikke kunne lide jeres samarbejde, som var misundelig osv. På den måde kunne du beholde mig som fjenden. At sandheden var en anden det var jo bare ærgerlig. Jo, Leif var en egoist og en gnier, bortset når det gjaldt hans egne og "kompisars" behov.

De få gange, jeg havde æren af at have min bror på besøg, var det eneste han nogensinde tilbød mig, en enkel kop kaffe i Steam Engine Museum i vestre London. Jeg havde arbejdet hele natten, kom ham i møde om morgenen, havde arrangeret et museumsbesøg (dampmaskiner) som han havde så meget lyst til. Den tid, I var her, var den dejligste jeg nogensinde har tilbragt med nogen af jer. Jeg troede næsten ikke på det var sandt. I var her i en hel måned * og ikke en eneste gang skældte han mig ud. Jeg var ikke længere bange for ham! Det var utroligt. Men selvfølgelig var egoisten der. Jeg vidste det, og det var ikke noget problem. Vi havde været enormt gæstfri, som altid med alle der kommer til os, alt var blevet sørget for, mad, overnatning, taxa til og fra lufthavnen (også et tilbud, som du takkede nej til, at vi kunne betale for jeres flybilletter), ubegrænsede rejser på mine rejsekort med busser, tog og Underground. Han kunne bruge alt, hvad vi havde helt gratis, vi betalte for alt, men med denne kop kaffe kom der intet.

Jeg var sulten den morgen, men jeg ville ikke være uhøflig og gå og købe noget spiseligt fra caféen (til os begge, selvfølgelig). Jeg ventede, indtil jeg inviterede ham på restaurant et par timer senere, efter en lang dejlig spadseretur. Jeg skammer mig over at skrive dette men, lige så smertefuldt det er, det hører hjemme i dette sammenhæng.

Du kaldte mig 'smålänning' * engang, bare fordi jeg ville spare dig penge og sagde, at du kun skulle ringe op kort fra din mobiltelefon til Sverige, og at du kunne ringe tilbage fra vores almindelige telefon, hvis du ville snakke mere. [jeg husker ikke helt de tekniske detaljer] Det var ikke mine penge jeg var bange for at miste, men jeg var stadig en "smålänning". Josephine og jeg betalte alt for alle, men du havde den frækhed at kalde mig dette på en foragtelig måde.

Den kop kaffe var det eneste, Leif ofrede os i den tid, han var her. Han, en verdensmand, forretningsmand og globetrotter, var tilfreds med at blive betjent og kurtiseret, men han kunne ikke give Josephine bare noget symbolsk. Vi er ligeglade med penge og gaver, men jeg ved, at Josephine var "overrasket" over denne nærighed, denne mangel på bare en lille tak, bare en lille venlig gestus.

Når I besluttede at komme her efter Leifs afsluttede [kræft]behandling var vi meget glade for det. Tidligere havde vi tilbudt at jeg kunne komme over til ham for at støtte den gang han var ved at få diagnosen (Birgitta, hans kæreste havde valgt at tage på ferie...), vi tilbød økonomisk hjælp, vi tilbød praktisk hjælp, vi tilbød alt, hvad vi kunne for at hjælpe. Da I var her, forsøgte vi at støtte så godt vi kunne. Men ikke en eneste gang spurgte nogen af jer, hvordan Josephine havde det. Et par år tidligere havde hun været meget tæt på at dø. Dagen før hendes operation vidste vi

---

* igen, rettelse: kun lidt over to uger

* Nedværdigende udtryk baseret på fordomme om vores distrikt i Sverige (Småland, men vel at mærke ikke omfattende Öland). Menneskerne i Småland i tiden før industrialiseringen var fattige, havde dårlig jord at dyrke hvilket selvfølgelig ledte til sparsommelighed. Udtrykket er dog ikke på nogen måde ment som beundrende men nedladende, med andre ord "snål" (nærig).

ikke, om det overhovedet ville være nogen mening med at operere. Kirurgen ringede hjem til os om aftenen og meddelte, at resultatet af en test var 'positivt' (i positiv betydning), der var håb om en fremtid, operation var stædig mulig.

Operation, cytostatika og strålebehandlinger fulgte, og i løbet af den følgende tid var Josephine et par gange tæt på døden, meget syg. Vi klarede os igennem og fejrede det hele ved at blive gift dagen efter den sidste strålebehandling, som faldt sammen med hendes 50-års fødselsdag. I al denne tid husker jeg ikke et eneste støttende telefonopkald fra dig – selvfølgelig ikke fra Leif, det sidste selvfølgelig fuldstændig overflødigt at nævne. [tilføjet senere: og heller ikke fra nogen anden af min familie, ingen overhoved. Der var total stilhed.]

Herefter har Josephine været i konstant behandling og vi har taget en dag ad gangen og været glade for vores hjem og vores liv her hvor vi bor. Kunne man så ikke forvente, at Leif eller for den sags skyld du selv, bare en enkelt gang havde spurgt til hvordan Josephine havde det? Nej, det handlede om ham selv og dig. Som sædvanlig var det kun Leifs interesser, der betød noget.

Episoden med ireren Phillip (ikke en ven af os, men en bekendt), som kom for at besøge os og "diskutere" med Leif, får mig til at tænke, at han, Leif, ikke har den ringeste forståelse for, hvordan han opfører sig. Phillip, der også kun taler om sig selv og aldrig lytter til andre, holdt en 'tale', som han altid gør. Han blev naturligvis hjulpet af, at han havde hjemmebanefordel - sit eget sprog. Det var afgørende i Phillips favør. Af to egoister, der kun taler om sig selv og hvad de selv er interesserede i, trak han det lange strå, og Leif havde ingen anden chance end at lytte. Han fik smagt sin egen medicin, men havde trods det den frækhed at bagefter klage til os over denne mand, der kun opførte sig ligesom ham selv.

Man kunde også se denne episode fra en anden side. Hverken Leif eller du, vidste hvem Phillip var. I vidste ikke, at vi også er trætte af hans 'foredrag' og bedrevidenhed, men I havde frækheden til at kritisere ham (han kunne jo have været en af vore venner). Hvad hvis jeg havde gjort det samme med en af Leifs venner?

Jeg er stadig meget taknemmelig for denne tid I tilbragte med os. Det var en dejlig tid, og jeg havde aldrig kunnet tro at sådan noget kunne have været muligt. Det var selvfølgelig også kun muligt, fordi I havde brug for os i disse dage. Så snart behovet var væk, var alt tilbage til det normale. Et par måneder senere, når jeg er hjemme hos dig om sommeren, så skulle jeg igen komme til at blive udsat for min brors egne timelange foredrag, nu over telefonen fra Göteborg. Vi, du og jeg, blev enige om, at han havde ringet 13-14 gange den dag. Alt skulle nu hurtig blive "helt normalt" igen i familien, det evige had mod min person var ved at blive genoprettet. Jeg ved, at han var på medicin der kan gøre patienten manisk. Men selv med tanke på det, det var gamle Leif, der førte an.

Vi, du og jeg, var begge fuldstændigt udmattede af alle disse telefonopkald, der var stået på det meste af dagen. Halvtimelange (eller mere) foredrag om Sven Göran Erikssons fortræffeligheder som fodboldtræner, efterfulgt af en kort pause og så det hele igen. Vi gav telefonen til hinanden og et par gange også en hvid løgn om, at den anden ikke var hjemme. Men vi lyttede, og vi var der, vi vidste, at han havde et behov for at tale. I disse lange 'samtaler' fik jeg at vide, at den engelske presse ikke kan lide 'Svenne', jeg blev belært om, at jeg naturligvis også syntes at han ikke var god og lignende. Jeg blev belært at jeg skulle skifte mening, da 'Svenne' var en

fantastisk træner etc. etc. Jeg lyttede, forsøgte at komme med et ord i ny og næ og sagde, at jeg ikke selv har nogen mening om ham og at engelske aviser ikke repræsenterer mig. Hele tiden ringede Leif frit fra sin firmatelefon. *

Nu sidst på eftermiddagen efter yderligere en lang tale og uden at spørge om jeg overhoved havde lyst, opfordrede (læs: instruerede) han mig til at ringe tilbage til ham. Næste gang var det mig der skulle ringe op; det var nu min tur, blev det sagt. Denne "generøse" mand, der brugte sin gratis firmatelefon, anmodede nu om at jeg enten skulle bruge vores mors normale telefon til at ringe op for at fortsat blive informeret om denne fodboldtræners fortræffeligheder, eller, hvis jeg ikke ville bruge min gamle mors telefon til at ringe på hendes regning til en mobiltelefon [noget der stædig var meget dyrt på det tidspunkt], så var valget at ringe fra min egen engelske mobiltelefon, hvilket ville have betydet internationale priser [også meget dyrt den gang].

Når du var i lejligheden i Göteborg [Leif var i cytostatikabehandling og min mor var der hos ham], ringede jeg ofte til hans mobiltelefon [fra London], selvom det var meget dyrt. I kunne sagtens have bedt om at få installeret en almindelig telefon i lejligheden, men da andres økonomi tilsyneladende ikke har nogen interesse, så længe man selv har en firmatelefon, der kan bruges ubegrænset uden personlige omkostninger, kom dette åbenbart aldrig på tale. Vi blev ved med at ringe for at støtte og høre hvordan alt var. Det var vigtigt dengang.

Jeg havde glemt/tilgivet, at denne sygdomsperiode var forudgå et af en 20-årig boykot af mig selv pga. at jeg havde forsigtigt spurgt, hvorfor han havde indberettet mig og Jørn til at betale svensk skat for de omtalte pizzaer. Men nu havde jeg ikke lyst til at bruge min telefon med et begrænset antal minutters forudbetalt tid til at få yderligere instruktioner om, hvad jeg (ifølge ham) selv syntes om 'Svenne', efterfølgende af nye instruktioner om hvorfor jeg var forkert på den. Jeg adlød ikke. Jeg syntes 'vi' havde talt nok om dette emne. Det kan så ikke have været mere en 10-15 minutter og så kommer dette opkald til dig, hvor jeg kan høre, at han aldrig vil se den 'idiot' igen. Jeg fik det aldrig refereret, men det kunne høres i hele rummet...

Der går næsten et år, før jeg kommer tilbage til Öland næste gang. Det ser nu ud til, at alt er faldet til ro. Jeg havde endda engang talt med ham i telefonen, da jeg havde ringet til dig. Uden nogen som helst undskyldning (umulig tanke, hvordan kunne jeg overhovedet nævne det) for endnu et års boykot, denne gang for noget der, selv efter hans standarder, havde grænset til det fuldstændig absurde, syntes alt at være gået tilbage til det "normale", det så igen ud som om han i hvert fald "tolererede" mig og min eksistens.

Da jeg havde forstået, at hans forhold til Birgitta var usikkert * foreslog jeg, at

---

***** Efter at Leifs importfirma til sidst var gået fallit efter mange års succes, så vendte han tilbage til sin gamle karriere som skibsingeniør. Han blev ansat hos Wärtsilä Sweden AB for et projekt med udvikling af energi-effektive anlæg af en art jeg selvfølgelig ikke kender i detalje. Hvad jeg ved er dog, at min bror var en meget dygtig og eftersøgt fagmand. Kort tid efter at han var startet hos Wärtsilä blev han syg, men på trods af at hans ansættelsestid havde været kort, så betalte de ham en god pension til hans dages ende, og han kunne beholde sin fri firmatelefon. I hele hans liv var jeg stolt over min bror, jeg så op til ham. Det var ikke bare sådan at jeg *følte* jeg stod i hans skygge, det *var* også reelt på den måde.

***** med det resultat, at han formentlig boede fast hos sin mor igen, men jeg kunne aldrig vide, jeg kunne aldrig regne med at blive korrekt informeret.

Josephine og jeg skulle bo på et pensionat. Vi ville ikke være en byrde, vi ville ikke skabe problemer. Leifs helbred var det vigtigste for os. Du sagde 'alt var fint', Leif boede hos Birgitta.

Da vi ankommer, er han ikke der, men i Småland med sine brasilianske venner. * Men, med mange års erfaring af dette spil, jeg kan læse mellem linjerne og forstår at han bor hos dig. Det lød lidt som om der var problemer "der hjemme" hos kæresten. Okay, det er fordi Birgitta er 'forkølet', at han ikke kan være der, får jeg så at vide, men jeg havde all anledning til at være i tvivl, og i sidste ende viste det sig selvfølgelig at jeg havde haft ret med denne mistanke. Havde Josephine og jeg vidst alt dette, havde vi bare indrettet os derefter. Vi ville kun det bedste for Leif og havde det været for meget for ham at have os boende der, ville vi have taget ind på et pensionat. Men ærligt kunne man ikke diskutere den slags ting. Det var tabu.

Så kommer han. Jeg er ved at vaske op i køkkenet, da han kommer ind. Vi har lige spist. Josephine sidder og strikker i stuen. Han hilser ikke på Josephine, ikke et ord - alt dette efter at sidst de så hinanden havde han været gæst i vores hjem i en hel måned * og var blevet behandlet med den yderste gæstfrihed og generøsitet. Nej, han går tavs forbi hende direkte ud i køkkenet og sætter sig til at spise. Jeg er lige færdig med opvasken, veksler et par ord med ham, "hvordan går det" osv. Han spørger naturligvis ikke, hvordan vi har det. Hvorfor skulle han? Aldrig gjort det før, så hvorfor nu?

Jeg går nu ud på altanen for at hænge noget tøj op, som jeg havde haft liggende i blød. Josephine og jeg var på vej ud efter middagen, havde planlagt en gåtur op til slotsruinen. Når jeg så var derude på altanen med tøjet, begyndte barndomsminderne at dukke op, jeg begynder at blive bange. Jeg forstod pludselig, at han ventede på en lejlighed at angribe. Han havde denne gang boykottet mig i halvandet år efter "samtalerne" om "Svenne". Jeg havde spurgt hvordan det går, men havde ikke følt nogen venlighed i kontakten. Jeg var nu bange for, hvad der skulle komme hernæst.

Jeg beder derfor Josephine om at gå ind og tale med ham - vel vidende om hvor uhøflig han lige havde været over for hende, da han trådte ind. Det gør hun og sekunderne efter så hører jeg ham skælde ud fra køkkenet og snakke om hvor flinke hans venner har været i Småland og nu kommer han her og møder sådan nogle idioter. Du var stille under denne seance. Du forsøgte på ingen måde at gribe ind. Josephine kom ud til mig, og jeg, bange som da jeg var barn, tøjlede hende om at bevare roen, om at ikke svare igen. Jeg har allerede nævnt resten.

Jeg vil kun nævne det kort, men historien med Skarpåker * har såret mig meget. Denne historie har også tydeligt vist mig, hvordan du ser mig, og det er smertefuldt. De fleste mødre "praler" med deres børn, de er stolte af dem, hvis de har gjort noget godt. Det gør du også konstant, når det handler om Leif.

---

* søster til Edilsa, Aline Sales mor, og hendes familie.

* okay, 2-3 uger.

* Min oldemor og oldefars gård som senere overtoges af min mors moster og hendes mand John og som jeg til sidst arvede halvdelen af.

Med mig er det omvendt. Ikke alene siger du aldrig noget pænt om mig, du forsøger endda at skjule, hvem jeg er, stille mig i et dårligt lys. Intet skal virke til min fordel. Det føles patetisk at sige dette, men jeg synes ikke, jeg fortjener at blive behandlet på den måde. Jeg har aldrig taget noget for mig selv, men altid hjulpet andre først, selvom mine egne penge altid har været små. Jeg bad aldrig om noget arv på Norra Öland. At jeg ville få halvdelen af gården var en overraskelse, noget som jeg aldrig i min vildeste fantasi havde kunnet forestille mig ville komme til at ske, og heller aldrig havde ønsket. Når det så skete var jeg bange for misundelsen, selv om jeg aldrig havde tænkt på at tage noget selv. Jeg var bange for ord som: 'Hvorfor i al verden skulle Lasse arve halvdelen af bondegården? 'Han er kun kommet her for at få penge.'

Jeg tror nok, at Gunhild og John var glade for mig og for os som par, Gun og mig, men jeg tror især det var på grund af Gun at jeg blev udvalgt til at arve. De var ikke de eneste, der forelskede sig i og beundrede min kæreste.

Lige siden jeg fik at vide, at jeg ikke kun ville få et par småting (den gang moster Gunhild døde), men halvdelen af gården, besluttede jeg at donere pengene til et godt formål. Da den dag kom, da også John var død, var jeg en "fattig" mand, nu skilt og med yderligere to mindreårige børn at hjælpe med at forsørge. Jeg levede på kredit og kæmpede med at betale tilbage lån, studielån og overdrag på bankkontoen, alt som var opstået for at dække daglige udgifter - ikke luksusartikler og/eller fornøjelsesrejser. De penge, jeg nu stod til at modtage, ville selvfølgelig have løst alle mine økonomiske problemer. Men jeg var aldrig fristet til at tage noget selv.

Pengene fra salget af gården, som efter mine direktiv blev solgt til lokale folk i håb om at den kunne blive bevaret som den var (og forhåbentligt behørigt restaureret) og ikke brugt til at tjene hurtige penge med turisme og spekulation – noget jeg vidste du ville sætte stor pris på - gav jeg ubeskåret til UNICEF, fordi jeg ved, at der er så mange børn ude i verden, som har så meget mere brug for disse penge end mig selv.

Indboet blev bortauktioneret efter at Camilla (hun ville ikke have noget), Jennie, Simon, Leif og du selv havde fået frit valg til at tage, hvad I ville have. Jeg tog selv nogle fotografier, og Simon ville gerne have at jeg tog et bordur (uden særlig værdi) han syntes var så flot, og det gjorde jeg. Leif valgte en hel del møbler, og jeg ved, at han tog dem til Kalmar i sin varevogn. Da han gjorde det, tog han også børnenes møbler og ting med ned til Kalmar.

Hvad der sårer mig er dette: Aldrig har jeg modtaget en tak fra ham for dette, kun skældud. Han sagde aldrig, at det var pænt af mig at tænke på ham, noget jeg havde gjort selvom jeg i denne tid var underlagt hans mangeårige boykot (på grund af den berømte pizza). Men, det gjorde mig hvis mulig end mere ondt når jeg senere blev beskyldt (via dig) for ikke at have takket ham for at han havde taget børnenes møbler med til Kalmar. Magen til uforskammethed må man søge efter.

Da 'Stockholmsgrannarna' * mange år senere fortalte dig, at de var skuffede over, at de intet havde fået fra boet, undlod du at sige, at jeg selv INTET havde taget, undtagen det billige bordur og fotografierne, ellers INTET. Også overfor dem havde

---

* De var et ældre par fra Stockholm som efter at de var blevet pensionister boede i et lille hus bag bondegården og som altid havde været gode ved John. Jeg havde glemt dem, når vi gik igennem indboet, men det var jo ikke kun mig der, min mors fætter John arvede den anden halvdel og kendte dem bedre end mig.

John var vokset op hos hans moster Gunhild og John, da hans egen mor, en anden af min mormors søstre udvandrede til USA og efterlod sin lille dreng. Hun rejste ikke af nød men eventyrlyst. Jeg mødte mors moster Ruth kun eneste gang, helt kort og helt tilfældigt sammen med mor en dag udenfor Stockholms Central(station), "en ganske normal familie", må man sige.

du fået mig til at fremstå som en gnier, der bare kom og tog alt. Du forsøgte aldrig at "sprede (det sande) rygte" om, hvad jeg havde gjort med pengene.

Sagfører Elsrud og hendes søn [som afholdt auktionen av indboet] var de eneste overhovedet, der udtrykte deres beundring for, hvad jeg havde gjort med min arv. Du prøvede at holde det hemmeligt. Af alt, hvad du har gjort mod mig er dette det værste. Du forsøgte at få mig til at fremstå som en person, der kom og tog arven frem for næsen af Leif og alle de andre kusiner og fætre. Du 'glemte' at udover værdien af halvdelen af gården selv, bolighus, ladegård, stalle, marker etc., hele den del som jeg havde arvet, også alle pengene fra auktionen af indboet [dvs. igen min halvdel], undtagen hvad du råbte ind til dig selv, til Leif, Simon og Jennie, gav jeg bort til UNICEFs hjælpearbejde for børn i nød.

Da jeg engang nævnte dette, var svaret, 'det kan du selv sige'. Nej, det er ikke for mig til at gøre det, jeg praktiserer ikke selvforherligelse * og har det dårlig med at skrive dette her.

Hvad så med Sven Göran Eriksson, fodboldtræneren, der var i fokus den sommer? Det bedste jeg kan sige om ham er, at jeg er ligeglad med ham. I virkeligheden foragter jeg folk af hans slags. Jeg lyttede til Leif den dag, som jeg har lyttet til ham så mange gange før. Jeg ville aldrig have turdet sige, hvad jeg egentlig synes om alle de der fodbold-"trænere" og spillere. Men at bruge en hel dag på at lytte til disse lovprisninger, det ville jeg kun gøre for at behage Leif, men, desværre, utaknemmelighed er verdens løn. Jeg vil prøve at gøre rede for min holdning til dette emne.

'Svennes' storhed i England er en kombination af hans tidligere kærlighedsforhold til en svenskfødt vejrpige på britisk tv og hans senere forhold til en glamourøs italienske, foruden, selvfølgelig, at han var 'træner' for det engelske landshold, men i dette sammenhæng spiller det sidste kun en birolle. Sammen blev Svenne og Nancy superberømte og det leder til avisoverskrifter, lige meget om hvad. Hver gang Eriksson nu får et nyt job for millioner af pund i en fodboldklub i en fattig engelsk by (efter at, ligesom de fleste andre, have været fyret fra den forudgående stilling), får denne 'klub' (rettere sagt: forretningsvirksomhed) enorm omtale (læs: fri reklame) i aviser og TV.

Disse 'klubber' (for spekulanter: mærkevareprodukter) ejes normalt af udbyttere fra den 'anden' eller 'tredje' verden, folk, som fx. den russiske mangemilliardær Roman Abramovich. Ligesom mange andre blev Abramovich enormt rig gennem Boris Jeltsins dumping af russisk statsejendom til familie og venner efter opløsningen af Sovjetunionen. Milliarder i pund, dollars og euro er på den måde blevet stjålet ud af de postsovjetiske staters økonomier og investeret i Vesteuropa, herunder i Londons finansverden, fast ejendom og britiske fodboldklubber.

Tyveriet fra Rusland og andre postsovjetiske stater var og er enormt, men pengene til 'Svennes' og hans venners spillerindkøb og dermed succes kom og kommer også andresteder fra. Superkorrupte spekulanter fra hele verden, som har gjort sig umådeligt rige med al mulig slags lyssky virksomhed, kan med hjælp af denne syge verden som de kalder 'den moderne professionelle fodbold' bekvemt vaske sine penge dejligt hvide.

Jeg indrømmer, jeg kan ikke lide disse personer. Jeg ser dem som udsugere og parasitter. Nej, jeg har ingen forståelse for al denne udnyttelse af fattige mennesker i

---

* Undskyld, måske bortset fra dette her, nu 30 år senere.

verden, dem som i sidste ende med hårdt arbejde betaler for 'fornøjelsen'. Eriksson og hans venner bliver rige på skuldrene af alle dem som desperat forsøger at overleve ved at arbejde under ekstreme forhold, oftest uden nogen som helst beskyttelse, for at producere produkter, der så kan sælges dyrt til (i mange tilfælde fattige fodbolds) 'supportere' og deres børn.

Nej, jeg har ingen respekt for alt dette og jeg har ingen respekt for alle disse 'slit och släng' plasticprodukter som sælges af butikker som Whings * for at efter en dag eller to ende som skrald, men hvis materiale kommer at forblive i naturens kredsløb for generationer ud i fremtiden, eller snarere, for altid.

Nej, jeg kan ikke respektere den/dem som tjener penge på at forurene verdens natur og ødelægge menneskers og dyrs sundhed og fremtid. Men, jeg har altid været en hykler når det gælder min egen familie og disse ting. Jeg har leget jeres leg og aldrig, ikke før nu, sagt noget. Dette er vigtigt for mig at understrege, jeg har aldrig nævnt mine holdninger til alt dette, når vi har diskuteret Leifs 'ærlige' forretninger. Jeg har altid glædet mig over hans og dine forretningssucceser. Jeg har selvfølgelig altid vidst, at der er en bagside ved denne handel, men jeg har aldrig blandet denne viden ind i mit forhold til jer.

Naturligvis var det fejt, men hvad ville det have gavnet? Jeg nævner det nu, da jeg tænker på din frækhed til at spørge mig, om vi har et 'ordentligt kasseapparat' til vores frugt og grønsagsbod i Leytonstone om lørdagene. Kan man forestille sig, at du kunne have frækheden til negativt at sammenligne vores salg af lokalt dyrket, ubesprøjtet frugt og grønt (støttet af kommunen selv i et ønske om at mennesker skal gives mulighed for at spise lokalt dyrket, sund mad til en rimelig pris) med Leifs 'ærlige' erhvervsaktivitet.

Jeg er ikke i tvivl om, at min bror betaler skat, modsat til hans konkurrenter. Men hvor kommer disse produkter fra? For vores del arbejder vi frivilligt, uden nogen som helst form for betaling, for at give lokalbefolkningen (i et af Englands fattigste kvarterer) chancen for at spise mad, der ikke gør dem og deres børn syge. Jeg er ked af at du har frækheden at betvivle vores ærlighed.

Jeg har fået at vide at Leif skulle have haft sådan et dejligt forhold til mine børn, da de voksede op. Virkeligheden var jo en anden. Kontakten var stort set begrænset til et eneste billede, hvor han legede med Camilla. Lad os nu være ærlige, det var ikke andet end et arrangeret foto. Jeg vil ikke ofre mere energi på den slags påstande. Som børn kendte Jennie og Simon ham næsten ikke og jeg husker kun tre flygtige besøg i vores hus i Valby.

Første gang han kom var ikke længe efter at vi var flyttet ind. Jeg var stolt af vores hjem og ville vise rundt. Det ville jo selvfølgelig ikke have taget op meget af hans tid, det var jo så bittelille. Han var ikke interesseret, bare interesseret i at tale om sine Dinovaplaner. *

Det næste besøg var i anledning af Simons dåb. Der skulle være festmåltid. Gun og Maja havde forberedt alt, små cocktails skulle serveres som forret, alt var klar til at gæsterne snart kunne sætte sig til bords. Leif sad der allerede, han var kommet lidt tidligere og var sulten. Der var ikke noget med at vente til at det fælles måltid skulle starte, eller at bede om et stykke brød eller lignende fra køkkenet for at holde den værste sult på afstand. Nej, i total foragt for Gun og Maja, som havde lavet alt

---

* Leifs forretning i Borgholm

* Han havde lige startet med solstolsfirmaet.

dette forarbejde, satte han sig bare ved bordet og tog for sig af sin cocktail. Gun måtte lave en ny.

Mit tredje minde var, da han kom med dig til Camillas konfirmation. I en rigtig gammel landsbykirke i Danmark er der ingen sideskibe, ingen sidegange. Pladsen er begrænset til det givne antal af siddepladser. Der er absolut ikke mere plads, det er ikke engang muligt at finde et par kvadratdecimeter ståplads. Kirsten og Finn, som havde været meget tæt knyttede til Camilla gennem hele hendes opvækst, fik ikke plads, men måtte sidde udenfor selve kirkeskibet, i det man kalder våbenhuset, og det samme gjaldt Gun, Preben, søskende etc. etc. Du og jeg havde fået hver sin af de meget få og meget eftertragtede pladser. Med min (0)status havde jeg ingen som helst ret til disse to pladser. Alligevel havde jeg fået dem til dig og mig takket være Ina. Da Leif forstod at der ikke var plads i selve kirkerummet udeblev han så bare fra det hele, ikke kun fra den kirkelige ceremoni men også den derpå af Ina organiserede fest - alt sammen uden ens at give besked. Denne totale uforskammethed blev forsvaret af dig. Det var et billede af den 'gode kontakt' Leif havde haft med mine børn.

Når du referer til denne gode kontakt min bror skulle have haft med mine børn den gang de voksede op, så kan jeg kun huske all angst og frygt. Jeg kan huske de gange jeg måtte flygte fra dit hus med børnene efter at han havde (verbalt) angrebet os. En af disse gange skyldtes følgende: Leif var kommet hjem fra nogen rejse (arbejde eller andet) mens vi var på besøg. Han havde en billedbog med til Jennie. Det var naturligvis meget venligt af ham, noget jeg normalt ville have været meget glad og taknemmelig for. Men jeg er ikke taknemmelig for hvad som derefter skulle følge. Jennie ville naturligvis at jeg umiddelbart skulle læse i den for hende. Men det ønske førte så til sædvanlig konflikt. Også Leif ville have 'del' af min tid, han ville tale med (mere korrekt: till) mig om 'Dinova' og solstolene. Jeg prøvede at få Jennie til at vente. Men hun var kun 3-4 år gammel og blev ved med at nage mig, indtil jeg gav efter. Det ledte så til umiddelbar udskældning, fordi jeg ikke havde vist tilstrækkelig interesse. Jeg måtte hurtigt pakke og flygte ud af dit hus med mit barn og tage toget tilbage til København.

Lignende skete andre gange. Jeg undrer i dag, hvorfor jeg lod ham fortsætte med at behandle mig og mine børn på denne måde. Men det var jo sådan, jeg ønskede at de skulle have kontakt med deres bedstemor. I dag gør det ondt at læse dit hadefulde brev, men, selv om det smerter, jeg vil forsøge at svare kort på alle dine utrolige anklager og angreb.

Du skriver at 'Camilla kom til Öland første gang som en ni måneder gammel baby efterladt alene af sine forældre...' Det er meget ondskabsfulde ord fra dig. Det overgår hvad jeg kunne have forventet. Du ved godt, hvordan alting var for mig på dette tidspunkt. Jeg var psykisk helt i bund. Jeg var på psykiatrisk medicin, jeg var ulykkelig, selvmorderisk, i en voldsom krise.

Men jeg kæmpede for ikke at såre dig og far ved at tage mit liv, noget som jeg tænkte på hele tiden. Jeg var ikke klar til at få barn, men jeg tog mit ansvar til max, jeg sørgede for at Ina kunne være meget hjemme og kun arbejde på deltid, dette også efter at jeg var holdt op på Tuborg og som soldat og studerende havde meget få penge. Jeg ønskede, at du og far skulle have et barnebarn at elske og være sammen med.

Jeg kan ikke huske detaljerne omkring denne ondskabsfulde anklage fra din side om at jeg efterlod babyen hos jer og stak af. Jeg kan dog huske, at jeg tog Camilla med til jer, og at I var glade for at have hende. Jeg ved, erkender, jeg var væk i et par dage, men kan ikke huske hvor. Hvad jeg ved er, at jeg aldrig har gjort noget for

at more mig selv, men at jeg må have haft en gyldig grund. Nu alle disse år senere kommer disse beskyldninger. Jeg troede slet ikke du kunne være så ond mod mig. Og du får det hele til at se ud som om at Leif var den der legede og engagerede sig med mit barn - alt sammen understøttet af et par vedlagte, iscenesatte billeder.

I brevet har du så også frækheden til at skrive om Camillas mange år senere 'buttede krop' og 'dårlige humør' og at dette, Camillas dårlige humør, skulle undskylde at Leif havde opført sig som han gjorde. Hverken du eller Leif har været slanke i den tid, jeg har kendt dig, så jeg synes, det her er et slag under bæltet.

Du indrømmer i brevet, at du en dag var nødt til at låse dig selv og Camilla inde i et værelse for at beskytte mit teenagerbarn mod en voksen mand, hendes egen onkel! Det er en ganske utrolig kommentar. Det viser, hvor usikkert det må have været for hende der. To somre havde jeg arrangeret, at hun kom og besøgte dig alene, uden Gun og mig og de to små. Jeg troede at det ville være godt for både hende og dig selv og være med til at skabe en god kontakt. Først efter det andet år lærte jeg sandheden at kende. Camilla sagde ikke noget i starten. Jeg fik ikke at vide, hvad det var, der virkelig gjorde, at hun ikke ville tilbage igen året efter.

Hun var bange for sin farbror. Jeg kender Leifs personlighed, men jeg var chokeret, når jeg til sidst fik det hele at vide. Du siger, at de nu mange år senere har tilgivet 'hinanden' og 'er bedste venner'. Jeg ved, at du og Leif besøgte hende i deres sommerhus og jeg var meget glad for det. Jeg tror dog, at det, der var sket i hendes ungdom, bare var blevet 'glemt'. Leif undskylder ikke. Storheden her var naturligvis udelukkende på Camillas side. Nej, jeg kan ikke glemme, at denne mand truede mit halvvoksne barn på en sådan måde, at hendes bedstemor måtte låse hende inde i et værelse for fysisk at beskytte hende mod at blive angrebet. *

Jeg husker for nogle år siden, hvor du kom og ville tale med mig om noget du havde det svært med. Du fortalte mig at de penge, som en dag skulle være mine fra min fars arv var gået tabt i Leifs firma. Uden at fortælle mig havde du kautioneret lån i virksomheden og nu, efter at det hele var gået fallit, var også min arv forsvundet.

Da far døde, var det en selvfølge, at den værdi, han efterlod, ville forblive hos dig. Intet ville ændre sig, du skulle leve videre så normalt som mulig og fortsat bo og leve i det som havde været jeres fælles hjem. Men nu var det hele væk, og du havde det meget dårligt med at fortælle mig dette.

Når du nu, totalt grebet ud af luften, beskylder mig for at anklage Leif for 'underslæb', så glemmer du, at min reaktion på denne nyhed var at trøste dig med, at du havde gjort det rigtige. Jeg havde svaret: 'Vi er en familie, vi hjælper hinanden' (selvfølgelig ment at vi, jeg, hjælper Leif men aldrig omvendt, men det sagde jeg ikke). 'Det er bare sådan det skal være', det var det jeg havde svaret dig. Okay, jeg havde mistet en fremtidig arv, men det var vigtigere, at du og Leif havde løst jeres økonomiske problemer, og det udtrykte jeg helt klart. Ingen beskyldning af nogen art kom fra min side. Jeg sagde, at jeg var glad for, at du/I havde haft det så godt med Dinova i alle disse år, og at vi skulle trøste os med det. Nu har du i dit brev naturligvis 'glemt' alt dette. Det passer ikke ind i dit forfærdelige syn på mig og min person. Du foretrækker at se mig som en grådig ond mand, der kun vil have dig til at lide. Jeg kan ikke genkende mig selv i den beskrivelse.

---

* Da jeg læste dette mange år senere og besluttede at medtage teksten i mit brev til alle mine børn og børnebørn, føler jeg, som tiderne nu er, at det er vigtigt at understrege, at intet, absolut intet, insinuerer seksuelt misbrug.

’Leif er aldrig blevet inviteret til nogen jul [hos os],’ skriver du. Også det at Edilsa og Leif havde været alene i Kalmar, mens du angiveligt var ’tvunget til at tage til Malmö’, får jeg at vide i dit brev. Din frækhed har her ingen grænser. Du glemmer at i alle disse år før Leif genetablerede sig i Sverige med sit firma, tilbragte han julen ude i verden. ’Han var ikke interesseret’ i det ’normale’. I alle disse år sørgede Gun og jeg for, at du og far, og senere du selv, altid var inkluderede. Du var altid inkluderet og varmt velkommen både hos os og hos Maja og Sune. Det er alt dette, du nu kalder ’tvunget til Malmö’.

Så snart Leif kom tilbage til Sverige, var vi og senere jeg glemt. Selv efter jeg blev skilt og tilbragte julen helt alene i min lejlighed, mærkede jeg ikke til noget interesse i at ens høre hvordan jeg nu havde det. Men det er en anden sag. Din yndlingssøn var hjemme igen, så hvad skulle du så også med mig?

Oven i alt andet bliver vi, Josephine og jeg, nu efter at være blevet smidt ud fra dit hjem af min bror, som straf og i foragt forfremmede til ’højt uddannet psykolog, respektive læge’ vel vidende, at hverken hun eller jeg er noget af det.

Både Josephine og jeg har måttet kæmpe for det vi har og er. Hun kunne meget vel have været ’læge’, hvis hun havde haft muligheden. Men Josephine kom fra en lille fattig gård i Irland med mange børn, ni plus to som døde som ganske små. Den eneste chance den gang for en pige som ikke blev gift med en bonde, var, foruden at blive tjenestepige eller nonne, at tage til Dublin for at lære sig til sygeplejerske eller lærerinde.

Josephine valgte det første. Hun har arbejdet konstant, flittigt og målrettet, blev også jordemor og har adskillige universitetskurser og eksamener bag sig gennem årene. Man kan sige, at i dag er hun det tætteste man kan være på at være ’læge’, uden at være det. Hun udfører meget af deres job, stiller diagnoser, ordinerer behandlinger og medicin, læser røntgenbilleder mv., men officielt er hun stadig ’sygeplejerske’. Jeg er meget stolt af hende. Jeg, ’den højtuddannede psykolog’, har læst ’alle’ bøgerne, * men jeg har aldrig været interesseret i formelle kvalifikationer. Min karriere var mere præget af at være en ’dissident’, den var ikke særlig succesfuld, lad os sige den var en ’failure’, mislykket.

Nej, jeg er ikke ’højt uddannet psykolog’ og Josephine er ikke ’læge’ men ved at kalde os dette viser du din foragt for os på en meget effektiv måde. Når det handler om at såre mig (og nu også Josephine) har du altid været så utrolig effektiv. Jeg ved, hvor glad du altid har været for at fortælle mig om alle kusinernes titler osv., om alt de har opnået. Jeg skal være ærlig, jeg er ligeglad med alle deres titler. En persons virkelige storhed ser anderledes ud.”

Derefter fulgte mange års tavshed og ingen kontakt og jeg prøvede på at vænne mig til at jeg ikke længere havde en mor, dette selvom jeg næsten daglig gik med hundene langs stranden til Nordsøen, få meter fra vores ny hjem, og tænkte på hvordan hun nu måtte have det, derover på den andens side af havet. Vi var flyttet tilbage til Skotland, nogle år var gået siden min brors død og pludselig kommer der så en dag et brev. Vi var heldige i det at den ny ejere af vores hus i London havde vores adresse og havde eftersendt brevet.

---

* nok vildt overdrevet, det er der vel ingen der har.

Min mor spørger mig om jeg har det elektroniske manuskriptet til bogen *Kattmamman*, som jeg en gang havde redigeret og trykket som en hjemmelavet bog i syv eksemplarer, et til mig selv, et hver til mor, Leif og mine børn - og yderlige et. En kusine til mig havde nu læst en af disse bøger, skriver min mor, det eneste eksemplar udenfor den nærmeste familie. Yvonne havde derefter udtrykt ønske om at bogen skulle trykkes op i større oplæg.

Jeg svarede umiddelbart, derefter tog jeg over for at besøge min mor og kort tid senere kom Josephine med mig for yderligere et besøg, Alt var nu forandret, det var nu en dejlig atmosphere mellem os, jeg havde fået min mor tilbage. Pandemien med Coronavirus kom så desværre imellem, men tak til WhatsApp havde vi nu et par dejlige år sammen.

Når Jennie nu var voksen og Simon meget tæt på så så jeg dem sjældnere og sjældnere, de var ikke længere interesserede i at komme til mig. De havde jo *sit rigtige hjem* et andet sted med alle deres ting og sine egne værelser. Jeg kunne ikke længere konkurrere med det. Det var gået godt i alle de foregående år men konkurrencen var nu for stor, hvad jeg havde og kunne tilbyde var ikke godt nok længere. Min tid begyndte løbe ud. Derudover, mit forhold til Claudia var endt selvom vi er forblevet venner.

Jeg havde en gang elsket Danmark og København. Byen var ”min by”, det var der hvor jeg følte jeg hørte hjemme. Men tiderne var skiftet. Jeg begyndte at forstå at det København og de danskere jeg en gang havde været så glad for var i virkeligheden halvfjerdsernes mennesker fra en nicheverden. Danmark og danskerne i almindelighed var blevet tiltagende racistiske og selvglade. Jeg havde ikke længere lyst til at blive gammel der. Jeg var nu i slutningen af fyrrene men besluttede at begynde forfra en gang til.

Allerede mange år tidligere havde jeg været på vej til England - til Bristol eller Redcar. Det var ikke blevet til noget den gang, jeg mødte Ina. Jeg besluttede at det må vare nu, det var sidste udkald, hvis jeg til sidst skulle have en chance for et rigtig liv.

Jennie og Simon var blevet spurgt og havde ingen indvendinger, jeg så dem som sagt meget sjældent, de havde sit eget, og behøvede mig ikke længere. Camilla spurgte jeg ikke, da jeg i al den tid i lejligheden ikke kan huske en eneste gang hun kom på besøg, andet end som jeg har nævnt før, hvis det var fødselsdag eller for at hurtig bytte julegaver. Hun havde for mange år siden mere eller mindre afbrudt kontakten med mig. Tilbage af kontakt var kun de formelle fødselsdagsinvitationer sammen med resten af deres familier, aldrig kom der til et spontant besøg, aldrig en telefonsamtale (igen, andet end for at invitere til fødselsdag). Vores personlige kontakt var i det store hele ikke eksisterende.

Jeg flytter nu til London og ender op med en meget stressfuld flytning. Jeg havde ordnet med arbejde i New Eltham, ”south-east of the river”, og jeg havde ordnet med et værelse at bo i. Jeg var tilbage i København for at afslutte min tid i Domus Vista og jeg havde dumt nok spurgt Camilla om hun og Jesper kunne hjælpe mig den sidste aften med afsluttende rengøring og tømning af de sidste ting.

Jeg havde allerede flyttet det meste med hjælp af Lars W til hans bondegårdsloft. Men der var småting tilbage. I denne situation havde jeg ikke regnet med at de så

skulle til at komme med en baby. Ingen af de andre bedsteforældre var blevet bedt om at passe Mikala. Det var ikke lige det jeg havde brug for den aften, hvor jeg næste morgen var nødt til at være ude af huset.

En del år derefter skriver Camilla i sin sædvanlige aggressive stil:

"Din sidste dag i Domus Vista var rædselsfuld. For det første, havde jeg det rigtig skidt med at du nu skulle flytte så langt væk." Utrolig kommentar efter adskillige år af minimal kontakt, er det eneste jeg kan sige til den kommentar.

Det videre forløb vedrørende denne aften viser mig end mere hvor meget der er at ønske når det kommer til Camillas omgang med sandheden. Hun skriver videre:

"da vi så kom, blev vi fuldstændig overraskede, du skulle ud af lejligheden og det var nu. Og for at det ikke var nok, så var du bare sur. Du råbte og skreg af Jennie og Simon, intet var godt nok. Her kom vi og skulle hjælpe, og var slet ikke blevet informeret om, hvad der helt reelt skulle ske, og så måtte vi bare finde os i at blive råbt af.

Der var rod og skidt alle vegne, jeg havde ikke en chance for at ligge Mikala et forsvarligt sted, og hvad det værste var, jeg måtte ikke engang låne en gryde, så jeg kunne varme lidt medbragt mad til hende. Det var et rent helvede, og vi fandt os bare i det.

Vi fyldte vores bil med bl.a. computeren, den var vi glade for, men herudover også forskellige lamper, alle dine mandoliner, eller hvad de nu hedder, vigtige papirer, alle dine giftmidler som vi skulle på genbrugsstationen med for dig, jeg havde forinden prøvet at få en venindes onkel til at opbevare dit store skuffedarium, hvilket desværre ikke kunne lade sig gøre, jeg havde virkelig prøvet at støtte, så godt jeg kunne.

Ja jeg sagde nej til dine kasser og hvad du end synes om vores kælderrum, så var alle hylder fyldt op, og den smule gulvplads vi havde, brugte vi til vores cykler, vi er dybt afhængige af dem og har ikke lyst til at de skal stå ude, med risiko for at blive stjålet… Men hvorfor siger du dog ikke noget fra start af, så jeg kan forklare mig, i stedet for endnu engang at blive straffet med tavshed…"

Til alt dette kunne jeg den gang kun svare: "Dine kommentarer om den sidste dag i Domus Vista orker jeg ikke at kommentere i detaljer. Jeg må dog have lov til at sige, at jeg finder det totalt uforskammet at du i din sædvanlige smudskastende stil skriver*: "Der var rod og skidt alle vegne, jeg havde ikke en chance for at ligge Mikala et forsvarligt sted, og hvad det værste var, jeg måtte ikke engang låne en gryde, så jeg kunne varme lidt medbragt mad til hende."*

Camilla, mit hjem var og er lige så rent som dit. Jeg har aldrig nægtet dig at varme mad til Mikala. Men jeg havde ikke tid til at også tage mig af en baby den aften. Alt det der er for meget. Jeg kan ikke tage mere af denne smudskastning.

Når jeg prøvede at læse videre om din version af denne dag, så besluttede jeg mig for at stoppe. Jeg har ikke lyst til mere. At bruge hele dagen på at besvare den slags, gør mig bare ked af det. Hvis det er sådan du ser på mig, hvorfor afslutter vi så bare ikke det hele og ønsker hinanden al lykke i fremtiden. Du skriver jo også afslutningsvis: *"Men nu kan jeg så berolige dig, lysten til at besøge dig er helt*

forsvundet." Skal jeg læse det som åbning til videre kommunikation? Eller, en af dine yderligere aggressive kommentarer: *"Har du lyst til at se os og dine børnebørn, kan du jo melde ankomst i god tid, så skal du/I være velkomne, men jeg gider ikke flere straffe, så skal du hellere blive væk. Jeg kommer ikke til at invitere til flere fødselsdage, er I i landet, må I sige til, så skal I være velkomne. Men igen, jeg gider ikke flere straffe."* Er det en invitation til at begynde på en frisk*? "Jeg gider heller ikke flere breve,"* Er det en invitation til at nærme sig hinanden?

Camilla fortsætter: *"En af de gange Jesper og Simon var nede med noget i vores bil, oplevede de en som begik selvmord, det var naturligvis en meget ubehagelig oplevelse for dem og jeg fortalte dig det, for Simon sagde ingenting, og du kunne måske lige tale lidt med ham om det. Du var fuldstændig ligeglad og sagde nå. Til sidst var Mikala så sulten, at vi blev nødt til at prioritere hende først, og derfor måtte vi gå. Vi fik et henslængt farvel, ikke et knus, ingenting, nårh ja, du skulle jo også bare flytte til udlandet!!!"*

Camilla, med min baggrund og erfaring så er dette nu måske det laveste niveau du nu er synket til. Hvorfor følte jeg mig dårligt behandlet af jer alle tre den aften? Hvorfor var jeg på dette tidspunkt ekstra følsom? Du skriver mange ting, om hvordan du har oplevet situationer og nu synes jeg, at jeg også må have ret til at fortælle om begivenhed, som har haft afgørende betydning for, hvorfor jeg har skåret ned på kontakten.

Sidste dag før jeg skulle aflevere lejligheden, havde I lovet at komme ud og hjælpe mig. Lad mig understrege: I vidste godt alle fire hvad det handlede om. I kom, nogle timer sent men, jo, I kom. Jeg var under et kæmpe tidspres den dag. Jeg har altid holdt mine hjem, lige meget hvor jeg har boet, rene og pæne. Men, der var et problem med Domus Vista, et problem som, tro det eller ej, til og med havde været tema for en tv-dokumentar. Folk talte om at de ikke havde råd til at flytte ud af huset. Lige meget hvor pæne og rene forladte lejligheder må have været, så fulgte altid en kæmperegning for "sterilisering" eller hvad man nu skal kalde det."

Jeg havde, som jeg allerede har nævnt fået erstatning for ulovlig fyring fra et af mine sidste jobs. Dette havde ikke kun hjulpet mig til at for første gang i tredive år blive gældfri, men det havde også givet mig muligheden for at hjælpe Camilla og hendes lille familie med en del penge, som kompensation (*fra mig*!) for at jeg ikke havde vidst at Camilla i sin tid som mindreårig havde betalt alt for sig selv, dette selv om *moderen* modtog store beløb fra mig og Gun, og også bidrag fra staten.

Efter tredive år var jeg nu på vej at skaffe mig et liv, jeg var gældfri, men jeg havde ikke noget som helst tilovers for uventede udgifter i London, eller som man siger herover, noget for "a rainy day". Det var min egen beslutning, men det var en utryg situation jeg begav mig in i. Hvad jeg ikke havde behov for var en ny kæmperegning fra boligselskabet. Dette havde jeg i baghovedet når jeg fortsatte med:

"Lars W havde hjulpet mig med at tage meget af hvad jeg havde til hans gård, men mange små ting var blevet tilbage. Til sidst vidste jeg ikke, hvor jeg skulle gøre af det. Jeg havde spurgt jer, om I ville hjælpe mig med at opbevare noget i jeres kælder. Vi taler nu om forholdsvis småting - tre mindre papkasser. I havde ikke plads, blev det sagt.

Den pågældende aften, når I forlader mig (stadig ikke færdig), sidder jeg tilbage med disse ting, som jeg ender med at måtte bære ned i affaldsrummet. Jeg kunne simpelthen ikke bære dem med mig, da jeg skulle forlade lejligheden den aften (og tage til Roskilde for at overnatte - naturligvis havde jeres far ikke fået andre tilbud om overnatning). Jeg havde ikke andet valg end at smide det ud. I tog allesammen hjem og lod mig tilbage. Ingen af jer, heller ikke Jennie og Simon, kunne finde på at spørge, om I skulle tage noget med hjem til jer selv for at hjælpe mig.

Når jeg så kort tid derefter for første gang kommer ned i Camillas og Jespers kælderrum (af anden årsag, husker ikke hvorfor), så opdager jeg, at I havde masser af plads og nemt kunne have taget disse småting med hjem i jeres bil. Desværre, i ingen af mine børns verden eksisterer begrebet jeg lærte fra min mor: ”finnes det hjärterum, så finnes det stjärterum”. Det var ikke nogen overraskelse den aften, men, jo, igen blev jeg skuffet over jeres fælles egoisme. Jeg følte, at når jeg har brug for lidt hjælp, jeg beder jo ellers aldrig om det, så er der ingen at hente og hvis jeg siger noget, så er jeg bare en sur gammel ”gubbdjävel”, som smudskaster folk.

Det er rigtig nok Camilla, at, som du skriver, I tog ting hjem til jer selv. Det er også godt at du skriver hvad det var, på den måde peger du jo selv på hvad det virkelig handler om. Foruden de foragtfulde ord om ”alle dine mandoliner, eller hvad de nu hedder” (jo det er rigtig at de hedder så, og ”alle” var lige med ”to”, flere end det havde jeg ikke), så *fik* I min computer, den var ikke til opbevaring, og der var åbenbart plads for den, det var jo godt.

Hvad angår påstanden om, som du skriver, ”alle dine giftmidler som vi skulle på genbrugsstationen med for dig” så kan jeg bare sige, at den gang, ligesom i dag, bruger jeg ikke gifte som behøver at tages til nogen som helst ”genbrugsstation”. Den gang ligesom nu bruger jeg kun ugiftige rengøringsmidler, sæber etc. etc. og finder disse linje som yderligere ondskabsfuld og totalt ubegrundet smudskastning.

I den vrede du så ofte viser prof på, kan jeg engang imellem blive urolig, jeg bliver urolig for hvad det nu er du begynder at bilde dig selv ind for at holde liv i hadbilledet af mig. Håber disse opdigtede ting begrænser sig til hvad du ”husker” om dit forhold til din forhadte far og ikke også omfatter andre relationer.

For tredje gang i mit liv startede jeg på en frisk i udlandet uden meget mere end et par tasker med det vigtigste. Det var ikke nemt i London til at starte med og heller ikke senere, selvom jeg hurtigt fandt personlig tryghed og kærlighed hos Josephine.

Arbejdet var utrygt og vanskeligt og også farligt for helbredet. Den side af mit liv i Storbritannien overlader jeg til jer selv at læse om i min bog *AbuseUK*, hvis det skulle være at I har interesse. Jeg forventer ikke at I gør jer den umage, men, det ser jo ud til at I stædig er i gang med at læse denne tekst, så måske kan det være af interesse at også have indsigt i hvad der skete parallelt med mit mere private liv på dette tidspunkt.

Jeg må indrømme at det igen og igen gør mig ked af det, når jeg læser hvad Camilla skriver. Men, ad den anden side, jeg er også rørt over *at* hun skriver, at hun overhoved gider at bruge tid på mig. Jo, meget af det hun skriver er fuldt af had, i hvert fald hvad jeg forstår af had, men det er også fuldt af følelser og lige meget hvad man synes om dets rigtighed og relevans, det er fyldt af *skuffelser*.

Min datter Camilla voksede op hos en mor som må have bombarderet hende med kritik af mig fra det hun var ganske lille og som også må have indoktrineret sit barn med historier om hvor synd det var om hende selv som enlig mor. Jeg kan ikke bebrejde et lille barn for at adoptere stort set det hele uden at nogensinde sætte et spørgsmålstegn til noget som helst. Det er hvad propaganda gør med mennesker og mod den slags indoktrinering var og er jeg chanceløs.

Kontakt med Camilla var uberegnelig, og følgende eksempel viser det med al tydelighed. Den dag i dag ved jeg ikke hvad hun egentlig ville med alt dette, hvad hensigten med at involvere mig var. Men, jo, jeg blev meget glad den gang jeg fik en e-mail fra min datter med opfordring til at skrive breve til først og fremmest Sofia, som var i gang med et skoleprojekt om et postkontor, men også Mikala, som så ville få brevet fra Sofias og hendes kammeraters postkontor. Jeg svarede ligesom altid positivt, selvfølgelig ville jeg gøre det. Jeg gjorde mig stor umage i at skrive to forskellige, lange breve til dem begge to fra deres morfar i London. Især gjorde jeg mig stor umage i at udforme dem på en måde sådan at ikke udsætte dem for nogen forlegenhed, da de jo ikke kendte mig, aldrig havde set mig siden de begge var babyer.

Jeg husker ikke ordvalget i noget af brevene men jeg er sikker på at jeg nævnte at jeg jo selv engang havde været postbud (som 15-18-årig, i ferier, lørdage, ved ekstrabelastning i juletiden etc.) og husker tydeligt at jeg beskrev vores lokale postkontor i London og menneskerne der. I skolens instruktioner til brevskriverne noterede jeg at børnene ville svare på alle breve. Hvis det var til udlandet, så ville man dog bede hjemmene om at supplere frimærker. Camilla skrev i en e-mail at (i hvert fald) brevet til Sofia var blevet læst højt for alle børnene i klassen og at det var blevet rost.

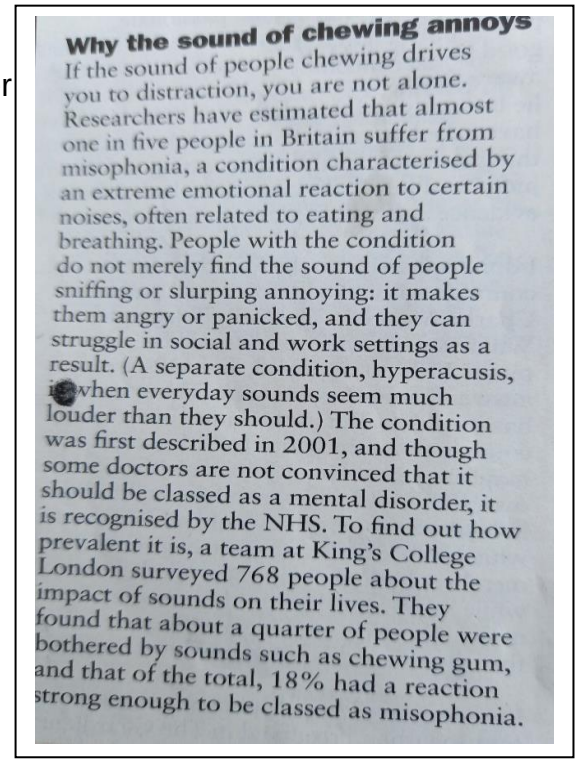
Jeg modtog aldrig et svar fra mine børnebørn. Ikke et ord. Der var og er to muligheder for de udeblevne breve. 1. Forældrene, Camilla og Jesper, havde ikke givet dem frimærker til at skrive til morfar. 2. Ingen af de to piger gad. Jeg kommer aldrig at få og vide hvad det rigtige svar er på det spørgsmål, og i dag kan det også være lige meget.

Men når jeg så læser alle de direkte løgnagtige beskyldninger om at ikke kommunikere så, om noget, viser jo sagen om dette ”postkontor” at Camilla har problemer med sandheden.

Men jeg undrer mig ikke kun over hvorfor jeg blev involveret i det projekt for at så bare blive ignoreret, men der var andet. Når hun i e-mails skriver *”Jeg bliver simpelthen så ked af at høre, hvordan jeg hele tiden får krydser i din sorte bog… uden nogensinde at få lov til at forklare mig”* så kan jeg ikke med bedste vilje i verden tage dette alvorlig eller forstå hvad hun mener. Nej, Camilla, jeg har ikke sådan en bog, hverken i tryk eller i overført betydning. Jeg ved heller ikke hvad du mener med at *”du bliver i det hele taget rigtig frustreret over, alt det du skal stå til ansvar over for”* og at du *”kun er herre over dig selv og at du føler at du virkelig har kæmpet hele dit liv for at leve op til mine krav”.* Der var ifølge *dig ”så mange regler og du ikke havde en chance for at leve op til dem alle”* etc. etc.

Var det virkeligt så slemt for dig? At jeg tyve, tredive, fyrre år efter skal stå til ansvar for at leve op til en forælders ansvar for at lære sine børn gode manere, det må jeg nok have lov til at føle værende en smule uretfærdigt. Må jeg lige gøre dig opmærksom på at det mere ser ud til at *du* har en ”sort bog” hvor *jeg* får krydser i, hvor intet forsvar er tilladt, selvom jeg bliver beskyldt for end det ene end det andet.

Camilla, når du var hos os den gang du voksede op, var jeg der, jeg var nærværende, jeg sad der ved bordet sammen med dig og øvrig familie for at spise vores mad. Det kan meget vel være at jeg af natur er overfølsom for dårlig bordskik. Men jeg var der, jeg stak dig ikke kun et par kroner sådan at du kunde gå og købe lidt junkmad efter skolen. Jeg gjorde mit bedste, men decennier efter må jeg så læse i bebrejdende form at jeg har bedt dig om ”ikke skrabe kniven på tallerkenen eller gaflen, ikke sutte på fingeren, huske at bruge kniven, ikke smaske eller tale med mad i munden.”

Why the sound of chewing annoys

If the sound of people chewing drives you to distraction, you are not alone. Researchers have estimated that almost one in five people in Britain suffer from misophonia, a condition characterised by an extreme emotional reaction to certain noises, often related to eating and breathing. People with the condition do not merely find the sound of people sniffing or slurping annoying: it makes them angry or panicked, and they can struggle in social and work settings as a result. (A separate condition, hyperacusis, is when everyday sounds seem much louder than they should.) The condition was first described in 2001, and though some doctors are not convinced that it should be classed as a mental disorder, it is recognised by the NHS. To find out how prevalent it is, a team at King's College London surveyed 768 people about the impact of sounds on their lives. They found that about a quarter of people were bothered by sounds such as chewing gum, and that of the total, 18% had a reaction strong enough to be classed as misophonia.

> Jeg hører til dem, undskyld. Men for at være helt ærlig, hvad du beskriver ser jeg kun som ganske normal opdragelse.

Du bebrejder mig også for at lære dig at vaske hænder ordentlig, bl.a. efter at have været på toilettet. Nu under Coronatiderne så var der en i hvert fald her i landet omfattende kampagne om at få alle til at vaske hænder i tyve sekunder. Jeg havde været tilfreds hvis du havde brugt fem og vil ikke acceptere at blive belært om det skadelige i sådant et ønske, hverken fra dig den gang som barn eller senere som voksen. I årevis har jeg set i offentlige toiletter hvordan folk (mænd) stryger hænderne gennem håret efter at have (i bedste tilfælde) skyllet dem i to sekunder under tappen.

Jeg skal undlade at citere dig ordret i denne beskyldning for at ikke gøre ondt værre, men jeg skal sige følgende. Jeg havde en speciel grund til at jeg ville lære *dig* at vaske hænder efter toiletbesøg og før man tilbereder mad (nærmere forklaring kommer ikke) og jeg tror at du i grunden er enig med mig i at det skal man gøre.

Dine påstande om at du ikke har måttet smøre madder ser jeg som en beskyldning som jeg ikke kan genkende. Jeg ser det som ubegrundet, men ved også at jeg ikke kan forsvare mig overfor den og lignende beskyldninger. Jeg må simpelthen lade det ligge. Måske havde jeg været bedre stillet i dag overfor dig, hvis jeg havde røget 40 cigaretter om dagen, brugt min tid i værtshuset blandt vennerne og ikke, som jeg ved jeg gjorde, havde taget mit ansvar alvorlig for din udvikling som menneske. En stående beskyldning mod fraskilte fædre den gang, og måske også i dag, var at det er så nemt at bare købe børnenes kærlighed og ikke bidrage til opdragelsen. Jeg skal ikke gå ind i det her, men det hele er ikke så ukompliceret og nemt.

Når jeg læser videre i alle dine vrede e-mails, så læser jeg også at du *”ikke måtte trykke rundt på kanalerne i fjernsynet, [du] skulle kigge i avisen.”* Det kan da godt

være at det var sådan. Jeg husker ikke, men havde jeg ikke lov til at være et menneske der kunne blive irriteret over at stædigt høre og se nye vekslende stemmer og billeder fra/på skærmen. Du skriver dette ikke som barn men mange år senere som voksen. Jeg finder det utrolig hvor meget had du åbenbart føler for mig.

Det var så et udvalg af al frygtelig behandling Camilla angivelig blev udsat for som barn, men aggressionen stoppede ikke der. Efter at hun så i mange år ikke kun havde været voksen men også pædagog, så får jeg i skrift at vide at hun

*"ikke kan lade være med at tænke på, om du [*jeg*] nyder at såre andre, på andres bekostning, herunder min [*hendes*]."*

På det havde jeg svaret, "Du vælger selv om du vil afbryde al kontakt. Hvis du vælger at fortsætte på et eller andet plan i fremtiden, så vil jeg dog bede dig om at lade være med at beskrive mig som en sadist som nyder at straffe sine børn. Hvis det virkelig er sådan du ser mig, er det så ikke bare bedre at glemme mig? Jeg har ikke noget imod at tale ud om fortiden og de problemer vi, ligesom så mange andre, familier har haft. Men, hvis vi en dag skal komme dertil så må viljen at se tingene fra mere end den ene side være tilstede, ellers kan det nok ikke nytte ret meget. Jeg har besluttet at leve resten af mit liv i værdighed. Jeg var under andres kontrol i mange år. Det er jeg ikke længere og jeg vil ikke vende tilbage dertil. Med venlig hilsen Far."

Der var intet af reaktion på det.

Ved Sofias dåb kom Ina frem til mig for en lille sludder. Kun en ting kan jeg huske af hvad hun sagde: *"Ja, hun [Sofia] har jo blå øjne, men man siger, at det kan ændres i de første to leveår. Så der er jo stadig håb om, at hun kan komme til at ligne resten af familien."*

Jo, så fik jeg det at vide!! Jeg kan ikke huske, hvad jeg lykkedes at svare, formentlig noget nonsens, sådan noget som "ja, det må vi jo håbe." Egentlig er jeg da ligeglad med øjenfarve, ligesom jeg er farveblind i alt andet hvad der angår menneskeligt udseende. For min skyld må hun da gerne have brune øjne. Men, hvad var det dog for en frækhed? Er ikke jeg og min del af familien, hvis ikke på andre måder, så i hvert fald i Sofias genetiske oprindelse ligeværdige med familien Jensen/Patsche? Er hun ikke i hvert fald biologisk lige så meget mit barnebarn som Inas?
Kommentarer som denne har jeg været vandt til at høre gennem snart et halvt århundred, men det skal nu være slut med det. I får ikke flere chancer at træde på mig.

Det var anderledes med Jennie, fra hun var meget lille var hun den nemmeste af dem alle. Hun var ligesom sin mor, Gun, aldrig vred, aldrig sur, men altid sød og rar. Jeg beundrede hende for så meget og jeg ved at jeg gennem hele hendes opvækst har rost hende for den måde hun var på.

SKYLD og selvbebrejdelser har fyldt mit liv, men jeg ved også hvor jeg ikke har grund til at anklage mig selv. Jeg beundrede altid Jennie for mange ting men måske allermest for hendes måde at tage så godt hånd om sin lillebror. Hun var altid der for ham, hjalp ham med lektier, med alt, og, set fra min side, vi havde mange dejlige år sammen både i det lille røde hus og i Domus Vista. Desværre blev dette dejlige nære forhold afbrudt med ankomst af en person som forandrede det hele totalt, en person som jeg vil give skylden for at jeg mistede min kærlige datter.

> Jennie var i London hos os den gang Josephine blev opereret men hendes besøg var organiseret forinden, alt havde jo gået so hurtig. Men derefter kan jeg ikke huske en eneste gang at *nogen* fra min familie i Danmark eller Sverige ringede til os for at høre hvordan det gik, eller for den sags skyld spurgte til hende når jeg var Danmark.

Camilla kan jeg citere i skrift med al hendes aggression, når det kommer til Jennie kan jeg gøre det kort, hun har ikke skrevet meget, men det hun skrev det gør meget ondt:

”Kære far, (...) du har ofte fået mig til at føle mig utilstrækkelig, intet jeg gjorde var godt nok, og du skulle altid fortælle mig hvor meget du havde ofret og gjort for min skyld uden at jeg værdsatte det. F.eks. tennis, violin, rejser. Og det gør du stadig. (...) Kærlig Hilsen Jennie.”

Jennie, du kunne i det mindste have undladt ”Kærlig” til den afslutning. Der var intet kærligt i de ord, de var de mest sårende og dybt uretfærdige jeg nogensinde har læst i mit liv. Dette afsnit af min skrift er den vanskeligste at skrive. Hvorfor? Fordi lige meget hvordan jeg reagerer på disse, som jeg ser det, ondskabsfulde beskyldninger, så kommer jeg at give min datter vand på hendes mølle. Det må jeg leve med, da der ingen anden vej findes for mig til at finde ”closure”, at putte alt dette her bag mig, at prøve at glemme.

Ligesom med Camilla så endte jeg op med at blive erklæret den evigt skyldige, det sorte får som gjorde alt forkert. Jeg blev litterært kørt på lossepladsen, og, desværre, alt dette, hele denne forvandling af Jennie, den datter som jeg nærmest havde set som mit eget forbillede, nogen jeg selv gerne ville leve op til, fandt sted hurtig efter ankomst af en specifik person, Frederik Nielsen.

Fra første møde med denne arrogante mand kunne jeg se, at han betragtede mig og Josephine som noget lavere stående. Jennie forandrede sig med ham, selv om det tog nogen tid og først viste sig åbenlyst når de to var sammen, alene var hun stædig min gamle Jennie. Jeg blev nu forvandlet til tiggere også i dette forhold, også her forventedes jeg at tigge for at fortsat have lov til at blive inkluderet. Jeg skulle fortsat give, men intet blev givet tilbage.

Når dette forhold så til sidst brød sammen, fordi Frederik Nielsen for os til sidst var gået for langt, så begyndte beskyldninger som ovenstående at blive benyttet. Ethvert forsøg på forsvar blev nu brugt imod mig. Hvis jeg fristedes til at sige, at jeg også havde været der, at også jeg, ikke kun mor, havde sørget for jer den gang I voksede op, og måske skulle kunne fortjene bare en lille smule venlighed også nu når du selv var blevet etableret, alt blev brugt til kommentaren *"du har ofte fået mig til at føle mig utilstrækkelig, intet jeg gjorde var godt nok, og du skulle altid fortælle mig hvor meget du havde ofret og gjort for min skyld uden at jeg værdsatte det."*

Jeg ved jo godt hvad der fik dig til at udtrykke dig sådan. At jeg havde frækheden at sige, at jeg ikke fortjente jeres behandling den gang jeg havde brug for bare en lille smule omsorg. Jeg søgte kun lidt venlighed når jeg og Josephine nu var i vanskeligheder og jeg var nødt til at vende tilbage til København for at tjene nogle penge, som vi havde hårdt brug for. Det var jo ikke meget jeg bad om, i realiteten kun at få lov til at været hjemme hos jer et par timer et par aftener i stedet for i et klamt telt. Det var jo ikke meget mere end det.

Eastbourne var vores helle den gang Josephine var syg. I en tid hvor vi sjældent nød nogen støtte fra Josephines familie og aldrig fra min, så åbnede Cherine og Stephen deres hus for os som et refugium. Vi kunne bare være der, gå langs stranden, være sammen. I begyndelsen var vi bange for at tiden sammen ville blive kort. Men dagen efter den sidste strålebehandling blev vi gift med deres hjælp i Eastbournes rådhus. Det var også Josephines 50-års fødselsdag. Cherine og Stephen havde sørget for det hele, også brude-buketten (som vi stædig har hængende på vores væg), de var vores eneste gæster, og Stephen, liberalt medlem af parlamentet, prioriterede vores bryllup den dag frem for en politisk konference til forberedelse af hans partis derpå følgende magtovertagelse i London. Hverken Josephine eller jeg var anhænger af den politiske koalition som siden tog over Storbritannien, men vi har venner fra alle sider af det politiske spektrum – og Cherine og Stephen var der, når vi var i nød.

Hydro Hotel, Eastbourne, for vores bryllupsnat

Når Jennie taler om mine besøg hos hende i deres lejlighed, så taler hun om en tid hvor min kæreste og senere ægtefælle, var svært syg derhjemme, hun taler om en tid hvor vi var havnet i en økonomisk krise, der havde tvunget mig til at midlertidigt tage tilbage til Danmark, pga. meget bedre løn og, vigtigere end det, meget hurtigere og nemmere ansættelsesprocedurer. Hvis campingpladsen var åben på Bellahøj så boede jeg der i et lille telt, ellers på herberge, vandrehjem.

Da jeg jo især arbejdede om natten, så var vandrehjemmene et problem for mig med alt naturlig støj. Og, derudover, som arbejder var man ikke velkommen, måtte kun være der kort tid, et par dage, og man måtte prøve at undgå at det så ud som om man gik på arbejde. Jeg var ikke alene, der var mange som flyttede fra det ene vandrerhjem til det andet for at skjule hvad de var op til. Da jeg arbejdede nat var det selvfølgelig ikke nemt. Jeg forstår den holdning fra vandrehjemmenes side, men jeg var afhængig af at have et sted at sove og hotel ville have været for dyrt for os.

Nej, jeg var ikke velkommen hos min datter, ikke ens for et par timer om aftenen. Det kan måske forklare at jeg havde frækheden at i desperation påminde Jennie om at de allerede som unge mennesker i en by med bolignød havde en god, varm lejlighed pga. min og hendes mors omsorg den gang hun var ganske lille. Vi havde betalt depositum og skrevet hende op på ventelisten til lejlighed allerede den gang hun var baby, og derefter havde vi sammen givet hende en tryg barndom. Men når jeg så bare ønskede en lille smule af venlighed tilbage, da var der ikke nogen at få. Det vil sige, jeg havde af nåde fået lov til at opbevare nogle kasser med ting på deres loft, noget jeg bagefter fortryder, men det var alt. Når jeg tænker tilbage på dette, så skulle jeg have betalt for opbevaring et officielt sted eller simpelthen smidt disse ting ud som skrald i stedet for at lade dem ydmyge mig, men jeg var ikke færdig til det den gang.

Jennie, når du taler om at jeg kræver evig taknemmelighed, så håber jeg du husker følgende. Jeg skrev til dig i vores e-mailkonversation, at ”*vi havde hentet pakkerne fra loftet. Jeg havde pakket min rygsæk. Derefter går du ind til Frederik. I sidder begge to i sofaen. Den anden lænestol er optaget af ting og den eneste stol jeg kan se sætter jeg mig på. Der var ikke nogen invitation til at vi kunne sidde sammen. Derefter siger du, at der ”ikke er nogen kaffe”, ikke noget med ”vil du ikke have noget at spise, du må da være sulten, skal jeg smøre en mad?*”.

Hele scenen er en afvisning, ”du har fået hvad du kom efter, vil du nu være venlig at gå.” Jeg tog konsekvensen af dette og gik. Der er grænser for hvad jeg vil udsætte mig for. Det var min ide, mit initiativ som engang ledte til at du blev skrevet op til lejligheder allerede dengang du var baby. Det er ellers svært at finde en bolig i København i dag, hvis man ikke har masser af penge. Nu kan jeg ikke få lov til at være hos jer i varmen et par timer før jeg skal på arbejde efter at have rejst og været oppe siden kl. 6 den samme dag og ikke kan forvente at komme i seng før efter kl. 13 den næste, i et telt eller vandrerhjem, jeg husker ikke hvilket det var den gang. Du kan ikke have glemt al omsorg jeg viste dig som barn, men der sad du med din kæreste denne aften.

Jeg skal tilføje her, at du *har* sagt undskyld for jeres opførsel *den* aften, men det var jo ikke den eneste gang jeg blev mødt med sådan utrolig hårdhed overfor sin far – en far som på dette tidspunkt igen kæmpede, nu for sin kæreste, som i samme tid, derhjemme i London, var syg med et meget svært efterforløb af cancer.

En anden gang havde jeg godt nok fået lov til at sidde ned et par timer og havde med sikkerhed også fået en mad eller to. Men, det var sent aften, vejret var dårlig og I vidste godt at jeg boede i et telt på Bellahøj og havde to busser til at nå derud sidst på aftenen. Jo, jeg håbede I ville spørge, om jeg ikke nok ville sove over på jeres sofa og være i trygge hænder den nat. Nej, det blev sagt farvel, når I selv var færdige for sengen. Havde jeg behandlet min far på den måde? Havde jeg behandlet jer på den måde? I ved jo godt svaret på de spørgsmål.

Når jeg tænker tilbage på denne kolde, våde aften og ankomsten til det fugtige telt, med tankerne optagne af at Josephine kæmpede alene derhjemme med mange slemme infektioner og strålebehandlinger i den anden ende af dette kæmpe London, så kommer jeg til at tænke på at i al denne tid, kun en eneste gang nogensinde er jeg som far til tre voksne børn blevet inviteret til at sove over i noget af jeres hjem. Utroligt nok, hos Simon.

Jeg fik en gang lov til at blive natten over i hans værelse i den lejlighed han havde lejet sammen med en ven. Det var jo for mig den helt store luksus. Hvad gjorde det så, at jeg blev tilbudt at sove på gulvet ved siden af hans seng og ham selv?

At sige hvad nu kommer, dette efter at først have nævnt Jennies og partners ”gæstfrihed”, føles som forræderi, men ville jeg have tilbudt min egen far eller mor eller hvilken som helst anden gæst at sove på gulvet, hvis der var en seng? For mig den aften var gulvpladsen en luksus. Det var i sig selv fantastisk, da alternativet, ligesom alle andre gange, var et herberge, men ville jeg have gjort det samme overfor min egen far? Ville jeg have ladt ham sove på gulvet ved siden af min seng?

Simon og I andre to har definitivt ikke lært den slags fra min familie, lige så lidt som det kunne have sit ophav i Guns. Man spørger sig, hvor kommer jeres egoisme fra? Inas første møde med Claudia og hendes venner, som vi har talt om tidligere, må tale sit eget sprog, men jeg kan ikke forestille mig at det kunne have været inspireret af hendes egne forældre, Knud og Grethe, og jeg kan sige ganske definitivt, at Gun og jeg var lige så gæstfri, vores dør var altid åben.

Når Jennie taler om ”evig taknemmelighed etc. etc.” så ved hun jo godt, at alt det der ikke kommer fra hende selv. At jeg skulle fortjene anklager som ”intet var godt nok” er en uforskammethed. I, du og Frederik Nielsen, skal have al ret til at fortsætte med jeres kritik af mig, det kan jeg jo ikke gøre noget ved, men du, Jennie, du ved udmærket godt at jeg i hele din opvækst ikke gjorde andet end at prise dig og alt hvad du lavede. Du ved også godt at jeg aldrig lagde nogen som helst pres på dig/jer.

Men det er da klart at jeg var skuffet over at du, når du blev voksen, ordret bare smed mig ud fordi jeg ikke havde accepteret den nedværdigende behandling Frederik Nielsen udsatte mig for. Lad os gå lidt tilbage, igen til disse dybt krænkende ord som har ramt mig så hårdt.

”Kære far, (...) du har ofte fået mig til at føle mig utilstrækkelig, intet jeg gjorde var godt nok, og du skulle altid fortælle mig hvor meget du havde ofret og gjort for min skyld uden at jeg værdsatte det. F.eks. tennis, violin, rejser. Og det gør du stadig.”

Den gang du spillede violin (på lejede børneinstrumenter) så havde jeg lovet dig, at når du en dag bliver stor nok til en voksen størrelse så skulle du få din egen.

Passende tid var naturligvis din konfirmation. Du havde aldrig været særlig flittig til at spille og øve dig (ligeså lidt som jeg selv havde været når jeg var i din alder og mine forældre havde skaffet et klaver kun for min skyld). Men, sagde jeg nogensinde at ”det ikke var godt nok”?

Jeg havde lovet dig en violin til din konfirmation, og, ligesom altid, jeg holdt hvad jeg lovede, men først efter at have spurgt dig om det virkelig var hvad du gerne ville have. Du sagde ikke noget om at du hellere ville have noget andet til din konfirmation og du var med mig når vi købte den. Vi gik til violinbyggeren lige over for Christiansborg, vi købte et fint gammelt instrument og aldrig nogensinde har jeg derefter kommenteret din interesse eller manglende sådan for dit violinspil. Jeg havde en gang sagt at du skulle få din egen violin lige så snart du var stor nok til en 1/1, og sådan blev det.

Vi var glade nå du en gang nogle år tidligere spillede på vores midsommerfest i haven i Vigerslev, men intet har jeg sagt for at lægge pres på dig. Aldrig har jeg sagt et ord i retning af at du ikke værdsatte, at du fik lov til at gå til violin og senere også fik din egen.

Dine beskyldninger tager jeg meget alvorligt. Jeg gentager, aldrig sagde jeg noget, men her kan jeg dog tillade mig at sige at jeg var ked af at ingen nogensinde efter konfirmationsfesten nævnte den fine violin jeg havde købt til dig. Ligesom med så meget andet, aldrig et ord. For mig var det en stor ting, jeg glædede mig meget til at kunne give dig den, og det havde ikke været så nemt.

Når dagen endelig kom for mig at skulle købe denne violin, så havde jeg et problem, jeg havde ingen penge til at købe den for. En ordentlig en var dyr, og jeg kunne jo have købt en meget billigere model, en som havde været god nok den gang, når du nu alligevel ikke spillede særligt meget, men det gjorde jeg ikke.

Mine overtræk var totalt i bund, og også kort tid desforinden havde banken igen tilladt mig at øge summen jeg havde lov til overtrække min konto med. Jeg havde nu brug for det samme igen, og det var man ikke særlig glæde for. Jeg kan godt forstå deres bekymringer, min gæld var jo stædig øget nu i lang tid og her stod jeg og ønskede yderligere 10,000 kroners overtræk (25 år siden). Bankmanden gav efter, da jeg forklarede hvorfor jeg behøvede mere penge. Den dag stod jeg med hatten i hånden og han gav efter vel vidende hvor vigtig det var med dyre gaver til konfirmationer.

Jeg havde sagt til jeres familie, at jeg var okay med at komme til festen i Guns og Finns hus, men da jeg blev mødt med et ligegyldig ”du kan da komma hvis du vil” uden nogen som helst venlighed bag orden, så valgte jeg at ikke være med.

Jeg var meget ked af det den dag jeg tog hjem fra kirken og alle I andre til jeres fest. Men jeg var heldig. Jeg tog hjem til Peter, en god ven til mig i de dage, som boede ikke så langt fra mig selv. Peter var chefredaktør på vores fagforenings-blad *SYGEPLEJERSKEN* og havde i disse dage vovet sig ud i en lang artikel-serie om det danske politi- og fængsels-væsen, meget af det baseret på og/eller inspireret af mine og Lars W’s artikler.

Ved at tage vores parti havde han udsat sig selv for enorm kritik, ikke kun fra vores egne kollegaer og fagforening men også fra ministerier og andre fag-foreninger, og på en måde svejsede det os sammen.

Men den eftermiddag talte vi ikke om politi- og fængselsvold, mere om Carl Michael Bellman, vores fælles favorit. Jeg nævnte aldrig konfirmationen, men Peters venlighed og gæstfrihed hjalp mig med at også overstå den dag.

Jo, Jennie vi spillede tennis men jeg har aldrig, jeg understreger ALDRIG lagt nogen som helst pres på hverken dig eller Simon til at spille. Det jeg havde problemer med var at I begge to kun var interesserede, når *jeg* foreslog at vi skulle gå derover, men jeg klagede aldrig over det. Interessen øgedes også en smule i forbindelse med at I fik nye ting associeret med spillet, ketchere etc. Jeg husker ikke hvor længe vi var medlemmer med det var ikke billigt for mig. Det var dyrt hvis man ikke spillede, men ikke hvis man benyttede sig af tilbuddet og spillede jævnligt.

Okay, jeg nævnte aldrig den side, men det føltes som om I var ligeglade med om jeg havde problemer med at betale. I følte ikke noget ansvar for det. Jeg husker at jeg spurgte hver gang medlemskabet skulle fornyes om I virkelig havde lyst til at fortsætte. Hver gang fik jeg så at vide at I ønskede at fortsætte.

Jeg lade ingen pres på jer, det eneste jeg ønskede, hvis I havde lyst til at spille, var at vi så også skulle spille bare rimeligt ofte. I gjorde jeres bedste når vi var der og I havde talent, men jeg ønskede ikke at producere nogle stjernespillere. I virkeligheden ville jeg ikke have nogen, men jeg elsker tennis og ønskede at I også skulle komme til at nyde det dejlige i at slå til bolden med god teknik. Jennies anklage om at jeg skulle have gjort hende til at føle sig ”utilstrækkelig” er, som bokserne siger, et slag under bæltet, en uforskammethed.

Rejser? Har jeg nogensinde sagt at I ikke værdsatte det vi gjorde den gang vi var sammen? Har jeg nogensinde beklaget mig over følgende, klagede jeg nogensinde over det jeg nu skal skrive?

Dersom vi var et eller andet sted, så sørgede jeg altid for at I havde små gaver med hjem til jeres mødre (også Camilla og hendes) og deres ny mænd, selv om jeg på det tidspunkt ikke engang kendte Finn og senere kun sporadisk mødte Frank. Aldrig et venligt ord fra nogen for det, aldrig en simpel ”tak”, men det var da ikke jeres fejl at det ikke var værdsat, og jeg har da heller aldrig sagt noget. Jeg tog Camilla og Jennie på togrejse til Venedig for jeres respektive konfirmationer; jeg tog Simon

Med tog til Venedig

med til at besøge Mohamed og hans familie for det samme. Har jeg nogensinde søgt ”taknemmelighed” for det?

I Egypten var Simon meget interesseret i at vi også købte en *galabia* (egyptisk lang klædedragt) til Frank. Selvfølgelig gjorde vi det * og gjorde os stor umage til at finde noget Simon troede Frank skulle blive glad for. Intet har jeg hørt om denne *galabia*, ikke et ord, intet af en tak, INTET. Mere vand på jeres møller, selvfølgelig, men før jeg nu nævner det her har jeg dog aldrig nogensinde sagt et ord om dette, eller andre ting vi bragte eller sendte hjem. Okay, selv fik jeg aldrig den mindste lille

---

* Mohamed betalte selvfølgelig, fordi når vi var sammen dernede var det ikke tilladt mig at betale noget som helst, en gæstfrihed og generositet som er solår fra mine børns. Der var ikke noget jeg kunne gøre desangående, da jeg ikke taler sproget.

symbolske gave, når I kom hjem igen efter at have været på ferier med jeres mødre og deres partnere, men har jeg nogensinde klaget over det?

Når vi tog et eller andet sted hen, lige meget om det var på cykelferie eller til Öland, så blev det lagt vægt på at vi ringede og fortalte at vi var sikkert fremme ved destinationen. Når det var den anden vej, hørte jeg aldrig noget. Klagede jeg nogensinde over det? Vi sendte postkort når vi var afsted men modtog aldrig noget når I var afsted uden mig. Klagede jeg nogensinde over det?

”Du har ofte fået mig til at føle mig utilstrækkelig, intet jeg gjorde var godt nok.”

Jennie, jeg ved ærligt talt ikke hvad jeg skal svare på den slags beskyldninger. Jeg føler dine ord passer bedre den anden vej, men jeg har aldrig før sagt dette. Jo, gennem mange år gjorde jeg mit bedste, men det var åbenbart ikke godt nok.

Leifs butik i Borgholm

Ikke engang var det godt nok når jeg tilbragte mine ferier i et telt i Borgholm for at I skulle kunne være sammen med farmor og Leif til tider hvor jeg ikke selv var velkommen. Der ligesom med alt andet kom jeg til sidst ud af det som den skyldige. Igen og igen er jeg blevet udsat for jeres kritik *”du skulle altid fortælle mig hvor meget du havde ofret og gjort for min skyld uden at jeg værdsatte det”*.

Altid var jeg den slemme, aldrig fik jeg lov at forsvare mig. Ethvert forsøg på forsvar betød mere vand på jeres møller. Banalt måske men aldrig en farsdagshilsen fra børnene. Det kan have været at jeg her glemte Camilla og hendes mor, og jeg er ked af det, men efter vores skilsmisse sørgede jeg hvert år for at Gun blev husket af sine børn. Men det var åbenbart ”utilstrækkeligt, intet jeg gjorde var godt nok.”

Hvad er det for børn jeg har opdraget? Den ene gang efter den anden bliver jeg, og i midt selskab dermed også Claudia og Josephine, behandlet som skidt og det forventes at jeg bare bukker og siger tak. Beklager jeg mig bare en lille smule så er det vand på jeres møller.

Jennie, du ved meget vel at jeg ikke bare sådan uden grund har besluttet, at jeg ikke kan lide Frederik. Lige fra første gang jeg mødte ham er han blevet modtaget hos os med åbne armer. To gratis rejser til England respektive Skotland, med lommepenge, kan vel ikke kaldes en afvisning. Kender du nogen anden forælder som velkomner sit barns ny kæreste på den måde? Ingen kan klage over den gæstfrihed som han blev vist og hvad får jeg/vi for det - kun arrogance og nedladenhed.

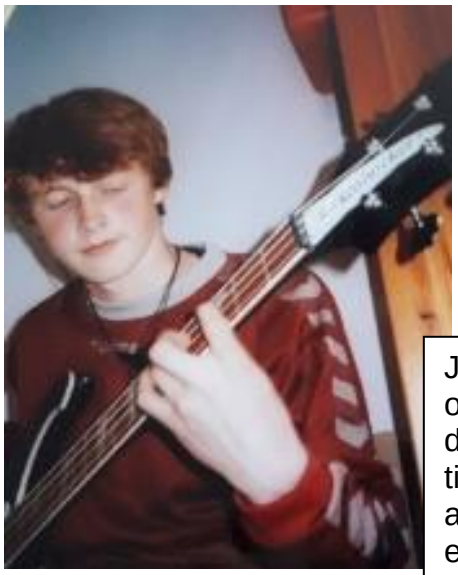
Selv efter hvad vi oplevede i Edgware, London, så inviterede vi ham igen sammen med dig til Edinburgh. Enhver, foruden mig, har naturligvis ret til en ny chance. Igen var det fri rejse og lommepenge dertil. Var det et tegn på forudfattede

holdninger? Jeg er glad for at høre, som du skrev en gang, at han er en anden end den jeg kender. Det er jeg lykkelig over, på dine vegne, men jeg er også glad for at jeg ikke behøver at udsætte mig for mere af hans bedreviden, arrogance og uforskammethed.

Jo, jeg husker i dag hans ekstreme opførsel den gang vi havde indbudt jer til Edinburgh. Bare et par eksempler: som er kutyme hos os og andre gæstfri mennesker, så flyttede vi ud af vores soveværelse for at give jer det bedste vi havde. Vi sov i stuen, da vores andet lille soveværelse skulle blive optaget af andre gæster. Marion, ven til mig fra Weymouth, kom med sin ny kæreste, som Josephine og jeg aldrig havde mødt før. Når vi hilste dem velkommen i vores lejlighed lå Frederik udstrakt på sofaen i stuen, den eneste bekvemme siddeplads vi havde. Ikke før jeg bad ham om at give vores ny gæster plads, så rejste han sig op og det ganske modvilligt.

Jeg ved fra dig selv, Jennie, at han brugte både dine og sine egne lommepenge, dem I havde fået fra os, til at købe elektroniske ting *til sig selv*, for at så lade os stå for resten, som sædvanlig. Nej, det var ikke et menneske jeg kunne se meget positivt i, men vi fortsatte med at behandle ham med stor gæstfrihed og venlighed, han var jo din kæreste, det var jo dit valg.

Josephine tager med Simon til Glasgow og køber ham en basguitar (jeg mener det var som kompensation for konfirmationsgave, da han jo ærefuldt havde afstået fra det hykleri). Håber han spiller endnu, han var sådan en god bassist. Simon og jeg besøger Loch Ness og kigger efter Nessie.

Den lejlighed vi boede i på dette tidspunkt havde vi lejet for seks måneder. Vi havde lige købt vores egen i en forstad til Edinburgh. Josephines bedste veninde boede derude og en dag da vi havde adgang til vores ny hjem havde hun indbudt os allesammen først at komme til hende for frokost for at derefter gå og se lejligheden.
I var ikke interesserede. Nej, det gad I ikke, fik jeg at vide.

En anden dag tog vi jer med op på Arthur Seat, vulkanbjerget midt i byen. Deroppe hørte jeg Frederik lige bag min ryg hviskende spørge dig, Jennie, om hvorfor det nu havde været nødvendigt at flyve til Newcastle og ikke direkte til Edinburgh. Jeg kan fortælle jer nu, hvis I ikke var klar over det den gang: på den tid var der ikke

nogle billigflyve til Edinburgh og derfor havde jeg sørget for at I rejste til Newcastle, overnattede på et centralt hotel for at derefter fortsætte med tog den næste dag. Dette var stædig billigere end at benytte normale flyselskaber som SAS og British Airways. Vi betalte det hele, men det var i følge din ven åbenbart ikke godt nok. Selv rejste jeg en gang eller to den samme vej og sov over på et vandrerhjem. For jer havde jeg reserveret et centralt hotelværelse, men, for at bruge dine ord, ”intet jeg gjorde var godt nok”.

Det var ikke den eneste gang han hviskede bag vores ryg under de dage I var hos os, og jeg skal kun ofre denne mand yderligere et par kommentarer og derefter lade ham ligge. Mens jeg var tilbage i København for at arbejde havde jeg en dag inviteret jer tre, Jennie, Simon og Frederik, til en restauration i Sydhavnen. Frederik kom lidt senere, og det var naturligvis i orden. Men, når han kom, så blev jeg udelukket fra samtalen og han snakkede om jeres venner og hvad I gjorde etc. etc. Jeg er sikker på at I tre havde en hyggelig aften sammen, i hvert fald lød det sådan. Jeg var åbenbart kun der for at betale regningen, i øvrigt blev jeg helt ignoreret.

To gange til sidst kom du med lille Maja for at besøge os i London. Begge disse uger var dejlige. Det var dejligt at være sammen med jer begge, alt var ligesom tidligere, foruden at vi nu også havde denne lille dejlige pige hos os. Specielt den sidste gang når Maja var lidt større var for mig helt utroligt. Det var jo den eneste uge i mit liv hvor jeg, for at sige det sådan, følte og oplevede at *jeg var* ”morfar”.

Da I så skulle hjem igen fulgtes vi med jer tilbage til København. Det var den rejse hvis finale begyndte med Leifs verbale overfald på Josephine i min mors køkken, fortsatte med vores flugt fra Borgholm og sluttede med at al kontakt med min mor i en årrække fremover skulle blive afbrudt.

Som altid, med jer and med andre, havde vi været yderst gæstfri og generøse og vi havde haft en dejlig uge sammen. Efter ankomst til Kastrup sent den dag skulle vi så til at overnatte i København for at næste dag rejse videre til farmor. Man skulle da ikke behøve at nævne at det normale i denne situation ville have været at vi, som noget helt naturligt, skulle have været inviterede til at komme med hjem til jer fra lufthavnen, ikke kun for aftenen, men for at sove over. Da vi på dette tidspunkt havde fået nok af Jennies arrogante partner, så havde vi selvfølgelig ikke accepteret nogen invitation, men det mindste man kunne forvente var at blive spurgt og tilbudt. Efter dette var det sidste håb opgivet.

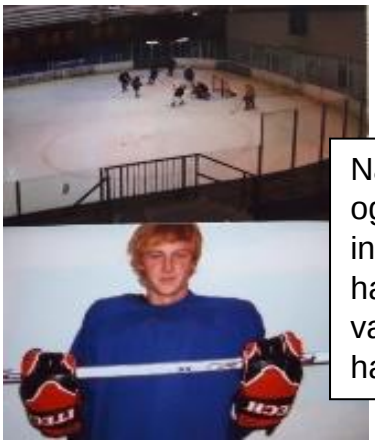
Nej, den invitation havde vi naturligvis aldrig fået. Lad mig nu igen citere Jennies ord og denne gang give hende masser af vand på vandmøllen. ”*Du har ofte fået mig til at føle mig utilstrækkelig, intet jeg gjorde var godt nok, og du skulle altid fortælle mig hvor meget du havde ofret og gjort for min skyld uden at jeg værdsatte det”.* Jo det er lige det jeg gør her, og nu mener jeg det.

Men, som sagt, disse beklagende ord fra din side stammer udelukkende fra tiden efter du mødte din partner. Dette sidste øjeblik i Kastrup Lufthavn, det sidste møde vi skal have i livet, var et godt eksempel på hvordan I metodisk har tvunget mig ind i en situation, hvor jeg er nødt til at sige stop. Det er rigtig Jennie, måske har du her tvunget mig ind i en situation hvor dine hårde, beskyllende ord kommer til at opfylde sig selv, de er blevet til en selvopfyldende profeti.

I lufthavnen blev vi mødt af Frederik Nielsen og jeg indrømmer at jeg ignorerede ham. Jeg er blevet kritiseret for at ikke behandle ham normalt og venligt og med godt humør den aften. Jo, jeg ignorerede ham. Der er grænser for hvad I skal udsætte mig/os for. Når I tre, efter jeres igen fri ferie i London, kørte hjem, så tog vi bussen til hotellet og derefter har vi ikke set mere til hinanden og sådan skal det forblive. Det var det sidste møde med nogen af mine biologiske børn og børnebørn.

Desforinden, havde vi også inviteret Simon, Katrine og Pelle til at holde ferie hos os i London. Jeg havde skrevet: ”Lad os vide hvornår I kan komme og vi bestiller og betaler billetter.” Svaret fra Simon var at de kunne komme de næste par dage, jeg husker ikke helt nøjagtig, men måske allerede dagen efter eller noget i den retning. Jeg svarede at det ville være bedre, om vi kunde forberede os lidt bedre og også få en chance at bestille i lidt bedre tid og derigennem få billigere billetter. Jeg skrev også, at hvis de bliver nødt til (sundhedsmæssig) at give afbud i sidste øjeblik er det selvfølgelig en helt anden sag og absolut vigtig grund.

Men, som det hele kom til at ende, for Simon var det helt klart sådan, at det var lige meget om billetterne, ved at bestille umiddelbart før afrejse, kunne vare ti gange så dyre, det var jo mig der skulle betale.

Når jeg for en tid var tilbage for at arbejde i København og boede på et værelse i Roskilde, tog jeg hver gang ind for at se Simon træne ishockey i Østerbro Skøjte-hal – indtil han bad mig om at ikke komme mere. Jeg var den eneste tilskuer på tribunen, og det var pinligt at have far der.

Det erindrer mig om den gang vi var kommet tilbage til London fra Egypten. Vi havde ca. en uge tilbage af ferien sammen og chance for at nyde denne tid sammen inden han skulle rejse tilbage til København. Desværre for mig, Simon havde åbenbart fået nok og bad mig om at bestille en tidligere hjemrejse. Vi havde allerede en billet, som så ville være spildt, den kunne ikke blive refunderet, men det var lige meget for ham.

Jeg kontaktede Gun, jeg håbede at hun ville ”tale ham tilrette”, men beskeden var at ”hvis det var det han ville, kunne han godt komme hjem”. ”De var hjemme”, fik jeg at vide, ”ingen problemer”. Min økonomi var aldrig et tema. Det var lige meget. Det var lige meget den gang efter Egypten og det var lige meget nu når vi skulle arrangere for hans lille familie til at komme og besøge os.

At jeg ikke umiddelbart havde bestilt billetter for tre til dagen efter betød så umiddelbar afstraffelse med tavshed. Jeg hørte *intet* mere. En lille stykke tid gik, derefter sendte jeg en SMS. Simon svarede at han havde fået ny e-mailadresse og gav mig også denne. Jeg skrev så til den ny adresse. Jeg venter stædig på svar. Derefter har jeg intet hørt fra ham. Det var det sidste jeg overhoved hørte fra min søn.

Men lad mig være ærlig, Simon havde jeg mistet længe før denne dag. Som teenager talte han om at uddanne sig til blikkenslager. Det syntes jeg var en god ide, noget virkelig godt og samfundsnyttigt arbejde. Men han var jo endnu ikke ret gammel, *jeg* foreslog, ”i tilfælde af at du en dag skifter mening, hvad med at have en studentereksamen i baghånden?” Han valgte at følge dette råd. Så langt så godt og han

fortsatte med søingeniørskolen. Helt sikker er jeg ikke på den betegnelse, da jeg fra nu af begyndte at blive holdt end mere udenfor.

Måske var det nogle henkastede ord som til sidst gjorde at jeg følte at *min* Simon, for mig havde forvandlet sig til noget for mig uigenkendeligt, måske var det der jeg følte jeg mistede min søn. Jeg tillod mig at kommentere og sige at jeg ikke kunne lide den overlegne holdning som udtryktes i: (frit fra mindet) ”Det var jo bedst at også kunne dette (åbenbart nogen for ham ”simplere” færdighed), da man jo kunne komme ud for at stå overfor ’*en flok arbejder’*.”

Jeg er godt klar over, at jeg rundt dette tidspunkt ikke længere spillede meget af en rolle i min søns liv, hans interesse i at have kontakt med mig og Josephine blev helt klart fra dag til dag mindre og mindre. Det værste for os, og nu især for Josephine, var dog oplevelsen af at vi ikke betød noget som helst for ham den dag lille Pelle skulle til at fødes.

Vi fik ikke meget besked, men på en eller anden måde vidste vi, at fødslen var på vej den dag. Josephine - selv tidligere jordemor og nu kommende stedbedstemor og stedsvigermor - var urolig og nervøs. Hun har hjulpet mange børn til verden, også under primitive forhold i fattigere lande, men hun vidste godt at alt dette også i vores moderne verden kan gå galt. Hun var konstant på vagt den dag, ventende på nyheder om Katrine og den lille ny. Til sidst, efter lang venten, kom det, alt var gået godt. Vi var begge lettede og meget glade, når så vi endelig fik besked.

Når det gik op for os at Pelle var blevet født allerede otte timer før vi fik beskeden, så blev vi dog også skuffede. Blandet med al glæde var vi nu også ked af det. Mere betød vi ikke for Simon, i hierarkiet omkring dem som skulle informeres rangerede vi åbenbart helt i bund, åbenbart blandt de sidste på listen.

Første gang jeg mødte denne dejlige unge dame som jeg længe troede ville blive min svigerdatter var, når hun var svanger med mit barnebarn og malede væggene og forberedte åbningen af hendes lille kælderbutik på Nørrebro. Jeg troede først ikke det kunne være sandt at min søn havde været så heldig at finde sådan en kæreste. Jeg var meget lykkelig for ham, og for mig selv. I dag er jeg stædig lykkelig over at det gik godt den dag og at Pelle har en kærlig mor at vokse op med.

Når vi overtog huset så var den lille have dækket af et 30-40 cm lager af beton. Det var hårdt arbejde, men det var lykkes mig at hugge det op og alt var placeret foran huset for afhentning. Simon var kommet for at besøge os, men lige den dag havde jeg været på arbejde natten før og skulle igen den følgende nat – tolv timers vagter plus noget med fem timers transport for hvert skift. Dagen efter skulle jeg have fri i nogle dage og ville så have taget mig bedre af min søn. Den eftermiddag efter tre-fire-fem timers søvn var jeg meget træt, men vi var heldige. Svoger John kom og tilbød venligt at fjerne al beton og sten med sin lille lastbil.

Jeg var godt nok træt, men det var arbejdstøj på og ud for at hjælpe. Jeg har altid klaret mig selv, ikke tigget om hjælp, men jeg kan ikke nægte at det gjorde ondt at se min fysisk stærke voksne søn forblive siddende lige ved vinduet i stuen. Han kiggede på men rørte ikke en finger for at hjælpe. Jeg kan ikke sige at Simon som voksen har vist mange tegn på hjælpsomhed, i hvert fald ikke når det handlede om mig. Overfor John skammede jeg mig over min søn. Ville jeg have opført mig sådan overfor min far? Ville Leif? Utænkelig.

Simon fylder ikke meget i denne tekst. Hvordan kan det være? Måske fordi det har vist sig, at lige så snart han blev voksen, så var han ikke længere interesseret i mig, hverken som far eller person. Til sidst forsvandt han simpelthen og dette uden nogen som helst varsel eller forklaring. Mig bekendt var dette endelige brud ikke foregået af nogen som helst form for konflikt. Han var bare væk.

Det er lidt underligt at tænke på, skuffende, selvom jeg for længst er kommet over det. Af mine tre børn var Simon nok den jeg havde fornøjelsen af at være mest sammen med. Måske var det fordi han nu engang er en dreng og at det så var naturligt, hvis man stædig ustraffet må udtrykke sig sådan i disse tider, at vi lavede nogle ting sammen, hvis ”modsvarighed” pigerne lavede med sine mødre.

Når han var lille i huset i Vigerslev, så havde Gun og jeg besluttet os for at vores dreng ikke skulle lege med legetøjsvåben. Det endte så med at Simon gjorde alt han kunne for at imitere våben, og til sidst besluttede vi os for at give efter og lave dem selv. Moderne maskingevær var til at gå for langt for os, men i våres lille værksted begyndte Simon og jeg at sammen bygge forskellige attrapper. Vi lavede sværd og geværer, alt i træ. Jeg mener at det var en rigtig beslutning, selvom både Gun og jeg i princip var imod krigslegetøj. Børn har et behov for at lege også med det for at udvikle sig som gode, fredelige mennesker, man kan ikke påtvinge nogen pacifisme.

Men vi lavede også andre ting i vores ”snickeboa” som fremgår af billederne fra tidligere: det var dukkehuse, et teater, piratskib i miniature, sæbekassetaksa etc. etc... Simon var for lille til at være med om det, men mit største projekt for børnene, foruden at restaurere og installere et gammelt gyngestativ til gården, var at genbruge træ fra udskiftningen af tagkonstruktionen af vores hus til at bygge et legehus.

Jeg kan ikke sige at noget af alt dette blev særligt værdsat, eller i nogen særlig høj grad brugt, men hvad jeg kan sige er at det var der, bygget for dem. Hvad der er vigtigt for mig i dag er, at jeg gennem en årrække, selv med masser af andre sideløbende problemer at kæmpe med, den gang gjorde mit allerbedste til at, sammen med Gun, skabe et dejligt, kærligt hjem for vores børn. At alt dette ikke var godt nok, det er så noget helt andet. Det var vel ment, at det ikke var godt nok, det må jeg tage til efterretning og acceptere.

Jeg rydder i disse dage op i mine gamle ting, mange danske og svenske ting er nu endelig færdige for skraldebøtten. Jeg gemmer det jeg har kærest, resten går ”in the bin” eller til genbrugsforretningerne. Jeg vil beholde en tegning fra jer hver og Camillas vil naturligvis blive hendes dejlige bondegårdsbillede, som jeg har haft hængende lige meget hvor jeg har boet nu over de sidste 40 år.

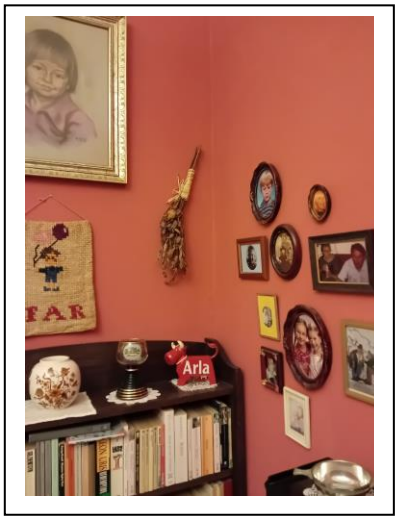
Det vil sige, det er ikke længere originalet jeg har hængende men en god A4 stor (halvt af originalet) kopi. Hvorfor en kopi? Fordi for en del år siden bemærkede Camilla at hun ikke havde et eneste billede hun selv havde malet/tegnet som barn. Intet havde Ina gemt. Hun var glad for at se mit. Jeg fik det så kopieret og gav Camilla originalet. Jeg husker ikke hvordan det blev overrakt, men jeg husker at jeg i alle

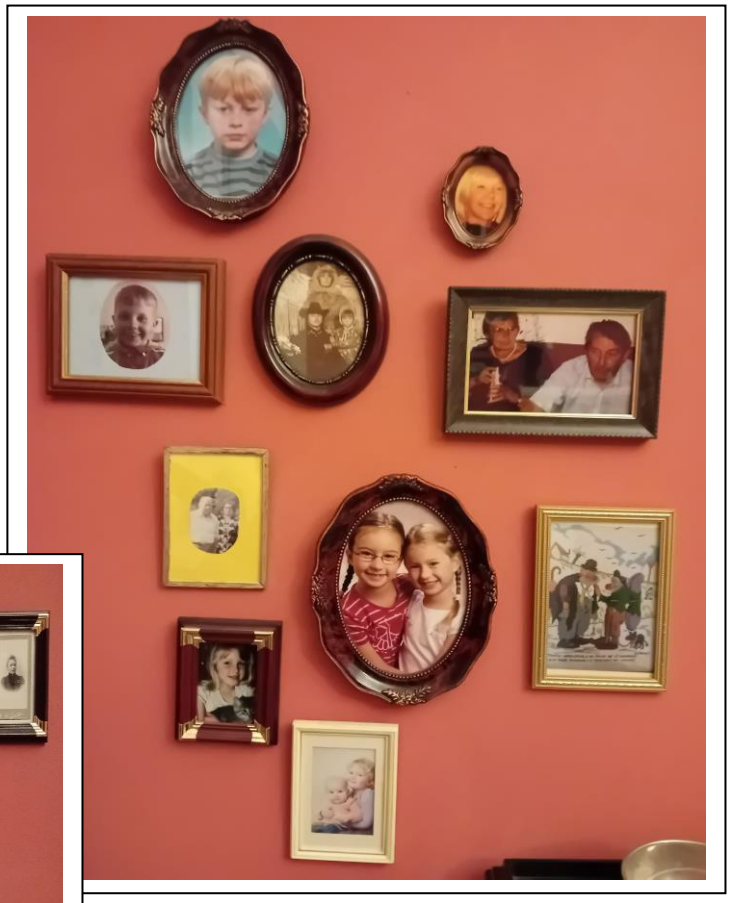
disse år derefter har været skuffet over at jeg aldrig fik så meget som et lille enkelt ”tak”. For at bruge jeres egne ord, ”intet har været godt nok”. Det er rigtigt at jeg kun havde denne eneste tegning. Det var det eneste jeg nogensinde selv havde fået. Hos os var Camilla aldrig interesseret i at tegne eller male.

Fra Jennie har jeg haft mere; hvad jeg nu beholder er den dejlige giraf. Den skal følge mig til sluttet på mine dage. Jeg har i mange år beundret Simons portrætter af danske konger. Siden den gang i Domus Vista har jeg haft dem individuelt hængende i mit hjem i mine hjemmelavede rammer, lige meget hvor det hjem har været geografisk.

Da jeg var hjemme lige før min mor til sidst døde så havde jeg taget dem med for at lade dem ligge der og vente på jer. Jeg havde skrevet, at jeg nu havde kopier af dem for mig selv, men da der ikke er nogen til at tage over noget som helst efter mig her i Skotland den dag jeg og Josephine ikke længere er til, så fortrak jeg at sikre at disse dejlige billeder blev i familien, med andre ord hos Pelle og måske andre fremtidige børn.

Jeg havde også bragt et indrammet broderi lavet af Ina efter at også have taget et foto af det (som jeg har hængende i en ramme). Jeg skrev at jeg hoppedes at Mikala eller Sofia ville have det efter sin mormor. Jeg levnede også efter mig selv en bog til hvert barnebarn som minde af deres mor/farfar. Ikke et eneste ord hørte jeg fra nogen af jer, hverken en simple bekræftelse på at I havde taget det med hjem end mindre en enkel tak. Det sidste havde jeg selvfølgelig aldrig regnet med, men alligevel.

Når jeg nu nærmer mig slutningen af dette forsøg på at give et alternativt billede af mig selv, et billede som med al sandsynlighed ikke passer særligt godt til det, som I måske betragter som for jer det sande, så vil jeg tillade mig nogle afsluttende bemærkninger om ting, som ser ud til at være meget vigtige for jer alle når det handler om menneskeligt samvær. Det vil også være et forsøg på at opsummere mit syn på en til dels ændret verden, i hvert fald en verden som dårlig passer sammen med min egen.

For at sige det kort, at blive inviteret til bryllup og fødselsdage er ikke det samme som at være en ligeberettiget forælder, at være en ligeværdig del af en familie. Jeg ville have ønsket at være en far og morfar/farfar *i hverdagen*, ikke kun en som kommer til specielle lejligheder for at optræde på og fuldende "lykkelige familiebilleder" for fotoalbummet. Sådan skulle det dog ikke være, og det må jeg acceptere.

Jeg må sige, det er for mig at se en utrolig stor vægt I "unge" lægger i at fejre jeres fødselsdage. Men det har med sikkerhed sin grund i det syn på den egne persons enorme vigtighed, som ser ud til at have sneget sig ind i den danske kultur, mere end andre steder jeg kender. Ad den ene side ser det ud til at I ikke kan få nok af at fejre jeres egen personlige tilblivelse, ad den anden ser det ud som om vi som forårsagede hændelsen skal betale af på en evig gæld som straffe for at I nu engang er blevet til. Det er et paradoks jeg længe har kæmpet med at forstå. Det er her ikke kun jer personlig jeg tænker på, og det sidste gælder ikke kun Danmark, jeg har set mange lignende eksempler på dette fænomen også blandt venner og bekendte.

En anden ting som er gået op for mig gennem åren finder jeg end mere foruroligende. Det er at mange familier, hvor forældrene har haft overskud i tid og økonomi og ikke mindst også interesse i at tage sig af sine børn, utilsigtet har skabt en generation af selvglade mennesker med en, efter min mening, mildt sagt overdreven tiltro til deres egen betydning. Jeg er ked af at jeg har bidraget til denne udvikling, især vil jeg sige dette i relation til min biologiske søn. Det er ikke noget jeg er stolt over, men det var heller ikke noget jeg tilsigtede, det omvendte var tilfældet.

Det er skuffende, det smerter, at erkende, at børn som voksede op i kærlige familier med forældre som gjorde alt hvad de kunne for at gøre sine børn lykkelige og trygge ikke automatisk skulle udvikle sig til godhjertede, generøse og hjælpsomme voksne. Desværre er det ofte det modsatte som er blevet tilfældet. Jeg er kommet til den erkendelse af verden og menneskerne, at dem med en vanskelig og fattig opvækst meget ofte ender som de mest gavmilde og kærlige. Det er ofte dem der ikke kun bekymrer sig om deres egne forældre men også om andre medmennesker, kendte eller ukendte. Det er oftere de mennesker der havde og måske stædig har det svært som giver til dem i nød, samtidig med at de andre, dem der voksede op i tryghed og overflod, sørgeligt nok kun lærte at tænke på sig selv.

Ingen forælder, eller andre for den sags skyld, kan gøre for at være fattig og ikke have nok af resurser, men skal det virkelig være sådan at man skylder sine børn at være en rigtig "skitstövel", at det kun er derigennem man skaber omsorgsfulde medmennesker? Det er en deprimerende tanke, jeg har tænkt mange gange. Jeg trøster mig med, at jeg har indtryk af at mine to biologiske døtre, selvom de, ligesom min egen bror gjorde, føler antipati overfor mig, har udviklet sig til gode og venlige mennesker i relation til andre (end mig selv).

Et par afsluttende ord om alle disse festligheder omkring den egne person: den gang jeg var lille og voksede op blev et barns fødselsdag fejret med et par gaver om morgenen og mors hjemmebagte ”födelsesdagstårta” om eftermiddagen/aftenen. Nærværende til det hele var mor og far og søskende. Det var for os børn en stor dag. Når jeg så kom til jeres tid, og nu i Danmark, var det hele eksploderet til først lidt af det samme i kernefamilien, derefter party for børn i naboskabet/vennekredsen, party for skoleklassen/børnehaven og oven i det endnu en fest for den øvrige familie – alt med et uendeligt antal af gaver og fra de nærmeste også gaver af værdier som for os i Nybro skulle have været utænkelige.

Er det at forundre sig over at en generation, hvis tid fyldes af alle disse parties, egne og alle de andres, er kommet til at se alle disse ”fødselsdage” som livets vigtigste begivenheder, de lejligheder hvor man mødes? Jeg prøver at tænke på det, når Camilla minder mig om at ”vist har du været inkluderet, du er blevet inviteret til lige så mange fødselsdage som alle de andre”.

Leifs konfirmation. Vi fik en salmebog og bibel og mange blomster. Jeg har læst biblen i sin helhed, både første og andet testament. Jeg beundrer Jesus, som han beskrives, for hans godhed og mod, især efter at ha taget del af hans angivelige fars ikke helt så barmhertige ageren. Deres eksempel har vist mig at det ikke er ualminderligt at far og søn udvikler sig i forskellige retninger, mange gange til at ende op som modsættninger.

Konfirmationen var for os derhjemme en kirkelig højtid (i et overvejende stærkt sekulært samfund), vi fik en del blomster og en bibel og salmebog. Når jeg så senere kom til Danmark oplevede jeg den danske ”kulturs” enormt opskruede forventninger om gaveregn. Jeg beundrede og beundrer Simon for at sige nej tak til både festen og de forventede opulente gaver. Okay, han fik ting alligevel, men jeg er sikker på at hans stillingtagen var ægte og det er jeg trods alt stolt over.

Hvor vi er mest forskellige er nok synet på bryllup. Charles og Dianas havde sat præcedens i disse år og overdådighed var nu i højsædet. ”Alle” ønskede sig nu et ”eventyrbryllup” ligesom dem, men vel nok ikke det der kom ved siden af og bagefter. Alt det der er fremmet for mig. Jeg voksede selv op med den forestilling som har fulgt mig til den dag i dag: ”Who do I think I am?” ”Skulle nogen gide at fejre mig?” Men jeg erkender, det er selvfølgelig ikke en sund indstilling og også, i sidste ende, mit eget ”problem”.

Lige meget hvad, jeg har det ikke godt med al denne personlige lovprisning og fejring, og når jeg siger det, så har jeg ikke en gang taget al medfølgende miljøødelæggelse af alle jeres konsumtionsgoder med i beregningen. Det er måske derfor at jeg ikke savner Camillas ”fødselsdagsinvitationer”, eller de andres for den slags skyld.

Lad os være ærlige, al denne fejring er jo en del af en livsstil som nydes af alle ”dem der har”, men ikke af ”dem der ikke har.” Det er en livsstil og et overforbrug,

som i sidste ende vil forgifte verden hvor vi lever og gøre den ubeboelig. Siden den gang jeg kom til Danmark er dette land gennemgået en massiv forandring hvad gælder alt dette, men blandt rige og velhavende folk er det jo universelt. Det findes i alle samfund over hele verden, og i grunden viser det jo med al tydelighed at menneskeheden, pga. af selviskhed og grådighed er uden håb om at nogensinde kunne leve i ægte harmoni, hverken med naturen eller med hinanden. I det vi suger op den sidste dråbe af olie fra jorden for at producere alt dette skidt og for at transportere os frem og tilbage til alle disse fester for at udveksle dem, forgifter grådigheden og egoismen vores fælles hjem. Vi opfører os jo som en bundt selviske livsnydere som kæmper om den mest behagelige DINOVA solstol på dækket af en gigantisk Titanic, et synkende skib som i virkeligheden hedder Moder Jord. Jeg er glad for at jeg er fri for at være med i den leg.

Den gang jeg mødte Aline for første og eneste gang for ca. fem minutter på Kalmar Länssjukhus så havde hun, min mors bonusbarnebarn, som man så sødt kalder det i Sverige, været del af vores familie i vel nok ca. 35 år. Som 10-12-årig var hun en gang kommet fra Brasilien for at blive genforenet med sin mor efter at denne havde flyttet dertil med min bror. Leif havde i en tid boet i Rio de Janeiro, havde der mødt Edilsa og omtrent samtidig var han blevet inspireret til at skifte skibskarrieren ud mod import til Sverige af solstole. Han havde set dem på Copacabana, den berømte badestrand i Rio, havde taget kontakt med fabrikken i Sao Paulo, og, hjulpet af vores mor, startet et importfirma, DINOVA. Sammen med sin kæreste flyttede Leif så hjem til Sverige og et par år senere fulgte, modvilligt i følge min mor, Aline.

Jeg havde aldrig mødt Aline før den morgen på sygehuset et par uger før min mors død, men jeg havde hørt meget om hende. Den gang hun var mindre hørte jeg om hendes hurtige akklimatisering til Sverige, noget der var meget hjulpet af at Leifs (og min) mor havde sørget for privat svenskundervisning af sproglærer i hendes eget hjem, i huset på Rödhakevägen. Det var noget vores mor havde stået for og jeg synes at sådan noget må man vel ikke bare glemme.

Edilsas forhold til min bror varede ikke i særligt lang tid, men hun og datteren blev i Kalmar og kontakt til begge blev opretholdt. Oven i det, også Edilsas søster flyttede til Sverige, til Orrefors lidt udenfor Nybro, og hun og hendes Smålandsmand forblev venner til min bror.

Min mor var altid meget glad for den unge brasilianske pige, som, ifølge hende, var en helt anden type end hendes mor, fordomsbilledet af en overklassesskønhed fra Copacabana som ”ikke rigtig var født til at arbejde”. Jeg er sikker på at dette billede af Aline var korrekt, men nu, efter at have fået en hel del mundtligt fortalt under den sidste måned af min mors liv og ikke mindst senere gennem at læse hendes dagbogsnotater og selv observere damens agerende, så skulle jeg begynde at se også en anden side af Aline Xavier Sales forhold til min mor, hendes ”bonus-farmor”, en side jeg håber min mor var skånet fra at erkende mens hun levede.

Men det varede lidt, lige efter min mor var død havde jeg fortsat et godt billede af min brors bonusdatter, jeg havde stædig en opfattelse af hende som et godt og ærligt menneske. Det beskrives bedst af det brev jeg skrev allerede efter at jeg for første gang havde talt med hende over telefonen samme dag som min *bror* var død, et par år forinden. Efter Leifs død ringede Aline til mig. Min mor var hjemme hos hende. Derefter skrev jeg det som I kan læse som Bilag 3 til denne tekst.

Hvis der skulle være nogen som helst tvivl, så viser denne e-mail vel i al tydelighed, at jeg ikke havde noget imod hende, bare for hvad jeg havde været udsat for

fra hendes ”bonusfars” side. Men efter min mors senere død skulle en hel del spørgsmål dukke op. Hvad havde alt det her egentlig handlet om? Hvorfor havde Aline Sales og hendes mor angiveligt været søde overfor min mor, ikke kun før min brors død, men også efter?

Der var en ting som hurtig kom at forbløffe mig med dette angiveligt kærlige og omsorgsfulde ”bonus”-barnebarn. Hun boede som eneste familie i nærheden af sin 97-årige hjertesyge bonusfarmor, men, overraskende nok, hun havde ingen nøgle til dette gamle hjertesyge menneskes lejlighed og kendte ikke engang koden til porttelefonen. Der var i ejendommen ingen dørklokke fra gadeplanet, man kunne ikke ringe på min mors dørklokke uden at først komme in i opgangen og dette var kun mulig for den som enten kendte koden eller selv havde en nøgle. Man kunne i nød prøve at smide noget på vinduet og skabe kontakt, men min mor hørte dårlig og hørte heller ikke altid telefonen.

Jeg ved at Aline Sales ikke kendte koden, fordi inden mit sidste besøg ville jeg sikre mig om at min egen stædig var korrekt og gældende, efter Coronapandemien. Mor var indlagt på sygehuset i Kalmar, og det var nu igen blevet tilladt at rejse, selv om smitten selvfølgelig stædig var der. Det var helt klart at min mors dage var talte og jeg ville over og se hende. Mor var forvirret og havde også været paranoid ved indlæggelsen nogle dage forinden, jeg havde ingen mulighed for at tjekke oplysninger med hende. Jeg var afhængig af Aline. Jeg ringede. Nej, hun huskede ikke koden men tjekkede i sine papirer og fandt en kod, som hun mente var den rigtige.

Jeg ankommer så til Borgholm en meget kold aften med aftenens næst sidste bus fra Kalmar, efter en lang rejse fra Edinburgh. Min plan var at overnatte i lejligheden for at næste morgen tage bussen tilbage til Kalmar og besøge min mor på hospitalet. Det viste sig nu at det ikke skulle blive som jeg havde håbet, at komme fra det stædig kolde vintervejr ind i en varm lejlighed. Siden mit sidste besøg lige før Corona var låset på lejligheden skiftet ud, men dette fik jeg kun senere at vide, fordi jeg kunne ikke engang komme ind i opgangen, da ingen af koderne virkede, hverken min gamle fra lige før Corona eller Alines, som må have været ældre end så. Det må have været mange år siden hun brugte den, hvis nogensinde.

Stædig i troen, at hvis jeg bare kunne komme ind i opgangen, så skulle alt ordne sig, så lykkedes det mig at tilkalde opmærksomhed fra min mors nabo i stueetagen. Hun åbner vinduet på klem, jeg forklarer hvem jeg er, at min mor er på hospitalet, at min kode ikke passer men at jeg har nøgle (det troede jeg jo stædig jeg havde). Jeg beder hende om at lade mig komme ind i opgangen. Hun henviser til viceværten og lukker vinduet. Jeg venter og venter, i troen hun ville kontakte denne vicevært, som bor i lejligheden lige over, men intet sker.

Det er nu begyndt at blive sent, der er is på gaderne, jeg går over til de to store hoteller i byen, de er begge lukkede for sæsonen, jeg kigger efter pensioner, hvad som helst hvor jeg kan sove over. Jeg kan ikke finde noget, der er ikke et menneske på gaderne og sidste bus tilbage til Kalmar er nu kørt.

Jeg har jo ingen moderne smartphone og kan ikke søge efter anden hjælp, men jeg har en lille ”gammelmodig” mobiltelefon. Jeg ringer nu til Josephine som aftalt. Hun ville vide at jeg var sikkert inde i lejligheden før hun gik i seng derhjemme. For første gang nogensinde lyver jeg hende nu direkte op i ansigtet. Hun havde været bekymret og bange for at jeg ikke skulle kunne komme ind, men får at vide at ”alt er fint, ingen problemer, jeg er træt, men går nu i seng etc. etc.…” Det var nu meget langt fra sandheden, men også Josephine var bagefter taknemmelig for denne løgnehistorie. Hvad kunne hun have gjort der hjemme, andet end at være urolig og vågen hele natten?

For mig var det nu et spørgsmål om at blive stående og/eller gående for resten af natten. Der var isbelagte gader mest alle steder og stor risiko for at falde. Jeg var bange for at fryse ihjel, hvis jeg var faldet. Jeg tror at det ikke er helt urimeligt, at jeg i denne prekære situation følte mig svigtet ikke kun af min mors bonusdatter, som utrolig nok ikke havde kendt koden, men også af min mors utroligt uvenlige og umenneskelige nabo. Jeg kunne jo i det mindste have siddet udenfor min mors dør til næste morgens bus.

Jeg var heldig, efter et par runder rundt i den indre by fandt jeg et offentligt toilet, hvor jeg fandt beskyttelse. Det var den gode side af Sverige, det ville jeg aldrig have fundet i Edinburgh, der er de lukkede ”efter kontortid”, hvis de overhovedet eksisterer. Jeg har intet behov for oplevelser som denne for at forstå hvad det betyder at virkelig være hjemløs. Jeg har oplevet alt for mange gange også mennesker i det ellers rige København glædes over at blive tilbudt en plads på et hårdt gulv med et simpelt tæppe i Sundholms akutmodtagelse, da der ingen andre steder var at søge varme og beskyttelse. Når jeg tænker på mine to kolde, hjemløse nætter i Kalmar og Borgholm, så føler jeg at jeg skulle skamme mig over at beklage mig. End mere skulle man skamme sig for at sige til sin egen far, at ”mit hjem er ikke en varmestue”.

Tidligt næste morgen kunne jeg så tage den første bus tilbage til Kalmar. Når jeg ankom til hospitalet var min mor lige ved at blive udskrevet. Aline var der på hendes stue. Det var første gang jeg mødte hende efter alle disse år, vi snakkede vel en ca. fem minutter, sammen med mor. Mor havde ikke spist sin morgenmad, hun var stædig paranoid, men, nu hvor jeg var kommet, så følte hun sig pludselig sikker på at ikke blive forgiftet og begyndte at spise. Det var sådant et dejligt gensyn. Hun ville krammes, jeg tøvede - Corona og hospital - men når hun så insisterede, også på at jeg skulle tage ”den maske” af, så gav jeg, måske ufornuftigt, efter for det hele.

Sammen forlod Aline og jeg afdelingen, vekslede nogle høfligheder udenfor og derefter var hun væk. Der var ikke noget med, ”kan jeg køre dig tilbage til Borgholm-bussen?”, hun var bare væk igen. Jeg nåede dog at foreslå, der men også senere over telefonen, at måske kunne vi mødes en af dagene for at snakke om det videre forløb eller bara mødes for lidt hyggesnak. Hvad med at komme til Borgholm, til mig og til mor?

Efter at min mor var blevet flyttet fra hospitalet til rehabilitering i Borgholm, blev det deklareret derfra, formentlig falsk alarm, at hun var positiv for Corona. Nu var min mor i isolation, men jeg måtte besøge hende under specielle forholdsregler. Fra Aline Sales hørte jeg ikke mere, ikke mere efter at jeg en gang til havde ringet til hende, hun var helt klart ikke interesseret i at mødes eller at komme på besøg, heller ikke efter at min mor var blevet udskrevet også fra plejehjemmet i Borgholm, efter en ny nu negativ Coronatest.

Året før min kontakt med min mor var genetableret havde Edilsa, Aline Sales mor, inviteret min mor til jul, det havde kun været de to. Jeg var meget glad for at bagefter høre dette. Det var nu lige før Corona, jeg kunne igen komme på besøg efter den sidste udsmidning, først selv og derefter med Josephine. Derefter skulle pandemien igen gøre det umulig for mig at se min mor. Jeg var meget lykkelig over at høre at Edilsa havde været så sød overfor min mor. Men, selvfølgelig, i dag forstår jeg bedre hvad intentionen i virkeligheden havde været, jeg håber min mor aldrig nåede til den erkendelse, men jeg tror hun gjorde.

Hvordan nu det? Jo, min mor vidste udmærket godt hvilken slags kvinde dette handlede om. Det havde hun set mange gange i de år der var gået, både under og

efter Alines mors tid med Leif. Men det var efter min brors død at det blev tydeligt hvad der forgik. Jeg fik at vide, at Edilsa i længere tid havde klaget over og direkte beskyldt min mor for at forhindre Leif i at adoptere hendes datter, en anklage min mor totalt bestred, og var meget oprørt over.

Tanken bag dette havde naturligvis været forventningen om at Leif ville overleve sin mor, og, da jeg nu var ude af billedet, ville overtage min mors ejendom. Derefter ville Aline så have skaffet sig eneret som arving efter Leif. Selvfølgelig, med min brors død var denne oprindelige plan også død. Moderen havde så inviteret min mor til jul for at forbedre chancerne for at de kunne tage over lejligheden, eller i hvert fald sikre en stor del af kagen, nu når jeg, som de troede, var væk for evigt. Jeg ønsker at det ikke havde været sådan, men det er svært at se et andet motiv bag det pludselig skift i taktik fra grove beskyldninger til ”kærlig” omsorg.

Både Edilsa og Aline var vel situerede, og dette især den sidstnævnte, men grådighed har ingen grænser. Det hele var vel forberedt og planlagt og heri spillede selvfølgelig invitationer til jul og fødselsdage den sædvanlige rolle. Normal kontakt og sporadiske besøg i hverdagen var der, det forstod jeg bagefter, intet af (foruden de få gange hvor Sales' arbejde havde gjort at hun havde haft vejen forbi).

Ligesom med Camilla så ser det ud som om også Aline Sales fokus er på invitationer til fødselsdage, ikke på at være sammen og interessere sig for hinanden derimellem. Også Aline Sales understreger selvprisende at hun, som det står i en e-mail, *”havde inviteret [min mor] til fødselsdage, jul osv*.” Min kommentar til det: jeg mener at min mor prisende omtalte, at hun havde været inviteret til at fejre jul sammen med Sales familie *en* gang. Havde det været mere end den ene gang, så ville jeg have fået det at vide. Mor var stolt og meget glad for denne invitation.

Nej, foruden fødselsdage og den jul, så så min mor aldrig eller sjældent noget til Sales. For mig at se var det aldrig andet end et spil om arvet efter min mor. Dette opdagede jeg dog først til sidst, gennem at sætte sammen hvad jeg fik fortalt med egne oplevelser og ikke mindst det juridiske forsøg på bedrageri efter min mors død. Jeg så dette først til sidst og det er jeg glad for, og jeg er glad for at min mor *forhåbentlig* aldrig oplevede denne side efter alt hun havde gjort for Aline allerede den gang denne var en ung pige og ny til landet.

Den gang 10-12-årige Aline kom fra Brasilien havde min mor for egen regning sørget for privat sproglærer i sit eget hjem, dette for at hjælpe hende til at hurtigt akklimatiseres til det ny samfund. Selv mødte jeg aldrig pigen, men alt jeg hørte den gang taler for at min mor i mange år på alle mulige måder var en klippe af tryghed for dette barn, hvis egen mor et par år forinden hendes ankomst til Sverige havde forladt hende og flyttet til Europa med sin ny kæreste.

En tid efter at min bror var flyttet tilbage til Sverige sammen med Edilsa så besluttede moderen at også hente sin datter til Kalmar. Leif havde aldrig set hende før og et møde i Brasilien blev arrangeret inden den endelige afhentning. Min bror blev nu taget med til Edilsas forældre, som angivelig havde pigen i pleje. Her hos bedsteforældrene, en politichef * og hans kone, var Aline angivelig vokset op. Det var hvad min bror den gang fik fortalt, men der var en anden side til denne historie. Mange år senere går det op for min mor at Aline i virkeligheden var vokset op hos sin farmor (og muligvis farfar, jeg ved det ikke). Farforældrene var dog ikke fine nok til at vise frem, når Leif kom for at møde sit kommende ”bonusbarn”, de var åbenbart af en lavere klasse.

---

* Jeg har ingen nærmere kendskab til denne mand, men ordet ”politichef” i Brasilien er som regel associeret med [redacted] (censureret af forfatteren)

I virkeligheden var det derfor sådan at pigen til sidst blev taget *mod hendes egen vilje* væk fra sit *hjem hos farmor*, ikke fra politichefen, for at blive fløjet til ”den anden ende af verden”, til en mor som indtil da aldrig havde bekymret sig meget for hende, men kun for sig selv. Helt klar over alt dette blev jeg først efter at jeg til sidst have talt meget med min mor og til allersidst også efter at have læst hendes dagbogsnotater.

Ingen tvivl, uret var blevet gjort mod denne lille pige, jeg vil gå så langt som at sige, at hun havde været udsat for psykisk børnemishandling. Men jeg kan ikke lide det hun selv udviklede sig til med årene.

I de sidste timer af min mors liv, hvor det var helt klart at hun var på det yderste, kunne Aline Sales Xavier ikke få sig selv til at ofre et par timers nattesøvn for at blive ved sin bonusfarmors side. Aline Sales Xavier gik hjem. Min mor kunne i disse timer ikke kommunikere, men ifølge Sales Xavier selv (i telefon til mig før hun uden varsel forlod hospitalet) så alt ud til at hun var bevidst nok til at høre hvad der forgik rundt om hende. Jeg håber trods det at hun ikke var i stand til at notere at bonusbarne-barnet var gået hjem.

Det kunne være at Aline Sales Xavier allerede der om aftenen havde penge i tankerne. Tidligt næste morgen kontaktede hun sagførerkontoret for at indlede den juridiske proces om arvet. Mere om dette i den følgende politianmeldelse og ind-beretning af den senere sagfører til det svenske advokatsamfund: Bilag 2 og 3.

I det sidste dokument kan man også se hvad der skete med min mors efterla-denskaber efter at alle gribbene havde været fremme, der var mange af dem, ikke kun Sales. Hovedparten af det min mor ønskede skulle gå til velgørende formål blev stjålet i processen, alt fordi min egen datter sørgede for at forhindre mig i at på en ordentlig måde afslutte min egen mors hjem.

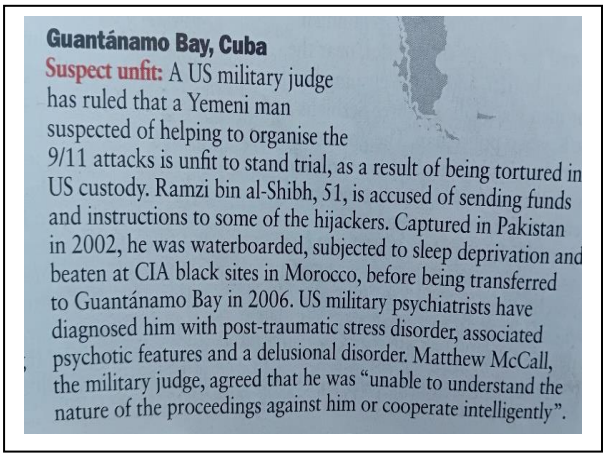
Det har taget meget tid och overvinding af indre modstand før jeg til sidst var i stand til at begynde med at skrive dette brev, som til sidst endte med at blive lidt af en hel bog. Når jeg nu nærmer mig de sidste linjer, så begynder det også at føles, som om jeg hermed har fået draget en linje i sanden, det begynder at føles som om fortiden endelig er ved at være bag mig, noget som godt nok fandt sted, noget som kunne have været så meget bedre, men også noget som kunne have været så meget værre. Jag vil nu leve mit liv, eller hvad der nu en gang er tilbage af det, her hvor jeg nu føler mig hjemme, her hvor jeg føler jeg hører til.

Jeg er fri, men desværre er jeg fri i en verden som er ved at falde fra hinanden. Jeg voksede op i tresserne som del af en ny generation unge mennesker som, efter to forødende verdenskrige fulgt af Korea og Vietnam og andre afsluttede og pågående massakrer, rejste sig i protest mod det globale krigeriske vanvid. Jeg var lidt for ung den gang til at være med, og i Nybro var der ikke så meget af opstand at se, men jeg var der i baggrunden og jeg blev ved med det livet ud, eller i hvert fald til denne dag.

Desværre overlevede mange af den tids ”flower power”- aktivisters entusiasme ikke deres egen ungdom. De blev “realister” og efter færdig uddannelse sank de ned i sine kontorstole, gjorde karrierer, skabte sig formuer og livet fortsatte som tidligere. Så meget med “revolutionen”, friheden, jævnbyrdigheden etc...

Jeg har i dag forstået fuldt ud, at mennesket *vil* krig, i hvert fald lige så længe man ikke selv bliver lemlæstet og massakreret. Jeg har også forstået at mennesket

vil tortur, i hvert fald dem af os der ikke frygter at ende som offer.

Guantánamo Bay, Cuba
Suspect unfit: A US military judge has ruled that a Yemeni man suspected of helping to organise the 9/11 attacks is unfit to stand trial, as a result of being tortured in US custody. Ramzi bin al-Shibh, 51, is accused of sending funds and instructions to some of the hijackers. Captured in Pakistan in 2002, he was waterboarded, subjected to sleep deprivation and beaten at CIA black sites in Morocco, before being transferred to Guantánamo Bay in 2006. US military psychiatrists have diagnosed him with post-traumatic stress disorder, associated psychotic features and a delusional disorder. Matthew McCall, the military judge, agreed that he was "unable to understand the nature of the proceedings against him or cooperate intelligently".

”Vi” er meget glade for selvforherligelse og pral om ”vores” angivelige ”frihed” set i forhold til de russiske og kinesiske varianter, men lad mig sige dette: jeg er ikke imponeret, jeg har intet af lyst til at kæmpe for og efterstræbe en ”fri verden” som den som bare ganske kort er beskrevet i vedlagte presseklip. Det er jo ikke noget nyt, vi kender jo udmærket godt hvad amerikanerne og deres håndlangere gør med sine virkelige og/eller opdigtede fjender, men er det ikke utroligt at forvente at nogen efter 21 års tortur i ”varetægtsfængsel” skal være i stand til at forsvare sig mod noget som helst.

Jeg er, sørgeligt nok, også blevet klar over, at heller ikke senere års kvindelige erobring af magt har gjort verden mere fredelig. Det var en myte som nu er grundigt punkteret. Tysk oprustning af sig selv og Ukraine kaldes i dag feministisk grøn udenrigspolitik og den som bare kommer til at nævne ordet ”forhandling” er der nede tæt på at blive ligestillet med en forræder. Det er jo ikke noget problem for dem der tager beslutningerne, de og deres familier er sjældent med, når det brager løs, prisen betales af de fattige og de unge der ude i øst, og oprustning er godt for den hjemlige økonomi, sådan bliver det i hvert fald præsenteret.

Takket være de allierede og ikke mindst det russiske folk forhindredes en gang for mange år siden tyskernes planer om en ”Endlösung” af det jødiske ”problem”, men i dag fortsætter zionisterne, vores ”nye” vestlige imperialister, i samme spor, udslettelsen af et endogent folk, en ny ”final solution,” og verden, inklusive skandinaverne (for at ikke tale om UK og US), gør sig selv alle til medskyldige, de råber stort set alle i kor.

De sidste rester af ”flower power” er for længst væk. Ikke engang lande som Finland, Sverige, Danmark eller Island kunne i FN få sig til at i går stemme for våbenhvile i Gaza – stemme for et stop på et folkemord som allerede i dag, 29 oktober 2023, kan betragtes som verdenshistoriens største krigsforbrydelse, tæppebombningen af en koncentrationslejr.

Desværre, verden kører i højeste fart mod afgrunden og der er ikke en eneste statsmand, statskvinde at se. Den slags politiker hører i dag fortiden til. Nej, erfaring har de ikke meget af, dem der i dag er ved roret, det ville jo have forstyrret deres standhaftige holdninger. De fleste af disse krigsforherligende politikker som ”skal vinde” over Rusland, Palæstina og andre udnævnte fjender i denne verden er nu i dag dem der aldrig selv blev bedt om eller tvungne til at lære krigshåndværk. I mange tilfælde er det dem der en gang var militærnægtere, som nu råber til gevær. De var en gang antikrigsaktivister, men nu når de selv er i sikkerhed, så spiller fløjten en anden melodi.

At en tidligere nægter og nu tysk kansler lader sig blive overtalt af de Grønne, den politiske verdens ny krigshidser, til at levere dødelige tanks for at massakrere

russisk ungdom, det er ikke noget jeg kan beundre. Jeg tror godt nok at Scholz som ung var mere genuine end Frederik Nielsen, men den tyske kanslers position eller mangel på sådan (han skulle have trådt tilbage i protest) har godt nok kostet en hel del mere af lidelse end bekvemlighedsnægterens - danskeren der lod en anden blive kaldt ind for at spare ham selv for at få snavsede fingre, dette selvom han ikke var mere pacifist end at han derefter kunne more sig med krigsspil på computeren (jeg så det selv).

Jeg kan ikke nægte, jeg er fortvivlet over kendsgerningen at mennesket er ved at begrave sig selv med hjælp af krigsvanvid, grådighed, had og overkonsumtion. Jeg er fortvivlet over vestverdens vrangforestillinger om at "vi", NATO, forsvarer "friheden" når vi i virkeligheden nu med hjælp af denne krigsorganisation fortsætter en århundrede lang proces af udnyttelse og underkastelse af andre nationer og mennesker, tømmende deres resurser for vores egen bekvemlighed, koste hvad det koste vil. Jeg er træt af vestverdens propaganda forklædt som information fra den "frihedsstræbende fri verden", et hykleri jeg ikke kan holde ud at se gentaget i uendelighed. Jeg har fået nok af at høre om Israels "ret til at forsvare sig" når det er dem der er angriberen, når det er dem der er de "onde", når det er dem der er i gang med at fuldende en længe planlagt massakre og fordrivelse af et totalt uskyldigt og i grunden fredeligt folk.

I dag, 29 oktober, under den pågående Gaza massakre, mindes vi, tyve-tredive mennesker, ved en mindeplade i Edinburgh, årsdagen af Al-Dalwayima massakren i 1948. (En af adskillige "aktioner" der er gået forud for hvad der sker i dag, alt del af racistisk etnisk udrensning.)
https://en.wikipedia.org/wiki/Al-Dawayima_massacre

Hos mig og Josephine bor i disse dage en ung jordemor som om dagen sidder udenfor det skotske parlament i en stille protest mod Storbritanniens støtte til Israels pågående folkemord. Som frivillig jordemor i Gaza har hun hjulpet mange af de små børn til verden, dem som nu lemlæstes og slås ihjel af bomber og granater, som, med støtte af Storbritannien, Danmark, Sverige *et alia,* regner ned fra himlen over dem selv og deres forsvarsløse forældre.

Som om det nu ikke var nok til at fortvivle over, jeg kan heller ikke holde ud at se medmennesker sove på gaden og "foodbanks" vokse op alle steder fordi familier i også rige lande ikke har råd til mad. Jeg er fortvivlet over at vide at masser af socialt udsatte børn i et land som vores er sultne og ikke kan koncentrere sig om skolearbejdet, fordi "vi" som nation ikke har råd til at "ofre" 20 pence på morgenmad (der vil være penge nok til fængselspladser, når deres liv senere bryder sammen).

Det skal tilføjes til det sidste, at regeringen uden den mindste tøven kan skrive ud multiple milliardchecks og sende og supplere uhyre kostelige våben til et korrupt Ukraine, dvs. smide mere og atter mere brænde på en krig som aldrig skulle have været. Når det kommer til en meningsløs væbnet konflikt omkring herredømme over land med uhyre kompleks demografisk og historisk baggrund, er der ingen mangel på penge.

Den selvudnævnte så kaldte fri verden har en utrolig hyklerisk holdning til konflikter om (reelt eller tvivlsomt) okkuperede områder. Man anerkendte ikke det tidligere Sovjetunionen som en retsstat, men baserer trods det påstanden om at Krim ”folkeretsligt” skulle tilhøre Ukraine i en vilkårlig sovjetisk beslutning i 1954 som indenfor den kommunistiske superstat overflyttede administrationen af Krim fra russiske til ukrainske provinsmyndigheder. Dette er en provins som i 2001 mange år før halvøen igen blev overtaget af Rusland var befolket af 24% etiske Ukrainer og 60% Russer, alt det ifølge *de Ukrainske myndigheders* demagogiske tal fra dette år. Omvendt så har ”den fri verden” ingen som helst problemer med Israels skridtvis annektering af det okkuperede Palæstina og dertil hørende etnisk udrensning.

Hykleriet har mange eksempler, den pågående Armenien-Aserbajdsjan konflikt over Nagorno-Karabakh, er en anden. I korthed, hvad ”vi” betragter som folkeret er i de fleste tilfælde hvad som passer USA.

Jeg kan ikke hjælpe, at jeg er specielt fortvivlet over at se skandinavernes og tyskernes sygelige had, deres konstante forsøg på at dæmonisere det russiske folk, alt dette i skyggen af historiske massakrer mod dette folk (for eksempel 25 (!) millioner myrdede under den anden verdenskrig) og efter at vi med hjælp af oligarkerne havde stjålet masser af resurser fra det postkommunistiske Rusland, penge jeg i 25 år oplevede blive brugt til investering i og til at puste op prisen af fast ejendom i London (og mange andre steder) og gøre det umulig for almindelige mennesker til at have råd til at bo i deres egen by.

Man vil i dag benægte ”vores” udnyttelse af disse stjålne værdier, men kendsgerningen er den, dette finansielle tyvegods fra det tidligere Sovjetunionen udgjorde i mange år meget af grundlaget for Londons og andre vestlige metropolers finansielle succes, og fra politisk side var det yderst velkomment.

Reflekterende over dette og vel orienteret om vores fælles historie, så fortvivler jeg over at vi kan tillade os at kalde dem, russerne, en kolonialmagt. Har vi alle sammen glemt Sveriges, Frankrigs, Storbritanniens og ikke mindst Tysklands fælles århundredelange historie af brutale angrib på dette land, på dette folk? Foruden at befri os fra Tysklands terrorregimente i 30-40erne, inklusive befrielsen af Auschwitz, kan jeg ikke med bedste vilje se at de nogensinde har angrebet os. Nogen med lidt historisk viden kunne her fristes til at nævne Karelen og Finland. Jeg beder dem om at læse sin historie lidt mere nøje og fordomsfrit.

Jeg er fortvivlet over at ”vi” fortsætter med at støtte og underbygge den pågående etniske udrensning af Palæstina for at derefter give ofrene, den oprindelige befolkning som i årevis er blevet trængt ind i mindre og mindre koncentrationslejre, skylden for at rejse sig i desperat kamp for sine liv. Til min yderste fortvivlelse ser jeg i disse dage de sidste skridt tages i et tidligere offerfolks forvandling til herrefolk og arkitekter af en ny omvend version af ”die Endlösung”, nu rettet mod et tredje totalt uskyldigt folk. Lad mig understrege, ikke alle tyskere var nazister og meget langt fra alle jøder er zionister. Meget vigtig for mig er også at understrege: de mest ihærdige af dem som forsvarer det palæstinensiske folks ret til overlevelse og frihed er *jødiske* aktivister. Mange af dem regner Josephine og jeg som vores bedste personlige venner, og det er vi meget stolte over.

Jeg er fortvivlet når jeg ser hvad mennesket fortsætter med at gøre mod fælles levende individer, hvordan millioner af svin torteres under kummerlige forhold i danske og andre flæskfabriker bare for at producere billig mad. Har I nogensinde tænkt over hvad for et liv kyllingen havde før den havnede på jeres tallerken? Vel bekomme.

Jeg er fortvivlet over at se at vores unge vokser sig højere og højere fordi det de spiser er pumpet fuld af væksthormoner. Hvad kan det ellers være? Er det virkelig nogen der tror at alle de unaturlige stoffer som pumpes ind i disse forsvarsløse dyr for at få dem til at vokse sig større og mere profitable bare pludselig forsvinder ud i det blå? Hvorfor er min søn pludselig næsten et hoved højere end mig? Mærkeligt, ikke?

Jeg er fortvivlet over at se, at vores årelange voldsomme og fortsatte forurening af naturen nu indhenter os, hvordan de unge og endnu ikke fødte kommer til at betale prisen, efter at alle disse gifter nu ikke længere ”kun” forårsager cancer og truer alt muligt andet, men efterhånden også i stigende grad menneskers kønsidentitet.

Jeg er fortvivlet over alle disse uskyldige dyr som plages i forskningslaboratorier (læs: torturkældere) for at finde bodemidler mod alle disse sygdomme/onder som i mange tilfælde er selvforårsaget, både på individuelt og samfundsplan. Dyr skal åbenbart betale med sine liv og sine lidelse for at vi skal leve i luksus og ”sikkerhed”/ tryghed, dette fordi at de, ifølge os, er mindreværdige. Her hos os kalder man den slags ”speciesism”, en variant af racisme.

Jeg skammer mig over at leve i et samfund som tror og praler med, at vi er på vej til at være CO2 neutrale, når det hele er et stort bedrageri. Vi beskylder kineserne for at forurene med alle deres kraftværk, men glemmer hvorfor de har brug for flere og flere af dem. Er der virkelig ikke nogen der kan se, at det er dem der producerer alle forbrugsgoder, biler og batterier, etc. etc. nærmest alt, og dermed får de, ikke os, skrevet den dertil hørende forurening på deres konto, og ikke vores. Vi ”kør rent”, men al forurening og CO2 skabt for hvert kilometer vores folk kører i sine køretøj det bliver sluppet ud et andet sted, ligesom når ”genbrugs”plastic bliver sendt til det fjerne østen for at der til stor del havne i havet, et hykleri der ikke er til at holde ud at tænke på.

Det er jo ikke kun brændsel der forurener, masser af energi, udvinding og bearbejdelse af materiale og dermed hørende menneske- og miljøødelæggelse er jo også en del af hvad det koster at køre rundt i disse tunge og giftige stål- metal- plastic- blikdåser. Og, for den skyld, det gælder jo også alle de andre overflødige ”slit och släng” plasticprodukter. Hykleriet har ingen grænser: ”køb en el-bil og red verden”. Er vi som mennesker virkelig ”that stupid”?

Hvis du stædig er med, lad mig summe op: Jeg skammer mig over at være vesterner, jeg skammer mig over at leve i lande, hvor vi praler med at forsvare ”friheden” samtidig med at vi er dem som truer den samme og altid har gjort, ikke kun med krige og erobring men nu også med hjælp af den menneskeskabte miljø-katastrofe. Jeg kan love jer, der vil ikke være meget af ”frihed” tilbage den dag der ikke længere er vand i hanen, ingen mad på supermarkedets hylder, eller, for dens skyld, elektricitet til jeres Smartphonesbatterier.

Men, lige meget med det, som små legekammerater følger de skandinaviske lande og deres folk de store i vest og vil gerne lege med. Lad os alle være med i den

store legeklub NATO, lad os have flere, større og tungere SUV, lad os flyve rundt i hele verden og shoppe og nyde solen, lad os se det hele, det vil jo snart være væk.

Skidt være med at skovene brænder, skidt være med at det ender med oversvømmelse når det efter måneders af tørke måske endelig en gang har regnet. Skidt være med at gletschere, Arktis, Antarktis, Grønland smelter. Vi har jo Falck lige om hjørnet, de kommer nok. Skidt med det hele så længe vi har nok af gamle F16 til at fodre Zelensky med. Og hvad gør det, at der snart ikke er mere sne i alperne, man kan jo bare flyve ned til Abu Dhabi for skiferie, eller hvad med bare en weekends indkøbstur til New York.

Her kalder man disse sidste paragrafer en ”rant”. Jeg kunne gå ”on and on” med den ”rant”, men jeg prøver at stoppe her. Mennesket er ”beyond saving”. Josephine plejer at citere buddhismens syn på menneskets problemer. De er sammenfattede i disse tre grundlæggende onde: ”Greed, Hate and Delusion”. Ingen af os er religiøs, men vi er enige om, at det er så tæt på sandheden som vi kan komme, og imod det, som man siger i Sverige, ”kämpar också gudarna forgäves”.

Måske ødelagde dæmonerne jeg var plaget af også jeres liv med mig, den gang I voksede op. Jeg gjorde mit bedste for, at I ikke skulle mærke noget, men man kan nok ikke skjule den slags. Men jeg ved ikke om det er rimeligt, at jeg skal søge tilgivelse for at have lidt under en slags depression, hvad end årsagen dertil må have været, genuin melankoli eller simpel retmæssig **SKYLD**.

Som nok allerede er fremgået af denne berettelse, jeg har været plaget af konstante selvbebrejdelser og skyldfølelser gennem det meste af mit liv. Jeg har konstant gravet i nær og fjern fortid efter ting at plage mig selv med. I mange år, i stort set alle de år jeg levede i Danmark, uden at jeg derfor på nogen måde vil beskylde Danmark for den tilstand, så begyndte min dag for det meste med et par timer af bearbejdelse af noget jeg ”kunne have gjort forkert”, ”noget jeg kunne havde overset” og ”hvad hvis nu ikke jeg havde været heldig?” Hvis jeg ikke havde været heldig, så ville nogen være blevet skadet eller slået ihjel. Det kunne have været hvad som helst af en situation, ting ”skete” som andre rundt omkring mig med sikkerhed ikke ens bemærkede, end mindre tog alvorligt.

Hvis intet nyt var kommet til i et par dage og min fiktive sorgbearbejdelse havde lykkes med bearbejdelsen af det tidligere, så vendte sig mit indre bare tilbage i tiden og fiskede noget frem fra alt det der var samlet. Der var altid et stort lager at hente fra. Fred havde jeg aldrig.

Der var aldrig en dag, hvor jeg ikke plagedes af disse tanker om **SKYLD,** der var aldrig en eneste dag, hvor jeg ikke var fuld af selvbebrejdelser. Det var værst de første par timer af dagen, men alt forblev i mit hoved dagen lang. Jeg gravede konstant i fortiden for end det ene end det andet, som jeg kunne beskylde mig selv for: for at ikke have gjort noget godt nok, ikke sikret noget godt nok, for en ulykke som kunne være sket, pga. mig etc. etc...

Meget af alt dette var hvad andre ville betragte som komplet banalt, de ville ikke have lagt mærke til det. Men i mit hoved forstørredes alt, den mindste lille episode skruedes op til noget livstruende (for andre). Det var derfor jeg kun kunne være aften og nattevagt, jeg havde brug for tid til at få hovedet til at fungere også med andet end katastrofer.

Som afslutning på alt dette vil jeg gerne understrege at, selvom det skrevne i første hånd er adresseret til min biologiske børn, så er det også rettet til nuværende og kommende børnebørn og så videre. Det kan jo godt være at de en dag kan have interesse i at vide lidt mere om baggrunden til hvorfor deres morfar/farfar, oldefar tip, etc. var fraværende og forblev ukendt. Vi har alle ret til at kende vores ophav, og det er jo også en fordel, hvis man kan hente disse oplysninger fra mere end en kilde.

Dette var hvad jeg gerne ville sige, vi skal aldrig igen mødes og vi skal aldrig igen diskutere denne fortid, hverken i tale eller skrift. Jeg kommer aldrig at vide om jeres syn på mig er blevet ændret efter at have læst dette, ændret til noget endnu værre end det var i forvejen, eller måske ændret en lille smule den anden vej. Jeg er heller ikke nysgerrig i at vide. For mig er det efterhånden lige meget.

Dette var min slutstreg ikke kun i forhold til min biologiske familie i Skandinavien men også til alt hvad dertil hører. Jeg har haft et andet liv også og det fortsætter jeg med at have. De uretfærdigheder jeg har følt at jeg har været udsat for må ligge der hvor de nu ligger. Jeg er kommet videre og både Sverige og Danmark har mist betydning for mig. Det jeg her læser om brændende koraner og ondsindede karikaturer, alt i ondskabsfuld hensigt under dække af ”ytringsfrihed”, al den had og selvgladhed kan jeg kun tage afstand fra. Jeg undrer mig over at ud af det Danmark og det Sverige jeg engang kendte har vokset samtidens selvforherligende generation af muslim- og Ruslandhadere.

Det var engang at jeg elskede ”mit” København, men den tid er forbi. Vigtigt for mig er dog, jeg fortryder ikke hvad jeg gjorde med den tid. Min afsigt var at gøre noget godt, og jeg ved at det ikke var *forkælede* danskere jeg med mit arbejde - til dels frivilligt, til dels betalt - prøvede at hjælpe. Der var dem der ikke passede ind i selvgodheden.

Jeg føler mig i dag fri, fri fra jer allesammen og det er en fin fornemmelse. Jeg har sagt hvad jeg ønskede at sige, enhver kan fra nu af finde denne tekst på min internetside med en enkelt googlesøgning, og sådan vil det fortsat være mange år frem i tiden. Det har jeg det også fint med. Jeg ønsker jer alle sammen alt godt i fremtiden, og med alle er også Frederik Nielsen inkluderet. Med dette brev føler jeg, at jeg endelig har opnået hvad man her kalder ”closure”.

Min familiehistorie er nu i op og nedstigende led frosset til nogle billeder. En del har jeg i mine albummer, nogle andre, indrammede fotografier, hænger på væggen, de sidste af dem hentet fra internettet, men intet vil blive opdateret. Det ender der. Fra dette øjeblik går jeg tilbage til hvor jeg kom fra. Jeg taler, hører, læser, eller skriver aldrig dansk (ikke før jeg begyndte at forfatte dette ”brev”, og herefter er det igen slut dermed) og så har det været nu i mange år. Svensk taler jeg kun med mine elskede hunde og da de har deres egen måde at kommunikere på, så hører og læser jeg heller aldrig mit modersmål.

Okay, alt det der er jo heller ikke helt rigtig: jeg elsker mine Wilhelm Moberg bøger. Jeg elsker Tove Ditlevsen, Dissing & Andersen, Halfdan, Taube og Bellman, alle dem og nogle flere fra svundne dage, de er *mit* Danmark, *mit* Sverige og sådan kommer det at forblive.

Fuldendt er det hele blevet med at jeg nu er britisk statsborger, selv om jeg heller ikke der, med henblik på dette lands historie i for- og nutid, kan finde noget at været stolt over.

"The cry of 'Flower Power' echoes through the land. We shall not wilt. Let a thousand flowers bloom."

Abbie Hoffman, May 1967

Desværre, det råb efter fred og retfærdighed kan ikke længere høres. Det hørte til min tidlige ungdom, det eksisterer ikke længere. Den verden vi unge den gang drømte om er død.

Farvel

Lars Gideon Petersson

larsgpetersson@hotmail.com

PS. De følgende fire bilag vil hvert især fuldt ud gøre rede for

1. sagen om forsøget på groft bedrageri,

2. sagen om gribbene som til sidst rensede min mors efterladenskaber.

3. min oprindelige holdning til Aline Sales Xavier,

4. mit forhold til min øvrige Ölandsfamilie,

Anbefalet læsning, men det er kun et meget lille udvalg:

The Shock Doctrine, Penguin, Naomi Klein
Hidden Agenda, Vintage, John Pilger
War against the people, Pluto Press, Jeff Halper
The Transfer Agreement, Dialog Press, Edwin Black
Zionism During the Holocaust, Lightning Source, Tony Greenstein

Bilag 1

Sagen om forsøg på groft bedrageri

Edinburgh 20.10.2022

Polismyndigheten
Polisen Kalmar
205 90 Malmö

Detta ärende har utgångspunkt i arvskifte efter min mamma Mildred Petersson (230616-2963 Borgholm som avled 2022-03-03.

Jag anmäler härmed

Aline Sales Xavier Kalmar

för försök på grovt bedrägeri genom utnyttjande av förtroendeställning syftande på att uppbära summa av betydande värde.

Jag anmäler härmed

Björn Rigestam, Verahill Familjejuridik Norra Långgatan 34 392 32 Kalmar

för medhjälp till försök på grovt bedrägeri genom missbruk av juridisk förtroende-ställning i umgänge med klient han hade i uppdrag att företräda.

För båda dessa personer skall jag göra gällande att det bör falla under brottslig handling att göra förberedelser till bedrägeri genom att planera, författa och utsända en fullmakt med tydlig autoritär instruktion/besked till mottagaren (jag, en äldre person i utlandet som befann sig i akut sorg) att underskriva ett dokument som skulle innebära att uppge alla rättigheter till både arv av betydande summa och all framtidig talan i saken - inklusive rätten till att föra min egen talan i eventuell rättssak om samma ärende – allt detta till ekonomisk förmån för Aline Sales Xavier.

Jag skall göra gällande att det i Aline Sales Xavier fall handlar om en person som har försökt genom social manipulation att lura mig till att göra något som jag annars aldrig skulle ha gjort, detta för att tjäna ekonomiskt på handlingen och påföra mig som offer stor ekonomisk skada. Jag skall göra gällande att Rigestam har medverkat till detta men att jag inte har bevis på att han skulle ha tjänat ekonomiskt på hand-lingen, hade deras uppsåt lyckats. Hans motiv är för mig okänt.

Inte desto mindre skall jag göra gällande att Rigestam genom att utforma och genom sin sekreterare ge mig klar autoritär instruktion till att underskriva dylika fullmakt har handlat i uppsåt att denna fullmakt skulle användas till att - som det klart framgår av texten var ändamålet - att pengarna skulle utbetalas till Sales Xavier, för

henne till att orättmässigt tillskaffa sig beloppet. Genom att utforma och låta sända fullmakten till underskrift är det mitt påstående att jurist Rigestam har agerat i vilseledande syfte. Det är min uppfattning att Rigestam har handlat i strid med hans plikter som juridisk representant också för mig. Det är dock också min uppfattning att Rigestam har agerat efter att ha blivit uppmanad/fått instruktion till sin handling av Aline Sales. För detta mitt antagande som jag inte kan bevisa talar att Rigestam under mitt enda (video) möte med honom för att få förklarat orsaken till hans agerande inte gav intryck av att vara någon större juridisk begåvning men snarare en oförberedd, lättare förvirrad person som man kan förställa sig lätt skulle kunna låta sig utnyttjas. Jag kan dock inte se att denna, som jag ser det, inkompetens skulle kunna ursäkta hans handling och kommer därför också att överlåta saken till Sveriges Juristförbund. Jag är naturligtvis medveten om att en bodelningsaffär inte kan betraktas som en särskilt komplicerad arbetsuppgift, men då det för många människor implicerar mycket pengar måste vi som kunder kunna lita på att utövaren av dessa uppgifter uppfyller åtminstone ett minimum av yrkesmässighet och integritet.

Som förklaring på varför Rigestam medverkade i försöket på att få mig till att avsäga mig alla mina rättigheter i saken, inklusive låta hela mitt arv bli utbetalt till en person jag inte ens känner, tillkännagav han at han hade haft ett videomöte med Aline Sales och en annan av arvtagarna, min biologiska dotter,

Jennie Nielsen [redacted] Danmark.

Rigestam förklarade at han under detta möte (som jag inte hade blivit informerad om i förväg och inte visste att det hade tagit plats) hade ‘fått intrycket’, uppfattningen att det var min önskan att ge Sales fullmakt som skrivet. Han förklarade också att Sales hade ringt två gånger därefter för att uppmana och lägga press på honom för att få fullmakten skriven och sänt till mig för underskrift. Detta skulle ha varit omedelbart innan Sales email till mig sägande att fullmakten nu var på väg. I följebrevet till fullmakten tillfrågas jag inte om jag är införstådd med att avge alla mina rättigheter som det står i fullmakten men jag blir på autoritärt sätt beordrad till att som det står

> *På uppdrag av vår jurist Björn Rigestam skickar jag här en fullmakt för Aline att företräda dig vid boupptecknin*gen efter Mildred. Skriv ut och underteckna den bevittnade fullmakten, skanna till min e-post och skicka originalet till:>

Ingen förfrågan om detta är vad jag önskar, nej kort och gott, gör som vi säger. Många äldre, godtrogna och osäkra personen skulle säkert ha gjort som uppmanat av en juridisk firma. Därför skall jag göra gällande att jag anser detta ärendet som ytterst allvarligt. Det handlar om ett belopp på upp till en halv million svenska kronor som på detta sättet skulle ha gått in på Sales konto och inte på mitt eller rättare sagt - som framgår av bilaga 4 [se internetside] - till utvalda välgörande organisationer.

Följebreven till denna polisanmälan ger utförlig beskrivelse av Aline Sales och min extremt sparsamma tidigare relation. Men även med min familjs historia hade jag innan detta hände inget emot Aline Sales, jag kände henne ju inte. Breven förklarar bakgrunden. Jag hade uppfattningen att hon var ett gott bonusbarnbarn till min mamma, men efter ca 30 år hade vi aldrig träffats. Kort tid innan min mammas död sade hon till mig i förtroende att Aline Sales mamma hade anklagat henne för att ha förhindrat min avlidne bror från att adoptera dottern – och därmed, underförstått, främja dennas chanser på arv. Min mamma Mildred var väldigt ledsen över dessa beskyllningar som hon totalt nekade till men ingen av oss trodde att dessa

anklagelser kunde ha något att göra med dottern själv. Omedelbart förstod jag inte heller efter min mammas död vad det hela handlade om med hänsyn till Aline Sales. Jag trodde att hon verkligen brydde sig om sin bonusfarmor och jag hade aldrig en tanke på at det bara kunde handla om pengar och arv.

Jag hade besökt Mildred två veckor innan hon till sist dog och då flyktigt träffat Sales för första gången överhuvudtaget, detta på sjukhuset i Kalmar. Min mamma blev utskriven men snart akut återinlagd ett par veckor efter. Sales ringde till mig från sjukhuset den sista kvällen. Hon sade att Mildred inte var vid medvetande nog till att tala men att hon kunde höra vad som blev sagt. Det var helt klart att hon var döende men trots detta lämnade Sales sjukhuset strax efter. Hon lämnade min mamma till att dö själv… Men fantastisk sjukhuspersonal stannade hos henne till det var slut.

Sales hade inte tid till att stanna hos sin döende bonusfarmor men hon hade tid till att omedelbart nästa dag att kontakta juristen Rigestams kontor för att sätta igång med arvskiftet. Av sekreteraren blev hon uppmanad till att ‘ta det lite lugnt’. Kort tid därefter får Sales min mammas lägenhet värderad genom en som det ser ut personlig mäklarekontakt (Sales har titel av ‘fastighetschef’) och erbjuder sig att köpa lägenheten till denna pris, något jag avslog då jag är motståndare av bostadsspekulation.

Efter att jag hade nekat att underskriva fullmakten ansökte en annan delägare av dödsboet, Jennie Nielsen tingsrätten i Kalmar om att utse en bodelningman till att taga över efter Rigestam som hade valt att draga sig tillbaka då han inte kunde förklara sina handlingar.

Som bodelningman utpekade tingsrätten advokaten Helena Karlsson, Kronan. Vi är nu i oktober månad och nu mottager jag ett brev daterat 2022-10-12 från inkassobolaget VISMA Financial Solutions AB. Man gör gällande ett krav mot mig personligen på 40 868,00 kronor. Förutom två obetalda fakturor från Kalmar, och arvode för Rigestams ”tjänster” så går det upp för mig att begravningsbyråets fakturor inte har blivit betalda. Efter att ha kontaktat Slottsallens(/Nybro) Begravningsbyrå upplyses jag om följande:

(...) *Fakturan samt flera påminnelser är skickade till beställaren Aline Sales så hon skulle ju i sin tur då ha lämnat dessa vidare till advokaten för betalning då begravningsfakturan brukar betalas innan bouppteckningen är klar. Men framför allt skulle hon hört av sig till mig* [begravningsbyråns sekreterare] *när hon fick 1:a påminnelsen. Ingen har hört av sig till mig och därför har ärendet ju skickats vidare. Jag har heller inga uppgifter på vilken advokat som har hand om ärendet, om jag får dom uppgifterna kan jag kontakta dom. Det är dödsboet som ska betala fakturan och den som sköter om ärendet har rätt att göra det. Jag är tacksam över att du hörde av dig så fick jag veta varför fakturan är obetald.“*

och

„så hon [Aline Sales] *vet ju att fakturan skickats till henne och skulle lämnat fakturan vidare till advokaten. Det har hon inte gjort med de andra fakturorna heller då eftersom du fått fler räkningar. Även Emmaboda Gravvårdsindustri har hört av sig till oss och undrat om vi har andra kontaktuppgifter till Aline Sales eftersom inte dom heller har fått sin faktura/påminnelser betald. Väldigt tacksam över att du kontaktar advokaten och ber honom kontakta mig så kan han få kopia av fakturan ifall han inte har fått den av Aline.“*

Dvs. Gravvård och Begravningskostnader och möjligen andra fakturor har inte blivit betalda. Aline Sales har ignorerat fakturorna och alla påminnelser och tingsrättens bodelningman har inte reagerat på uteblivna fakturor. Jag får nu också upplyst att annan firma heller inte har blivit betalda (gravvård). Det ser nu ut som om att det kunde vara andra obetalda fakturor. Sales hade ”försvunnit“ efter att jag nekade henne rätten till att köpa lägenheten billigt som bostadspekulation. Svarade aldrig på dom få email som vidare följde om saken.

Jag trodde naturligtvis hela tiden att bodelningmannen skulle ha fingern på pulsen och betala alla räkningar och skulder. Men det var uppenbart inte fallet. Endast tack vare inkassobolagets brev fick jag veta att fakturor inte hade blivit betalda - och vi närmade oss slutet på boutredningen. Advokaten hade inte betalat alla kostnader men hon hade redan skrivit ut sin egen faktura...!

Denna historia är inkluderad för att visa en tendens, det signalerar oärlighet från Aline Sales Xaviers sida. Hon ignorerade alla fakturorna och påminnelserna. Varför? Spara egna pengar (1/8 av obetalda fakturor)? För att sätta inkassobyrået efter mig personligt efter att bodelningen var färdig och arvet utbetalt?

Som framgår av handlingsförloppet: jag har från första kontakten till den första juristen gjort klart att min del av detta arv skulle utbetalas direkt från juristfirman till namngivna välgörande organisationer. Jag är inte själv ute efter pengar.

Övriga delägare i arvet efter min mamma var

Simon Petersson [redacted] **Danmark**

och

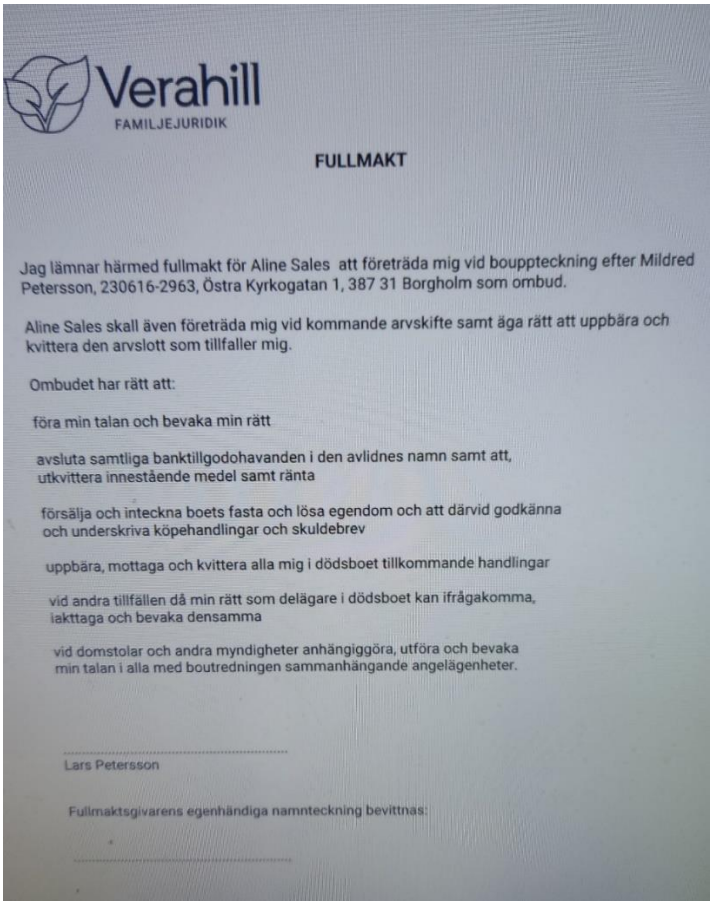
Camilla Patsche [redacted] **Danmark,**

båda mina biologiska barn, liksom Jennie, till vilka jag har ingen kontakt. Det är möjligt att dom kan kasta ljus över vem i övrigt som kunde ha intresse i fullmakten.

Jag har aldrig försökt att förhindra Aline Sales i att utkvittera det belopp som min mamma önskade för henne, samma rätt och summa som Mildreds biologiska barnbarn hade krav på. Problemet är, som det ser ut, att hon också ville ha min del – hälften av boet. Hon ville undgå att dessa pengar blev „slösade“ på stadsmissionen i Sverige, mat till svältande människor i Jemen och hjälp till fattiga människor att förebygga och behandla blindhet.

Med vänlig hälsning
Lars Gideon Petersson
Edinburgh

I den kompletta polisanmälningen som hittas under
https://larsgpetersson.com/review/ kan du läsa alla emails som hör till. Här endast detta.

Verahill
FAMILJEJURIDIK

FULLMAKT

Jag lämnar härmed fullmakt för Aline Sales att företräda mig vid bouppteckning efter Mildred Petersson, 230616-2963, Östra Kyrkogatan 1, 387 31 Borgholm som ombud.

Aline Sales skall även företräda mig vid kommande arvskifte samt äga rätt att uppbära och kvittera den arvslott som tillfaller mig.

Ombudet har rätt att:

föra min talan och bevaka min rätt

avsluta samtliga banktillgodohavanden i den avlidnes namn samt att, utkvittera innestående medel samt ränta

försälja och inteckna boets fasta och lösa egendom och att därvid godkänna och underskriva köpehandlingar och skuldebrev

uppbära, mottaga och kvittera alla mig i dödsboet tillkommande handlingar

vid andra tillfällen då min rätt som delägare i dödsboet kan ifrågakomma, iakttaga och bevaka densamma

vid domstolar och andra myndigheter anhängiggöra, utföra och bevaka min talan i alla med boutredningen sammanhängande angelägenheter.

.....
Lars Petersson

Fullmaktsgivarens egenhändiga namnteckning bevittnas:

.....

Björn Rigestam,
Verahill AB

5.4.2022

Hej,

Tack för mail. Jag är överraskad över det jag har blivit uppmanad till at göra. Som jag helt klart förstår saken, med denna fullmakt kommer jag att uppge all kontroll över min del av arvet efter inte bara min mamma men också till dels efter min pappa (död 1982), och detta till en person som jag mycket naivt (som jag förstår det nu) omnämnde i mitt brev till er som följande:

“Genom min avlidne bror Leifs bonusdotter Aline Sales (som jag har fullt förtroende till, men endast har träffat en gång ett kort ögonblick sist min mamma var inlagd på sjukhuset i Kalmar)…”

Idag, få dagar efteråt förstår jag bättre hur naiva dessa ord var. Detta inte minst efter att ha mottagit en mail från henne få dagar innan er fullmakt där Aline Sales öppet kritiserar min rätt till att disponera mitt arv som jag ser riktigt och i fräck stil råder mig till att “behålla pengarna i familjen”.
Jag tror dock inte dom naiva orden i mitt brev till er kan vara nog bakgrund till att tro att jag utan vidare skulle underskriva en dylik fullmakt. Jag önskar inte att belasta er med vår närmaste familjs historia men fölande måste vara viktigt att veta för att förstå bakgrunden till den situation vi befinner oss i.

Jag skall försöka att göra en lång historia kort. Aline Sales är dotter till en tidigare flickvän till min bror Leif, flera år innan hans död. Då min nu avlidne bror i stort sett hela mitt liv 'tyckte illa om mig' (för att uttrycka det milt) och i långa återkommande perioder förhindrade/nekade mig kontakt med speciellt min mamma har jag endast träffat hans tidigare fästmö flyktigt en gång och det samma nu med hennes dotter, som jag beskrivit ovanför.

Som ni kanske förstår så strävar jag inte personligt efter pengar men det gjorde ont att upptäcka att min mor innan (?) min brors död hade begränsat min arvslott som enda kvarvarande bröstarvinge till *'skall endast erhålla sin laglott'*. Detta inte minst sedan jag och min bror avstod från våra arv efter våran pappa dog för 40 år sedan och som självklarhet lämnade min mamma i orubbat bo. Detta belopp skulle ha varit betydligt större än det nuvarande då det inkluderade en villa i Kalmar.

Mycket av dessa pengar försvann en del år senare efter att min brors importfirma gjorde konkurs och min mamma hade skrivit under borgen. Detta hade hon gjort utan min kännedom men jag stödde hennes beslut fullständigt i efterhand, detta även om det ju också kunde ses som tilldels pengar från mitt kvarblivna fadersarv och samtidigt med att min bror som vanligt förhindrade mig normal kontakt med henne.

Denna beskrivelse av familjens historia kanske gör det lättare att förstå att mina ord om förtroende var grundade i enorm naivitet. Men även om det så var så kan jag inte se att dessa ord skrivna i all vänlighet skulle ge anledning till en uppfordran (utan att först fråga mig vad jag vill; utan att bekräfta mottagandet av mitt brev; utan att besvara det) till att underskriva en fullmakt till Aline Sales, en person jag inte känner och som lagligvis ingalunda är en del av min mammas familj, och att ge henne rätt till att

"avsluta samtliga banktillgodohavanden, utkvittera innestående medel" och att

"försälja boets fasta och lösa egendom…"

Skal jag verkligen ge henne rätt till att till egen vinning sälja fritt från våra familje-klenoder? Vad med mina barns och barnbarns rättigheter? Har dom blivit tillfrågade? Jag kopierar dom in till denna mail så att dom kan kommentera det själva. I det minsta går jag ut från att pengarna från försäljning av den fasta egendomen går direkt in på ert juridiska konto. Men gör det? Till sist ser det ju ut som hon får full-makt till att få utbetalt till sitt eget konto min del av boet (!!!):

"rätt att uppbära och kvittera den arvslott som tillfaller mig". Är detta verkligen så menat? Jag kommer tydligen inte ens att kunna klaga vid domstol då Aline Sales skall komma att ha fullmakt till att

"vid domstolar … utföra min talan i alla (…) sammanhängande angelägenheter."

Nej, jag hoppas att ni nu inser att jag aldrig skulle kunna underskriva något sådant.

(…)
Med vänlig hälsning
Lars Gideon Petersson

Bilag 2

Sagen om
gribbene som til sidst rensede min mors efterladenskaber.

Sveriges advokatsamfund,

(se i helhed her: https://larsgpetersson.com/review/

Edinburgh, 19 oktober 2023

Disciplinanmälan

Härmed anmäler jag advokaten Helena Karlsson, Advokatfirman Kronan, Kalmar, till Disciplinnämnden, då jag anser mig ha väldigt god anledning att mena att denna medlem av er organisation måste ha brutit mot det som ni uttrycker “god advokats-ed”, och mer än det, visat sig var totalt inkompetent och oansvarig.

Efter att ha varit utsatt för Karlssons föraktfulla och djupt oansvariga agerande nu i åtskilliga månader, nästan ett och ett halvt år, och detta efter först att ha varit utsatt för hennes juridiska kollega Björn Rigestams (Verahill, Kalmar) försök på att i sam-arbete med medklient avlura mig mitt arv efter min avlidna moder, hoppas jag att ni efter att ha genomläst denna redogörelse i varje fall kan ha förståelse för att jag har väldigt lite förtroende till att rättvisa kommer at ske och att dessa personer drages till ansvar för något som helst. Jag har dog samtidigt fortfarande ett litet, litet hopp om at ni visar mig, att det som jag en gång kände som rättsstaten Sverige icke är dött.

Att en person som Karlsson skulle ha till uppdrag att försvara småtjuvar i Kalmar tingsrätt kan jag inte betrakta som annat än ett skämt, en variant av ”räven som blev satt till att vakta hönsen”, om det inte voro så allvarligt som det nu är.

Jag har använt mycket tid och möda på att skriva denna sammanfattning av en mycket svår tid, som har gjorts mångdubbelt svår pga. Karlssons nonchalanta, arroganta, slarviga, oansvariga etc. agerande. Jag gör det även om jag inte har någon som helst tro på att det kommer till att föra till några som helst konsekvenser för dom inblandade. Jag gör det för att det så trots allt äntligen kommer att ge mig ”closure”.

Folk måste få veta hur en svensk advokat missbrukar sin ställning, berikar sig självt, och inte ens utför det hon är utpekad till att göra. Jag välkomnar därför med glädje Kalmar tingsrätt i deras intention att skapa öppenhet om all till dem inkommande korrespondens:

>**Subject:** Autosvar: Fw: Helena Karlsson klagan - nytt försök

Kalmar tingsrätt har tagit emot ditt meddelande. Vi läser inkommande e-post varje arbetsdag. Om du har ställt frågor i meddelandet återkommer vi till dig så snart som möjligt. I princip blir all post till domstolen allmän handling. Det innebär bland annat att allmänheten och massmedier normalt har rätt att ta del av innehållet i ditt meddelande.>>

Generellt sett anser jag denna offentliggörandeprincip av alla inkommande e-mails minst sagt tvivelsam, men i mitt fall så välkomnar jag deras politik och skall göra allt för att detta dokument, som också tillsändes dem, liksom tidigare korrespondenser, i enlighet med denna princip skall nå allmänheten och massmedier och därmed tillfredsställa deras rätt att ta del av innehållet i [m]itt meddelande om dom så önskar.

Helena Karlsson, Kronans advokatfirma i Kalmar är huvudpersonen i denna anmälan till disciplinnämnden, men ärendet handlar också om

Jurist Björn Rigestam, Verahill, Kalmar

som jag tidigare har polisanmält för försök på grovt bedrägeri, i samarbete med

Aline Sales Xavier.

Rigestams försök på att vilseleda mig, en åldrig pensionär i utlandet, till at överlåta hela mitt arv efter min naturligtvis ännu äldre mamma (99) med hjälp av en fullmakt till en person jag endast har träffat en gång i ca fem minuter var orsaken till att hela affären hamnade hos Helena Karlsson som bodelningman utpekat av Kalmar tingsrätt.

Tidigare i förloppet med Helena Karlsson har jag hänvänt mig till ledningen av Kalmar Tingsrätt men utan någon som helst reaktion därifrån. Det känns som om man voro totalt rättslös, hvilket tydligen också är fallet. Intet svar, ingen som helst reaktion från deras sida. Jag förestår naturligtvis att de är kompisar, men inte ens några meningslöse plattityder kunde man behaga sig till at skriva. Intet!

Till tingsrätten: (mycket har tillkommit därefter, som senare framgår av dokumentet)

Ärende nr. Ae 1549-22

Edinburgh 20 december 2022,

Jag skal härmed underrätta er om det vidare förloppet efter at Helena Karlsson, Kronan, blev utpekad av er till att handha bodelningen efter min mamma

Mildred Elisabeth Hildegard Petersson (…), 387 31 Borgholm.

Mitt påstående är att Helena Karlsson har misskött denna uppgift på ett sätt och i ett omfång som endast kan helt förstås genom att genomläsa den samlade korrespondensen.

Så sent som idag, 20 december, blir jag underrättad av en fordringsägare [gravvård] att räkningar inte har blivit betalda månader efter förfallodag och efter återupprepade påminnelser. Jag har nu fått nog. Det samma hade hänt med begravningsbyråns räkning, som slutade med inkasso mot mig personligt pga. Helena Karlssons solklara misskötsel av hela ärendet. Karlsson har genom hela förloppet agerat med, som jag känner det, djupt förakt mot mig personligt av en

orsak som jag inte känner eller förstår men som har varit djupt kränkande och sårande och som naturligtvis har varit ytterligare belastande pga. den tragiska familjebakgrunden till att ärendet, min mammas död, utan min vetskap och/eller önskan hamnade hos en juridiskt utpekad bodelningman.

Ja, Karlssons föraktfulla, oansvariga agerande har varit en enorm belastning för mig personligt och nu efter den sista mailen så skal jag be er om att gripa in. Det kan inte vara rätt att denna kvinna fortsatt utpekas till dessa jobb. Jag kommer också att sända detta brev till advokatsamfundet. Jag antar att det måste vara någon nedre gräns för juridisk kvalitet och kompetenser och också uppförande i Sverige.

Björn Rigestam, juristen som startade denna bodelning, försökte att få mig till att avskriva mig *hela mitt arv* till en person jag inte känner genom att försöka att få mig till att skriva under på en fullmakt som skulle ha berövat mig all rätt till mitt arv efter min mamma. Allt detta uppenbart som ”straff” för att jag hade bett honom om att direkt utbetala hela min arvslott (halvdelen av boet) till välgörande organisationer. Ja, jag skriver detta i vrede och sorg, då jag är chockerad över vad jag upplever med Sverige efter 45 år utanför landet. Jag sörjer inte bara min mamma som min bror genom många år förhindrade mig i att se men också bilden av det land som jag lämnade för 45 år sedan, det land jag trodde var en högborg mot korruption.

Förutom detta brev så har jag tidigare polisanmält Rigestam och min avlidne brors ‘bonusdotter’ Aline Sales för försök på grovt bedrägeri. Jag har inte ens mottagit ett bekräftande på att polismyndigheten har mottagit denna anmälan. Jag undrar naturligtvis, varför? Därför är det bra att ni åtminstone har en email adress.

Med vänlig hälsning

Lars Petersson
Edinburgh UK

I korthet först: Min mamma Mildred Petersson dog 3 mars 2022 i Borgholm i en ålder av nästan 99. Mildred var änka efter min pappa Sven Petersson som dog i november 1982. Hon hade två söner, mig och Leif. Jag har tre barn, alla vuxna, födda 1974, 83 och 86, dom två sista från mitt första äktenskap. Dom bor alla tre i Danmark där jag själv bodde i 25 år innan flyttning till först London och därefter Edinburgh for 21 år siden.

Min bror dog några år innan min mamma. Jag vet inte helt precis, därför att jag i många år har varit utesluten från familjen i Sverige. Endast kort tid innan min mammas död fick jag till slut kontakt med henne igen, detta ytterligare försvårat av Coronaepidemien. Leif hade en ”bonusdotter” från ett tidigare förhållande, inte hans sista. Jag kände henne inte även om hon var del av familjen, Leifs och min mammas, igenom 35 år.

”Det måste väl vara något fel på denna man” kan jag nu nästan höra att någon nu tänker, när jag till detta tillfogar att mina tre barn har klippt av kontakten till mig för många år sedan. Det får vara vad det vill, men inget av det ändrar på att Helena Karlsson har missbrukat sin ställning och bevisat att hon inte är värdig eller kompetent till att handha ens ett enkelt ärende som detta, innebärande att överlåta försäljningen av en lägenhet till egendomsmäklare, anlita ett städbolag, avsluta ett bankkonto och betala några räkningar och skatt för ett dödsbo och ett par andra småsaker.

For detta jobb har Helena Karlsson till sist, utan någon som helst dokumentation, belönat sig själv med en inkomst av 88,739 kronor. Denna lön, som hon själv har bestämt, helt utan yttre kontroll, kan endast ha varit fastsatt efter principen ”hur mycket tycker jag att jag kan ta själv utan att det kommer till att se allt för mycket ut som uppenbar stöld”.

Det var jo inte bara kostnaderna till hennes egna ”arbete” som får en till att reagera. Hon har också sörjt för att en städfirma kunde göra det samma, ta vad de hade lust till. Den anlitade firman ”55plus” ansåg, att det dom skulle ha ut av dödsboet var tre portioner: 6,380 + 10,700 kronor (för att städa en i förvägen oklanderligt ren lägenhet innan försäljningen) och därefter 6,255 igen för att städa samma (rena) lägenhet *efter* visningen. Den sista posten kan väl i varje fall inte vara annat än att sopa golvet. Om det verkligen var mer att städa efter att ett par personer hade varit inne och tittat runt, vad så med de första 17,080 kronor? Var det därefter fortfarande inte rent nog?

Förutom denna utgift på i alt 23,335 kronor, så anlitades (Karlsson har aldrig ens nämnt detta, men jag kan se det på kontoutdraget) flyttfirman Gottfridsson. Utgiften därtill måste ha varit för att tömma lägenheten på kostliga antika möbler, för det jobb kräves dödsboet ytterligare 4,570 kronor - och allt försvann spårlöst.

Det var avtalat enligt min mammas sista önskan, att allt som barnbarnen och bonusbarnbarnet inte ville ha skulle gå till Stadsmissionen i Kalmar. Jag har efterforskat detta och kommit fram till att Stadsmissionen tidigt i förloppet hämtade småsaker, som dom kunde sälja och fick lov att taga (av vem vetes inte, dom har inga anteckningar om det och egendomsmäklaren nekar till at ha varit närvarande).

Förutom Karlsson, endast Aline Sales, bonusbarnbarnet, bor i närheten och hade (nu, men inte tidigare) nyckel. ”Man” gav Stadsmissionen småsaker men alt värdefullt blev stående kvar för visningen. Som om en köpare skulle frestas till att köpa lägenheten bara för att man tycker om möblerna, som inte var inkluderade. I sig självt otroligt. Men ”det ser ju fint ut på bilderna”. Men det var på grund av detta att Stadsmissionen gick miste om möblerna, något som skulle såra min mamma mycket om hon visste. Hon blev förskonad från det, och det är jag glad för. Hun blev förskonad från att uppleva alla gamarna som kom efter hennes kvarlåtenskaper.

Bilder från mäklarens hemsida. Alla som kände min mamma kan intyga att sådan såg hennes hem ut (minus personliga saker och annat som barnbarnen tog vara på), också innan städning för 23,335 kronor. Min mammas hem var alltid noggrant rent, ingen kunde tro att en gammal människa bodde där. For att hämta detta bohag som efter hennes sista vilja skulle ha gått till Stadsmissionen krävde ett flyttbolag, anlitat av Karlsson, ytterligare 4,570 kronor. Allt, många antika kvalitetsmöbler, försvann och också för det fick vi en stor räkning.

Efter att lägenheten så var såld anlitades 55plus igen till att städa en ren lägenhet och tillsammans med flyttbolaget så kostade det oss ytterligare 10 825 kronor och till sist, alla fina möbler ”försvann” ut i det blå.

I alt har 55plus och Gottfridssons arbete kostat dödsboet 27 905 kronor. Detta för ett arbete med att städa en lägenhet som INNAN min mammas död var absolut perfekt ren. Min mamma som dog i en ålder av nästan 99 skötte sin lägenhet till

absolut perfektion, men hon hade också en del hjälp med städning, där hon inte själv kunde komma till. Kostnaden för städning och ”röjning” av denna lägenhet tager jag som en absolut fräckhet och smutskastning av min mammas namn och ära. Ett enda annat ord kan jag komma till at tänka på: stöld.

Låt mig uppsummera om lägenheten: efter att mina tre barn och min avlidna brors ”bonusbarn” hade tagit vad dom ville ha, så var det min mammas önskan att Stadsmissionen i Kalmar skulle taga det dom ville ha, bilderna visar vad dom inte fick, vad som pga. Karlssons agerande ”försvann”.

Hela denna saga, som har tagit ytterst hårt på mig, började med att Björn Rigestam blev anlitad av bonusbarnet (den ende av oss som bor i Sverige) till att sköta boutredningen. Han inledde detta med at begära at jag skulle ge fullmakt till min brors bonusbarn, Aline Sales Xavier. All bakgrund i det följande. Då jag nekar bryter samarbetet ihop.

Min dotter Jennie, till vilken jag ingen kontakt har (se information i det följande) ansöker om bodelningman och Karlsson blir utpekad av rätten, detta även efter att jag hade deklarerat att själv ta hand om allt, anlita en lokal jurist jag kunde ha förtroende till och också avsluta insatslägenheten med allt det som hör till. Detta blev ignorerat av övriga delägare av boet, Sales och mina tre biologiska barn.

Helena Karlsson tog nu över och fortsatte i samma stil, som framgår av alla emails, på ett otroligt arrogant sätt att härska över allt men ge ytterst lite information om något som helst. Till tider svarade hon endast om jag kopierade in tingsrätten. Hun använde dessutom utan någon som helst förklaring juridisk svensk terminologi och avkortningar som ingen, inte ens jag som svenskfödd, kan förväntas att vara förtrolig med – detta även om mina tre barn aldrig har bott i Sverige och har (ett bra men) begränsat kännedom till svenska.

Jag är utmärkt klar över att jurister motsatt andra yrkesgrupper, efter fullgjort arbete kan skriva ut en räkning på stort sett vad som helst utan att klienten har en chans att veta vad man betalar för. Låt oss vara ärliga, det kräver ju inte mycket bakgrundsvetande, kvalifikation, att utföra ett jobb som detta. Anlita en mäklare till at sälja en lägenhet (et par telefonsamtal), uppsäga ett par försäkringar och en bankbok och göra bokslut för en 99 årig änka och pensionär, betala några räkningar (som Karlsson ju inte ens gjorde), avhålla ett videomöte med efterlevande och svara (motvilligt) på några e-mails. Det är svårt att se at detta skulle vara värt någonstans i närheten av 88 739 kronor.

För denna lön skulle man i det minsta kunna förvänta att jag som bröstarvinge skulle sparas för att bliva måltavla för inkassobolag som i uppdrag av begravningsfirman, Kalmar Region och (tro det eller ej) Björn Rigestam (Verahill) kom efter mig personligt. Flera månader efter gör man mig därigenom uppmärksam på att Karlsson hade underlåtit att betala inte bara för begravningen och allt runt omkring, men också för arbete utfört av et gravvårdsfirma och avgifter till kommunen. Jag skall understryka att jag är tacksam för att fordringsägarna på det sättet hittade mig, sådan att jag kunde se till att dom blev betalda. Hemska tanke för mig och min döda mamma om dessa folk inte hade blivit betalda för sitt fina arbete. Vi är och var ärliga människor som aldrig skulle springa från en räkning. Men kan det vara klientens jobb att checka upp på advokaten?

Som sagt, det med begravningsbyrån var bara ett exempel. Därutöver får jag från dem också att veta at gravvårdsfirman inte hade blivit betalda för arbete på min föräldrars och brors gravsten. Som framgår av emails som kan läsas i det följande

hade Sales Xavier uppenbart låtit Karlsson veta att dessa räkningar hade blivit betalda. Något som jo er helt otroligt. Skulle hon ha betalt av egen ficka? Med hennes bakgrund av att försöka att avlura mig mitt arv genom en fullmakt? Karlsson såg ingen orsak till att följa upp att alla räkningar hade blivit betalda. Det jobb var uppenbart inte inräknat i hennes 88 739 kronors arvode.

Man frågar sig, vad var inkluderat i arvodet? Oförskämdheter? Jag är tacksam för att inkassofirman blev involverat i tid innan slutredovisningen, annars hade jag (som helt från början har deklarerat att ALLT jag ärver går till välgörande organisationer) stått tillbaka med en stor räkning som jag absolut skulle ha betalt, men nu av egen räkning från en normal, mindre pension. För mig och min mamma hade det varit en katastrof om hennes begravningskostnader inte hade blivit betalda – allt pga. en advokat som underlod att göra sitt jobb och en dam (Aline Sales Xavier) som till sist hade gjort allt för att straffa mig för at inte överlåta min del av arvet (hälften av min mammas kvarlåtenskaper) till sig själv, detta även om jag endast har träffat henne en enda gång i de 36 år hon var inkluderad i min mammas liv.

Andra räkningar som inkassofirman krävde mig på var från Region Kalmar lydande på 925 og 110 kronor. Karlsson hade inte ens betalat myndigheterna. Hon gjorde det först efter att de sände inkasso efter mig, och jag undrar mig, hur visste denna inkassofirma mitt namn och adress. Vi var fem som ärvde, varför gick man efter mig? Vem hade givit dem mitt namn och adress? Personlig vendetta?

Jag vet att detta brev endast kommer att bli bemött med vanliga slogans och formaliteter men alla dessa email ger all bakgrund om ni mot förväntan skulle ta ärendet seriöst. Då man ju inte ens kan klaga över Rigestam (otroligt men tydligen sant) så får ni ta del av hans papper också. Skulle jag mäta minimumstandarden på Sveriges advokater på Karlssons prestation, så är det ju inte omöjligt att Rigestam också kan uppnå denna position en vacker dag.

Jag är inte imponerad över den svenska rättsstaten efter att ha upplevt detta. Jag bor i Storbritannien sedan många år och är väldigt lättad över att detta kommer att vara det sista jag kommer att ha att göra med Sverige. Som sagt, jag förväntar inte en seriös behandling av detta ärende men åtminstone ett bekräftande av mottagandet (och för att vara helt säker så skickar jag det också som email). En polisanmälan mot Rigestam tog ett par försök på att få bekräftat mottagandet av (följt naturligtvis av några intetsägande plattityder). Kalmar tingsrätt (som hade utpekat Karlsson) ”svarade” ”redan” efter två försök, utan att därför svara.

Ja detta är som det låter skrivet av en arg människa och kommer naturligtvis att ”hamna i papperskorgen”. Men det är vad som händer när människor inte har eller känner att dom har någon rätt till rättvisa. Jo jag är arg men genom att sända allt detta material till er och till massmedia (som självklart heller inte kommer att bry sig) och också publicera det själv och därmed hjälpa tingsrätten med att ge allmänheten och massmedier (med hjälp av Google) rätt till att ta del av innehållet så hoppas jag på ”closure” efter en mycket svår tid efter min mammas död (all bakgrund framgår av dokumenten).

Med vänlig hälsning

Lars Gideon Petersson

https://larsgpetersson.com/review/

Bilag 3

Min oprindelige holdning til Aline Sales Xavier

”Hej Aline,

Först förlåt mig för att det har tagit så lång tid at skriva till dig (...) Det är också svårt för mig därför att jag inte på något vis önskar att dra in dig i en 60 år gammal historia om en extremt dåligt fungerande familj. Jag vill inte att du ska taga parti och om du ändå gör det så är det bättre för oss allihop om du förblir solidarisk med Mildred och med Leif som du minns honom, dom människorna som du känner och som du står och har stått nära.

Jag var rörd över att du ringde mig, jag var också ännu mer så rörd över hur fint det var att tala med dig. Jag är mycket tacksam för att du hade tagit Mildred med hem till dig den dagen. Jag har total förståelse för att du måste tycka att jag är en hjärtlös person som inte engång ville tala med sin egna mamma den dagen hennes son och min bror hade avlidit. Du sade så klokt att vi måste förlåta varandra och att syskon så ofta grälar.

Jag skall vara väldigt försiktig med vad jag säger här, men jag kan inte låta bli att berätta detta för dig: Det låter otroligt men Leif och jag har aldrig grälat! Vi har aldrig varit osams! Vi har aldrig haft en diskussion där vi har fört fram olika åsikter. Ända sen vi var små barn har hans ord varit min lag. Jag har aldrig vågat framföra en annan uppfattning om något som helst i hans närvaro. Så var det från tidig barndom och tills hans körde ut mig och min fru från Mildreds lägenhet för nästan tre år sedan - den sista gång vi sågs.

Leif har kört ut mig och mina (små) barn många gånger för. Vi fick fly från huset, ofta därför att jag inte gav Leif total uppmärksamhet när han instruerade mig om sina åsikter, därför att kanske barnen också ville ha lite av min tid. Jag fick ta dem i handen och rusa ut och ta hem till Köpenhamn.

Varje gång jag träffade min bror skulle jag vara intresserad i hans ämnen (sjöfart, fotboll och brassestolar), lyssna andedräktigt och ställa dom riktiga frågorna. Aldrig, inte en enda gång i hela mitt liv har han frågat mig hur jag har det, vad jag gjorde med mitt liv, hur mina barn hade det, hur min fru hade det när hon var mycket nära att dö av cancer, etc., etc.

En gång var Camilla hos sin farmor och Mildred var tvungen att söka skydd i ett låst rum därför att Leif var arg på min dotter (hotade henne) för att hon hade spillt lite på golvet. Hon var tonåring den gången och jag fick intet att veta förrän några år senare. När jag nämnde detta till min mor tidigare, så var försvaret for Leif at Camilla havde sådant et dåligt surt humör. Jo det var sådan, men hennes personlighed skulle vel ikke vare grund til at hon blev hotad.

Om jag inte levde upp til denna terror, så blev jag straffad med årslång uteslutning och kunde då inte komma til Kalmar om han var hemma. Detta är bara en liten resumé, men det som är avgörande nu är at Mildred alltid har stått på hans sida; hon har alltid klandrat mig för att inte lyssna nog på hans lektioner. Leif kunde inte dela sin mamma med sin lillebror och på det sättet har han nu skapat denna situation.

Förlåta? Jag håller med dig om det. Men jag har försökt så många gånger genom livet. Det går så bra ett par dagar och därefter börjar Mildred at försvara Leif och klandra mig för att inte ge honom nog uppmärksamhet. Hon är så hans advokat och jag har ingen rätt att försvara mig.

Detta är (en kort version av) bakgrunden till att Leif och Mildred kom och bodde hos os i 3 veckor efter hans behandling. Vi hade en otroligt trevlig tid tillsammans, jag trodde inte det var sant, vi välkomnade dom (efter at Leif dessförinnan hade bojkottat mig i årsvis) med all gästfrihet som vi ger till alla som kommer här. Därefter bojkottade han mig igen i över ett år efter att jag (efter att ha lyssnat på hans ”föredrag” om fotbollstränaren Sven i telefonen i över 4–5 timar en dag hemma hos Mildred) inte ringde tillbaka för att höra mer av det samma.

Bojkotten slutade plötsligt utan förvarning, vi åkte hem til Mildred och in kommer Leif och skäller på *Josephine* därför at *jag* inte var så trevlig som dina släktingar i Småland, som han precis hade besökt. Josephine hade endast träffat denna man en gång för, när han hade varit vår gäst i tre veckor i London - med allt fritt, med total service och öppna armar. Hennes belöning var att bli utskälld i Borgholm. Efter detta gick Leif ut, Mildred gick in på sitt sovrum och vi flydde Borgholm.

Jag har lagt detta bakom mig nu så gott det går. Jag är inte beredd att träda till som en slags reserv. Efter att jag till slut kom till den slutsats att intet kan ändra på allt detta, så har vi tagit till oss två hundar som hade förlorat deras hem. Dom är nu vår familj.

Jag vet att jag inte kunde hålla mig till mitt löfte att inte berätta några detaljer om vår familjs bakgrund sett från mitt perspektiv. Jag hoppas ändå att du håller kontakten vid liv med Mildred. Jag vet ju att du är hennes barnbarn och betyder så mycket för henne.

Jag tror också Mildred var rädd för Leif. Hon har heller inte haft det lätt i livet. Hon blev “lurad” in i ett äktenskap utan kärlek och värme, hon kände sig fångad i Nybro. Hon fick ett litet barn och jag är säker på att hon och Leif var tät bundna till varandra från en tidig ålder. Det var inte plats til mig när jag kom. Men det kan jo inte ha varit min skuld att våra föräldrar hade sådant et förfärligt olyckligt äktenskap. Det var svårt den gång att vara mamma i ett olyckligt hem. Hon kunde inte bara låta sig skiljas, hon var fångad.

Om du inte har blivit arg på mig för att skriva allt detta, så hoppas jag att vi kan förbli i kontakt. Du (och din familj) kommer alltid att vara väldigt välkommen(na) i vårat hem om ni en dag kommer til London. Här är alltid en säng ledig och en stol vid middagsbordet. (14 Chichester Road, Leytonstone, London E11 3LH telephone: 0044 (0)2085343151). En dag i framtiden hoppas jag också at du tillsammans med mina barn delar vad som finns i mitt barndomshem. Det skulle glädja mig mycket. Jag har själv inget intresse kvar.

Kära hälsningar

Lars“

Bilag 4

(Hvis du har læst hertil, så beder jeg dig også om at læse dette sidste, dette selv om du hverken er fætter eller kusine. Det blev sendt til *alle* mine fætre og kusiner, derover siger man ”kusin” også til en fætter)

Mit forhold til min øvrige Ölandsfamilie

Hej käre kusin,

I många år har det smärtat mig mycket att leva med den föreställningen att ni alla har sett mig som någon som kommer hem när “något kan ärvas”. Jag skulle nog ha tänkt på det sättet om rollerna hade varit ombytta. Det skulle vara helt naturligt om ni nu i snart et kvarts århundrade har tyckt att det var ju konstigt att kusin Lasse fick ärva halva Skarpåker, alla vår mormors barndomsgård.

John og Gunhild

Jag blev själv överraskad när det gick upp för mig den gången. Jag och min dåvarande fru Gun hade besökt John och Gunhild en hel del gånger när vi var där uppe. Många gånger tillsammans med mina föräldrar men också utan. Gun och jag tyckte det var trevligt att komma hos dom. Men även under den tiden så fruktade jag att dessa besök kanske skulle leda till något arv. Vi pratade om det, men var överens att vi inte skall hålla oss väck från att besöka äldre människor bara för att vi kanske är rädda för att det kan leda till skvaller.

Vad vi “fruktade” var ju att vi skulle få ärva några möbler, någon släktklenod eller dylika saker. Jag hade aldrig någonsin en tanke på att det kunde komma till att handla om halva bondgården – hälften av land och hus, lador etc., allt.

Överraskningen var därför stor när det gick upp för mig, men min inställning var hela tiden den samma. Jag var känslomässigt rörd över att John och Gunhild tyckte om oss så mycket, men minnet av dom var nog för mig, jag har alltid varit van till att arbeta och klara mig själv och så skulle det fortsätta. När John dog så var jag skild. Gun hade låtit sig skiljas, min ekonomi var eländig, men, och det vill jag att ni skall veta, jag har aldrig berikat mig av detta arv, lika lite som jag vill efter att min mamma nu har gått bort.

Jag har kopierat in brev och dokument i detta brevet som får tala för sig själva. I dagens pengavärde ser det kanske inte ut att vara så mycket men beloppet till

UNICEF är allt det som skulle ha gått till mig - för land, byggnader och hushålls-artiklar.

Men det är också sant att min mamma Mildred hade “lov från mig” att från mitt arv på auktionen ropa in lösbo som hon, min bror Leif och mina barn önskade sig från Johns och Gunhilds hem. På min son Simons uppmaning köpte hon till mig en bordsklocka utan speciellt värde. Men förutom denna och ett par foton så tog jag intet.

Det är ett kvart århundrade sedan nu men fortfarande plågar det mig det som hände den gången och hur jag känner mig behandlad av mina närmaste. Inte minst från min brors sida fans det ett stort intresse i att porträttera mig i dåligt ljus, göra mig värre än jag kanske är.

Jag måste vara väldigt försiktig med det jag skriver här men låt mig göra det så kort och skonsamt som möjligt: min bror hatade (!) mig genom hela livet, från tidig barndom till hans mycket för tidiga tragiska död. Han skämdes för mig när vi växte upp, sannolikt för att jag var “annorlunda”. Detta fortsatte med korta pauser genom hela livet, sannolikt därför att jag fortsatte med att vara “annorlunda”. På det sättet, speciellt efter att min pappa var död, så förhindrade han mig i att ha kontakt med min mamma. Ibland kunde ett par år gå, ibland längre och däremellan var jag släppt in i värmen/tolererad, för att snart bokstavligt talt igen bli utkastad.

Sist detta hände var för runt tio år sedan då jag och min nuvarande fru Josephine blev utkörda från min mammas hem. Efter att ha **flytt** Borgholm den gången och insett att vi inte var önskade så beslutade jag, att det nu fick vara sista gången. Han hade nu också angripit Josephine och det var min röda linje, ”my red line”. Mina egna barn hade samtidigt av anledningar jag inte ens vet uppsagt all kontakt med mig så i en hel del år visste jag endast genom internetet att min mamma överhuvudtaget levde. Man kan “googla” vem som helst i Sverige och få “alla” upplysningar. Det är så jag har hittat några av era adresser.

Glad blev jag när ett nu vänligt brev kom (adresserat till London som vi hade flyttat från ett par år innan, så det var tack vare gamla grannar där att det kom fram) där hon frågade om manuskriptet till boken. Jag ringde omedelbart och tack vare (jag tror det var) Yvonnes önskan om boken, så fick jag den stora glädjen att besöka min mamma två gånger innan pandemin och sedan till sist en gång till, efter man igen kunde resa. Det var nu bara ett par veckor innan slutet. Men bäst av allt var våra “whatsappmöten” på telefonen under Corona.

Efter alla missade år fick jag nu lov att prata naturligt med min mamma om allt möjligt – nu utan Leifs skugga över henne. Josephine gladde sig så åt att se mig prata med henne på ett naturligt sätt. Innan var allt dirigerat av honom oavsett om han var närvarande eller ej. Leif hatade mig men jag var stolt över allt han upplevde och gjorde – även om det var långt från hur jag ser världen. Men varje gång vi möttes var det ett krav, att jag skulle visa *aktivt* intresse i hans sjöfart, hans Brassestolar, hans fotboll. Jag kan inte förställa mig att han visste mycket eller något om mig och heller inte om mina barn. Det sista ändrade sig tydligen efter att jag till sist var väck för gott.

Låt mig avsluta en lång historia som kunde var oändligt längre med att säga: det var inte plats till oss bägge hos mamma, det vill säga inte plats för mig, men jag är

otroligt tacksam för att min bror och mamma hade några verkligt fina år tillsammans med allt dom gjorde tillsammans.

Min mammas tid i Nybro hade varit en katastrof. Hon hade hamnat där mer eller mindre mot sin egna vilja. I Leif hittade/skapade hon en sann kompanjon, en vän. Hon överlevde honom och kanske var det bäst så, speciellt efter att ha läst hennes dagbok (hon ville att jag skulle göra det). Först där förstod jag hur svår min brors sista tid hade varit. Jag är glad för at han hade mamma hos sig till det sista.

Min mammas två stora sorger i livet var att mista Leif och mopsen Occarina. Dom var dom två individerna i livet hon älskade över allt annat. Mycket tack vare Leif hade hon en massa fantastiska år i Kalmar och ute i världen. Jag vet att dom trivdes tillsammans och det är skönt att tänka på nu efteråt. Till sist tack vare boken så kom jag också in i värmen och upplevde utan skuggmoln en fantastiskt inspirerande kvinna som var min egna mor. I dag saknar jag henne och alla våra timslånga videosamtal. Två gånger sa hon till och med att hon älskade mig.

Leifs “bonusbarn” har nu till dels tagit över hans roll när det gäller mig och först efter bodelningen har jag hopp om att kunna få lov att sörja min mamma i fred. Jag har samma planer med mitt arv denna gång som med Skarpåker. I handlingarna instruerade jag bouppdelningsjuristen att överföra mina pengar till namngivna välgörande ändamål efter att ärendet till sist kommer att vara fullfört. Detta ledde till bonusbarnets emailinstruktion till mig att behålla pengarna “i familjen” och även till en uppmaning från juristen till mig att underskriva en utskriven fullmakt för bonusbarnet att “föra min talan”, och att “äga rätt att uppbära och kvittera den arvslott som tillfaller mig” etc. etc. Dvs. fullmakt att ta mina pengar(!), dvs. för mig till att ge allt till en person som jag endast träffat (på sjukhuset i Kalmar kort tid innan mammas död) en enda gång under ca 3–4 minuter.

Jag gladde mig så över att prata med min mamma dom sista två åren, men jag vet att jag ju inte var den ende hon pratade med och däri hittar jag så mycket tröst. Låt mig få uttrycka min djupa tacksamhet för allt ni, mina kära kusiner, gjorde för Mildred – för alla besök och för alla telefonsamtal. Jag fick mycket av detta refererat med massor av tillhörande skratt. Jag hörde om “Margits” (så kallade hon ofta dig, Elisabeth) nya roll som “bondmora”, om Ulfs nya kök och gym (hon hade av misstag ringt och väckt Ulf mitt i natten och hade blivit tagen med på videorundtur i huset), och jag hörde om alla syskonbarn och syskonbarnbarn som kom och hälsade på. Ni bidrog allihopa till att göra hennes sista år till en riktigt god tid. För det är jag evigt tacksam.

Då mina egna barn har tagit avstånd från mig, då jag inte ens känner mina barnbarn och då jag endast har träffat min brors bonusdotter (som var min mammas bonusbarnbarn i 30 år) i ett par minuter och jag redan kände fientligheten i kontakten, så valde jag att inte deltaga i begravningen. Det hade varit en allt för stor belastning. Istället hade Josephine och jag vår egen lilla minnesstund i ett café vid stranden där vi bor, blickande ut mot Nordsjön i riktning mot Öland och med mammas fotografi på bordet.

Jag skulle inte vara förvånad om någon såg den frånvaron som ytterligare bevis på att jag bara kommer hem för att kvittera ut ett arv. Men så var det inte. Också dessa pengar skall gå till människor som bättre behöver dom. Jag kom inte hem för att

säkra mig min mammas arv. Det samma kommer att gälla med det som bliver kvar efter oss. Som tur är för mig finns det inget som heter “bröstarvingar” här i detta landet. Jag är nu fri.

Belastningen med “bonusdotterns” försök på fullmakt och att dom - nu när det inte gick - har gått till rätten (bouppdelningsman) har gjort att jag inte riktigt har haft krafter till att ens sörja min mamma.

Men ni har alla varit fantastiska och så var också sjukhuspersonalen den natten mamma dog. Dom försäkrade mig många gånger att en av dom hela natten hade varit vid min mammas sida intill hon stilla somnade in. “Bonusbarnet” hade gått hem. Jag kommer naturligtvis aldrig att få veta hur just det kändes för min mamma den natten.

Vi har alla nu levt långa liv men tyvärr ville sig ödet att vi knappt känner varandra. Skulle ni ha vägen förbi eller bara tycka att en tur till Skottland kunde vara trevligt, så skall ni alla vara hjärtligt välkomna att bo hos oss.

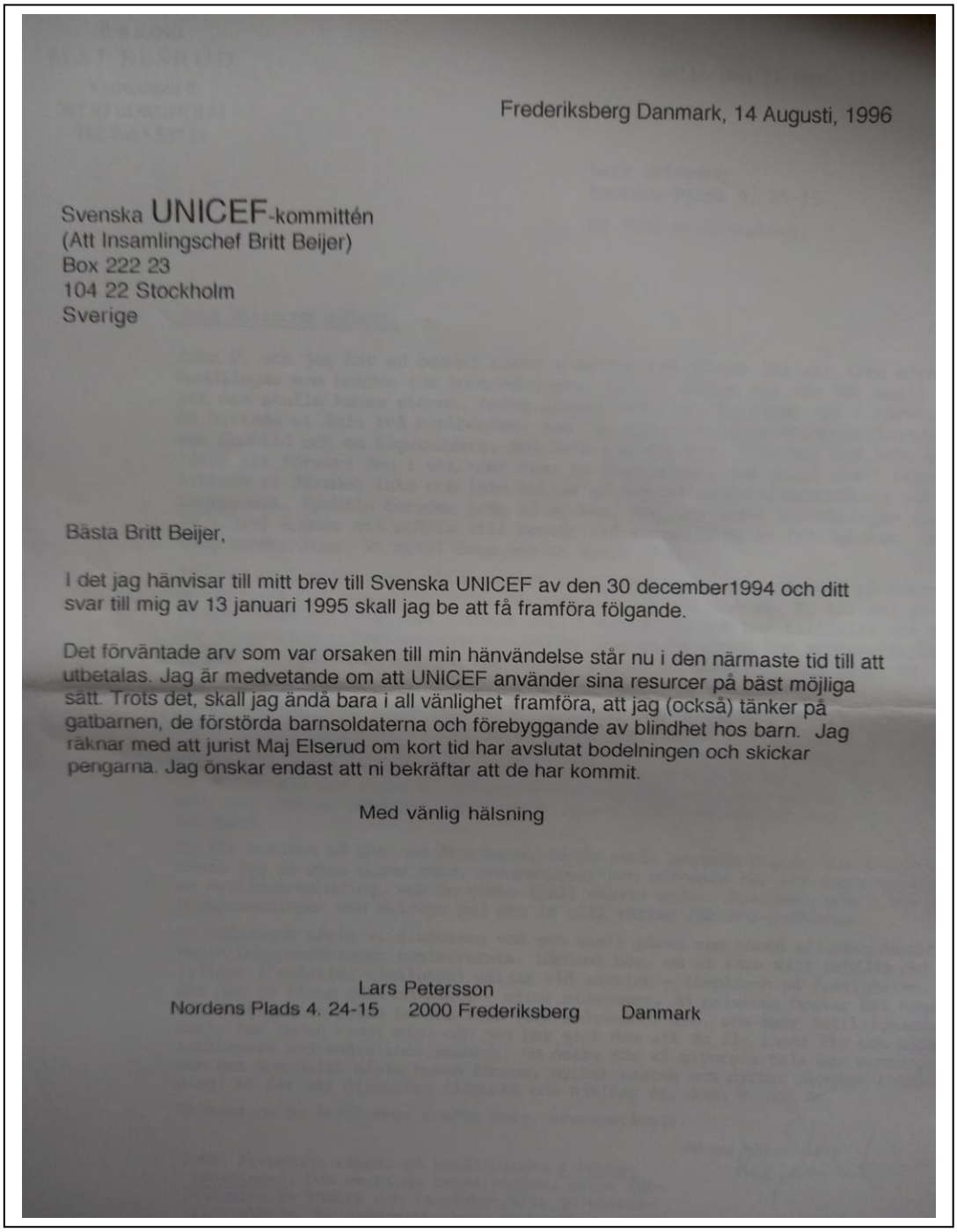
Många varma hälsningar från kusin

Lasse

(och Josephine)

(...) Jag behöver inget svar men om ni vill komma…skriv.

Kun fra en af dem, Yvonne hørte jeg noget tilbage. Det var rimeligt venligt, selv om det selvfølgelig gik i en bue rundt om mit brevs indhold, men ellers rådede der total stilhed.

Frederiksberg Danmark, 14 Augusti, 1996

Svenska UNICEF-kommittén
(Att Insamlingschef Britt Beijer)
Box 222 23
104 22 Stockholm
Sverige

Bästa Britt Beijer,

I det jag hänvisar till mitt brev till Svenska UNICEF av den 30 december1994 och ditt svar till mig av 13 januari 1995 skall jag be att få framföra följande.

Det förväntade arv som var orsaken till min hänvändelse står nu i den närmaste tid till att utbetalas. Jag är medvetande om att UNICEF använder sina resurcer på bäst möjliga sätt. Trots det, skall jag ändå bara i all vänlighet framföra, att jag (också) tänker på gatbarnen, de förstörda barnsoldaterna och förebyggande av blindhet hos barn. Jag räknar med att jurist Maj Elserud om kort tid har avslutat bodelningen och skickar pengarna. Jag önskar endast att ni bekräftar att de har kommit.

Med vänlig hälsning

Lars Petersson
Nordens Plads 4. 24-15 2000 Frederiksberg Danmark

"Jag vill upp, upp upp!" Men närmare än så här kom jag aldrig ett fallskärmshopp. Ingen höjdare precis. Sön...
FOTO: CARIN SIGFRIDSSON LILL...

Gårdsauktion i Sandby

Med brassestolar och picknick-korgar slöt semesterfirare från när och fjärran upp till gårdsauktion i Sandby.

Det var dödsboet efter John Nilsson i Sandby som gick på auktion.

Hundratals församlade förvandlade auktionen till rena folknöjet.

Att auktionsutroparen Kalle Bern var rapp i käften försämrade inte nöjet.

Det nöps i dukare och petades i färgflagor när hundratals fyndsugna gick igenom lösöret på gårdsauktionen.

Här fanns det mesta ifrån gamla böcker, amerikagungstol, möbler som "Äpplet", gammal kökssoffa, handredskap, traktor och plog.

De som letar efter saker tidstypiska från olika perioder kunde här hitta en typisk 40-tals soffgrupp eller kanske ett illande vinrött tv-skinn från 60-talet?

Små rara ting som emaljerade tvålkoppar och annat gick under klubban för under hundralappen. Andra tidstypiska textilier som löpare med illgrön frans från 60-talet var mer svårsålda och fick åka snålskjuts på mer eftertraktade saker.

Fina gamla möbler som spegelbyrå, pelarbord, sekretär och golvur samt gamla serviser fanns för dem som hade spenderbyxor och var beredda att bjuda.

Folk provsatt sofforna under lövträdens skugga eller grävde i medhavd matsäck, lutade sig tillbaka i brassestolarna och väntade på att ett eftertraktat objekt skulle ropas ut. Eller lät sig helt enkelt roas.

MONA SÖDERLUND

Vad allt kan man inte hitta på en lösöresauktion... Äkta plastälg i bunke, kanske något för den tyske turisten?

Hundratals semesterfirare valde bort stranden för att gå på en riktig gårdsauktion. Soffor provsatts, lösöret granskades och Kalle Bern höll välsmord monolog som auktionsutropare.

Simon kan ses til venstre for auktionsudråberen

Efterskrift

HAD

HAD det er hvad jeg vil give som overskrift til disse afsluttende ord, men det er ikke mit **HAD**.

Efter at have skrevet og på min hjemmeside publiceret ***SKYLD***, min egen version af min egen personlige familiehistorie, følte jeg en ægte psykisk befrielse. Alt jeg i lang tid havde længes efter at sige var nu også sagt. Enhver som kunne have lyst og interesse i at tage del af denne tekst havde nu muligheden for at med et enkelt klik tage del af disse tanker. Jeg havde ikke tænkt at skrive mere, jeg mente jeg havde sagt hvad jeg ville sige. Enhver kunne læse min tekst, eller lade vær – frit valg.

Jeg er i dag klar over at meget af det jeg skrev, hvis ikke alt, *er* blevet læst. Det var jo hensigten med det hele, så jeg er selvfølgelig glad for det. Hvordan ved jeg nu det? Jo, jeg har modtaget almindelige anmodninger og aggressive, fordringsfulde ”bønner” om censur og total slettelse af dokumentet, og til sidst noget jeg vil kalde ved dets rigtige navn, et hadebrev i form af trussel om at sende ”myndighederne” efter mig, ”et usympatisk menneske” og ”dårlig far” som angivelig har skrevet dette ”mod betaling” (!!).

I intet af disse emails fra mine tre børn og brors ”bonusdatter” klages der over faktuelle fejl, selvfølgelig fordi der ikke er nogle. Sandheden bag denne massive aggression er naturligvis at finde i den kendsgerning at disse (mine) ”børn”, nu snart alle midaldrende mennesker, *på trods af* splittede forældreforhold, for mange år siden voksede op omgivne af kærlighed og omsorg fra alle sider, ikke kun fra mødres og morforældres men også fra min, fra deres fars. Uden at med sikkerhed vide hvorfor, hvorfra alt dette had stammer, jeg er sikker på at en anden historie er blevet fortalt til den næste generation og ny partner. Hvorfor ellers denne pludselige angst og panik?

Efter den første af disse emails besluttede jeg mig for at være sød og efterkomme ønsket om en total anonymisering af både tekst og billeder af ”specielt følsomme personer” nævnte i teksten, dog ikke ønsket om at slette det hele eller, for den sags skyld, noget som helst. For indholdets skyld var det jo også lige meget. Efter at mine tre børn nu selv havde læst det, så er der jo kun kommende generationer tilbage og hvis de skulle være interesserede i min person og opsøge mig på internettet for at læse denne let tilgængelige historie, så kommer de jo selvfølgelig nemt at finde ud af ”who is who”. Ok, det underletter ikke præcis læsningen af denne tekst at min søn for eksempel nu hedder ”S….” og man kan vel heller ikke sige at anonymiseringen af alt det dejlige billedmateriale omhandlende mine børn pryder de færdige sider, men jeg havde gjort hvad jeg kunne for at imødekomme de involveredes ønsker.

> På den måde var “ofrenes” navne anonymiserede for deres egen ”beskyttelse”, for at beskytte dem for at blive genkendt…

Enhver som nu har læst eller har planer om at læse min historie må selv bedømme teksten, de må selv bedømme om disse ”recessioner” som kan læses i det følgende er rimelige. Lad mig her kun give et enkelt godt repræsentativt eksempel på billedmaterialet som min søn og en af hans søstre forlanger fjernede selv efter at de var blevet anonymiserede. Billedet er taget af deres mor i Si…s værelse en aften ved sengetid. Dette foto er et godt repræsentativt eksempel på hvad disse to nu voksne mennesker og deres end ældre søster vil have fjernet – hvis nødvendigt med hjælp af trusler om at melde mig til ”myndighederne”.

…og på denne måde var alle billeder anonymiserede for at beskytte ”ofrene” for at blive, som de selv fremstillede det, udstillede

For det følgende, som jeg lader stå som det var præsenteret på min hjemmeside (for at imødekomme kritikken), lad mig her give en kort tegnforklaring: S…. står for Simon, P…….. for Petersson, J….. står for Jennie, C….. står for Camilla. F…… N….. står for Frederik Nielsen, G.. for Gun, I.. for Ina, osv. Det var ikke min ide. ”De” var bange for at det skrevne skulle havne i ”forkerte hænder” og at ”nogen” (deres egne børn) skulle genkende dem i teksten. Jeg håbede forgæves dette ville berolige dem.

Igen, hvem er det de er bange for en dag kommer til at læse denne skrift? Er det angst for at deres egne børn kommer til at åbne dette dokument publiceret af en bagtalt men ellers ukendt/mystisk/ fraværende mor/farfar? Hvorfor mon er de så utrolig bange for at disse linjer en dag i fremtiden havner i disse ”forkerte” hænder? Er det fordi de er bange for at deres egne hadhistorier måske bliver konfronterede med en ”alternativ sandhed”?

Fra min søn Simon

From: S(…)@gr(…).dk>
Sent: Wednesday, November 8, 2023 11:45 PM
To: Lars Petersson <larsgp(…) Hej Lars Jeg har kigget i dit dokument “skyld” som du har lagt op på din hjemmeside, og jeg er blevet opmærksom på at mit navn samt private billeder af mig er offentliggjort i en kontekst af negative og nedladende historier om mig og min barndom/ung-dom. Jeg vil gerne bede dig om at slette alle billeder hvor jeg figurer og slette mit navn fra dokumentet og din hjemmeside. Jeg bryder mig ikke om at du krænker mit privatliv og udstiller mig på internettet, og jeg forventer at du vil respektere min forespørgsel og at du vil få fjernet mit navn samt billeder af mig hurtigst muligt. Med Venlig Hilsen S…. P…….n

SKYLD dominerede mit liv, jeg har længe accepteret det, jeg skammer mig ikke over at i det meste af min tid i denne verden at have været plaget af disse tanker. Jeg er dog glad for at det ikke var **HAD** der skulle til at dominere mit liv. Helt ærligt kan jeg sige: jeg føler ikke **HAD** mod en eneste af dem der figurerer i min skrift, ikke Enoch Persson på Nybro mejeri, ikke min nu afdøde bror og under ingen omstændigheder min ”svigersøn” Fr…… Ni….n og heller ikke nogen anden af alle dem jeg har mødt på min vej eller ”har skænket” livet. Det gør dog ondt at andre gør, især to af mine børn, min ældste datter og søn – had mod mig.

Men før vi kommer til dem lad mig først vise hvad min brors ”bonusdatter” har af tanker om mig (selv om jeg kun har set, mødt hende i sammenlagt 4-5 minutter…)

Fra min brors “bonusdatter”

From: al(…)s <al(…)ar@hotmail.com>
Sent: Friday, November 3, 2023 7:58 PM
To: Lars Petersson <larsgpetersson@hotmail.com>
Subject: Sv: Referensnummer 9380934 Du är verkligen galen på riktigt! Vänligen maila mig inte mer. Jag blockerar dig och din IP adress nu. Hör du av dig till mig igen så kommer jag polisanmäla dig för trakasserier. Sök psykologisk hjälp. Du är både paranoid och rättshaverist. En person med förvrängda uppfattningar och övertygelse om saker och ting behöver verkligen hjälp. I mailet nedan skickar du mina personuppgifter. Det får man inte göra enligt EU:s allmänna dataskyddsförordning GDPR. Må väl och bli frisk. Aline

”Du är verkligen galen på riktigt!”

Jeg er overrasket over denne naivitet og manglende kendskab til fakta (inklusive mit hjemlands manglende EU-medlemskab): Svenskerne har altid været utrolig interesserede i hvad alle andre, især naboen, tjener. I min barndom var den årlige ”Takseringskalendern” en bestseller. I dag kan man læse her https://www.hitta.se/aline+sales+xavier/kalmar/person/xSjwnooAA7 og blive opdateret om enhver boende i landet. Hvis man betaler kan man få flere oplysninger – hvis man gad og kunne have noget som helst interesse i det. Det må være mange der har.

Det er svært ikke at overvældes af hadet i disse linjer, det massive **HAD** som så tydeligt kan udlæses derud af. Aline Sales betyder ikke noget for mig, hun er for mig ligegyldig, men man kan undre, hvad kan det dog være, det som kom til at udløse dette hadefulde brev? **SKYLD** giver hele baggrunden, Aline Sales havde bevidst undladt at sende regninger til min mors dødsbo videre til advokaten, alt med det formål at så til sidst sende et inkassofirma efter mig, efter at arvskriftet var over, for at på den vej overlade alle regningerne til mig privat, efter at de fire ”unge” havde fået sine penge. Var det muligvis et brud mod ”EU:s allmänna dataskyddsförordning GDPR” at sende mine personlige oplysninger til dette inkassobureau? Fru Sales vrede udløstes af denne mail jeg sendte til Visma Financial Solutions AB, Helsingborg efter at bodelingen var afsluttet.

”Hej,

Referensnummer: 9380934. Jag har mottagit från ert inkassobolag återupprepade kravbrev med fordringar på dödsboet Mildred Petersson. Jag hoppas att jag kan vara behjälplig. Jag har kännedom om att advokaten till sist efter påtryckning betalade räkningar til Region Kalmar och til begravningsbyrån. Angående kravet från Verahill AB kan jag meddela att denna Juristbyrå inte kunde påtaga sig uppgiften med dödsboet. Men jag vet att en av dödsbodelägarna personligt använde sig av deras tjänster och rådgivning och förmodar att räkningen är desangående. Hennes namn är ***Aline Sales Xavier L(…)ägen 21 39(…)4 Kalmar email: ali(…)@hotmail.com*** *Jag är säker på at Fru Sales gärna vill betala vad som hon kan vara skyldig för denna rådgivning. Till gengäld för denna hjälp, var vänlig och upplys varifrån ni har mitt namn och adress.”*
Mvh

Lars Gideon Petersson

Min politianmeldelse af denne dame, kan læses her: https://larsgpetersson.com/review/

Her handler det om min brors ”bonusdatter”. Det er slemt nok, men hvad der virkelig gør ondt er, at ingen af mine tre børn stillede sig op imod denne dames agerende under bodelingsprocessen. Ingen af dem protesterede mod hendes forsøg på bedrageri, hendes forsøg på at få mig til at underskrive en fuldmagt til at afgive min arv til hende, efter at det første forsøg på at få mig til at afgive disse penge til mine børnebørn i stedet for til nødlidende mennesker ikke var imødekommet. Ret utrolig må man sige, hendes ”medfølelse” med mine børnebørn. Man kan ikke bebrejde den som her fornemmer

at andre også kan have haft et ord med i planlægning af dette forsøg på at snyde mig (læs: nød-lidende mennesker) for min arv. Men sådan kan det vel ikke have været, eller?

Det gør ondt at mine egne børn har udviklet sig på den måde. Jeg trøster mig dog med at det nok kun er min egen person der er skydetavlen for den slags aggression som deres sidste emails viser prof på. Jeg tror og håber at de har et godt og normalt forhold til andre mennesker de møder i livet. Lige meget hvad nu dette **HAD** kan skyldes – nedarvet fra en moder, som med sikkerhed er tilfældet med min ældste datter, adopteret fra sin ægtefælle som må vare tilfældet med min yngste datter, eller, når det drejer sig om min søn, for mig uforståeligt og uden forklaring – også disse tanker skal selvfølgelig have sin plads i denne historie. Alle disse "unge mennesker" og, selvfølgelig også min brors "bonus-datter" skal beredes plads til at komme frem med sine synspunkter. De skal naturligvis medtages i denne skrift, selvfølgelig skal læseren af min **SKYLD** også få lov til at tage del af mine børns, min ene svigersøns og min brors "bonusdatters" **HAD**.

Efter at have taget del af disse emails, så står det klart for mig at især en person alvorligt frygter at min tekst havner i de (for ham) forkerte hænder, men, jeg er da udmærket klar over at det samme gælder de øvrige.

Fra Camilla

From: C(……)he <jc(…)@msn.com>
Sent: Sunday, November 12, 2023 7:04 PM
To: Lars Petersson <larsgpetersson@hotmail.com>
Subject: Re: Et par ord til sidst

Hej far.
Jeg har kigget i dit brev "skyld" som du har lagt op på din hjemmeside. Jeg kan her se, at du har offentliggjort mit navn, private billeder, samt uddrag fra private mails, taget ud af kontekst. Meget af det, skrevet i en negativ og nedladende stil, om mig og min familie.

Jeg vil derfor bede dig om, at slette mit og mine danske familiemedlemmers navne, private fotos, samt alle uddrag fra mine private mails til dig, fra dokumentet og din hjemmeside.

Det er krænkende og jeg ønsker at du fjerner dokumentet med det samme, for at redigere ovenstående væk, inden du lægger det tilbage igen.
Mvh. C.…..a

From: Je(…)n@hotmail.com>
Sent: Thursday, November 16, 2023 7:47 PM
To: Lars Petersson <larsgpetersson@hotmail.com>
Subject: Sv: Et par ord til sidst

Fra Jennie og Frederik

Hej Lars.
Vi har læst den del af dit dokument "Skyld" som omhandler os. Vi finder det grænseoverskridende at dokumentet er tilgængeligt på en offentlig hjemmeside, og vi ønsker ikke at de billeder og oplysninger om os ligger offentligt tilgængeligt. Vi finder indholdet om os krænkende, nedladende og stødende, og vi vil derfor bede dig om, at du fjerner vores navne og billeder fra dokumentet øjeblikkeligt.
Med venlig hilsen
Je(…)e og Fr(…)k N(…)en

Fra Jennie

From: Je(…)n@hotmail.com>
Sent: Thursday, November 16, 2023 8:15 PM
To: Lars Petersson <larsgpetersson@hotmail.com>
Subject: Sv: Et par ord til sidst

Hej igen.
Efter jeg sendte mailen til dig kan jeg se i dokumentet at du har slettet navne og redigeret billederne. Tak for det.
Mvh Je…e

Fra Simon Petersson 2.

From: Si(…)@g(…)t.dk>
Sent: Thursday, December 28, 2023 9:25 PM
To: Lars Petersson <larsgpetersson@hotmail.com>
Subject: Re: Et par ord til sidst

Hej Lars,
Jeg kan se at du har redigeret dokumentet siden jeg skrev til dig sidst.
Jeg har det stadig dårligt med at der ligger personlige oplysninger om mig og min familie frit tilgængelig for alle på internettet, også selvom du har redigeret nogle informationer væk.
Du skriver til sidst i dokumentet at du ønsker os alle det bedste, så jeg vil høre dig om du ikke kan slette dokumentet fra din hjemmeside?
Det er ikke for alles bedste at være hængt ud på internettet, så hvis du vil alle det bedste synes jeg du skal slette hele dokumentet.
Med Venlig Hilsen
Si… P……n

Fra Simon Petersson 3.

From: S(…)@g(….)t.dk>
Sent: Thursday, January 18, 2024 8:15 AM
To: Lars Petersson <larsgpetersson@hotmail.com>
Subject: Re: Et par ord til sidst

Hej Lars,
Nåh,
Dokumentet er stadig online.
Så er det vist ret tydeligt at du ikke har nogen intentioner om at vise hensyn, men kun lytte til dine egne behov.
Farmor ville have været så skuffet over dig, hvis hun vidste at du har behandlet hendes personlige oplysninger så lemfældigt efter hendes død.
Og at du tillader dig at skrive om I.., C……s mor, som ikke lever længere, på den måde er også dybt forkasteligt. Tror du at du kan bestemme over et andet menneskes liv mod betaling? Hvad er du egentlig for et menneske.
Grunden til jeg ikke har villet se dig længere er overordnet at du altid har været et negativt indslag i mit liv. Jeg gider ikke at skrive nogle specifikke situationer, men jeg har til sidst indset at du er et usympatisk menneske som trækker mig ned rent mentalt. Da jeg selv blev far gik det op for mig hvor dårlig en far du har været, og at jeg vil gøre alt for at du ikke skulle have indflydelse på mit liv længere. Det kan måske give dig lidt closure.
Det næste skridt er at vi (Ca….., Je… og måske andre) skriver en "officiel" mail til dig om at tage dokumentet ned, og hvis du stadig ikke fjerner det, vil vi klage til myndighederne, da det du gør er ulovligt både i UK og Danmark.
Med Venlig Hilsen
Si… Pe…..n

Simon:

"…du er et usympatisk menneske (…) hvor dårlig en far du har været"

Lad mig sige følgende til sidst: min hjemmeside bruges stædig af en del folk, internationalt, og derigennem bliver jeg af og til kontaktet (også fra den US-sponsorerede Radio Fri Europa den gang Ukrainekrigen startede, men da mine synspunkter omkring Nobels fredspris det år ikke passede deres ensidige propaganda blev jeg aldrig brugt, og lige så godt var det), men foruden et par enkelte danskere som måske kan være nysgerrige på hvor jeg forsvandt hen og derfor måske er faldet over hjemmesiden, så er min rolle i Danmark for længst udspillet (foruden at tre af mine bøger sælges af Frihedsmuseets shop) og med sikkerhed er jeg gået i glemmebogen. Ingen i Danmark, foruden den biologiske familie og dem rundt omkring, kan have den mindste interesse i min personlige fortid. Mennesker rundt omkring mig herhjemme, inklusive min ny familie i Irland og London, kender, så vidt jeg ved, ikke engang hjemmesidens eksistens, og selv om de gjorde og utrolig nok var interesserede (ingen hemmelighed, men jeg udbasunerer aldrig noget) så kan de jo alligevel ikke læse hvad der står om jer. Nej, teksten er der for jer selv og for jeres børn. Hvis andre i jeres familier kunne være interesserede, så skal de da også være velkomne. Men alt det er op til jer selv. Efter inkluderende af denne efterskrift så er der to muligheder for jer selv at agere.

1. Acceptere at I ikke kan gøre meget mere end håbe at jeres børn enten ikke selve finder denne tekst, ikke gider læse den, eller, hvis de engang gør, ikke lader den påvirke det hadefulde syn på mig som I med sikkerhed har installeret i dem.

2. Følge op med Si…s trusler. Men hvis I vælger den vej skal I være opmærksomme på at, hvis jeg hører noget som helst mere af trusler eller lignende (og jeg mener jer alle sammen, en for alle, alle for en) så sker det som I frygter med umiddelbar virkning: jeg vil så aktivt sende denne internetlink til dem som I helst ikke vil have skal læse eller have kendskab til denne tekst. Jeres børn dog først efter at de når voksen alder.

Det er jeres valg, jeg håber I vælger den første mulighed og at vi derefter aldrig igen hører mere fra hinanden.

SKYLD var ment som mine sidste ord. Efter oven citerede trusler følte jeg det nødvendigt at tilføje alt dette, og regnskabet nedenunder. Fra nu af (se oven, spar mig for at blive tvunget til at tage disse skridt), lad mig være i fred. Farvel.

1 Maj 2024,

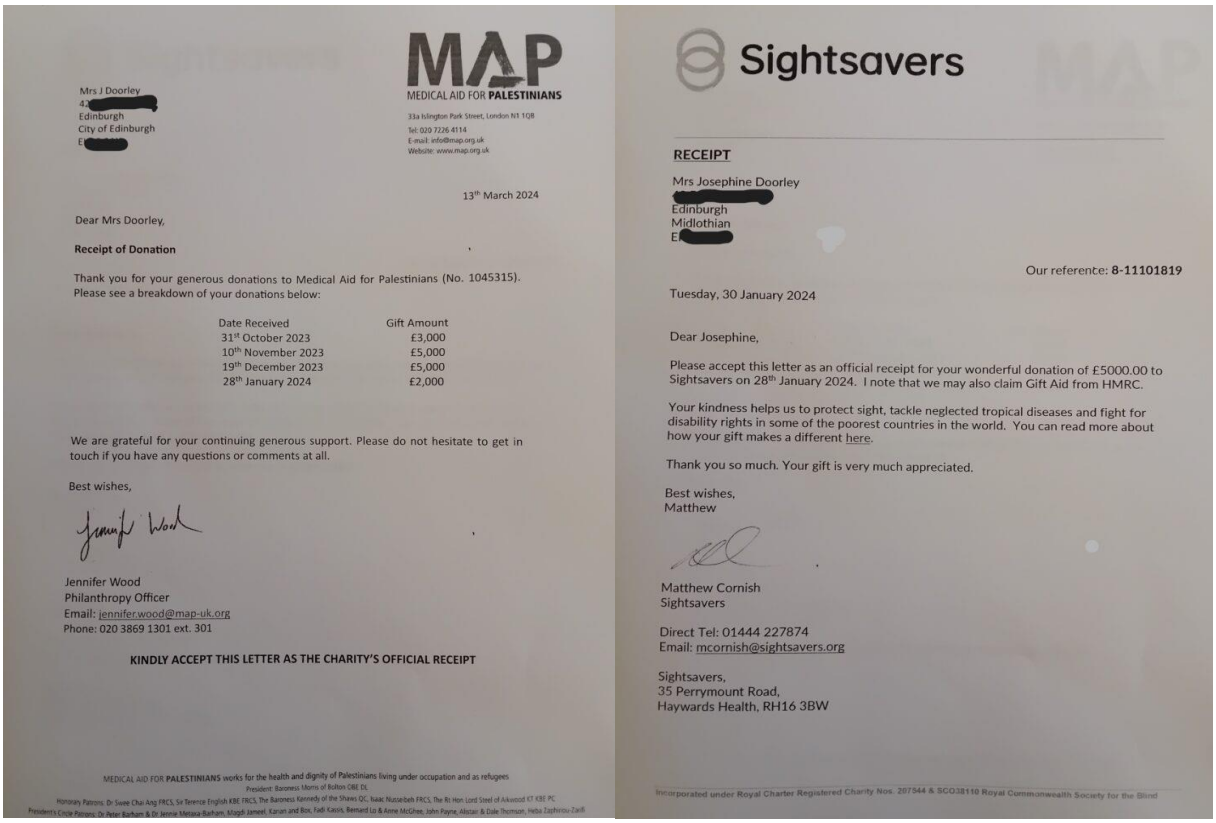
Camilla, Jennie, Simon,

I valgte den anden mulighed, og efter yderligere trusler fra jeres side og advarsler fra min indser jeg at I selv har valgt at jeg sender denne skrift til dem I ikke ønsker skal gives adgang til at informere sig og dømme selv, dog ikke til unge under 18. De kommer at få den når de når den alder.

”Afregning” af min arv efter min mor, selv om jeg ikke skylder dette til nogen som helst.

Jeg føler at jeg bliver nødt til at medtage dette fordi min besked til sagføreren om at min arv efter min mor skulle sendes direkte til angivne velgørende institutioner var den direkte årsag til forsøg på at få mig til at donere til mine børnebørn i stedet for, og når det ikke lykkedes gennem fuldmagt til at få mig til at overlade min arv til Aline Sales (det der førte til politianmeldelse for forsøg på bedrageri).

From: (…)@jewishvoiceforpeace.org>
Sent: Monday, February 26, 2024 9:43 PM
To: larsgpetersson@hotmail.com <larsgpetersson@hotmail.com>
Subject: Thank you for your contribution to Jewish Voice for Peace!
Dear Lars Gideon, Thank you for your $2,323.33 contribution. Your support ensures that we can continue building a strong base of anti-Zionist Jews and allies organizing for a free Palestine. We have a political opening and a mandate to take our work to the next level, and it’s possible thanks to people like you. (…) Thank you, Stefanie Fox

Mrs J Doorley
[redacted]
Edinburgh
City of Edinburgh
[redacted]

MAP
MEDICAL AID FOR PALESTINIANS
33a Islington Park Street, London N1 1QB
Tel: 020 7226 4114
E-mail: info@map.org.uk
Website: www.map.org.uk

13th March 2024

Dear Mrs Doorley,

Receipt of Donation

Thank you for your generous donations to Medical Aid for Palestinians (No. 1045315).
Please see a breakdown of your donations below:

Date Received	Gift Amount
31st October 2023	£3,000
10th November 2023	£5,000
19th December 2023	£5,000
28th January 2024	£2,000

We are grateful for your continuing generous support. Please do not hesitate to get in touch if you have any questions or comments at all.

Best wishes,

Jennifer Wood
Philanthropy Officer
Email: jennifer.wood@map-uk.org
Phone: 020 3869 1301 ext. 301

KINDLY ACCEPT THIS LETTER AS THE CHARITY'S OFFICIAL RECEIPT

MEDICAL AID FOR **PALESTINIANS** works for the health and dignity of Palestinians living under occupation and as refugees
President: Baroness Morris of Bolton OBE DL
Honorary Patrons: Dr Swee Chai Ang FRCS, Sir Terence English KBE FRCS, The Baroness Kennedy of the Shaws QC, Isaac Nutsebeh FRCS, The Rt Hon. Lord Steel of Aikwood KT KBE PC
President's Circle Patrons: Dr Peter Barham & Dr Jennie Metana-Barham, Magdi Jameel, Kanan and Rox, Fadi Kassis, Bernard Lo & Anne McGhee, John Payne, Alistair & Dale Thomson, Heba Zaphiriou-Zarifi

Sightsavers

RECEIPT

Mrs Josephine Doorley
[redacted]
Edinburgh
Midlothian
[redacted]

Our reference: **8-11101819**

Tuesday, 30 January 2024

Dear Josephine,

Please accept this letter as an official receipt for your wonderful donation of £5000.00 to Sightsavers on 28th January 2024. I note that we may also claim Gift Aid from HMRC.

Your kindness helps us to protect sight, tackle neglected tropical diseases and fight for disability rights in some of the poorest countries in the world. You can read more about how your gift makes a different here.

Thank you so much. Your gift is very much appreciated.

Best wishes,
Matthew

Matthew Cornish
Sightsavers

Direct Tel: 01444 227874
Email: mcornish@sightsavers.org

Sightsavers,
35 Perrymount Road,
Haywards Health, RH16 3BW

Incorporated under Royal Charter Registered Charity Nos. 207544 & SC038110 Royal Commonwealth Society for the Blind

Min arv efter min mor var 332 487,50 svenske kroner. Det skal svare til dette i pund

udgående:	£17,000.00 (pund)	MAP (Medical Aid for Palestine)
	£ 5,000.00	Sightsavers
	£ 826.16	Jewish Voice for Peace (Anti-Zionist US organisation)
	£ 1,783.26	Jewish Voice for Peace ($2200)

Jeg er klar over at der mangler ca. £2,000 I det regnskab. De *var* sendt, og vi bidrager med store beløb også derudover, til dem her nævnt og til mange andre. Vidende at der er så mange gode uselviske mennesker derude, at kunde hjælpe dem med at hjælpe andre, dette blandt al ondskab og had, gør at jeg kan leve med (uden at derfor forstå hvor det kommer fra) at blive kaldt ”dårlig far” og ”usympatisk menneske” af min egen søn, en søn med hvem jeg husker så mange dejlige fælles oplevelser og med hvem jeg ikke kan huske at have haft en eneste alvorlig uoverensstemmelse – aldrig (utrolig nok) en uenighed.

Og inte har jeg skrevet til dem siden……, eller, for den sags skyld, før. Kun en eneste kort meddelelse, at mine kommentarer til deres mange emails kan læses på hjemmesiden. Men de stoppede desværre ikke der. Nu, efter at jeg ikke havde hørt fra mine børn i mange år, så fortsatte nu de aggressive e-mailsangreb.

From: Si..n <sXXXXXXX@grXXXXXt.dk>
Sent: 11 April 2024 2:01 PM
To: Lars Petersson <larsgpetersson@hotmail.com>
Subject: Re: Svar på emails

Fra Simon 4.

Hej Lars,
Er det så sidste gang vi hører fra dig?
– eller hører vi lige fra dig én gang igen, og én gang igen?
.. og en gang igen?
Og så var der lige én mere sidste ting du lige synes at alle i verden skulle vide. Én sidste ting som er så ufattelig interessant at du deler med os andre for at vi alle sammen kan se hvor god du er mens du sidder og piller i din egen navle?
Hvor herre bevares.
Vh Si..n

Simon:

”… mens du sidder og piller i din egen navle?”

Til min søn, Simon: Her kalder vi den slags “to shoot from the hip”. Det er altid bedre at tænke sig før når man er desperat og mangler gode argumenter. Aggression fører aldrig til noget godt. Men, desværre, det stoppede ikke der, de aggressive angreb på min person fortsætter.

Fra Simon 5.

From: Si… <s….@……dk> Sent: 13 April 2024 10:27 PM To: Lars Petersson <larsgpetersson@hotmail.com> Subject: Re: Svar på emails
Hej Lars
Tænkte denne artikel kunne være interesant for dig: https://udforsksindet.dk/internettrolde-deres-aggression/#google_vignette
Jeg ved ikke om du er bekendt med fænomenet trolling, men det er det du udøver på din hjemmeside.
vh
Si..

Camilla prøver nu noget som hun med sikkerhed bagefter har fortrudt. Hvis man udbasunerer til ”hele sin familie” at man kommer med berigtigelser og fakta, så er det vigtig at vide at man åbner op for latterliggørelse af sin egen person, hvis man i dette sit korstog forsøger at udtale sig om man ting man intet personligt kendskab har til, men kun benytter sig af andenhånds ”fakta”, ting man har fået fortalt.

19 april: Jeg modtog i går en e-mail fra min ældste datter og gengiver det her i sin helhed med mine kommentarer indrammede.

From: C…… og J….. P…..<j…….@m...com>
Sent: 18 April 2024 9:42 PM
To: Lars Petersson <larsgpetersson@hotmail.com>
Subject: Info

Fra Camilla

Hej.
Til orientering, så har jeg vedhæftet to breve, som jeg har skrevet til min familie. Jeg håber ikke, at jeg får brug for at sende brev nummer to.
Grunden til brevene er at jeg føler mig truet i forhold til, at jeg ønsker at du fjerner alt der har med mig og min familie at gøre på internettet og du dermed siger, at du vil sende materialet direkte ud til dem.

Jeg ønsker ligesom du, fred, og håber stadig at du fjerner alt personfølsomt, så vi alle kan fortsætte livet i fred.

Hilsen C……

Brev nr. 1 til Camillas familie, med mine kommentarer

Kære familie.

Det gør mig virkelig ondt at skulle blande jer ind i dette her, men jeg ser ingen anden udvej.
Det drejer sig om min far.
Jeg har egentlig altid valgt, ikke at tale så meget om ham, det har ikke været så rart at sætte ord på, at han ikke har villet se mig.

Jeg har kæmpet i hele min datters barndom for at se hende så meget jeg kunde. Det fortsatte indtil hun blev større og hendes besøg i vores hus blev sjældnere, og efter at jeg blev skilt ophørte de i stort set helt. Detaljer omkring dette kan læses i **SKYLD** og skal ikke gentages her.

Men nu er situationen sådan, at min far har valgt at skrive en bog om sit liv, med stor vægt på, hvad alle vi familiemedlemmer har gjort imod ham og den bog har han lagt tilgængelig på internettet så alle som googler ham kan se den. Hans intention skulle være, at rette, alt hvad han tror, jeg og mine søskende har fortalt af grimme ting om ham, så børnebørn og kommende generationer kan se og læse hvor forfærdelige vi i stedet alle har været over for ham, også vores familier, særligt min mor, hans forældre, bror, osv. og samtidig understrege hvilken fantastisk far, søn osv. han har været.

Jeg har ikke valgt at skrive nogen bog. Det endte med at blive langt, men selv om jeg har fået trykket et eksemplar for mig selv at gemme så er det i realiteten stædig kun et brev til mine børn, børnebørn og til den som kunne have interesse i at kende lidt mere til min side af familiens historie.

Jeg er selvfølgelig meget ked af, at det er nået så langt og særligt, at jeg nu må blande jer, familie, ind i det. Jeg har prøvet at holde lav profil i mange år, efter at jeg måtte indse, at der ikke var nogen relation at bygge videre på.

Min far har med nogle års mellemrum givet lyd fra sig, i form af at han ikke ville arve vores farmor og han ville give det skriftligt videre til os, hvilket vi afslog (jeg var personligt bange for, at et ja skulle bruges til, at "bevise" overfor min farmor, at vi kun holdt kontakten, for nu at skulle arve og det var vores forhold for dyrebart til, at jeg ville risikere at miste).

Dette var efter at min bror havde smidt mig og min ægtefælle ud fra min mors lejlighed (se **SKYLD** for hele den historie) og jeg efter år af lidelse havde besluttet at nu havde jeg fået nok, de skal ikke også udsætte Josephine for hvad jeg har måttet gå igennem et halvt liv.

Nogle år efter modtog mine søskende og jeg en mail om, at han nu flyttede, gik under jorden og ikke ville være kontaktbar mere. Dette var unødvendigt, vi havde ingen kontakt.

C…… har let til at dramatisere. Nej, jeg gik ikke "under jorden", jeg var stædig kontaktbar (telefon og e-mail) men vi havde en periode af fire måneder uden fast adresse, på rejse gennem Wales og England til vores ny hjem, tilbage i Skotland.

Jeg er virkelig ked af at skulle blande jer ind i dette her, men jeg ser mig tvunget til det, da jeg af min far, nu er blevet truet til tavshed, på den måde, at hvis jeg går videre med den internetudgivne bog og vil forsøge at få den fjernet, i forhold til GDPR, så vil han sende den direkte til jer og alle børnebørn, når de fylder 18 år.

Jeg håber og krydser fingre for, at hvis I skulle modtage den, at I så bare smider den ud igen, men hvis, I skulle have lyst til at kigge i den. Må I meget gerne sige til, for så vil jeg tilføje et ekstra "kapitel" med mange af de rettelser, som jeg ikke finder sande og i hvert fald en anden side af historien også. Hvis jeg skulle få lov og få et ekstra ønske opfyldt, så håber jeg, at I vil gå væk fra kapitlerne fra og om min farmors dagbog. De er yderst personlige og noget min far har valgt at offentliggøre om hendes liv og tanker. Min far skrev, efter hendes død, at hun havde bedt ham om at tage hendes mange dagbøger med sig. Om det er sandt, kommer jeg aldrig til at vide, men jeg er sikker på, at det var godt for min far, så det der eventuelt skulle være skrevet om ham, ikke kom andre steder hen. MEN, jeg er sikker på, at min farmor aldrig ville have givet ham bøgerne, hvis hun vidste, at udsnit ville blive offentliggjort i negativ forstand. Min farmor skrev selv en rigtig fin bog, om sit liv, med lige præcis det hun ønskede, der skulle huskes om hende og det synes jeg, vi alle skal respektere.

Efter at i mange år ikke have været særligt interesserede i min mor, noget som forandredes (positivt for min mor) efter at jeg selv blev udpeget til at være *allesammens* skydetavle og sorte får, så er min søn og ældste datter nu pludselig blevet "utrolig bekymrede" overfor min anvendelse af min mors notater. Jeg kan berolige dem alle sammen med at min mor var totalt indforstået med den anvendelse af materialet som kan ses i **SKYLD**. I hele sit liv måtte min mor tige om hvordan hun var blevet behandlet som ganske ung forsvarsløs kvinde i fyrrenes og halvtredsernes mandssamfund. I den sidste tid talte vi meget sammen om disse ting, jeg begyndte at forstå mere og mere om mine tidlige år i livet i skyggen af dette. Jeg ønsker nu at, hvis mine egne børn er udenfor fornuftens rækkevidde, at i hvert fald mine børnebørn, selv om vi aldrig kommer at mødes, i hvert fald kommer at få muligheden for at forstå lidt af en side af deres egen familiære fortid som C……s og S….s censur ellers vil forhindre dem i at lære at kende. Jeg takker min datter C…… for de fine ord om min mors bog. Jeg opfordrede min mor til at skrive, jeg redigerede og trykkede de første hjemmelavede eksemplarer og er taknemmelig for at høre de første søde ord om dette arbejde som jeg udførte i skyggen af min mor. Den bog og dens sidste skæbne er noget jeg elsker og priser mere end næsten alt andet materielt i verden.

Skriv gerne til mig, hvis I hører fra min far, så vil jeg gerne dele mine fortællinger med jer, men håber, at det ikke når så langt.

Kærlig hilsen C…...

”Truslerne” min datter refererer til stammer fra min kommentar på min hjemmeside (se nedenunder) – efter gentagne trusler om at sende ”myndighederne” efter mig - at hvis disse ”børn” ikke holder op med at genere mig så kommer det at ske som de frygter. Jeg ville så sende materialet til lige dem de ikke ønsker skal se det, dem de frygter kan få adgang til mine meninger om mit eget liv. Gennem at sende dette brev til sin familie så har C….. nu ”skudt sig selv i foden” og forårsaget det som hun var så bange for skulle komme til at ske. Havde hun og S…. til sidst holdt op med deres e-mailskampagne/chikane, så havde det været op til børnebørnene og andre selv at forske efter mig på internettet. C….. har nu klaret det helt selv.

Camillas brev nr. 2 til familien. Det brev hun truer med at sende…. Og troede jeg skulle være bange for….

Kære familie.
Ja, så valgte min far at sende jer sit brev/bog og i den forbindelse får I her lidt kommentarer.
For ikke at skrive en hel bog mere, så holder jeg mig til det der er omkring min person og omkring min mor.

Nej, jeg har ikke sendt noget som helst til nogen som helst. Det er sandsynlig at du, hvem du nu end er, læser dette fordi C….. gennem sit brev til dig har vækket din interesse i at søge efter dokumentet. Det var fra hendes side og med hendes interesser i betragtning ikke særlig smart.

Flere og yderligere ting, kan vi snakke om personligt. Jeg skal indrømme, at jeg ikke har læst hele bogen, jeg har skimtet en del og særligt udeladt alt det personlige om min farmor, omkring hendes personlige dagbog.

Det i sig selv finder jeg ikke kun skuffende, men ufatteligt. Min datter er oprørt over sin fars brev, men hun indrømmer at hun ikke engang har læst det i sin helhed, kun dele deraf, det som hun mener umiddelbart kan vedrøre hende selv. Desværre, kære datter, hele denne tekst vedrører dig. Uden des detaljer ville du ikke engang være til. Du er oprørt over din farmors dagbog, men du har åbenbart ikke engang læst disse uddrag eller min tekst rundt omkring. To af mine børn har (også S….) udviklet en enorm selvsikkerhed og, ked af at sige så, selvgladhed, men det som begge synes at mangle det er medfølelse for andre mennesker (eller er det kun mig? Jeg håber det), en interesse i at betragte livet fra mere end den ene selviske side.

Camilla:

”Jeg skal indrømme, at jeg ikke har læst hele bogen, jeg har skimtet en del…”

Min far virker meget bekymret for hvad jeg skulle have fortalt mine børn og om hvad min mor har fortalt mig. Det er i bund og grund rigtig ærgerligt, for det er virkelig lidt, der er blevet omtalt.

Ud fra alle disse anklager, genfortalt af et vokset menneske af hændelser fra hendes småbørnstid, så viser det jo tydeligt at dette ikke passer. Det er jo tydelig genfortælling af hvad hun er blevet fortalt/indoktrineret med. Lyder da heller ikke særligt godt at man knapt nok fortæller sit barn noget som helst om hendes families fortid….

Mine historier til mine børn, har mest drejet sig om grundlæggelsen af min interesse for teater. Det har jeg aldrig skjult, at det kom fra min far, både at se teater og spille det, hvilket jeg også har været heldig, at mine børn har villet dele med mig.
Min mors fortællinger har været meget få, hun og min far aftalte, den gang de gik fra hinanden, inden jeg blev 1 år, at de aldrig skulle tale grimt om hinanden til mig og det har hun overholdt.
De få ting jeg senere, som voksen, har fået at vide, var når jeg selv stillede spørgsmål, ud fra de ting min far skrev til mig og anklagede hende for.
For eksempel hvad angår børnepengene… det er rigtigt, at min far var så sød og var opmærksom på, at betale hende et højere børnebidrag end det tvungne, jeg har altid hørt det omtalt, både fra ham og hende, at han betalte det dobbelte.

Firedobbelt (senere, med tiden, udhulet lidt af inflationen) plus en masse løse udgifter, herunder ferierejse, som kompensation for det hårde liv som enlig mor.

Min far omtaler det nu og har også gjort det hele mit voksne liv, det som om, at hun snød ham, og modtog børnepengene, selv om han ikke havde råd til det. Men, til historien hører, at jeg spurgte ind til min mor om dette og hun fortalte, at hun havde en gang, da jeg var ganske lille, sagt til ham, at han ikke skulle betale så meget. Resultatet var, at han blev så vred på hende, så han gik og hun hørte ikke fra ham, før hun selv, 3 måneder senere, skrev til ham, at det kunne godt være at han var sur på hende, men hun synes ikke det skulle gå ud over mig og derfor synes hun, at han skulle begynde at se mig igen, hvilket han gjorde og de talte ikke om økonomi igen.

Det var ikke kun mig hun snød, det var G.. (efter at hun var kommet ind i billedet) og mig og især dig. Episoden som omtales her er fri fantasi men må have udgangspunkt i efteråret 1976. Jeg mente at vi skulle dele glæden, at have vores barn til jul hver andet år. Moderen nægtede, med den forklaring at "hun havde alt besvær, byrden med et barn var hendes, og hun skulle derfor have første ret til julen. Jo, jeg trak mig tilbage for ca. 14 dage. Derefter ønskede I.. et kompromis og foreslog at "vi" skulle spørge datteren selv. Hun spurgte så derhjemme datteren som lige var fyldt to år (2!!). Hun fortalte mig hvad C…… havde svaret: julen skulle fremover altid være med hendes mors familie. Jeg accepterede. Kære datter, at sprede løgnehistorier om noget du kun har fået refereret tyve års senere, det skulle være under din værdighed. Denne opdigtede historie viser for mig niveauet vi her diskuterer på.

Men jeg husker fx. også den gang jeg blev konfirmeret, så ville min far gerne betale halvdelen af festen, men min mor sagde, at da 2/3 dele af gæsterne kom fra hendes familie, så skulle han kun betale 1/3 del. Det virker for mig, ikke som en kvinde, der bare vil snyde sin ekskæreste.

For en gangs skyld ikke en ny anklage. Tak

Min far omtaler hvor ydmygende han følte det var at skulle have en kvittering fra min mor når han betalte børnebidrag… jeg husker selv en gang, da det foregik og jeg spurgte ind til hvorfor, fik jeg fortalt, hvor de begge var til stede, at det var fordi, at når man betalte mere i børnebidrag end det

normale, kunne man trække det ekstra fra i skat og dermed få nogle af pengene tilbage igen, på den måde. Min mor havde meget styr på skat og hjalp da min far på den måde.

I.. havde sit eget regnskab hvor hun trak værdien af cigaretlimper jeg bragte (helt legalt fra Sverige, de var billigere der) fra i hendes bidragsregnskab. Jeg skulle ikke have nogen kvittering. Jeg behøvede ikke nogen kvittering. Det er korrekt at man kunde trække fra dobbelt bidrag. Men jeg betalte firedobbelt, og det kunne man ikke trække fra. I øvrigt, i den tid C…… her taler om (da jeg boede i Sverige) var jeg soldat og/eller studerende i Sverige. Jeg havde ingen dansk indtægt at trække fra i. Læs **SKYLD** og få alt i et sammenhæng, og lad os holde os til sandheden og lade opdigtede andenhåndshistorier ligge.

Ja jeg betalte penge for at bo hjemme, MEN, det var først fra jeg blev 18 år, 1/4 af min SU, hvilket svarede til lidt under 500,- og op til max 1000,- når jeg også tjente penge ved siden af. Min mor bad mig faktisk også om at spare halvdelen op, af det jeg tjente, helt fra jeg fik mit første job som 15 årig, jeg var vildt utilfreds, men nøj hvor var jeg glad, da jeg flyttede hjemmefra og på den måde, havde råd til at etablere mig ordentligt fra starten af. Fra jeg var ca. 16 år, betalte jeg selv mine lommepenge og det meste tøj. Det var meget normalt i min ungdomstid, det gjorde mine veninder også og de betalte endda 2000,- i husleje, da de fyldte 18 år.

Læs i **SKYLD** om dette tema. Jeg behandler det der udførligt.

Om det var rimeligt, når min far betalte højere børnebidrag… næh… det var det ikke og det har jeg også skrevet til ham før, i nogle af de mange mails, han og jeg har udvekslet. Jeg har ikke selv opkrævet husleje fra mine børn, men det har mange af deres venners forældre… Men penge var bestemt ikke noget man snakkede med min far om.

Her indrømmer C…… at vi (hun, jeg og G..) blev udnyttede. Jeg takker for det. Jeg aner ikke hvad som menes med ”penge var bestemt ikke noget man snakkede med min far om”, men jeg formoder at det, lige som alt andet min datter skriver, ikke var venligt ment.

Min far omtaler også, at det må have været planlagt, fra min mor og bonusfars side, at de sagde ja til at han og min gravide bonusmor kunne flytte ind i opgangen, to opgange fra min mor og mig. Og at vi flyttede få måneder efter… Sandheden er, at de flyttede ind i boligblokken før jeg fyldte 8 år, hvilket understøttes af, som min far skriver, at min farfar døde, mens de boede der og der var jeg kun lige blevet 8 år. Min mor mødte først min bonusfar da jeg var 8 år og de flyttede først sammen, da jeg var 10 år. Det vil sige, at vi boede i samme ejendom i 2 1/2 år. Jeg forstår udmærket godt at min far var ked af at vi skulle flytte, men man kan vel ikke bebrejde, at også min mor, gerne ville finde kærligheden og flytte sammen med ham, hvilket ikke var muligt i en lejlighed på ca. 65 kvm for 5 sammenbragte personer.

Fakta: C…… er født I 1974. G.. og jeg flyttede til København i efteråret 1981. I 1982, samme år som C…… var 8 år gammel flyttede vi fra Bispebjerg Hospitals lejlighed i Tagensvej til Birkedommervej. Det var i denne tid, lige efter, at min datter blev sendt til os for at fortælle at de skulle flytte (og dette til et sted som ville forhindre al anden kontakt end hver anden weekend. (Se **SKYLD**). C….. blev misbrugt til at bringe os denne besked. Hun skriver selv at hun var 8 år gammel og det passer. De 2.5 år er fri fantasi. G.., J….. og jeg blev boende et stykke tid men derefter flyttede vi til Valby – for at underlette hentningen af C……. I øvrigt se **SKYLD** for mit syn på I...s ny mand, C……s bonusfar. Jeg har altid holdt meget af P….

Min far omtaler dem som meget rige, men det var de bestemt ikke, de har aldrig klaget, men penge var bestemt ikke det vi havde masser af. Min mor var offentligt ansat og min bonusfar ufaglært, jeg tænker at det nok er meget sammenligneligt med to sygeplejerskers lønninger, men jeg ved det ikke.

Dette med "meget rige" er en direkte løgn, igen en konstruktion som var det skrevet af et barn. Omstændighederne omkring os og dem behandles i **SKYLD**. Læs og døm selv, men lad mig kort sige: I.. solgte med god gevinst den lejlighed jeg i meget høj grad havde finansieret uden at, som havde været aftalt den gang vi købte den, dele disse penge. Hun beholdt dem selv, investerede i et hus langt væk fra os og forvandlede sig selv til pendlere til arbejdet, en tilstand som yderligere understøttedes af skattefordele. Oven i det meget store hus købtes en ny bil omtrent samtidig med at G.. og jeg måtte opgive vores gamle "øststats billigbil" Skoda da vi, med to små børn, ikke havde råd til at behold den (købt alene for at hente og bringe C……) samtidig med at *vi* stædig betalte ca. tre gange normalt børnebidrag til en mor som samtidig lod sin datter betale de fleste af sine udgifter selv, fra fritidsarbejde. Uden at fortælle mig var I.. også siden længe gået tilbage til fuldtidsarbejde, forståeligt nok, med en teenagerdatter og ikke længere et lille barn. Men det var imod vores oprindelige aftale (som aldrig blev fornyet selv om tiderne skiftede): at vores lille barn skulle have en mor som var meget hjemme. Jeg svigtede G.. (som forståeligt nok den gang ikke mente dette kunne være rigtig), når jeg på den måde lod dem udnytte os.

Men det blev til ca. 2 1/2 år hvor vi boede i sammen boligblok, hvor jeg husker, at min mor ofte passede min søster, i overgangene mellem min søsters mor og vores fars skiftende arbejdstider som sygeplejersker, da min søster ikke gik i vuggestue og hun overnattede også hos os indimellem. Jeg husker hvordan jeg og min mor lå på hver side af hende i sengen, når vi skulle sove.
Min far omtaler hvor ydmygende det har været og hvor meget han har rejst rundt, for at hente og aflevere mig og ja, det kan ikke have været let, særligt ikke når man bor på hver sin side af Øresund. Jeg aner ikke, hvor ofte det var, men husker at når min far rejste med mig, med Flyvebåden fra Malmø til København, så stod min mor parat ved flyvebåden, så min far kunne stå af, aflevere mig til min mor og derefter tage samme Flyvebåd tilbage igen.

Her gentages myten, se oven. Ud over det, jeg skriver i teksten at det med at hun kom ned til flyvebåden skete en gang eller to og at jeg var taknemmelig for det. Det var en sjælden gang men meget velkomment. Se **SKYLD** for detaljer om hvad dette handler om.

Da vi flyttede i hus, følte min far, at han var nødt til at købe en bil, for at kunne hente og bringe mig, det er selvfølgelig rigtig trist. Men heldigvis var jeg hurtigt så gammel, at jeg selv kunne tage bus og tog. Men, det med at min mor og bonusfar ikke hjalp med et lift, var en fysisk umulighed, da de flyttede i hus, havde ingen af dem kørekort og dermed ingen bil. Min bonusfar har en øjensygdom, som forhindrede ham i at ta det og min mor tog først kørekortet, året efter vi var flyttet derud, de var derfor pendlere med bus og tog.

Igen lyver du, min kære datter eller, i hvert fald, du skriver mod bedre viden. Nej, det var ikke en fysisk umulighed. Episoden fandt sted som beskrevet i **SKYLD**. I.. havde på det tidspunkt kørekort og sin splinterny Ford Fiesta. De havde gjort sig selv til bilpendlere (legal skattefidus hvor skatteyderne, heriblandt os cyklister, betaler en stor del af de ekstra økonomiske omkostninger og miljøet resten. G.. og jeg forsøgte først at købe en gammel øststats Skoda, den gang billig men af meget dårlig kvalitet, for at på den måde stædig kunne bringe børnene sammen. Desværre, det havde vi hurtig ikke længere råd til og måtte sælge den igen. Med to små børn derhjemme i vores bittelille hus betalte vi (på dette tidspunkt) tredobbelt børnebidrag til de ny forstadspendlere for min datter selv om hun, som jeg først senere blev klar over selv betalte sine egne udgifter fra indtægter fra fritidsarbejde. Nej, det er korrekt, med det offentlige kom jeg nu slæbende på mine to små børn for at hente min datter, men "det var da bare ærgerlig" (fik jeg at vide).

En sidste lille kommentar omkring min mor. Ja hun røg alt for mange cigaretter og selv om hun faktisk var røgfri de sidste 15 år af sit liv, så betalte hun den højeste pris og jeg og mine børn måtte miste hende i en alt for tidlig alder. MEN, hun var aldrig upasselig, hun røg ALDRIG i sengen og ALDRIG i bilen, det var for farligt sagde hun. Men min far har ret i, at der skete en ulykke med en lille brand i lejligheden. Det var en juledekoration, som der var gået ild i og som hun fik slukket med et vådt håndklæde, gudskelov gik det ikke værre.

Som skrevet I **SKYLD**, jeg var nærmeste vidne, og "medskyldig". C…… var ikke født men "hun ved som sædvanlig bedst". Camilla, kan du have glemt at få læst godnathistorier af en mor med smøg i hånden? Jeg var et handlingslammet vidne til det.

I min fars brev, er der en del udklip fra vores mailkorrespondancer. Mails, som jeg mest af alt har skrevet i desperationer, over at min far ikke ville se mig. Det er nu 18 år siden, jeg så ham sidst, den dag han kom og besøgte os i vores lejlighed. Det var også denne dag, han hentede de sidste af de ting, han havde fået opbevaret hos os og jeg kan godt se nu, at det højest sandsynligt var planlagt, at det skulle være vores sidste møde.

Jeg husker det desværre ikke og det er jeg meget ked af. Som beskrevet i hendes tekst er det en aften som jeg har længst meget efter, at bare være sammen - ingen fødselsdag, bytte af julegaver, bare være sammen. Det var så vores fælles tragedie at det endte der. Det kunne have fortsat lykkeligt en dag med vores (ubesvarede) invitationer til at besøge os (alt på vores regning) i London og det kunne have fortsat lykkeligt med et "postkontor" men…… (se **SKYLD**)

Jeg husker det som en utrolig hyggelig aften, den var så afslappet og jeg følte en ro og behagelighed i hans selskab, som jeg ikke havde følt før. Nu kan jeg se, at det var hans farvel til mig og os, mærkeligt at tænke tilbage på. Min barndom bar meget præg af irettesættelser og straf i form af tavshed. Jeg skulle leve op til mange ting, særligt omkring måltiderne, jeg var nervøs og bange for at gøre ting forkert. Min helt store hjælp og støtte, var helt sikkert min skønne bonusmor. Men ofte vidste jeg ikke, hvad jeg havde gjort eller sagt forkert, jeg mærkede bare tavsheden, eller at min far gik. Jeg skulle så tænke og gætte hvad jeg havde gjort forkert, for så at kunne undskylde og dette fortsatte også i min voksenalder.

Lyder som fra en Dickens bog. Af andre årsager kunne min kære kone være udsat for den slags tavshed uden at vide hvorfor. Jeg beskriver dette i **SKYLD**. Måske har C…… lånt fra **SKYLD** for at angribe mig for det samme, noget som så vil være svært at bortforklare. Nej, mine børn var aldrig udsat for det samme. G.. var indimellem det tavse offer for denne tavse vrede, ikke dem. Militæret ødelagte mit liv. G.. betalte lidt af den pris og jeg kan aldrig tilgive mig selv for det, men i grunden ligger skylden et andet sted end på mine skuldrer. "De" ødelagde mig, og meget værre, de ødelægger millioner af andre. Mine børn blev ikke udsatte for den slags statsmishandling – for Simons del takket være mig. Det var mig der holdt ham ude af det. Det var usolidarisk med andre, men min egen lidelse tvang mig dertil.

Kronologien i udklippene af mine mails er taget ud af kontekst og klippet i forkerte rækkefølger… De er klippet ud, for at vise hvor frygtelig jeg er, men tænker egentlig bare, at de også understreger hvor svært jeg har haft det. Jeg kan stå inde for hvert et ord der er skrevet, oplevelserne er 100 % sande, men hvad der ikke er med, er alle de mange forsøg jeg har gjort for forsoning og ønsket om at vi kunne ses igen. Jeg har så mange gange oplevet, at mine søskende fortalte mig, at vores far lige havde været i Danmark, men uden at tage kontakt til mig. Han boede her sågar i 7 måneder, uden at jeg vidste det.

Her ser vi en gentagelse af et velkendt mønster: ikke et eneste kontaktforsøg fra min datter gennem syv måneder. Jeg havde gennem årene prøvet gentagne gange, men havde på dette tidspunkt for længst givet op. Der var ingen gensidig interesse i kontakt.

Den “ene” gang (nedenunder) kunde lyde som om der havde været andre. Det var der ikke. Man var ikke velkommen hos min datter.

Den ene gang, hvor han ikke kunne sove hos mig, i forbindelse med mine teaterforestillinger, har han og jeg talt/skrevet ud om og han har endda givet mig en undskyldning for det. Det er så fjollet, at det nu skal rippes op igen, for det står selvfølgelig i nogle af alle de mails, som han har klippet i, men ikke tænkt passede godt for meningen af hans bog. Men gangen før, hvor han var i Danmark, behandlede han mig så skidt, at jeg lovede mig selv, at det ville jeg ikke udsætte mig selv for igen. Lang historie kort, så måtte jeg også her gætte mig til årsagen for hans tavshed, men her lykkedes det mig ikke at få tilgivelse og straffen/tavsheden varede besøget ud. Senere bekræftede han mig i følgende… han skulle overnatte hos os, var der med mine søskende, som senere skulle hjem, min far lånte telefonen, det var på det tidspunkt hvor man havde dyr fastnet telefonnummer og han prøvede forgæves at ringe til England flere gange. Selvfølgelig måtte min far låne telefonen, men jeg var også bekymret for udlandsregningen, da jeg var på barsels dagpenge og min mand på SU, vi havde en lille datter og meget få penge. Jeg kom til… da min far ville låne telefonen igen at sige, ja for en kort samtale. Min far har aldrig spildt penge og ville selvfølgelig gøre det kort og min bemærkning var ikke nødvendigt… men sagt var det, og det var min forbrydelse og straffen var tavshed. Husk, man taler aldrig om penge med min far. Mine søskende tog hjem og der sad vi, uden et ord. Min datter skulle dagen efter starte i vuggestue, det var hendes første dag, både en stor dag, men også trist, da min barsel nu var slut. Vi gik tavse i seng, min far vidste at der var en tidsdeadline for vores møde i vuggestuen. Da vi stod op, sagde jeg godmorgen til min far, han svarede, men ellers var der stadig tavshed, da der var serveret morgenmad, valgte han at blive liggende og da vi rejste os fra morgenbordet og gjorde os klar til afgang til vuggestuen, var det først der han rejste sig og satte sig ud for og spise, alene. Vi sagde farvel, ingen kram, intet andet end tavshed. Da jeg og min mand, efterfølgende gik ned mod vuggestuen med vores lille datter, trillede tårerne ned ad kinderne på mig og jeg lovede mig selv, at det ville jeg ikke udsætte mig for en gang til. Da vi kom tilbage, et par timer efter, var min far væk.

”Min far har aldrig spildt penge” får man her at vide. Nej jeg har ikke investeret i ting for min egen bekvemmelighed, der er ingen energifråsende swimmingpool i vores have, ingen bil, intet det, intet andet, men glemt må være hele baggrunden for problemerne med min mors arv: at jeg havde deklareret at give alt af mit til velgørende organisationer, det samme jeg havde gjort den gang jeg arvede en halv bondegård på Öland, og at dette ledte til at jeg til sidst måtte melde Aline Sales til politiet for forsøg på bedrageri

(se: https://larsgpetersson.com/review/).

Mine børn forholdt sig passive i den sag, selv om Sales til at starte med havde prøvet at få mig til at donere pengene til deres, ikke til hendes egne børn. Man kan have anledning til at undre: hvorfor? Var Aline Sales alene om dette?

Så ja, da han så ringede en månedstid efter og snakkede som om intet var hent og spurgte om han og hans kæreste kunne komme og sove hos os, så sagde jeg, at det havde vi ikke tid til.

Min datter “glemmer” at fortælle at jeg og Josephine kom over fra London alene for at se KLIMA forestillingen. Jeg skulle have aflyst, men vi kom alligevel og boede på et hotel. Det var Josephines første besøg i København for at mødes med mine børn. Vi var ikke velkomne.

Jeg vil blot her til sidst lige tilføje, at jeg har besøgt min far, i Danmark, mange gange som voksen, inden han flyttede til England, min mand var med og kan bekræfte det. Jeg fandt ud af, at min far var nemmere at være sammen med, når min mand var med, så var min far venligere. Jeg sad ofte og bladrede i min fars fotoalbum, det kan han måske huske, han bemærkede det tit. Jeg synes det var hyggeligt at se på billeder af ham og mine søskende, der var ikke mange billeder af mig, heller ikke fra barndommen.

Jeg husker *EN* gang i ni år, foruden de sædvanlige fødselsdage og hurtige byten af julegaver. Kommentaren om fotoalbummene kan jeg kun se som ondskabsfuldt. Der er ikke færre billeder af hende end af de andre i de albummer. Hvis det stammer fra jalousi om at ikke have været elsket, så finder jeg det tragisk. Hvis I læser **SKYLD** så finder I hurtig ud af hvem jeg af alle mennesker den gang inderligt elskede. Hvis jeg i dag kun kan tage en eneste ting med mig på næste rejse så vil det være det malede portræt af min elskede C…… som hænger på hæderspladsen i mit og Josephines hjem. Det blev malet af en kunstner i Caroli City i Malmö den gang G.. og jeg boede i en lejlighed ovenover centret. For mig er det bare ”min lille pige”, også den dag i dag. Men jeg havde også min elskede Je…., en engel udover det sædvanlige, et meget elsket barn som også til sidst blev taget fra mig, og jeg havde min kære Simon.

Og… bare for at understrege en af mine mails, selv om de er klippet ud af kontekst, så blev det til tre ugers sommerferie uden slik, dog to is, hvor min far trods alt ikke ville sidde og spise en is foran mig, men ja, det var straffen for at minde ham om min mor, da vi begge, ikke kunne lide varm ost.

Det er utrolig hvordan den nu snart halvtredsårige pædagog kan fortsætte med at sprede denne løgn om hendes barndomsnægtelse at spise den mad hun selv havde bestilt på en restaurant. Læs baggrunden i **SKYLD**, men her vil jeg kun igen sige: jeg undskylder ikke at jeg prøvede mit bedste for at beskytte min datter mod socialt betingede (fed mad og hyppige snacks) truende overvægtsproblemer. De ”tre uger uden slik” er fri fantasi.

Ærgerligt min far ikke havde lyst til at dele de mails, hvor jeg skriver, om vi ikke kan slå en streg over alt og bare kigge fremad og ses, også med hans børnebørn. Svaret var, at jeg skulle skrive hvad jeg helt præcist ville slå en streg over og så var slaget jo tabt, jeg ville aldrig nogensinde kunne gætte det hele og det jeg måske kunne, ville ribbe op i alt, i stedet for.

“Slå en streg over det hele” (uden et eneste ord..), jo, det har C…… foreslået EN gang i en e-mail. Korrekt, jeg et menneske som taler om tingene, spurgte, over hvad? og der endte det hele.

Herudover har min far gentagne gange skrevet meget ondskabsfulde ting til og om mig, men det var heller ikke passende for hans bog.

Jeg kan ikke erindre mig om noget som helst af den slags, men C…… har ikke brug for fakta. Jeg skriver ikke ondskabsfulde ting om nogen, hvis ikke fakta tæller som sådant, men læser den slags ofte om mig selv. Jeg forventer at I, familien, kræver at C……forser jer med skrevne eksempler af disse ”ondskabsfuldheder”. Det bliver vanskeligt, da de ikke eksisterer.

Jeg kan fortsætte længe, med at kommentere ting i bogen, men jeg tænker at ovenstående beskriver min del meget godt og jeg står selvfølgelig til rådighed ved flere spørgsmål.
Jeg beklager igen, at I bliver inddraget i alt dette, jeg har egentlig altid følt, at det ikke behøvedes at blive delt, men det valg har jeg ikke selv mere.
Kærlig hilsen
C……

Efter at have kommenteret Camillas brev som ovenstående og publiceret det på hjemmesiden, så kommer næste trussel, denne gang fra dem alle tre og, går jeg ud fra, deres ene ”anonyme” men aktive medsvorne.

Kære Lars

Vi sætter pris på at du har forsøgt at anonymisere vores navne i din bog, men det vil fortsat være muligt for personer at identificere hvem af os du taler om og derfor er oplysningerne altså ikke anonymiseret. Vi vil derfor anmode om, at du laver en komplet anonymisering eller sletning af vores oplysninger, så det ikke på nogen måde er muligt – hverken for personer, der kender til familien eller udenforstående – at henføre nogle af os til de begivenheder, du nævner i dit dokument ”SKYLD” og på dit domæne larsgpetersson.com.
Når du eksempelvis nævner, at ”C… var min elskede lille pige” på side 4, ”C… det var kort beskrevet sådan jeg mødte din mor” på side 39 og ”Min datter C..... voksede op hos en mor” på side 145, så er det tydeligt at C… er din datter. At J… og S.. er dine børn fremgår af følgende eksempler: ”den eneste ene episode/oplevelse som C..... åbenbart husker fra disse par ugers ferie, som hun tilbragte med at se en del af det sydlige Sverige sammen med farmor, lillesøster J.....” på side 75, ”Min far nåede aldrig at opleve J....., hun fødtes kort tid efter hans begravelse. Men C..... havde fået sin lillesøster og jeg var lykkelig, de to skulle nu vokse op sammen” på side 76 og ”min tid med J..... og S.... som skilsmissebørn kom til at blive så meget nemmere for mig at klare” på side 104.
Ud fra ovenstående er det uden det store besvær muligt for folk at finde ud af hvem af os du taler om, når du videre i teksten skriver krænkende og personlige ting om os. På trods
vores pseudoanonymiserede navne kan vi nemt identificeres.
Du inddrager personlige breve/e-mails både i dit dokument “SKYLD” samt på din hjemmeside. Du citerer fra disse selvom de er skrevet til dig i fortrolighed. Dette er krænkende og ulovligt og vi vil bede dig fjerne disse breve/e-mails da vi ikke har givet samtykke til at de deles offentligt. Du har citeret fra private e-mails på følgende sider i ”SKYLD”: 68, 69, 70, 75, 76, 77, 91, 92, 93, 94, 95, 97, 98, 99, 142, 143, 145, 146, 147, 148, 149, 151, 155 og 157.
Ud fra billeder og tekst i dokumentet er det fortsat nemt at se hvem vi er på billederne og vi anmoder dig derfor om at slette billederne af os.
Ligeledes anmoder vi dig om at lave en komplet anonymisering eller sletning af vores familiemedlemmers oplysninger og pseudoanonymiserede navne, da de på samme måde kan identificeres.
Indholdet i dokumentet omhandlende vores liv er krænkende og ingen af os har givet samtykke til, at disse oplysninger om os skal gøres tilgængelige for offentligheden, hvilket ellers kræves efter den britiske databeskyttelseslov ”UK GDPR”. Offentliggørelsen af oplysningerne er derfor ulovlig, og du bedes slette/anonymisere oplysningerne omgående, hvilket indebærer at det skal være umuligt at kunne henføre begivenheder, karaktertræk, handlinger og lignende vedrørende personer, som ikke har givet samtykke til oplysningernes offentliggørelse.
Denne besked skal betragtes som en sletningsanmodning efter UK GDPR artikel 17. Vi minder om, at samtykke er påkrævet, før disse oplysninger kan gøres tilgængelige for offentligheden (som de er nu), hvilket også gælder for afdøde personer. Hvis sletningsanmodningen ikke er imødekommet inden for 30 dage efter at du har modtaget denne besked, klager vi til det britiske Datatilsyn ICO. Datatilsynet har mulighed for at udstede bøder på op til 17,5 mio. pund, når der fx mangler samtykke til at offentliggøre personoplysninger.

På vegne af

Camilla Patsche, Jennie Nielsen og Simon Arsov Petersson

Jeg kan ikke lade være med at undre hvad det nu er mine 38-50-årige børn er så bange for, at de vil skrive noget som det her citerede. Efter min søns sidste trussel svarede jeg, at der var to muligheder, stop nu og hvis du/I fortsætter med at genere mig så vil det ske som I frygter, at venner og familie bliver gjort opmærksomme på at dokumentet **SKYLD** kan læses og downloades fra min hjemmeside. Selv om min ældste datter, dumt nok for hende selv, sendte et brev med trussel om et andet til hendes egen storfamilie så har jeg alligevel hold tilbage med at hjælpe mine andre børns familier til at blive delgivet de samme oplysninger, men kun opladet alle disse trusler på hjemmesiden (**HAD** 2) for dem at se der selv søger disse oplysninger.

Jeg skal heller ikke gøre noget efter følgende blev modtaget i dag. Men min venlighed og tilbageholdenhed kan ikke vare ved, hvis truslerne fortsætter. Jeg må indrømme, jeg er bekymret for mine tre børn. Hvor stammer deres **HAD** fra? Hvad er det dog der kan være så farligt for dem at de forlanger fjernelse af tekst og henviser til latterlige eksempler som

"Når du eksempelvis nævner, at "C… var min elskede lille pige" på side 4, "C…, det var kort beskrevet sådan jeg mødte din mor" på side 39 og "Min datter C..... voksede op hos en mor" på side 145, så er det tydeligt at C… er din datter."

Jeg er ked af det, at jeg må sige at I gør grin med jer selv, I latterliggør jer selv. Når man læser sådant detektivnonsens ved jeg ikke om det er bedst at bare grine ad det eller græde i fortvivlelse over hvad voksne mennesker i desperation kan få sig til at skrive. Hvad mon er det jeres børn ikke må få lov at læse? Det er jo ikke den store danske offentlighed I er bange for. Det er jo ikke Ekstrabladet eller BT.

Hvad er det så? Jo, I er bange for at jeres historier om mig kan blive draget i tvivl af jeres egne, at jeres børn kan få lejlighed til at læse en alternativ sandhed om deres egen familie og især deres far/morfar. Intet af alt det I er i gang med kommer at til sidst forhindre at jeres børn kommer til at få adgang til materialet. Jeres problem er at I med hjælp af jeres desperate opførsel graver jer selv længere og længere ned.

Jeg kan se at I nu prøver med at true mig med en bøde på £17.5 M (ca. 180 millioner Dkr) og henviser til britiske regler om databeskyttelse. Jeres e-mail er ment at se ud som var det skrevet at "nogen" på jeres vegne. Det er ment som "juridisk". Må jeg henvise jer til, at hvis I skal prøve denne desperate vej for at forhindre jeres børn adgang til dokumentet, så bliver I først nødt til få jeres klage og al tekst oversat af akkrediteret person. Når det er gjort skal jeg med glæde få det vurderet her. Indtil da, intet af jeres navne figurerer i teksten og kun jeres egen familie kan have nogen som helst chance og/eller interesse i at se hvem er hvem (who is who). Ingen i dette land vil have den fjerneste interesse i hvad der står og *"C… var min elskede lille pige" på side 4*. " lyder da heller ikke særligt slemt – medmindre man har fortalt sine egne børn om en opdigtet hadefuld far og slem barndom…. Derfor afslår jeg jeres begæring.

Lad mig dog afslutningsvis sige følgende: jeg er nu træt af dette, **SKYLD** er skrevet først og fremmest til mine børn og børnebørn. Jeg er ikke interesseret i andre. Som fremgår af jeres sidste mail, så ser det ud til at I tre nu har læst det meste af det. Det er godt. I vælger nu selv om jeres børn skal have umiddelbar adgang eller om de skal have lov til at vente til den dag de selv vælger at søge efter mig og dokumentet. Det sidste er mit håb. Det er bedst for alle, ikke mindst dem. Men, en eneste ondskabsfuld e-mail fra nogen af jer, inklusive fortsættelse af denne seneste trussel, og jeg begynder at sende det ud.

Dvs. **jeg forlanger at I trækker truslen "Denne besked skal betragtes som en sletnings-anmodning efter UK GDPR artikel 17" tilbage inden slutningen af denne måned. E-mail med denne besked skal være i min "in-box" inden midnat 30 april, 2024.** Jeg kan ikke se at I har meget af en chance at gøre mig mere fortræd, men jeg er inderligt udtrættet af denne sag, og jeg er udtrættet af jer og jeres **HAD**. Hvis jeres seneste trussel ikke er trukket tilbage som anvist, så vil denne sag komme til en hurtig afslutning, og det kan ikke være i jeres interesse.

Det er så jeres eget valg.

Med venlig hilsen
Lars Gideon Petersson
(og det er for sent at begynde med noget som helst "Kære"…)

I stedet for en tilbagetrækning af truslen eller i det mindste, som jeg havde regnet med, tavshed, så kom følgende, denne aften, igen en trussel fra min søn som åbenbart var bange for at han var blevet glemt af sine søstre. Det er det samme som ovenover og derfor har jeg ikke kopieret det til fulde. Jeg er forbavset og i grunden ked af at mine tre nu midaldrende ”børn” nu stædig kan være så uhjælpeligt naive. Der må jeg have forfejlet i min stræben efter at forberede dem for livet. Det første I må gøre nu er at lade alt blive oversat, jeres klagen og også al tekst. Det skal være af en akkrediteret oversætter. Kort sagt: dansk er godt i Danmark men dermed kommer man ikke langt udenfor landets grænser. Hvis jeg var jer, ville jeg spare mig disse penge og – tale med mine børn. Det kommer I alligevel ikke udenom en dag. Mit dokument bliver hvor det er til den dag *jeg ved* at dem der skal beredes mulighed for at læse det *er* blevet beredt den mulighed. Når det er sket kan det tages ned.

Fra Simon Arsov Petersson nr 6.

From: Simon Petersson <simon@grynet.dk>
Sent: 30 April 2024 5:54 PM
To: larsgpetersson@hotmail.com <larsgpetersson@hotmail.com>
Subject: Sletningsanmodning

Hej Lars

For god ordens skyld sender jeg dig også denne e-mail fra min e-mail adresse med mig som afsender.

Vi sætter pris på at du har forsøgt at anonymisere vores navne i din bog, men det vil fortsat være muligt for personer at identificere hvem af os du taler om (…) Når du eksempelvis nævner, at ”C… var min elskede lille pige” på side 4, ”C… det var kort beskrevet sådan jeg mødte din mor” på side 39 og ”Min datter C..... voksede op hos en mor” på side 145, så er det tydeligt at C… er din datter. (…)

Ud fra billeder og tekst i dokumentet er det fortsat nemt at se hvem vi er på billederne og vi anmoder dig derfor om at slette billederne af os. (…) Denne besked skal betragtes som en sletningsanmodning efter UK GDPR artikel 17. (…) Hvis sletningsanmodningen ikke er imødekommet inden for 30 dage efter at du har modtaget denne besked, klager vi til det britiske Datatilsyn ICO. Datatilsynet har mulighed for at udstede bøder på op til 17,5 mio. pund, når der fx mangler samtykke til at offentliggøre personoplysninger.

På vegne af
Camilla Patsche, Jennie Nielsen og Simon Arsov Petersson

Hilsen
Simon Arsov Petersson

Et udsnit af ”krænkende” billeder som ønskes fjernede af Simon Arsov Petersson

1 Maj 2024,

Jeg beklager, mine børn har hermed tvunget mig til at begynde en skridt for skridt udsendelse af dette dokument, **SKYLD** med efterskriftet **HAD**, nu uden censur af navne og billeder. Det var så deres valg.

Lars Gideon Petersson
Edinburgh